เพชฌฆาต

โดย ดาวเพ็ชร

ภาษาไทย...

ใบ: ดาวเหนือ

ພິມເທື່ອທີ 2

ສຳນັກພິມຈຳໜ່າຍ ສປປ. ລາວ
1979

ສາລະບານ

ຕອນທີ		ໜ້າ
1.	ໃນຊ່ວງອົກພໍ່	3
2.	ແທນຄຸນແມ່	27
3.	ເລືອດແລະນ້ຳຕາ ໃນວັນວິວາ	52
4.	ພັດຖິ້ນ	106
5.	ສະອຶ້ນເມືອພົບ	157
6.	ກັບຄືນລ້ຽງແຄ້ນ	195

ໃນຊ່ວງອົກພໍ່

ຝາຍຫລັງທີ່ພໍ່ຈາກໝວກຂ້ອຍໄປໄດ້ ຫົກ–ເຈັດວັນອາຫານ
ການກິນທີ່ພໍ່ຊອກຫາມາເຮໄວ້ເລັກໜ້ອຍນັ້ນກໍໝົດໄປ, ຍັງອ່າວໃດ
ເພາະເຂົ້າສານຍັງເຄິ່ງກະໃຫລ່ງ, ແຕ່ລະເຊົ້າ ແຕ່ລະແລງ ຂ້ອຍ
ຕ້ອງໄປຈຸດເບັດຫລີໄປຂຸດກະປູ ມາສູ່ນ້ອງກິນຜ່ານມື້ຜ່ານວັນ. ປີ
ນັ້ນອາຍຸຂອງນ້ອງສາວຂ້ອຍຫາກໍ່ໄດ້ ຫ ປີ ເວົ້າແຕ້ຖ້ານັນຫາກ
ແມ່ນຜູ້ຊາຍ ຂ້ອກໍຈະມີຄູ່ໄປຈຸດເບັດຫລີໄປຂຸດກະປູແລ້ວ, ແຕ່....
ເຈມເອີ! ນັນພັດແມ່ນແມ່ຍິງ; ແຕ່ປານນັ້ນບາງເທື່ອຂ້ອຍກໍເອົາ
ນັນໄປນຳ, ມີບາງເທື່ອຂ້ອນນັນໄປຈຸດເບັດຢູ່ວັງຮົ່ມເດື່ອເຖິງບ້ານ
ນັ. ນັນມັກລົມເລື່ອງມຸ່ນຍ່ອນຳຂ້ອຍ, ບາງເທື່ອກໍຈວນໃຫ້ຂ້ອຍ
ຫົນຫລາຍ, ແຕ່ບາງເທື່ອພັດເໜັນເປັນຕາອີດຸນັ. ຄັນວ່າຫ້ອເບັດ
ຕິງຍັບ ແຍບບາດໜ່ຶງ ນັນກໍເຮັດຕາມົນຂົ້ນ, ແນມເບິ່ງໜ້າຂ້ອຍ

ແລ້ວມັດເສືອກຕາໄປຫາຫຽເບັດ. ຄັນວ່າຊຶດເບັດເປ່ຳບາດໃດ ບໍ່ ວ່າມັນກໍ່ຄືຂ້ອຍ ແມ່ນໄດ້ແຕ່ເບິ່ງໜ້າກັນມະລ້ອມມະແລ້ມ, ສ່ວນ ຂ້ອຍມັດຫາລາຍຕົວະມັນ ຫັງລະດົມຕົມເອງແດ່, ນ່ອງຊິວ່າ: ຫ້! ໄຕນ້ອຍໆສ່ຳມັນກໍ:ເຫບເບັດໝູ່, ນ່ອງຊິເວົ້າວ່າປາແມ່ນຫວ່າງກໍ່ມີ ນິກ້ຳງຫລາຍ...ສາລະມັດ ສາລະມາ ວ່າແຕ່ຄິດມ້ຄວາມໃດແມ່ນວ່າ ໄປໂລດ. ຮົ້ມເອີຍຈັ່ງແມ່ນຮົ້ມຫລາຍແທ້ຫລາຍວ່າ, ຊາມຊິໄດ້ປ່າ ມ໋ປ້ຳ ກໍ:ເຂ່ງປຸບຂາໜອງ, ຂ້ອຍມັນຢາສູບກອກບັກໃຫຍ່, ສູບມົ່ມ ຄວັນລອດຫວ່າງແຄ່ງຫວ່າງຂາຍງ້ວ່າວໄດຫນ້ອຍໜຶ່ງ, ແຕ່ຮົ້ມມັດ ໄປຫຍຸ່ມຂີບອີ່ເໜ້ງມຸ້ນ, ບິດກໍ:ຕົບແປ:ບ່ອນໜ້ຳ, ຄາວມັດເກ໊ຳຄວາດ ບ່ອນມ໋ ຕົ້ນຫູມັນໄດ້ຂ້ຳໜ້ງ:ດ:ງຮູນໆ, ເບິ່ງແຄ່ງມັນບ່ຈັກລາຍຕ້ຳ ບ່ຈັກລາຍຂວາງ, ມ໋ບ້ງລາຍຈົ່ນເຫັນເລ໊ອດຊຸ້ມອອກໜາຢູ່ບ່ອນເກັດ ໂຕ່ນໆຟູ້ຳມມ້, ແຕ່ມັນກໍ່ອ໊ດເອົາ. ເວລານັ້ນໃນຫ້ວ:ງນ໊ກຂອງ ຂ້ອຍປ:ກົ:ເຫັນໜາບໃນອ:ດິດຕ:ກາມອັນໜຶ່ງ:ທ໋ໄກ:ສມໄກ; ໜາບ ຊ໊ວ໊ດຂອງສອງລ້ຍນ້ອງໜອກຂ້ອຍໃນ:ເວລາມ໋ແມ່ຢູ່ນ້ຳ; ມ໋ຫລາຍ ເດ໊ອ ເມ໋:ກັບມາແຕ່ໄຮ່ ເຫ໋ນເຄ໊ຍເຫັນສອງລ້ຍນ້ອງໜອກຂ້ອຍ ໜາກັນຕ່ອຍໜາກບ້າ ຫລຸ໊ດຈົ່ນາຍ:ຜ່ລ:ຽບແຄມຫ້ອຍນ້ຳ ແມ່ເຄ໊ຍ ຈ໊ກເອົາໜາກແຕ:ງ:ອດ ຫລ໊ສາລ໋:ເຜ໋ນາຍົ່ນໃຫ້ໜອກຂ້ອຍ, ແມ່ ເຄ໊ຍເວົ້ານ້ຳໜອກຂ້ອຍວ່າ: "ໜ່ອຍດ໋ ໜ່ອຍງ:ນແໜ້ງໄວ້ໃຫ້ນ້ອງ ໃຫຍ່ຈັ່ງໄດ້ກ໋ນຫລາຍວ່າຊັ້ນ"

ສິ່ງເຫລົ່ານັ້ນແຫລະຄືຂອງຕ້ອນອັນປະເສີດທີ່ສຸດສຳລັບພວກຂ້ອຍ ໃນເວລາຊີວິດຢູ່ໃນໄວເຍົາ. ຕາມທຳມະດາວ່າແຕ່ແມ່ຍິ້ມຂອງຕ້ອນ ໃຫ້ ຂ້ອຍມັກຊຸກມັນເຂົ້າປົກເສື້ອທັງເຮັດຕັ້ງຕິເຊື່ອງນ້ອງແດ່, ທັງ ສອຍໂອກາດເຊັດມັນໃສ່ປົກເສື້ອແດ່ແລ້ວຈຶ່ງເອົາມາກັດຄຳບັກໃຫຍ່ ສ່ວນອີເພັ້ງມັນພັດສະຫລາດໄປແນວໜຶ່ງ, ມັນເຊື່ອງໄວ້ກ້ອງຂີ້ແຮ້ ແລ້ວພັດມາແອ່ວກິນນຳຂ້ອຍຈົນໝົດແລ້ວ ມັນຈຶ່ງຄ່ອຍໃຫ້ງອອກ ມາກິນອ້າງຂ້ອຍ ແລະ ມັນກໍ່ບໍ່ປັນໃຫ້ຂ້ອຍກິນນຳຈ້ຳ, ຂ້ອຍໄດ້ ແຕ່ກິນນ້ຳລາຍເບິ່ງມັນ. ໝາກແຕງຂອດຍາມເດືອນຫົກເດືອນເຈັດ ຄືວ່າຫັ່ງຫອມຫັ່ງຫວານ ແລະ ກຳຈາກລົດອັນຫອມຫວານນັ້ນ ຂ້ອຍ ໄດ້ເຫັນວ່າສາຍໃຈຂອງຜູ້ເປັນແມ່ທີ່ມີຕໍ່ພວກຂ້ອຍ ແມ່ນໜັກເກົ່ງ ກິນກ້ອນລ້ານອີຫລີ, ແສນຫົວປາແສນຂາໄກ່ທີ່ນ້ຳແມ່ຫາລ້ຽງພວກ ຂ້ອຍຈົນໃຫຍ່ກ້າໜ້າບານ ມາປານນີ້ຍັງບໍ່ພໍ ເມື່ນຍັງຕ້ອງຂຸດຫົວ ເລົາເກົ່າຫົວໜ່ຍ້ຳຫາເຜືອກຫາມັນ ແລະ ໝາກໄມ້ໝາກຕອກມາ ລ້ຽງພວກຂ້ອຍອີກ, ຊີວິດຂອງເມື່ນໄດ້ເປັນແນວນີ້ຕັ້ງແຕ່ນ້ຳຂ້ອຍ ນິ່ມຕາເຫັນຟ້າພຸ້ນມາ. ທຸກເທື່ອທີ່ພົບສອງອ້າຍນ້ອງພວກຂ້ອຍຫລົ້ມ ຢູ່ກາງທາງແນວນັ້ນ. ພວກຂ້ອຍຕ້ອງແຝງຂ້າງເມື່ນຄົນລະເບື້ອງແລ້ວ ກັບມາເຮືອນ, ອາຍອຸ່ນຈາກລຳຂາທີ່ຈ່ອຍແຫ້ງຂອງແມ່ ໄດ້ຊອດ ຈາກຜົ້ມສົ້ມຕາມຸກທີ່ຂາດສ້ອຍມາສູ່ພວກຂ້ອຍ ຄ້າຍກັບວ່າສອງ ອ້າຍນ້ອງພວກຂ້ອຍ ໄດ້ຖືກຊຸບລ້ຽງດ້ວຍອາຍອຸ່ນນັ້ນຈຶ່ງໃຫຍ່ມາ

ປານນີ. ນ້ຳເບິ່ງນ້ອງສາວຂອງຂ້ອຍໃຫຍ່ກ່ວາເກົ່າຫລາຍ ແຕ່ເມື່ອ ປຽບໃສ່ອັນເວລາແລ້ວເຫັນວ່ານັ້ນນານໃຫຍ່, ວາດຢູ່ວາດກິນຂອງ ນັ້ນຈັ່ງແມ່ນບໍ່ຕ່າງຫຍັງກັບແມ່, ບໍ່ວ່າແຕ່ຂ້ອຍຈະຈຸ່ວນນັ້ນໄປໃສ ນັ້ນກໍບໍ່ລືມຍາຍກະຕ່ານ້ອຍໜ່ວຍນັ້ນໄປນຳທຸກເທື່ອ ດັ່ງຈະເປັນ ຍ້ອນຜູ້ເປັນແມ່ ໃດ້ຖ່າຍທອດນິດໄສຂອງເພິ່ນໄວ້ກັບນ້ອງສາວຂອງ ຂ້ອຍແນ່ນອນນັ້ນບໍ ຕັ້ງແຕ່ນ້ຳນ້ອງສາວໃຫຍ່ກ້າໜ້າຂ້ານມາ ຂ້ອຍຈຶ່ງ ຄຶດເຖິງແມ່ຫລາຍກ່ວາເວລາທີ່ເພິ່ນຫາກໍຕາຍ ຈາກພວກຂ້ອຍໄປ ຈັກແມ່ນແມ່ຂ້ອຍຕາຍຍ້ອນມະຍາດຫຍັງຂ້ອຍກໍບໍ່ຈື່ ເພາະວ່າເວລາ ນັ້ນອາຍຸຂອງຂ້ອຍຫາກໍໄດ້ ໑໐ ຂວບ? ສ່ວນອ້າຍຂອງຂ້ອຍນັ້ນຕາຍ ກ່ອນແມ່ ລະຫວ່າງສອງປີເຄິ່ງນີ້ແຫລະ, ດັ່ງນັ້ນຂ້ອຍຈຶ່ງຖືກເລືອກ ຮັ້ນເປັນລູກຫົກຕັ້ງແຕ່ຜຸ້ນມາ.

ອະນຸສອນໃນໃຈເຍົ້າຂອງພວກຂ້ອຍຍັງຄົງຮັກສາໄວ້ພຽງແຕ່ ສາຍທີ່ແສນລະຫົມຂົມຂື່ນ ແລະ ໜ້າຢ້ານກົວແນ່ນອນນັ້ນ.

ຂ້ອຍຍັງຈຳໄດ້ມ່ເລົ້າໆ ໃນຄືນທີ່ແມ່ຂ້ອຍສິ້ນໃຈຈາກພວກ ຂ້ອຍ; ຄືນນັ້ນເດິກແລ້ວ ໂລກທັງໂລກຄ້າຍກັບວ່າໄດ້ຈົມລົງສູ່ ຄວາມງຽບສະຫງັດຕື້ຫນັກໜ່ວງ, ສ່ວນບ້ານອັງຫຸ່ມຂອງພວກຂ້ອຍ ຈ້ຳພັດຍິ່ງງຽບສະຫງັດນິດຈື່ລືໃນແກ້ວຫູ. ຊາວບ້ານຕ່າງກໍນາກັນ ນອນຫລັບ ຢ່າງແຈບຈົມ, ເທິ່ງໆ ຈັ່ງປະກົດມີສຽງແຄນຂອງພວກ ຮຸ່ນອ້າຍດັງ ແລ້ນແຕ່-ແລ້ນແຕ່ ລຽບແຖວຕົ້ນໜາກເຍົ້າທາງ

ຫລັງບ້ານແລ້ວຊິ່ວໄລຍະນຶ່ງກໍ່ມືດໄປ, ສາຍລົມເຢັນຄ່ອຍພັດມາ ເປັນຮູດຫ່າງໆ ຢູ່ທາງເບື້ອງບົນ ຍັງຄົງມີແຕ່ໝູ່ດາວນ້ອຍສະຫ້ອນ ແສງລະຍິບລະຍັບຢ່າງໜ່ວມເຫງົາ, ທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງທີ່ມີຢູ່ໃນບ້ານວັງ ທຸ່ມໃນຍາມນັ້ນ ປະກົດວ່ານັ້ນໄດ້ຫ່າງໄກຈາກສອງອ້າຍນ້ອງພວກ ຂ້ອຍອີ່ຫລີ, ໂດຍສະເພາະຢ່າງຍິ່ງແມ່ນການມີຊີວິດຂອງຜູ້ເປັນແມ່ ພັດຄືວ່າຫ່າງໄກໄປກ່ວານັ້ນອີກ.

ຕົ້ນນັ້ນພໍ່ຂອງຂ້ອຍນັ່ງຝົນຢາກຢາໃຫ້ແມ່ກິ່ນ, ເວົ້າວ່າຢາກຢາ ແຕ່ຂ້ອຍກໍ່ບໍ່ຮູ້ວ່ານັ້ນແມ່ນຫຍັງກັນແດ່, ມີບາງຄົນວ່າເປັນປ໋ –ເປັນ ເປືອກ ເປັນກາບ–ເປັນເກັດ, ສ້ວຍໆແຫລມໆສາລະພັດ, ມີບາງອັນ ພໍ່ຝົນແຕ່ສອງສາມບາດແລ້ວກໍ່ຖົ້ມປ້ອກໃສ່ຖົງ, ແຕ່ມີບາງຄົນພັດ ເຫັນເພິ່ນຝົນຈົນເມື່ອຍ, ສ່ວນຂ້ອຍແມ່ນໄດ້ແຕ່ເບິ່ງ ບໍ່ຮູ້ຈະເຮັດ ຫຍັງຊ່ວຍເພິ່ນ, ຂ້ອຍນັ່ງພັບແພບເອົາມືຄ້ຳຄັນ ແມ່ນເບິ່ງໃບ ໜ້າຂອງພໍ່ທີ່ຖືກຊ້ຳດຳເປັນປ່ານ–ເປັນປ່ານຍ້ອນແຫ້ນແດດ. ຄວາມ ສົງສານໄດ້ຫລັ່ງໄຫລມາຈາກສາລະທິດ, ຂ້ອຍແນມເບິ່ງມ້າຢາ ທີ່ຢາດປັບ–ປັບລົງໃສ່ໄຂ້ທ້ອງນັ້ນ ແຫລ້ແລະ ຂຸ່ນຄືມ້າເອາະຮອກ ຄັນແມ່ນເພິ່ນໃຫ້ຂ້ອຍກິນ ແມ່ນຂ້ອຍປະຕິເສດບໍ່ກິນເດັດຂາດ,- ສ່ວນນ້ອງສາວຂອງຂ້ອຍພັດນອນນິ່ດອິ່ມຊຸ່ມຄືຂອນທາງໄຮ່, ເທິງໆ ຂ້ອຍແຍ່ມືໄປຄ້ວກໆພົ້ນຕົ້ນນັ້ນ–ນັ້ນຫລອນຖົກຂົ້ນ, ຈົບປາກ ແຈ້ບໆສອງສາມບາດແລ້ວກໍ່ມືດໄປອີກ. ສ່ວນແມ່ຂອງຂ້ອຍເທິງ

ຈັ່ງເຫັນນົກຄົ້ງເທື່ອນຶ່ງ, ເມັ່ນບ່ຊ່າງຈະເວົ້າແນວໃດນຳຂ້ອຍໄດ້ອີກ, ນອງແຕ່ແນມເບິ່ງໜ້າຂ້ອຍດ້ວຍດວງຕາທີ່ຫລິບຫລີ ຄິດຫິວນອນ ແລະ ແລ້ວຢາດນ້ຳຕາກໍ່ຄ່ອຍຊຸ່ມອອກມາ, ເທິ່ງໆກໍປະກົດເປັນເມັດ ໃສໆ ໄຫລລົນລົງມາທາງຫາງຕາ, ຂ້ອຍຮູ້ວ່າ ນັ້ນແມ່ນຢາດນ້ຳ ໃຈທີ່ປົ້ນເຈື່ອໄປດ້ວຍ ຄວາມທຸກແລະຄວາມເຫັນອົກເຫັນໃຈ-ຄວາມທຸກ ແລະ ຄວາມເຫັນອົກເຫັນໃຈທີ່ນຶ່ມນາບອອກມາ ດ້ວຍຢາດນ້ຳຕານັ້ນ ນັ້ນໄດ້ສັ່ງສອນໃຫ້ຂ້ອຍໄດ້ເຫັນເຖິງລາງຮ້າຍຂອງ ຜູ້ເປັນແມ່ທີ່ຂ້ອຍກໍ່ຕ້ອງບ່ຖືກ ຫລືຮອດບ່ກ້ຳຕ້ອງວ່າ ສິ່ງທີ່ຄ້ຽຢູ່ ເບື້ອງໜ້າຂອງສອງອ້າຍນ້ອງພວກຂ້ອຍນັ້ນ ຈະແມ່ນຊີວິດກຳພ້ຳ ຫລືແນວໃດກໍ່ຕາມ.

ແມ່ຂ້ອຍໂຈມໄອນ້ຳຮາກຢາ ໄປວາງລົງຂ້າງໝອນຂອງແມ່ ຂ້ອຍ, ຈັບເອົາຜ້ອງໜາກໜ້ວມາຊ້ວມຢາດໜຶ່ງແລ້ວປຸກແມ່ຂ້ອຍ.

"ເອົ້າ! ແມ່ຄຳເກັ່ງເອີຍ ກິນນ້ຳຢານີ້ກ່ອນ, ຄັນວ່າບ່ຖືກ ຈັກໜ່ອຍຂ້ອຍຊິໄປເອົາຊຸມໃໝ່ນຳມ່ເກີດ ມາຜົນໃຫ້ກິນລອງເບິ່ງ. ດຽວນີ້ໄຫບ້ານໄຫເມືອງກໍນອນໜົດແລ້ວ ມືດຕື້ກຳຕາໜີ-ຂ້ອຍ ບ່ຊ່າງຊິໄປຫາໃຜ ບ່ຊ່າງຊິຊອກຫາຫຍັງ ມາແກ້ມາຢາໄດ້ເທື່ອ, ຮຸ່ງຕາມາເຊົ້າແລ້ວມີຫຍັງຈັ່ງຊອກຈັ່ງຫາ.."

ແມ່ຂ້ອຍບ່ປາກໝ່ຄວາມ, ນອງແຕ່ອ່ອຍໜ້າໄປເບິ່ງຊາມນ້ຳ ຢາແລ້ວກໍແກ່ວງຫົວດ້ວຍຈັ່ງຫວະອັນໜັກໜ່ວງ, ແຕ່ນ່ໍກ່ຍັງຮູ້ຊິ

ตักม้ายาเหงันใส่ปาก ข่องหมึ่งสองข่องแล้วผัดสามข่อง.

รุ่งเช้ามื้ต่มา เถิงแม่นอ้อยจ่องนอนจิมหมิดคืนแล้ว ก็ตาม แต่อ้อยก็พะยายามลุกอ่าวเถิก เพื่อไปยามตุ้มผ่ได้ปา ดุกหลีปาเจ๊อม จักสองสามโตมาปั้งเธ็ดงายให้แม่.

"...เบิ่งเมื๋อเผ้ง บ่ไปนำกู-กูจุ๊เอ๊าปาเธ้งอ๊ก้างให้มันก็มโลดละ..."

ยามตุ้มสองหลังต่ำอ๊ดบ่หมานปานใด ได้หลังละสอง สามโตผัดแม่ปาดุกอี๋เธ้มจ้า, เกิมอ่าเป้มตาจุ้ง แมอมันก็ยังอ๊ดสาเอ๊าตุ้มเผื่ม, ยามไปรอดหลังสุดท้าย, โห! หมานแท้หมามอ่า, อ่าแต่ยักตุ้มหอ๊ดม้า ก็แตกโลดอ่าดูจอ้อยฝ้าอโจมแล่นอ๊มโดก, ไอฝาออกถอกลิงใส่ยอกม้อยมัม, ปะโห! ปาดุกอี๋อุยหลังเป้มคุยผ็มห้องเป้มหลาย! ปาดุกสองโตบักใหย่ อ้อยลักหมายไอ้ในใจ อ่าจะปั้งให้เหลืองเอิ่มเติ่มใส่ปั้มเอ๊าให้อี๋แม่, ส่วมหิวมันอ้อยจุ๊กินอ้างอี๋เผ้งอ้อยหาบตุ้มจาอ้องปากับคืนมาเธ็อม ถ้อยคอามหวังอันใดอันหมึ่งที่เป้ม ส่วมเล็กลับ. แต่ใผจะรู้ก่อมอ่า มื้มันจะแม่มื้ที่แม่ของอ้อยต้องอ่าลาจากพวกอ้อยไปแมอมันมาให้จะธอดเธ็อม เพ้นแต่จาวบ้านแหม้นอั่งยู่ก็อกางบ้านละเถิงเธ็อม, อ้อยอ้วอแล่นอ๊มอ๊มไดทางจาม, มาดแสงตา

ເຂົ້າໄປໃນເຮືອນ ເຫັນແຕ່ຜ້າຫົ່ມເຫລືອງຜືນໜຶ່ງ ປົກແມ່ຂ້ອຍ ໄວ້ແຕ່ຫົວສຸດຕີນ, ຫລຽວຫາພໍ່ກໍບໍ່ເຫັນ ຊອກຫານ້ອງສາວກໍບໍ່ ເຫັນ, ຂ້ອຍໃຈຮ້ອນໜົດແຮງ ຄືເດັກນ້ອຍຂີ້ໂຍຍຖືກຜູ້ອື່ນກວນ. ແຕ່ພັດບໍ່ຫາມໄປເປີດເບິ່ງໜ້າແມ່, ຂ້ອຍໃຈ-ໃຈແຮງ ໃຈເຫົ່າ ໃດກໍບໍ່ໜຳໜຶກໜຳໃຈ. ດາວໜຶ່ງຈັ່ງເຫັນນ້ອງສາວຂອງຂ້ອຍ ນາຍກະຕ່ານ້ອຍໜ່ວຍນັ່ງປຶ້ນບັງກອຍຝ້າຍຢູ່, ມັນກໍໃຫ້ຄືກັນ ແຕ່ ບໍ່ໃຫ້ແຮງຄືຂ້ອຍ.

ແຕ່ມື້ນັ້ນມາ ຂ້ອຍບໍ່ມີໂອກາດໄດ້ເຫັນໜ້າແມ່ອີກແລ້ວ, ການລ່ວງລັບດັບຂັນຂອງຜູ້ເປັນແມ່ ໄດ້ເຮາະໂຮມເອົາໄປນຳທຸກສິ່ງ ທຸກຢ່າງ ທັ້ງແມ່ນຄວາມສຸກຂອງສອງອ້າຍນ້ອງຂ້ອຍ; ສ່ວນທີ່ເຫຼືອ ປະໄວ້ ກໍມີແຕ່ຄວາມທຸກຈ້ຳລະກຳໃຈ ແລະ ຄວາມທ່ວງໃຍ ອາ ໄລຫາເຫົ່ານັ້ນ, ຊີວິດພໍ່ໜ້າຍຂອງພໍ່ຂ້ອຍ ໄດ້ເລີ່ມແຕ່ມື້ນັ້ນ ແລະ ຊີວິດກ່ຳໜ້າຂອງສອງອ້າຍນ້ອງພວກຂ້ອຍກໍໄດ້ເລີ່ມຕົ້ນແຕ່ ມື້ນັ້ນເປັນຕົ້ນມາ. ຈາກມື້ນັ້ນມາ ຂ້ອຍຮູ້ສຶກວ່າຮັກແພງນ້ອງສາວ ຂອງຂ້ອຍຫລາຍກ່ວາເກົ່າ ແລງໆມາ ມັນຫຼຽວໄປຄົ້ນກະບຸງໜ່ວຍ ທີ່ແມ່ຂ້ອຍເຄີຍໂປ່ມ ໜາກກ້ວຍໄວ້ນັ້ນ ຂ້ອຍຮູ້ວ່າຢູ່ໃນກະບຸງ ໜ່ວຍນັ້ນບໍ່ມີຫຍັງທີ່ເປັນຕາກິນອີກແລ້ວ ແຕ່ຂ້ອຍກໍບໍ່ຈ່າງຫ້າມມັນ ແນວໃດ, ນ້ຳຕາແຫ່ງຄວາມສົງສານຂອງຂ້ອຍຄ່ອຍຊຶມອອກ ນັ້ ນັ້ນເຮືອນຂອງຂ້ອຍ ຄືວ່າກ້ວາງກ່ວາເກົ່າຫລາຍ ແຕ່ວ່າແຈໃດກໍ

ເຢັນດີຜີປ່າຊ້າ. ແລງວານນີ້ສອງອ້າຍນ້ອງພວກຂ້ອຍໄດ້ ຫມົກ ເຜືອກຫົວສຸດທ້າຍ ທີ່ເຫລືອຢູ່ແຈຣົມນັ້ນສູ່ກັນກິນ ກ່ອນຈະຫມົກ ຂ້ອຍໄດ້ຫວ່ານ້ອງສາວຂອງຂ້ອຍວ່າ ໄຕຈຶ່ກິນຫາງກັນດີຫາງຫົວ? ນັ້ນບອກວ່າ: ນ້ອງກິນຫາງຫົວ, ດີຈຸແມ່ນນັ້ນດີດວ່າຫາງຫົວນັ້ນ ຈຸນີ້ຂະຫນອງດີຫົວໄກ່ນີ້ບໍ່ນັ້ນຈຶ່ງຟ້າວຈ່ອງຢ່າງບໍ່ດົດແມ່ນນັ້ນ? ກິນ ເຜືອກຫົວນັ້ນຫມົດແລ້ວ ເຖິງວ່າອ່າວຄັນຄໍແດ່ແຕ່ກໍເຫັນວ່ານັ້ນ ແຊບນັ້ນຫອມເອົາແຫ້ງ, ຂ້ອຍຕັ້ງໃຈຄົ້ນແຈນັ້ນແຈນີ້ກໍຄິດວ່າຈະ ຍັງຈັກຫົວລອດເຫລືອຢູ່ແຕ່ກໍບໍ່ມີ. ເຫັນແຕ່ເປືອກນັ້ນທີ່ແມ່ນເສດ ອາຫານຂອງນັກຫມູຈັ່ງໃຮຊະຢູ່ຫົວກັນຮົມ.

ນ້ຳ ນ້ຳ ຄືນຕໍ່ຄືນພ້ອມກັບສັ່ງຄວາມກໍຜ່ານໄປ-ຜ່ານໄປ ແລະ ຜ່ານໄປອີກ, ທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງທີ່ມີແຕ່ນ້ຳວານນີ້. ນ້ຳກ່ອນແລະນ້ຳກ່ອນໆ ນຸ້ນ ໄດ້ກາຍມາເປັນຄວາມຫລັງຂອງ ປະຈຸບັນໄປຫມົດ, ນ້ຳນີ້ໄດ້ ຕົກເປັນຂອງຂ້ອຍຢ່າງບໍ່ມີບັນຫາ, ສ່ວນນ້ຳອື່ນ ແລະນ້ຳຮຸ້ນຍັງບໍ່ແນ່ ນອນວ່າຈະເປັນຂອງຂ້ອຍໄດ້ຫລືບໍ່, ດັ່ງນັ້ນຂ້ອຍຈຶ່ງອາດຈະເຫັນໄດ້ ແຕ່ໜ້າຂອງອະດີດເທົ່ານັ້ນ ອະດີດຕະການທີ່ຖືກຄອບງຳດ້ວຍຄວາມ ຍາກເຂັນນັ້ນນັ້ນໄດ້ກັບຄືນມາສັ່ງຫອນຫົວໃຈຂອງຂ້ອຍອີກ, ນັ້ນ ຊວນໃຫ້ຄິດ ຊວນໃຫ້ເຫງົາ ແລະ ຢ້ານກົວຢ່າງງຽບໆ ໜ້າຂອນ ອະຫມາດຫວາດສຽວທີ່ອຸບັດຂຶ້ນໄມ່ຊ່ອມ ຂອງຊີວິດເບື້ອງຫລັງນຸ້ນ ນັ້ນໄດ້ໂອບອ້ອມເອົາຂ້ອນຊີວິດຂ້ອຍໃນປະຈຸບັນ ເຂົ້າໄປຢູ່ໃຕ້ອຳ

ມາດແຫ່ງຄວາມປ່າເຖື່ອນຂອງມັນຈົນໝົດ, ຈົນເຮັດໃຫ້ບໍ່ກ້າຫວນຄືນຄວາມຫລັງ, ບໍ່ກ້າຫລຽວເບິ່ງອະນາຄົດ ແຕ່ມັດໝອງໃຫມ້ຢູ່ກັບປະຈຸບັນເທົ່ານັ້ນ.

ມາເຖິງມື້ ຂ້ອຍບໍ່ຈ່າງຈະຫາອັນໃດມາ ມໍເປັນຄາບແລງ ຄາບງາຍສຸ່ມ້ອງຂ້ອຍກິນອີກ, ກາງຕ່ເຂົ້າເດ່ງກະໃຫລ່ງທີ່ມໍ່ປະໄວ້ໃຫ້ ກໍ່ບົກບາງໄປນໍາທຸກມື້, ເວົ້າເຖິງອາຫານການກິນຊ້ໍາແຮງບໍ່ວ່າລະ ຫາຄາບໃດຈັ່ງໄດ້ກິນຄາບນັ້ນ, ອາໄສຊາວບ້ານເພິ່ນກໍ່ຈ່ວຍເຮົາໄດ້ ແຕ່ເວລາຫໍ່ອິດເທົ່ານັ້ນ, ເທິງມາແລ້ວຊິ້ນບໍ່ໄປ ປາກໍ່ບໍ່ມາຄືກັນ, ມີຫລາຍມື້ສອງອ້າຍນ້ອງພວກຂ້ອຍ ຕ້ອງໄດ້ນອນຂ້ໍາທ້ອງຮ້ອງໄຫ້ ສະອຶກສະອົ້ນຫາ, ແຕ່ກໍ່ບໍ່ຮູ້ວ່າຍັງເທິງປານໃດເພິ່ນຈຶ່ງຈະກັບມາ ມີເພິ່ນຈາກພວກຂ້ອຍໄປເທື່ອນີ້ ເພິ່ນບໍ່ໄດ້ເວົ້າຫຍັງນໍາພວກຂ້ອຍ ຫລາຍ, ເພາະເລື່ອງຫຍັງ–ເລື່ອງຫຍັງເພິ່ນກໍ່ບໍ່ເວົ້ານໍາພວກຂ້ອຍແຕ່ ແລງວານນີ້ແລ້ວ ບາດຊິໄປມາແຫ້ງເພິ່ນເຢ້ຖ້ຽວຂ້ໍາຫລັງແລ້ວ ບອກວ່າ:"ພວກລູກຢູ່ເຮືອນຖ້ໍາເນີ ຢ່າຮ້າຍຢ່າດ່າກັນ, ບາດພໍ່ກັບ ມາພໍ່ຊິຊໍ້ພວກອ່ອນມາຕ້ອນຜູ້ລະຫົວ." ເວົ້າສໍ່ານັ້ນແລ້ວເພິ່ນກໍ່ລົງ ເຮືອນໄປ. ເພິ່ນໄປເຮັດວຽກຫຍັງບ່ຢູ່ເມືອງປາກລາຍນຸ້ນ, ຂ້ອຍ ກໍ່ບໍ່ຮູ້ດອກວ່າທາງໄປເມືອງປາກລາຍ ແມ່ນໄປທາງໃດແທ້; ສອງ ສາມເທື່ອກ່ອນນີ້ ເພິ່ນຄືວ່າໄປໄວມາໄວແດ່, ບາດເທື່ອນີ້ໄປໄດ້ ເດືອນກ່ວາແລ້ວ ກໍ່ຍັງບໍ່ເຫັນມາປານນີ້, ນ້ອງສາວຂອງຂ້ອຍຈັກ

ແມ່ນໄດ້ກິນຫຍັງບໍ່ໄດ້ກິນຫຍັງ ອ່າແຕ່ຕາເວັນຕົກດິນກໍແມ່ນ ນອນໂລດ. ນອນຈັ່ງສົນຊິ່ວ່ານອນເອົາແທ້ເອົາວ່າ, ຂະໜາດວ່າ ໜາເທົ່າຫົ່ວກາງບ້ານມັນກໍຍັງນອນກົນສອດໆຢູ່. ຈັ່ງແມ່ນເປັນເວນ ເອົາແຕ້ໆ ຫາຜູ້ເວົ້າຜູ້ລົມກໍບໍ່ມີຄັນຊິປະໃຫ້ມັນນອນຢູ່ເຮືອນຜູ້ດຽວ ແລ້ວໂຕໄປຫລົ້ນນຳໝູ ບາດຊວາດຕື່ນມາຊອກຫາອ້າຍບໍ່ເຫັນມັດ ຊິເປັນຮ້ອງເປັນໄຫ້, ສ່ວນຂ້ອຍເອງ ມີບາງຄືນແຕ່ຫົວຄ່ຳຈົນຮອດ ຮຸ່ງຈະຫາເວລາເຊືອບຕາລົງຊັ່ວກັ້ນໃຈໜຶ່ງກໍບໍ່ໄດ້, ອ່າແຕ່ມີສຽງ ຄົນຍ່າງຢູ່ແຄມຮົ້ວບ້ານ ຂ້ອຍກໍໂງຫົວຂຶ້ນເບິ່ງໂລດ ຄິດວ່າພໍ່ມາ ແລ້ວ ແຕ່ວ່າຕະຫລອດມື້ຕະຫລອດຄືນສຽງບາດຕົນມັນກໍດັ່ງ ກາຍ ວັບ-ກາຍວັບ. ມີຫລາຍເທື່ອຂ້ອຍຕ້ອງ ໄດ້ກັດແຂ້ວກັ້ນນ້ຳຕາໄວ້ ດ້ວຍຄວາມຍາກເຢັນທີ່ສຸດ. ຍິ່ງເດິກກໍຍິ່ງມືດຈົນຂ້ອຍສາມາດໄດ້ ຍິນສຽງສະອື້ນ ໃນລຳຄໍຂອງຕົນເອງທີ່ດັ່ງອຶກໆ ເປັນບາດ-ເປັນ ບາດ ໂຫ! ຫົວໃຈຂອງຂ້ອຍມັນຮ້ອງໄຫ້ຄວນຄາງຢ່າງແສນສາຫັດ, ຈະເອົາຫຍັງມາອຸມັນກໍບໍ່ດີດອກ, ເພາະຂ້ອຍບໍ່ເຊື່ອວ່າຄວາມທຸກ ໃຈຂອງຂ້ອຍມັນຈະມີສິ້ນສຸດເປັນ.

ຍ້ອນຂ້ອຍອຶດຫລັບອຶດນອນ, ອຶດອາຫານການກິນນອກເຂົ້າ ກັບສຸຂະພາບອັນບໍ່ແຂງແຮງຂອງຂ້ອຍ ມາແຕ່ກ່ອນ, ຂ້ອຍຮູ້ສຶກ ອຶດເມື່ອຍ ຫລ່າເຫລືອງຄ້ຳຕິດຢ່າຝົ່ນ, ບັກສິ່ງລຸກອີ່ຕາຕາແສງ "ໜຸ່ຕອນ" ມັນອາຍຸຍັງອ່ອນກ່ວາຂ້ອຍຕັ້ງສອງປີ ແຕ່ມັນກໍເວົ້າໃຫ້

ຂ້ອຍຢ່າງບໍ່ກະຫມຽມປາກວ່າ: "ນັກຂຽດຕະປາດ" ວ່າຊັ້ນ, ຈຸ໊ ໃຫມ່ຂອງຂ້ອຍແມວນີ ໄດ້ຖືກເດັກນ້ອຍທາງບ້ານຕະຫລອດຮອດ ຜູ້ໃຫຍ່ຈໍານວນຫນຶ່ງເອີ້ນກັນຢ່າງບໍ່ເຊົາສົບ ເຊົ້າປາກ, ວ່າແຕ່ເຫັນ ຫນ້າຂ້ອຍແມ່ນເຂົ້າເອີ້ນແມວນັ້ນໄລດ. ຍັງບໍ່ເຫັນເອີ້ນນັກຂຽດຕະ ປາດໃຫ້ຂ້ອຍນີ ມີແຕ່ອີ໊ຈໍາປາລຸກລຸງແສນຫິບຜູ້ດຽວຫັ້ນແຫລະ ມັນກໍອາຍຸຫ໋ກັນກັບອີ໊ເໜັ່ງ, ມັນມັກໜາອີ໊ເໜັ່ງໄປອາບນ້ໍາ, ໄປຂຸດ ຈິນາຍ ຫລິບາງເທື່ອດັນວ່າແມ່ນເອົາໜາກແຕ່ງ ສາລິນາແຕ່ໄຮ່ ມັນກໍລັກເຊື່ອງໃສ່ກ້ອງຂີ້ແຮ້ມາໃຫ້ອີ໊ເໜັ່ງ.

ໄດ້ເດືອນປາຍ໋ຂ້ອຍຈິ່ງມາຮອດ; ເວົ້າວ່າເດືອນປາຍແຕ່ ສໍາລັບຜູ້ນັ່ງຖ້ໍາມອນຄອງຢູ່ເຮືອນ ປາກົດວ່າເທິ່ງຫ໋ກັບໄລຍະທີ່ແມ່ ຂ້ອຍຕາຍຈາກພວກຂ້ອຍມານ້ັ້ນມາ, ເວົ້າແຫ້ກໍໄດ້ສາມປີປາຍແລ້ວ. ການກັບຄືນມາຂອງພໍ່ຂ້ອຍບໍ່ຄືສອງສາມເທື່ອທີ່ຜ່ານມານ້ັ້ນອີກ, ເພິ່ນ ມາດ້ວຍຮ່າງກາຍທີ່ຈ່ອຽຜອມ. ຈົນຂ້ອຍບໍ່ເຊື່ອວ່າພໍ່ເຖ້ົາຜູ້ເປ້ົ້ຖ້ົງຂາ ລິງດໍາ ແມ່ນພໍ່ຂອງຂ້ອຍຊ້ໍາ, ແຕ່ອີ໊ເໜັ່ງມັນຈີ໋ໄດ້ດີ. ມັນຮ້ອງຂ້ັ້ນ:

—ອີ໊ພໍ່! ອີ໊ພໍ່ມາແລ້ວ ອ້າຍດໍາເກັ່ງເອີ! ອີ໊ພໍ່ມາແລ້ວ! ຄືຊ໋ ແມ່ນເຫືອມັນເປັ້ນເຫືອທໍາອິດທີ່ນ້ອງສາວຂ້ອຍເອີ້ນຊ໋ຂ້ອຍຈົນຫມົດ ຊ໋ຫມົດນາມ. ແຕ່ກ່ອນມັນເອີ້ນຊ໋ຂ້ອຍແຕ່ອ້າຍເກັ່ງຫ໋ນ້ັ້ນ.

ພໍ່ຂ້ອຍປົດໝວກອີ໊ເກັ່ງຫົວເກົ່າໆມາວ໋ອາບໆ ຢູ່ກ້ອງຮ້ົ້ມສາຍ ຄາເຮືອນ. ແຍ່ແສງຕາເຂົ້າປ່ອງນ້ັ້ນປ່ອງນ້ີ. ເພິ່ນຍັງສັນລະເສີນ

ຂ້ອຍວ່າ ຂ້ອຍເອົາໃຈໃສ່ເສັຍທຍ້ຳສວນອ້ອຍແປນດີວ່າຊຸ້ນ ອີ ເພັ້ງລົງມາຕ້ອນເອົາເປ້ຂາລົງນ້ຳ. ພາຍຂຶ້ນໄປເທິງເຮືອນ, ຈົກ ເອົາຫມວກງ່ອມດຳອອກມາອີຫລີ. ມັນຈັບເອົາຫົວມັ້ນສຸບໃສ່ຫົວຕີ ວ່າມ້ດີແລ້ວ ແຕ່ມັນມັດຢ້ານວ່າຫົວມ້ຊິງາມກ່ວາ ມັດຈັບໄປສຸບໃສ່ ຈົມຫລຸບຮອດຂະຫມັບຫູ, ເຫັນບ່ດັກມັດຖຸ້ມມາໃຫ້ຂ້ອຍ ແຕ່ມ້ ມັນມາສອງອ້າຍນ້ອງພວກຂ້ອຍມີຫມວກໃຫມ່ຄົນລະຫົວ. ວ່າແຕ່ ອອກຈາກເຮືອນໄປກໍແມ່ນສຸບໃສ່ໂລດ. ພ່ຂ້ອຍບອກວ່າບາດໄປປ່ າ ມາມູ່ໃຫ້ໃສ່, ຕ້ອງໃສ່ຫມວກໃບລາມຫົວເກົ່ານຸ້ນ, ຫົວມ້ຢອມໄວ້ ໃສ່ບາດໄປບຸນ, ພວກເຮົາຄົນຫຸກ, ບາດຫົວມ້ຂາດ ມ່ບ່ຮູ້ຊຸ້ຊອກ ເງິນໃສມາຊຸ້ໃຫ້ພວກເຈົ້າອີກວ່າຊຸ້ນ ເນ້ນກ່ເວົ້າສ່ານັ້ນດອກແຕ່ ຂ້ອຍເຫັນວ່າຫມວກງ່ອມຂອງຂ້ອຍງາມຂຶ້ນອີກ ແລະມີລາຄາສູງ ຂຶ້ນອີກ.

ຈາກມັ້ນມາ ຝ ເດືອນ ພ່ຂ້ອຍພັດລົ້ມປ່ວຍລົງອີກ, ບັດນ້ ສອງອ້າຍນ້ອງພວກຂ້ອຍໄດ້ຕົກເຂົ້າໃນຮ່ອມຊຶວິດແນວໃດ ໃຜກ໋ ຕົງຈະຮູ້, ເພາະວ່າເວລານ້ັນອາຍຸຂອງຂ້ອຍຫາກ່ຢ່າງເຂົ້າ ໑ມ ປ໊ ເທ່ານ້ັ, ມັນເປັນການຍາກທ້ີ່ເຮືອນຜູ້ຫາກ່ມ້ີອາຍຸ ໑ມ ປ໊ດ້ີຂ້ອຍ ຈະອາໃສນ້ຳເຮືອນ້ຳແຮງຂອງຕົນ ເກ້ັບເອ້ັ່ຍເລ້ັ່ຍເລ້ັມເອົາອາຫານ ການ້ົມມາຫ່ກຸ້ນຢ້ານຖຸ້ມເຮືອນ, ແຕ່ວ່າຈາກຈຸດເລ້ີມຕົ້ງຮູບໆ ແລະຫນ້ຳຢ້ານຫົວແນວນ້ັ ມັນເຮ້ັດໃຫ້ຂ້ອຍຫາທາງຫລົກຈາກ

ຄວາມຄຸ່ນເຄືອງ ຂອງຊີວິດບ່ເຄີຍ ແລະນ້ອງສາວຂອງຂ້ອຍກໍໄດ້ ຕົກເປັນແມ່ເຮືອນໜຸ່ມຕັ້ງແຕ່ມື້ນັ້ນເປັນຕົ້ນມາຄືກັນ. ຍ້ອນຄວາມ ທຸກຍາກປາກໝອງຂອງພວກຂ້ອຍ ມັນໄດ້ເຮັດໃຫ້ຂ້ອຍຮູ້ເຖິງໜ້າ ວຽກຕະປົດຕະປີຂອງຄອບຄົວ ທີ່ຂ້ອຍຄາດບ່ເຖິງວ່າມັນຈະຕົກ ເປັນຂອງຂ້ອຍໄວປານນີ້.

ຄືນມັນຟ້າຝົນລົມແຮງ, ຕັ້ງແຕ່ຝົນເລີ່ມຕົກພໍ່ຂອງຂ້ອຍ ກໍເລີ່ມສະບັ້ນຂົ້ນຄືໝູເຜົ່າ, ຜ້າຫົ່ມຫ່ໃດຜືນ, ມຸ້ງຫ່ໃດດ່ງຂ້ອຍກໍ ຫອບມາຫົບໃສ່ພໍ່ ແຕ່ມັນກໍບ່ມາກຕາມຫລວງຫລາຍພໍປານໃດດອກ ຄົງຈະເປັນຍ້ອນຜ້າຫົ່ມບ່ຫລາຍມັ້ນບໍ ຫາມສະບັ້ນສັ່ນສາຍຂອງພໍ່ ຂ້ອຍຈຶ່ງບ່ຫລຸດບ່ຜ່ອນລົງຈັກເທ? ບ່! ຄືຊິບ່ແມ່ນດອກ, ມ້ວາມນ້ ເພິ່ນກໍສັ່ນເຕ້ືອຫນຶ່ງ ແຕ່ບ່ແຮງປານນີ້, ບາດສ່ວ່ງມາ ເພິ່ນບອກ ວ່າເພິ່ນບ່ໜາວປານໃດ ແຕ່ມັນຫາກສັ່ນຫ່ງໃນມຸ້ນ ຍ້ອນແມວ ມັນຂ້ອຍຈຶ່ງໄດ້ນັ່ງເບ່ິງພໍ່ດ້ວຍຄວາມອັບປັນຍາ, ສ່ວນໃນຮ່ວງນ້ກ ຂອງຂ້ອຍເວລານັ້ນປະກົດວ່າຮ້ອຍແມວນ້ກ ມັນແມວປ້ົ, ແຕ່ ບ່ອນສຸດທ້າຍຂອງມັນກໍມ້ແຕ່ວ່າ: ນ້ກ່ອນແມ່ຂ້ອຍເຈັບເຖິງແມ່ນ ເພິ່ນບ່ວ່າຄວ່ະກັບຄືນມາໃຊ້ເວນນ້ໍາພວກຂ້ອຍອີກ ແຕ່ຄວາມໝັກ ອີກໝັກໃຈແລະຜູ້ທ່ເປັນຂຸ້ນເຄືອງນັ້ນ ມັນກໍແມ່ນພໍ່ຂ້ອຍຕ່ໍາງຫາກ, ເຖິງແມ່ນຜູ້ເປັນແມ່ໄດ້ເດ່ີນໄປຮອດມຸມສຸດທ້າຍແຫ່ງຊີວິດ ໃນໄວ ຮາມຂອງເພິ່ນກ່ອນເວລາອັນຄວນກໍຕາມ ແຕ່ຂ້ອຍກໍຍັງມ້ຜູ້ນ

ສອງອ້າຍນ້ອງພວກຂ້ອຍ ຕັ້ງໜ້າເຊົ້າ ເຕ້ົາໜ້າເລງ ຫລືໃນເວລາທີ່ ເມິ່ນຍັງນອນປ່ອຍຢູ່ນັ້ນ ຍັງມີໜ່ເປັນຜູ້ຈອກຫອ້ານຫາຢາມາປິ່ນມາ ປ້ວ ບາດນີ້ຈະແມ່ນໃຜ? ຂ້ອຍຈະມືນຕາໃສ່ໃຜ. ບ່! ບ່ອາດຈະ ມີ. ແຕ່ຂ້ອຍກໍບ່ຕ້ານຈະຄິດເຖິງຊີວິດ "ກ້ານຍ" ທີ່ມັນອາດຈະ ຊ້ອນຢູ່ເບ້ືອງຫລັງຂອງສອງອ້າຍນ້ອງພວກຂ້ອຍ ຫລືເບ້ືອງຫລັງ ຂອງໃຜກໍຕ້ານ ເພາະຂ້ອຍຮັກ່ ແລະອິດູສົງສານຊີວິດຂອງ ຂ້ອຍຫລາຍ.

ອີ່ເພັ້ງກຸ່ມເປ່ົາໄຟໄຕ້ຕະກຽງຢູ່ເຮ່ືອມຄ້ວ, ບ່ຈັກຫັບຫລ້ວ, ບ່ຈັກຕ່ອຍໄດ້ນ້ຶມ ຫັງເປ່ົາຟູ່ໆ ປະກົດວ່າເທ່ິງອ່ີຫລິມັນຈ່ິງໄຕ້ໄຟ ໃສ່ຕະກຽງໄດ້. ຢູ່ເບ້ືອງນອກຝົນຕ່ອຍເອ້ືອນລ່ິງ ເອ້ືອນລ່ິງແຕ່ຟ້າ ແມບເຫລ້ືອນຍັງເຮ້ັງຕ່ືເກ່ົາ, ວ່າແຕ່ຍາບໆບາດໃດ ນ້ອງສາວຂ້ອຍ ກໍຂ້ັວຈອດຫູ, ຫລ້ັບຕາຫັງເມ້ັງມາອ່ິງຂ້ອຍ–ຂ້ອຍກໍຢ້ານຄືກັນແຕ່ກໍ ນ່ມ່ືທ່ງຕ້ົວໂຕເອ່ງໄດ້ຢູ່, ຢາດມ້ໍາທ່ີຄ້ົງຕາມສາຍຄາເຮ່ືອນຫລ້ົມ ລ່ິງມາສູ່ຮ່ອງຫລ່ ແລະໃບກ້ອຍຫລັງບ້ານຕັ້ງປ້ອກແປ້ກ–ປ້ອກ ແປ້ກ, ເທ່ິງໆຈ່ຶ່ງມ່ືຫ້ອລ່ິມຮູດທ່ຶ່ງໆພັດມາ ຢາດມ້ໍາທ່ີຄ້ົງກໍຫລ້ົມ ໂຄບໆ! ເປັນຕາຕ່ືມ. ສ່ິງທ້ັງຫມ່ືດເຫລ່ົານ້ັ້ນ ມັນສະແດງເຖ່ິງ ການຜ່ານໄປຢ່ົາງສະຫ່ໍາສະເຫ່ມ ຂອງເວລາແລະກ່ໃນເວລານ້ັ້ນ ແຫລະທ່ີຂ້ອຍໄດ້ຕົກເປັນເຫ່ຍ ຂອງຄ່ໍາຖ່ານທ່ີຫ່ມ້ໍາຢ້ານກ້ວແລະ ຕອບຍາກ.

ໄກ່ໂອກຜູ້ຫວາຍເອີກເດງ ຂອງບັກສິງລຸກອີ່ຕາຕາເສງຫມູ ຕອນເລີ່ມຕົ້ມຂັ້ນກ່ອນຫມູ່ໃນຍາມໄກ່ຂັ້ນເລີຍ ເພື່ອປຸກຕາເວັ້ ທີ່ ຍັງນອນຫລັບສະຫນິດ ຢູ່ຝາກຫູ້ຫລວງເບ້ອງບົວລະພາ, ມັນຂັ້ນ ກ່ອນສາມສຽງ, ຈາກນັ້ນບ່ຈັກຜູ້ໂຈ້ນຜູ້ເຈ້, ຜູ້ຫວາຍ, ຜູ້ເດງກໍ ແຂ່ງຂັ້ນເປັ່ງສຽງຈົ້ນດໍ່ກ້ຶ ສ່ວນໄກ່ແມ່ແລະໄກ່ນ້ອຍທີ່ບ່ທັນຮູ້ຂັ້ນ ກ໋ອີບກັນຍາດຄອນຫ້ຶງຕອດກັນຮ້ອງຈອກແຈກ–ຈອກແຈກ ຈາກ ນັ້ນບ່ເຫ້ິງກໍ່ແມ່ນຮ່ອງຂອງນ້ໍ້ໃຫມ່–ນ້ໍ້ໃຫມ່ ທີ່ຫາກ໋ຟ້ມຕົວອອກມາ ຈາກຄວາມມ໊ືດ ແລະຄວາມງຽບສະຫງັດຂອງຄືນທີ່ຜ່ານມາ. ທຸກ ສິ່ງທຸກຢ່າງທີ່ມີຢູ່ໃນບ້ານອ້ຶງທຸ່ມຂອງຂ້ອຍກ໋ຄ໊ືຢູ່ໃນພ໊ືພົບນ້ໍ ຕ່າງກໍ ໄດ້ສໍ່ພັດກັບອາຍອຸ່ນ ຂອງດວງຕາເວັນດວງດຽວ.

ເຊ້ົາມ໊ືນັ້ນບັກສິ່ງຈັກຄ໊ືດໄດ້ຄ໊ືດຕ໊ືເມ່ອໃດບຸ, ໃນເວລາທ໊ີ ນອກຂ້ອຍນອນແບກຄັນເບັດຂ້ົ້ນໃສ່ບ່າ ວ່າຊ໊ືໄປຊອນບັກມັນໄປ ຊ໊ືດເບັດ ກໍ່ເຫັນບັກສິ່ງຫ້ຶງອນນ້ໍ້ນ້ໍ້ມ້ໍ້ມາ; ມັນຢ໊ືນຢູ່ຫ້ົ່ມສາມສາ ຫຍ້ໍ້ຊ໊ືມແຫ້ງກະຕ້ອຍ–ກະຕ້ອຍ ກ້ຶຮ້ອງມາໃສ່ຂ້ອຍ:

– ເຮ໊ີຍເກ້ົ! ນ່ໍ້ກູວ່າຊ໊ືເອົານ້ຶງໄປລ້ຽງມ້ໍ້າໃຫ້, ເພາະວ່ານ່ໍ້ ນ້ຶງຕ໊ືດຫນ້ໍ້ນ່ໍ້ກູວ່າຊ້ົ້ນຕາມນ່ໍ້ກູວ່າ. ກູໄດ້ຫ້ຶງເຫ້ົ່ນລ໊ືມນ່ໍ້ນ້ໍ້ບັກມັນ ຫວ່າງແລ້ວຈ່ານ້ໍ້ຫ້ົ່ໃດ!

ຂ້ອຍບ່ເຊ່ື່ອມັນ ແລະ ກໍ່ບ່ຕ໋ອບມັນນ່ໍ້ຄວາມ, ນ້ຶງແຕ່ ຫລຽວເບ້ົ່ງຫນ້ໍ້ານ້ໍ້ມັນແຈບດຽວ ແລ້ວກ໋ອອກໄປທ້ົ່ງຫລ້ັງບ້ານຫຸ້້ມ

ເລີຍ, ແຕ່ເຖິງຢ່າງໃດຄວາມຫິ້ນບັກຮ່ຳມັນເວົ້າວ່າ "ເອົາມຶງໄປລ້ຽງ ນ້ຳ" ແລະ ມ່ມຶງຕິດຫມີ່ມ່ກູ" ນີ້ມັນຍັງຄົງເປັນຄຳຖາມຕິດຕາມ ຂ້ອຍໄປຈົນສຸດທາງ, ໄປຮອດບ່ອນຊຸດເບັດ ບັກມັນຫລອນຖາມ ຂ້ອຍຢ່າງບັງເອີນ:

– ຮ່ອາຍເກັ່ງ! ມຶງຊິໄປຢູ່ນ້ຳພ່ຈາງວ່າງແທ້ຫວະ? ຄັນມຶງໄປ ແທ້ແມ່ນມຶງຕາຍໂລດນ່າ, ແມວໃດເພິ່ນກ໋ຕີມຶງຕີ໋ວ໊ຄ໊ຄວາຍໂລດ ແຫລະ.ເບິ່ງຕິ! ຫວ່າງປີ້ກາຍນີ້ເພິ່ນເອົາເອ໊ອຍເກດແກ້ວມາຢູ່ນ້ຳ, ຕ້ຳອ໊ດເພິ່ນກ໋ເຮັດຄ໊ວ່າຮັກວ່າແພງແທ້ ແຕ່ດົນມາບ່ຈັກເຕະຈັກຕີ ຈ້ຳບ່ຫນ້ຳຫລົ້ນເພິ່ນມ໊ລູກອ໊ກ ໃກ້ຊິຮອດເດືອນຄອງແລ້ວມັດຮະຫ໊ວ ລາວຫນີ, ເງິນກ໊ບຫນຶ່ງພ໊ຊ໊ຜ້າອ້ອມໃຫ້ລູກເພິ່ນກ໋ບ່ໃຫ້ລາວ, ອັນ ນ້ຳມັນຍັງວ່າເພິ່ນຜູ້ໃຫຍ່, ເປັນຜູ້ຮູ້ວຽກເຮ໊ອນການຊ້ານແລ້ວ. ບາດ ມຶງ...ມຶງມ໊ຫວັງຕາຮູໂລດນ່າ! ຈັ່ງຖ້າເບິ່ງມຶງບ່ເຊ໊ືອກູນ່າ.

ຂ້ອຍຄ໊ດຈະຕ້ານບັກມັນກັບບາດນ້ຳໂລດ ແຕ່ມັດປາກບ່ ອອກ, ບ່ຈັກວ່າຂ້ອຍຢ້ານ, ບ່ຈັກວ່າຂ້ອຍຄຽດ, ບ່ຈັກວ່າຂ້ອຍ ຄ໊ດສັ້ງສາມຕົນເອງ, ເກ໊ອບຂ້ອຍໃຫ້ໃສ່ບັກມັນພ້ອມບາດ. ດາວ ຫນຶ່ງຂ້ອຍຈຶ່ງອອກປາກຖາມມັນ:

– ຮອ່າຍມັນ! ໄຕເປັນຫຍັງຈັ່ງເວົ້າແມວນ້ຳນ້ຳເຮ໊ົາ, ແຕ່ ກ່ອນມາບ່ເຄີຍໄດ້ຫງຶນແມວນ້ຳຈັກເທ໊ື່ອ ໄຕໄດ້ຫງຶນເລ໊ືອງນ້ຳມາຈາກ ໃສ?

—อ่าว ! ภาษ์ภูเธอลืมสู่แม่ภูฟังเวลาก็นแล้วอามีหมีม่า! มิ้งบ่ทันรู้ทอะ—เพิ่นเว้าอ่าพ่มิ้งไปยืมเงินนำลูงจ้างอาง ม๐๐๐ ก็บเพื่อไปเธัดขุนแจกเฮ้าหาแม่มิ้งมีมีละบ่ - พ่มิ้งอ่า สามปีจุ๊แหมหมิด. แต่มาธอดดูอีกก็ได้สิบปีปายมีแล้ว พ่มิ้งก็ยังบ่ทันใช้เพิ่นปามี, เพิ่นเว้าอ่าคันจุ๊ยืดเอ็าดินข้าม ขอกมิ้งพัดบ่มีบ่อนยู่, ดั่งมันเพิ่นจิ่งตีกลิ้งอ่าเอ็ามิ้งไปเธัดค็นรับใช้สองปี แล้วจั่งจุ๊สุดหมีอ่าจุ๊นเด่.

ได้ยินแหอมันหือใจมันค่ำคอมขึ้นมาย่างมิดๆ.

ไท่เอ็ย ! "ค็นรับใช้" ความเว้ามีแม่นความเว้าใหม่หล้าสุดแล้ะหม้าข้ามก็อที่สุด, ความเว้ามีคำไตก็ำนะจุลาด ที่ดูล้างผามสีดเป็นมะมุดของข้อยที่มีจุ๊อีดยู่เหมือนเต้ามัอยไตมิ้ง ที่แอบแฝงยู่กับเหง้าใผ่ ในแจ่มิ้งของบ้องอันก้องใหย่จ่นสุดสายตา. เมื่อก่อนข้อยบ่สู้ได้ยินความที่อ่า "ค็นรับใช้" มีเลีย, แต่เมื่อได้ยินมันมัดได้ยินจากสองร้องไห้ควมคาง ในหือใจของข้อยเอง. ความเว้าจอาดอันที่ข้ามก็อมันจะติกมาเป็นของข้อย แล้ะแม่นอนว่าต้องเป็นของข้อย. ส่อนจุ๊อีดในไลย่ะที่ข้อยจะดำลิ้งต่าแหม่ง "ค็นรับใช้" มันจะคุ่นเคืองแล้ะเถือดดามส่ำใดมันมันยังคิ้งยู่ในลางฝัน. แต่ข้อยเชื่อว่าบ่มีหยังที่เอ็าแม่กับตำ

ແທ່ນນັ້ນໄດ້ອີກແລ້ວ. ນັ້ນ ນັ້ນຂ້ອຍໄດ້ວາດພາບອຸບປະມາເອົາເອງ ເຖິງບັນຊີດຂອງເອື້ອຍເກດແກ້ວ ທີ່ຖືກແມ່ເຖົ້າຈາງວາງຄາງເຍັ້ນ ເອົາສາກມອງຟາດແຂວລາວລັ້ນຟຸບລົງກັບທ້າຍຄົກມອງ, ເຫັນພາບ ບັກສົ່ງເອົາຈອງສັບຫມ້າຜາກລາວໃນເວລາແຕ່ງກິນ ແລະ ເຫັນ ພາບທີ່ເອື້ອຍເກດແກ້ວຕ້ອງອູ້ນທ້ອງ ທ້ອຂອດສີ່ຫ້ຽຍ່າງຈອກໄປ ທາງຫ້ຽງມາເມື່ອຫມີທຸກ; ນັ້ນ ນັ້ນຂ້ອຍເຫັນເອື້ອຍເກດແກ້ວຈ່ອຍຜອມ ຫລາຍ, ຮິ້ມສົບແລບໆຂອງລາວບ່ແດງດີເທົ່າອີກ ມອງຜົມທີ່ຫັ ຍາວຫັ ດຳເຫລື້ອມຂອງລາວບ່ໄດ້ເກົ້າ, ບ່ໄດ້ຫວີຢ່າງຈົບງາມ ມ ແຕ່ມັດກະປຸ້ມກະປ້ຳເຂ້ຳຈຸ໊ດ ແຕ່ນ້ຳຕາຂອງລາວ ຍັ ດ້ງໄຫລຢູ່ດີ ເກົ່າ.

ພາບທີ່ຫມ້ອະນາດຫວາດສຽວດີຈັ ຊຸ ນ ດີຈັ ອ່ານ ນ ໄດ້ ຫລອນໃຜ່ອອກຈາກຮິ້ມສົບ ແລະ ດວ ຕາຂອ ບັກ ນ ຫັ ຫມົດ. ບັກ ນ ເປັນຜູ້ເປີດລະຄອນສະຫມ່ລະ ຸ ນເລືອດ ແລະ ນ້ຳຕາສາກ ນ ໃຫ້ຂ້ອຍເບິ . ຂ້ອຍເບິ , ຂ້ອຍເຫັ , ຂ້ອຍຢ້ານ ແລະ ຫ ວໃຈ ຂອງຂ້ອຍກ ປ່ອຍຫ ວລົ ນອອກມາຢ່ າ ຽບໆ ບັກ ນ ເອີ ! ບັກ ນ ຈັ ແມ່ນ ຶ ເນາະ!

ນ ນ ຂ້ອຍຈຸ ດເບັ ບ່ ລ່ອຍຫ ານປານໃດ, ບ່ ແມ່ນປ ບ່ ແຫບເບັ ຂ້ອຍດອກ, ແຫບບ່ ແຫບ ກ ລ ເກ ຫ ນ ແຫລະ, ແຕ່ ວ ນ ນ ຂ້ອຍຈັ ປ ນັ ຫລຸ ດ ຶ ຫລາຍ — ຫລາຍ ຕ ປ ດ ອອກຈາກເບັ

ມາຍັດໃສ່ຂ້ອງກໍຜິດ ເຕັ້ນຈ້ອມລົງນ້ຳເສ ຈົມຕາເວັນດ້ຽຍຂ້ອຍ ໄດ້ປາເກືອບບ່ຮອດ ๘๐ ໂຕຊ້ຳ, ໂຕໄດ້ກ່ອນຈົມວ່າເກັດແທ້ ເກັດງໍຫມົດ. ມີບາງໂຕຈົມໜອງອ່ອງລ່ອງ.

ກັບມາຮອດເຮືອນກໍເຫັນ ພ່ເຖົ້າຈາງວາງຫມູຕອນນັ່ງຄຶກມຶກ ບັງຫມົດຮ່າງກາຍອັນຈ່ອຍຜອມຂອງພ່ຂ້ອຍ ຢຸ່ນອກເຊ; ມັນຕຸ້ຍ ອ໊ຶຫລິ ອ໊ຶຫລໍ, ເບິ່ງຈັ່ງຫນໍ່ງຄິວ່າແມ່ນກອງຊັ້ນລ້ຳໆ. ຕາທັງຄູ່ຂອງ ມັນຝັງຢູ່ໃນຫລຶບນ້ຳມັນຊັ້ນຫນາໆ, ກ້ານຄໍແລະບ່າຂ້ົນຫນ້ຳຈ໊ຶກ ຍິ່ງເບິ່ງຄັກເທົ່າໃດຫົວລ້ານຂອງມັນຄິ ຍິ່ງເຫລ ົ ອມ, ແຕ່ຕິນຜົມຫາງ ຫນ້ຳຜາກລົງມາຫາຫົວຄ ົ ວໄກກັນບ່ແມ່ນງ່າຍ, ຂະຫນາດວ່າ ຫມົດ ດຳຫມົດແດງ ໄຕ່ແຕ່ຫົວຄ ົ ວ ຂ້ົນຫາຕິນຜົມມີຫວັງໄດ້ນອນຫາງ ຄົນຫນໍ່ງຈົ່ງຮອດ, ພ່ຂ້ອຍເວົ້ານ ຳ ມັນດ້ວຍຫ່າຫິວັນນອຍນ ົ ອນໄຫວ້ ວອນ ສ ຽງແຫບເດືອຍາດຂັ້ນຍາດຕອນ, ຖ້າແມ່ນຂ້ອຍສັງເກດ ບ່ຜິດ ພ່ຂ້ອຍຄົງຈະອາຍຸແກ່ກ່ວາມັນລະຫວ່າງ ສອງຫລືສາມປີ, ແຕ່ພ່ຂ້ອຍຕ້ອງເອ ົ ນມັນເປັ ົ ນຍາລຸງ ເພາະວ່າມັນເປັນຜູ້ມີອ ຳ ນາດ ບາດໃຫຍ່. ພ່ຂ້ອຍໄຫວ້ແລ້ວໄຫວ້ອີກ, ຫມົດຈ້ ົ ວແລ້ວກ ໍ ໂດຍ, ຫມົດໂດຍແລ້ວກ ໍ ຫມ ່ ອມ–ຂ ໍ ຄວາມເມດຕາປານ ີ ຈາກມັນ, ແຕ່ມັນກ ໍ ຫ ່ ກັນກັບຫາເລືອດແຫ ່ ງຄວາມເປັນ ຳ ຈາກຫ ົ ວໃຈມະຫ ົ າໂຈນຫ ົ ນ ແຫລະ–ຈະເອ ົ າໄສມາໄດ້, ຊ ້ ານ ່ ຫ ົ ນ ຳ ມັນຍັງ ເວ ົ ້ າຢູ ່ ພ ່ ຂ ້ ອຍອ ີ ກວ ່ າ: ຖ ້ າຊ ້ າໄປອ ີ ກປ ີ ຫ ົ ນ ໍ ່ ງມັນຈະເ ົ ນ ົ ດອກເບ ົ ້ ຍ ົ ້ ມ ມັນລະຮ ້ ອຍຕ ່ ເດ ົ ອນ,

ຖ້າບ່ດັ່ງນັ້ນນັ້ນຈະລາຍງານໃຫ້ນາຍກອງມາຄຸມຕົວເຂົ້າຄຸກ ຕັ້ງມ່ຫັ້ງ ລູກແລ້ວຈະຢຶດເອົາດິນບ້ານຫັ້ງຫມົດ ໂດຍບ່ຕ້ອງຄິດໄລ່ລາຄາພ້ອຍ ຫລາຍສ່ຳໃດ ເພື່ອບ່ຊາຄວາມຍາກແລະຄວາມເປັນຫ່ຳທີ່ຕົນເອງໄດ້ ກູ້ຢືມເຂົ້າແຫ້ ມ່ຂ້ອຍຈຳຕ້ອງຕົກລົງໃຫ້ຂ້ອຍຜູ້ເມ່ຶ່ມຖືເປັນກ້ອນເມັດ ໃນດວງໃຈຂອງເມ່ຶ່ມໄປເປັນຫາດຮັບໃຊ້ນັ້ນ ຕາມຄວາມຕ້ອງການ ຂອງນັ້ນ, ແຕ່ມ່ຂ້ອຍນັດວ່ານ້ອ້ຶ່ມເຊ້ົ້າຈຶ່ງຈະໃຫ້ຂ້ອຍໄປ. ຮັບຄວາມ ແນວນັ້ນແລ້ວກໍລົງເຮືອນໄປ.

ອາຫານເລ້ງຄາບນັ້ນໄດ້ເປັນໄປຕາມອາດຕາມເຊ້ິງແລະນັ້ນ ກ໋ານ້ອ້ຶ່ມ ນາຍໄຕ້ຢາດນ້ຳຕາແຫ່ງຄວາມອາໄລອາວອນ ຂອງສາມ່ ລູກນວກຂ້ອຍ, ອ້ີເພ້ັງໄດ້ຮູ້ເລ້ືອງນັ້ນຈາກສຽງໄຫ້ ສະອ໋ກສະອ້ຶ່ນ ແລະສຽງຄ່ຳຄວນທ້ີ່ນ້ຳຂ່ງຜູ້ເປັນ່ມ; ນັ້ນບ່ຍອມປະຂ້ຶ່ງວ່ຶ່ງ ແອວຂ້ອຍຕ້ັ້ງແຕ່ອ້ີຕາຈ່ຶ່ງວ່ຶ່ງລົງເຮືອນໄປ, ນັ້ນກອດແຂນຂ້ອຍ ນ້ອມເມາະຫ້ອນາໃສ່ເອ໋ກຂ້ອຍ, ນັ້ນຖາມວ່ຳ:

–ອ້ຍເກ້ັ–ອ້ຍໄປຢູ່ນ້ຳອ້ີຕາຈ່ຶ່ງວ່ຶ່ງແລ້ວ ອ້ຍກ່ຳຈ໋ນາ ຫລ້ົ້ນນ້ຳນ້ອ້ງແດ່ຫວ່ຳ?

ຂ້ອຍບ່ກ້ຳຕອບນັ້ນແລະກໍບ່ກ້ຳຫລ໋ອເບ້ິ່ງໜ້ານັ້ນ; ຂ້ອຍກ້ົ້ນ ໜ້ຳລົ່ງສະໜ່ວນມ່ານໂສກນັ້ນໄວ້ ນ໋ອ່ງວ່ຶ່ງຈ້ຂອງນ້ອ້ງແຂນຂອງ ຂ້ອຍທ້ີ່ກ່ຳຍູ່ເທ້ິ່ງຫ້ອເຂ້ຳ, ຂ້ອຍໄດ້ປະສານນ້ຳຂລ່ຶ່ງໂສກຂອງຕົນ ເຂ້ົ້ານ້ຳຄວາມຄ້ອຍ່ອ໋ງບ່ອ໋ງບ້ັ້ງທ້ີ່ນ້ີໃນຫ້ອໃຈຂອງ່ມ ດ້ວຍສຽງສະ

ອ້ົ ທ່ເອົາຫຍັງມາເປັນຈັງຫວະບ່ໄດ້, ມ່ຂ້ອຍຫັງຕໍາເຈ່ວ, ຫັງ
ເລືອກຕາມາເບິ່ງຂ້ອຍ ແລ້ວຍົກລໍາແຂນອັນຈ່ອຍແຫ້ງທ່ຖືກໄຟຍ
ທ່ເອົາໄວ້ດ້ອຍແພ ດໍານົ່ນທ່ຂາດສ້ອຍ ຕ໊ຫມາຫຍ້ານ້ັ້ມມາເຊ໊ດໜ້າ
ຕາ ມະຍາຍານເຊ໊ືອງຄວາມລະຫົ່ມຂົ່ມນ້ັ້ນໄວ້ໃນສ່ວນເລ໊ກ. ມ່
ຂ້ອຍຈົ່ມໜ້ົ່ມໜ້າອອກມາ, ຕ໊ຈັ່ງເວ້ົ່ານ້ໍາສອງອ້ອຍນ້ອງໝອກຂ້ອຍແດ່
ຕ໊ບ່ແມ່ນແດ່:

–"ກ້ໍາເອ໊ຍ! ເວນເອ໊ຍ!!! ກ້ໍານ້ັ້ເວນນ້ັ້ແມ່ນມ່ເອ໋ງເປັນຜູ
ສ້າງຂ້ົ່ມ. ຄວາມສຸກທ່ມ່ໄດ້ໃຫ້ແກ່ໝອກລູກ ຫມ໊ດເທ້ົ່ານ້ັ້ນແຫລະ.
ຫມ໊ດອ໊ີຫລ໊ ..ຫມ໊ດອ໊ີຫລ໊" ເຫ້ົ່ນເວ້ົ່າເນ້ັ້ນຄວາມຕ໊ວ່າ "ຫມ໊ດອ໊ີຫລ໊"
ນ້ັ້ນສອງສາມຄວາມ. ຂ້ອຍຮູ້ວ່ານ້ັ້ນ໊ສູງຕ່ໍາຄວນຂອງດວງໃຈທ່ຈຸດ
ໄຊມ ແລະ ຫ໊ກໜ້ງຍ້ອນຄວາມທຸກ ແລະ ການເບ໊ືອຊ໊ີວ໊ດທຸກຂະຕະ
ອະມາຖາຂອງເຫ້ົ່ນມ້ານຫລ້ງ໊ທ່ຄູ່ສ໊ືບສ້ານ້ໄດ້ຕ້ານຈ້ານເຫ້ົ່ນໄປ. ເວລາ
ນ້ັ້ນຮ້ອຍປ່ອງແປ ນ້ັ້ນປ່ອງຝ້ າ ຂອງຫນ້ົ່ງເນ້ົ່ງຊ໊ີວ໊ດຂອງສ້ານ້ມ່ລູກ
ໝອກຂ້ອຍໄດ້ກ້ານເປັນປ່ອງແປວ ທ່ຊ໊ີວ໊ດຂ້ອຍອອກໄປສ໊ືບສ້ານ
ຫ້ານຄວາມທຸກທ້ັງຫມ໊ດ.

ຂ້ອຍຮູ້ວ່າອ້ານ້ານ້ານ

ยากจับมันมาใส่ปาก. ตามคำมะดา ก่อมมีข้อยหังกินคำขัก ใหย่หังเยียมัน. แต่มีบ่สะเมาะแต่ข้อยบ่ก้าเยียหลียาดกินมำมัน. เถิงข้มว่าต่อมปาที่มันยิบออกมาปันให้ข้อย ข้อยกินบ่ลิงจ้ำอีก.

ดินมันพ่อข้อยบ่ยอมมอม แล: ก็บ่ยอมเล้ามีหามสู่ผวกข้อยฟังดีดินก่อมๆผ่ามมามันอีก. เม็นบอกข้อยมามอ้างไปมอม. ส่อมเม็นเองจักแม่มเธัดมะลุกคุกคุ้ยอีหยังยู่เธือมค้อมุ้ม เม็นเอ้าแต่กามสีบชื้มูก แล: เส้าท่าบาดยาวๆมาเป้นธรๆ; ส่อมข้อยบ่จักอ่ามอมหลับปะเม็นแต่เหิงปามใด. ข้อยจุอาดตื่มข้มมาม้อมกับส฽งดังก๊อก—ก๊อก—ก๊อก สองสามบาดจุ่งข้อยเดียได้หงิมเม็นเดาะกอกยาใส่ออบเต้าไฟ.

❋ ❋

❋

ແທບຄຸບແມ່

ພາຍຫລັງທີ່ປັ້ນເຂົ້າເຊົ້າແລ້ວ ທັງພໍ່ – ທັງນ້ອງສາວໄດ້ ໄປສົ່ງຂ້ອຍໄປເຮືອນອ້ີຕາຈາງວາງຕາມນັດໝາຍ, ນ້ອງສາວຂອງ ຂ້ອຍກໍ້ອຂອດແຫ້ ໆ ທີ່ແມ່ຂ້ອຍເຄີຍເອົາເຄ່ືອງຄ້ຽວໝາກໃສ່ນັ້ນ ຍ່າງຕາມຫລັງຂ້ອຍ. ໃນຂອດນັ້ນຈະຫາເຄ່ືອງອັນໃດທ່ີມີລາຄາຫາຍ ๕ ກີບແມ່ນບ່ໍມ; ຕາມຂ້ອຍຈ່ໍໄດ້, ເຄ່ືອງທ່ີປະເສີດທ່ີສຸດສຳລັບ ຂ້ອຍ ທ່ີມີໃນຂອດນັ້ນກ່ໍມີແຕ່ແພຂາວມ້ າລາຍແຊກຜ່ືນ່ຶງ, ມ່ີເສ້ ືອ ດຳນ່ືມອ່ າວໃໝ່ ທ່ີແມ່ອ່ີຈ ຳປ ່ າຕັດໃຫ້ຫ ່ ວ ່ າງກ ່ ອນນ ້ ັນສ ອ ງສ ່ າມປ ່ ີຜ ່ ືນ ່ ຶ ງ, ມ ່ ີໂສ ້ ງ ຂ ່ າສ ້ ັນສ ່ ີຫ ມ ່ າກຄ ້ ຳຜ ່ ືນ ່ ຶ ງ ແລະມ ່ ີກ ້ ັນຖ ຸ ນຢ ່ າ ງ ຕ ່ ືນ ລ ິ ດ ຄ ູ ່ ຶ ງ ເທ ່ ົ ານ ້ ັ ນ ເປ ັ ນ ອ ັ ນ ອ ່ າ ຊ ີ ວ ິ ດ ແ ຫ ່ ງ ກ ານ ເປ ັ ນ ຫ ່ າ ສ ່ າ ຂ ອ ງ ຂ ້ ອ ຍ ແ ມ ່ ນ ໄ ດ ້ ເລ ່ ີ ມ ຕ ້ ົ ນ ຕ ັ ້ ງ ແ ຕ ່ ບ ່ າ ດ ນ ້ ັ ນ ມ ່ າ.

ອ ່ ີ ຕ ່ າ ຈ ່ າ ງ ວ ່ າ ງ ມ ່ ີ ສ ັ ນ ດ ານ ຄ ່ ີ ໝ ູ ຫ ອ ກ ທ ່ ີ ຖ ຶ ກ ບ ່ າ ດ ເ ຈ ັ ບ ເ ວ ົ ້ າ ເ ຖ ິ ງ

ຖາມະຂອງຄອບຄົວນັ້ນກໍ່ແມ່ນຈະຮັ່ງມີເພີ່ມຂຶ້ນ ແຕ່ຖ້າແມ່ນ ປຽບໃສ່ຄອບຄົວຂອງຂ້ອຍແລ້ວ ກໍ່ແມ່ນສົມຄວນແທ້ທີ່ຂ້ອຍໄດ້ ຕົກມາເປັນຄົນໃຊ້ນັ້ນແຫລະ, ເວົ້າເຖິງນັ້ນຍາກາດທີ່ມີໃນຫົວໃຈ ຂອງນັ້ນ ຍາມໃດກໍ່ຄືວ່າແປວໄຟແຫ່ງຄວາມໂກດເຄືອງລອກລົນຢູ່ ພ່ຳນັ້ນ, ຂະໜາດວ່າເດັກນ້ອຍຜິດກັນຍ້ອນຫລົ້ນໜາກລີ ຫລື ຕ່ອຍໜາກບ້າ ນັ້ນກໍ່ເຂົ້າໄປຫຍຸ້ງກ່ຽວນຳ; ແຕ່ກ່ອນນັ້ນເປັນຫະ ຫານຝະລັ່ງ, ພວກຝະລັ່ງໄດ້ມູນກຽດໃຫ້ນັ້ນຂັ້ນນຶ່ງ, ເປິ່ງນັ້ນຊາວ ບ້ານຊາວເມືອງນັກເອີ້ນຊື່ນັ້ນວ່າ "ອົງໂດັຍນຶ່ງ" ຊື່ນ້ອຍນັ້ນແມ່ນ "ດຳນຶ່ງ" ສ່ວນນ້ອງຊາຍນັ້ນແມ່ນ "ກາຍເນິ" ກໍ່ແມ່ນຫະຫານຝະລັ່ງ ຄືກັນ, ຕາມພວກຜູ້ຖ້າເຈົ້າບ້ານເວົ້າວ່າຄວາມຈອງຫອງຈອງອໍ່ຂອງ ກາຍເນິງກໍ່ແມ່ນຈະຍອມອ່ອນແຕ້ນັ້ນອົງໂດັຍນຶ່ງພໍ່ແຕ້ນັ້ນວ່າຊື່ນ, ແຕ່ ກາຍເນິງເປັນຜູ້ໃຈກໍ່ດີ, ໃນເວລາພໍ່ຂອງພວກເຂົ້າໃກ້ຊຶມ້ວມສັງ ຂານໄປນັ້ນ ເຂົ້າໄດ້ນັ້ນມຸນອອກເປັນສາມມຸດຕໍ່ກັນ, ມຸດໜຶ່ງແມ່ນ ຂອງອົງໂດັຍນຶ່ງ, ມຸດສອງແມ່ນຂອງກາຍເນິງ ສ່ວນມຸດທີສາມ ແມ່ນຂອງນາງດຳນອນ ຜູ້ເປັນລຸກສາວຫລ້າ, ນາງດຳນອນກໍ່ເອົາ ຜົວອົງໂດັຍຫະຫານຝະລັ່ງຄືກັນ ແລະກໍ່ຢູ່ກອງດຽວກັນກັບອົງໂດັຍ ນຶ່ງ, ຍ້ອນເມຍນັ້ນເມື່ອ ອຳນາດຕັ້ນຫາໜ້າໂລນັ້ນເຂົ້າຄອບງຳ ພີ່ລຸງກັບນ້ອງເຂີຍ ຈຶ່ງມີໂອກາດວາງແຜນຂ້ກາຍເນິງ. ຍ້ອນແນວ ນັ້ນ, ພາຍຫລັງທີ່ພໍ່ຂອງເຂົ້າໄດ້ເສັດລົ້ມໄປພຽງແຕ່ສາມເດືອນ ອົງ

ກາຍເນິງຈຶ່ງຖືກທອກສຽບຫ້ອງຕາຍ ແຈ່ຢູ່ນ້ຳຮ່ອງເຫມືອງແດນມາ ມັນໄລດ, ຈາກນັ້ນມໍ່ລະດົກມຸດທີ່ຕົກເປັນຂອງກາຍເນິງ ຈຶ່ງຖືກ ແບ່ງອອກເປັນສາມມຸດອີກ; ສອງມຸດແມ່ນໄດ້ຕົກເປັນຂອງອ້ຶງໄດ້ ນຶ່ງຢ່າງບໍ່ມີບັນຫາ ສ່ວນມຸດທີ່ຍັງເຫລືອ ຈຶ່ງຄ່ອຍຕົກເປັນຂອງນ້ອງ ສາວຫລ້າ ດຳນອນ. ແຕ່ວ່າເພື່ອເປັນການອຶດອ່ຳຕັນຫາພາໂລມັ ພາຍຫລັງທີ່ກາຍເນິງຕາຍຢ່າງບໍ່ມີກອງຟອນໄດ້ບໍ່ເຫົ່າໃດ ອ້ຶງໄດ້ ນຶ່ງ ພັດຮ້ອງໄຮໄປສະກະວ່າ "ກອງໂຈນພວກປ່າ" ເປັນຜູ້ ຂ້ານ້ອງຊາຍມັ ຈຶ່ງໃນເວລານັ້ນມັນພວມເລັ່ງສຸມ ຄວາມຄຽດ ເຄືອງໃສ່ນ້ຳຂ້ອຍ ກັບລຸງແສນຫິບ, ມັນຫາວິທີເຈາະຄວາມເຂົ້າໃຈ ຂອງຊາວບ້ານ ໃຫ້ເຂົ້າໃຈວ່າຜູ້ເປັນກອງໂຈນພວກປ່າ ແລະຫັ ເປັນຕົວຄາດຕະກອນອ້ຶງກາຍເນິງ ມັນລະແມ່ນ-ນ້ຳຂ້ອຍ-ກັບລຸງ ແສນຫິບ. ເລື່ອງຫມຸ່ນທ່ຽງເກດງ່າຍດອກ; ແດນມາຂອງມັນຫາ ຕິດຕາເວັນຕົກ ພັດຕໍ່ກັບແດນມານ້ຳແສນຫິບ, ສ່ວນອີກດ້ານຫນຶ່ງ ຖັດກັບມານ້ຳແສນຫິບນັ້ນພັດແມ່ນມາຂ້ອຍ, ຍ້ອນແນວນັ້ນຕົວຄາດ ຕະກອນຫລືກອງຫລອນພວກປ່ານັ້ນຈຶ່ງຖືກໂຍນມາໃສ່ສອງເຖ້ານ້ຳຢ່າງ ປາສະຈາກເຫດຜົນ. ຂ້ອຍເຊື່ອວ່າຖ້າແມ່ນນ້ຳຂ້ອຍແມ່ນຕົວຄາດຕະ ກອນຫລືຢ່າງນ້ອຍທີ່ສຸດກໍ່ແມ່ນກອງຫລອນ "ພວກປ່າ" ຄືນັ້ນວ່າ ນັ້ນຈະຄາຫຍັງທີ່ເມ້ນຈະບໍ່ເລົ່າສູ່ພວກຂ້ອຍຟັງ, ຫລືວ່າເພ້ນຕັ້ງແກ້ ລືມຄວາມຫລັງຄືຈັ່ງຊັ້ນໄປບໍ?...ບໍ່! ຂ້ອຍແມ່ນຜູ້ທີ່ເກີດກັບອ້ຶກຂອງ

ເພິ່ນ....ເພິ່ນຈະບ່ອຳຂ້ອຍ ແລະກໍຈະບ່ລືມເດັດຂາດຖ້າຫາກແມ່ນ ຄວາມຈິງ; ຂະໜາດວ່ານິທານກາລະເກດ, ສິນໄຊຫລືຍັກກຸມພົນ ກຸມພັນແຕ່ປ່າງໃດ ປ່າງຢ່າມຸ້ນ ເພິ່ນກໍຍັງຄົ້ນມາເລົ່າສູ່ສອງອ້າຍ ນ້ອງຂ້ອຍຟັງຈົນໜົດ, ໂດຍສະເພາະຢ່າງຍິ່ງ ແມ່ນໝາຍໜລັງທີ່ຜູ້ ເປັນແມ່ໄດ້ຕາຍຈາກໝວກຂ້ອຍໄປ, ໝວກຂ້ອຍຍິ່ງມີໂອກາດໄດ້ຟັງ ການເລົ່ານິທານຂອງພ່ໍຫລາຍຂຶ້ນອີກ.

ຍິ່ຕາຈ່າງວ່າງບັ້ງຄັບຂ້ອຍຕ້ອງເອ້ີນມັນເປັນຍາ່, ເອ້ີນເມຍ ເປັນຍາແມ່ ແລະເອ້ີນບັກສິ່ງວ່າ "ເຈົ້າສິ່ງສວັນ" ຖ້າແມ່ນນ້ອງ ສາວບັກສິ່ງຜູ້ໄປຮ່ວມຢູ່ວ່ຽງຈັນພຸ້ນມາ ກໍຕ້ອງໃຫ້ເອ້ີນວ່າ "ໜ່ອມ ສຸດາຈັນ" ວ່ານ້ັນ.

ມ້ືໜ່ຶ້ງຂ້ອຍນ່ັງຄິດຢູ່ແຈເຮືອນ ເຝ້ົ້າຍາ່ໜມຸຕອນກິນເຂ້ົ້າ ຈັກແມ່ນ ຜິສຸນຂ້ອນມັນເມ່ືອໃດບຸ–ໃຜຊ່ໄປຮູ້ນ່ຳ–ຢູ່ດ່ໆມັນໂລດ ຄ່ວ່າງກະໂຫລກຫ່ົວອ້ົນຫ່ີມັນເຫ້ັນກະເຫ່ີມເລ້ືອນ້ັນມາຕ່ຳຂະໜນ້ັບຫູ ຂ້ອຍ, ນ້ອນຫ້ັງເປ່ັ້ງສ່ຽງອ້ັນເຄ້ັຍຊ່ຶນອອກມາວ່ າ:

–ເອ່ົ້າ! ຢ່ານໄສ້ແຕກລະ ໄສ້ແຕກກະໂຫລກຫ່ົວນ້ັນ້ີບັກ ຊ່າດຊ່ົ່ວ!ສູນ້ັນຫ່ານ ໂງ່ເມ່ືອນ້ັນມາແຕ່ເມ່ືອນ້ັນສູນຸ້້ນລະ!

ຂ້ອຍບ່ຮູ້່ອ່ຶຫຍັງ–ບ່ຮູ້່ຫຍັງຈັກໜ່ອຍວ່ າຢູ່່ດ່ໆ ຈ່ຶ່ງດ່ າວ່ າ ຂ້ອຍນ້ັນຊ່າດຊ່ົ່ວ–ຊ່ົ່ວມາແຕ່ນ່ຶ່ງແຕ່ເມ່ືອນຸ້້ນເອ່ົ້າໂລດ, ຍາມນ້ັ້ນ ຂ້ອຍຢ່ານຈະນ່ິລະນ່ິດໃຫ້ບັກໜມຸຕອນໂຕ່ີ່ນ່ອນສວ່ າຍ "ອ່ານ

ຫົບ" ຢູ່ຕ່ໜ້າຂ້ອຍນີ້ກາຍເປັນຍັກກຸມພັນ, ສ່ວນຂ້ອຍຈະເປັນສິນ ໄຊ, ຂ້ອຍຈະຕັດຄໍມັນແລ້ວເອົາຫົວມັນໄປຖົ້ມລົງຂຸມຖ່າຍ ບ່ໃຫ້ ມັນຕໍ່ຄືນໄດ້ຮອດຫົກ—ເຈັດເທື່ອຄືເລື່ອງໃນນິທານ ທີ່ພໍ່ຂ້ອຍເລົ່າສູ່ ຟັງນັ້ນດອກ. ແຕ່...ຮຶ...ນັ້ນແມ່ນຄວາມຝັນຂອງຜູ້ທີ່ໄງ່ງ່າວ, ຜູ້ ທີ່ບ່ເຄີຍມີເດດໜ້ຽງປາຍຜູ້ອື່ນລ້ຳໄດ້ຄືຂ້ອຍເອງນີ້ເທົ່ານັ້ນດອກ,ຍ້ອນ ແມ່ນນັ້ນອີຕາຈາງວາງຈຶ່ງຍັງເປັນເອີ້ຕາຈາງວາງຄືເກົ່າ ແລະນັກຄຳ ເກັ່ງກໍຈຶ່ງຍັງຄົງສົມເປັນຄົນທີ່ມັນ ບັງຄັບໃຫ້ເອົ້ມຍາໜ້ໃຫ້ມັນໄດ້ຄື ເກົ່າ.

ໃນໄລຍະທີ່ຂ້ອຍດຳລົງຕຳແໜ່ງ "ຄົນໃຊ້" ຢູ່ເຮືອນອີ້ຕາ ຈາງວາງນັ້ນ ວຽກທີ່ຂ້ອຍຕ້ອງເຮັດນັ້ນຄື: ເອົາຫຍ້າໃຫ້ມ້າ, ເກືອ ໝູເກືອໄກ່, ອາບນ້ຳໃຫ້ໝາໝ້ວ. ຕັກນ້ຳອາບ ຊັກເຄື່ອງນຸ່ງຂອງ ຫົ່ມ, ປັດລົກໄກ່, ກວາດກ້ອງຕະລ່ຽ, ຖາງປ່າແຄມເຮືອນແລະ ລ້ຽງມ້ຽນເຮືອນເຫລົ່ານັ້ນເປັນຕົ້ນ. ຂ້ອຍໄດ້ຮຽນເຮັດວຽກເຫລົ່ານັ້ ນາຍໃຕ້ການແນະນຳຂອງແສ້ທວາຍຫລືໄມ້ຄ້ອນ . ແລະສາລະພັດ ຂອງແຂງທີ່ອີ້ຕາຈາງວາງຫລືອື່ນາຍຈາງວາງລວາໄປນັ້ກແມ່ນເຜ້ຽ– ເຜ້ຽລົງໃສ່ຫົວ, ກາງຫລັງຫລືກະໂພກຂ້ອຍໂລດ ແຕ່ບ່ອນທີ່ໄດ້ ຮອງຄ້ອນຮອງແສ້ກ່ວາເນ້ນໜົດລະແມ່ນຫົວ, ເພາະມັນເວົ້າວ່າຊ້ ກໍຢູ່ນຳຫົວ, ຫລັກກໍຢູ່ນຳຫົວວ່າຊັ້ນ; ຍ້ອນແນວນັ້ນມັນຈຶ່ງຕີປົ້ນປັ ຍີ່ຍ້ອງແຕ່ຫົວຂ້ອຍ ຢ່າງບ່ຄິດເຫັນໃຈຜູ້ເປັນເຈົ້າແຕ່ໜ້ອຍດຽວ.

ໃນຮ່ວງຊີວິດຂອງຂ້ອຍ ເປັນຄົນເມືອນັ້ນຈະຫາຜູ້ເຫັນໃຈ ຂ້ອຍໜ້ອຍໜຶ່ງກໍບໍ່ມີເລີຍ; ຈະເວົ້າຫຍັງເຖິງເລື່ອງເຫັນໃຈ; ຕະ ຫລອດຮອດເລື່ອງທີ່ຂົມຂື່ນທີ່ສຸດ ໃນຊີວິດຂອງຂ້ອຍທີ່ໄດ້ຜ່ານໄປ ແລ້ວຕັ້ງສາມສິບປີ ເຂົາກໍຍັງຄົ້ນເອົາມາເວົ້າເພື່ອບັງບຽດຢຽດຫຍາມ ຂ້ອຍເລີຍມາ.

ຫວ່າງນັ້ນແມ່ນທ້າຍເດືອນສາມລາວ ປີ ໑໙໕໕, ຖ້າແມ່ນ ເວົ້າຕາມພວກທີ່ມີຖານະອ່ານຕຳແຕ່, ມີເຕື່ອງມຸ່ງຂອງຫົມຍຽງມໍກໍ ຄືບໍ່ໜາວປານໃດ ແຕ່–ເວົ້າສຳລັບຂ້ອຍເອງ ຜູ້ທີ່ໄດ້ຮັບຕຳ ແໜ່ງໃໝ່ຄື "ຄົນຮັບໃຊ້" ນີ້ແລ້ວແມ່ນຍັງໜາວຈົນສັບທ້ຳ ສັບແຫລ້. ເພາະໂສ້ງເສື້ອຜືນໃໝ່ທີ່ສຸດຂອງຂ້ອຍທີ່ຍາແມ່ຈ່ຽງວ່ຽງ ຍືນໃຫ້ນັ້ນ ກໍແມ່ນໂສ້ງເສື້ອເກົ່າຂອງບັກສິງ ແຕ່ເວລານັ້ນຮ່ວມຢູ່ ຫ້ອງທີສາມນັ້ນແຫລະ. ດຽວນີ້ນັ້ນກໍຮ່ວມຢູ່ຫ້ອງທີຫນຶ່ງແລ້ວ ສ່ວນ ເຕື່ອງມຸ່ງເຈົ້າຜູ້ຂອງຂ້ອຍຊຸດນີ້ ແມ່ນໄດ້ຖືກບັກສິງໃຊ້ເຮັດເຕື່ອງ ຮອງພ້ອງໜາມ້ອຍມາແລ້ວບ່ຈັກວ່າເທົ່າໃດປີ ແລະໜາແມ່ລາຍໂຕ ນັ້ນກໍບ່ຈັກວ່ານັ້ນອອກລຸກໃສ່ຈັກຊອກແລ້ວ ແຕ່ເມືອເຫັນຂ້ອຍໄປ ຮອດ ຍາແມ່ຈ່ຽງວ່ຽງໄປຖືກເອົາເຕື່ອງ ຊຸດນັ້ນອອກຈາກພ້ອງໜາ ນ້ອຍມາສັ້ນໆ ແລ້ວໃຫ້ນຳຂ້ອຍ ແລະຂ້ອຍກໍຂ້ອງໄປຊັກນັ້ນໃນ ຕອນນັ້ນໂລດ, ຍາດເອົາມາສຸບໃສ່ໂຕຈັ່ງຮູ້ວ່ານັ້ນຄັບແຕ້ ຄັບວ່າ ວ່າແຕ່ຈັ່ງໜາກຸມເຂົ້າແລ້ວຂ້ອຍຕ້ອງຫັນໃຈຝືດ ຈົນເຖິງເວລາແກ້

ออก, แต่มันก็แม่นจูดมุ่งไปขุมของของข้อย, ดั่งมั้นข้อยจึ่งปิ้งใจรักแพงมันในถามะลิจั่งฉั้น.

คืนอันหมุนอ้อมป่อมใปตั้งหลายร้อย หลายพันรอบ, ชีวิดที่เป็นหาดของข้อยก็ค่อยๆจืมเดียมา–เตียหวังอยาก, เดิ่งหวังสร้างด่าสร้างป้อย และก็เดียหวังไม้ดอมไม้แส้ไปพ้อม, ละพาดอ่าจะเอ้าไม้แส้แปงฟาดกะโหกข้อยจิมหักจำมือข้อยก็บ่ต้องหามจะลุบมันก็ได้, เพาะอ่าพังกะโหกข้อย มันด้ามเกือบเท้ากับพังพ้ามตีมของพ่อข้อยแล้ว, ไลยะมั้นบักสิงบ่หามหล้นคายตู้จิมกับข้อยอีก; อ่าแต่มันหามไล่มกับข้อยบาดใด มันก็มีหวังไต้ชักล้มชักตายขั้นโลด, ส่อมข้อยเองก็แม่นมีหวังได้หล่หัวใหม่อีก, คือ่าพ่มันต้องเอ้าไม้แส้หวายหางหมูฟาดหัวข้อยย่างจูมละมุนเข้าโลด.

จากเรือมอีตาจางอางไปหาเรือมข้อย ก็บ่แม่มจะไกพ่ธาวใด, แต่อ่าในเดือมหมึ่งๆอีตาจางอางอะมุยาดไต้ข้อยเมือเรือมแต่หมึ่งหลือสองเต็อเท่ามั้ม, มีหลายเต็อคั้มอ่ามันบ่ยู่เรือม ข้อยได้ลักมาหล้นม่ำม้องสาวข้อย และทุกๆเต็อคืม้องสาวข้อย เหันข้อยมาหล้นม่ำมันแมวมั้ม มันก็ไช้ลิ้มถ่องถามมะเยาะมะแยะม่ำข้อยหลายอัม, แต่คันถ้าอีตาจางอางรู้อ่าข้อยลักเมือเรือมเต็อใด มันก็หล้นงามกับข้อยจิม

ลอดตายไปเทื่อมั้ม. อาดจะเอ้าได้อ่า, ตะหลอดไลยะสองปี ที่ชีวิดแห่งดวามเป้มหาดของข้อย ได้แก่มีดิงอันไปย่างผิดเดืองมั้ม ข้อยได้ตึกเป้มหฐงแต่เสดมะมุดเพื่อละบาฐดวามโกดเดืองออกจากหัวใจของไทเรือม อี๋ตาจางวางเท่ามั้ม, ดวามทุก และดวามอามับอับจิมของข้อยมับอ่าเป้มหามยาก ที่ผู้อื่มจะเหม้ได้หมิด, ตะหลอดธอดข้อยเองก็บ่ยากเชื่ออ่า หามมีชีวิดของดิมผู้หนึ่ง จะมีแต่ดวามลำบากได้เถิงปานมั้ม, ข้อยธู้สึกอัดสะจั้มพากหัวใจของลูกกำพ้าผู้หนึ่งดีข้อย ที่กำเอาชีวิดของติมเข้าไปส่ฐงต่ดวามเป้มดวามตาย และดวามเจับจ้ำได้แมอมั้ม ทั้งกำดิดอ่าจะแก้มือกับอี๋ตาจางวางแมอมั้มอีก. ดั้มถ้าข้อยหากบ่ดิดอ่ามั้นเป้มหามหิมทุกเพื่อแหม

ຢູ່ຕາມລຳພັງ. ເດິກໂຫດແລ້ວບ່ເຫັນມັນມາ ຂ້ອຍລົງໄປຖ່າຍເບົາ ແລ້ວຄິດວ່າຈະມາລາຍງານ "ຍາແມ" ຈາງວາງເພື່ອໃຫ້ເພີ່ມອອກ ຄຳສັ່ງໃຫມ່ ຊິໃຫ້ໄປນຳເບາະ-ຫລືຊິໃຫ້ນັ່ງຖ້າອີກ-ແຕ່ມາຍຫລັງທີ່ ລົງໄປຮອດຮົ່ມກົກໝາກເຝືองທາງຫລັງບ້ານພັດເຫັນ "ຍາ" ຈາງ ວາງນອນເກືອກຂ້ໍໝູ່ຫັນ, ທຳອິດຂ້ອຍຄິດວ່າ ມັນນັບໝາແລ້ວ ແຕ່ເມື່ອເບິ່ງຄັກໆພັດຍັງເຫັນມັນຕິງກະດິກ-ກະດັກບາງບາດ, ຂ້ອຍ ຂ້ໍ່ອແລ່ນຂ້ົ້ນມາລາຍງານ ໃຫ້ຍາແມ່ຊາບເລື่ອง-ຍາແມ່ກໍເປັນກະ ຣິດກະຣ້ົ້ນມ້ອມບາດ, ມັນຫັງດ່າຜົວຜີຕາຍເມົ້າຂองມັນຫັງປິດຫູ ແລະຖີ້ມໜ້າລາຍໃສ່ໜ້າຂ້ອຍ. ມັນບ່ແມ່ນຂองງ່າຍຊ້ໍ່ອຊິຫາມກະ ເປົ້າຈ້ົ້ມກະເປົ້າມ້ົ້ນຮອດເທິງເຮືอม ຂ້ອຍຕ້ອງໜ້າຫັ່ງດັ່ງປ່ຳບ່ ຈັກວ່າເຫົ້າໃດເທື່ອ. ຄັ້ນວ່າຂ້ອຍເອົາໃບງ້ວນຍັດໃສ່ປາກມັນແຕ່ ຫ້ໍ່ອທີ່ພຸ້ນກໍແລ້ວເລື่ອงໄປແລ້ວລະ, ແຕ່ໃນສະໝອงຈ້ຳຂອงຂ້ອຍ ພັດຍັງຢ້ານຊາວບ້ານສິບຮູ້ແດ່, ຈ່ຶ່ງປ່ອງໃຫ້ໂອກາດລ້ຳງແຄ້ນມັນຜ່ານ ໄປຊ້ຶ່ງ.

ຮຸ່ງເຊ້ົ້າມ້ົ້ນ່ມາ ຂ້ອຍຖືກແຖຫ້ໍ່ອຜ່າເຝືอง ຄ້ຶກະທາມຜິດລະ ບຽບໃນຖານທີ່ຮັບຜິດຊອບ "ຍາ" ບ່ທ້ລ້ອມໜ້າຕ້ໍ.

ປ ໑໙໕໗ ແມ່ນປ້ໍ່ທ້ໍ່ຂ້ອຍມ້ໍ່ອາຍຸ ໑໒ ປ້ໍ່ມ້ໍ່ດ້ໍ, ແມ່ນປ້ໍ່ ທ້ໍ່ໝ້ົ້ດກຳນ້ົ້ດ ທ້ໍ່ຂ້ອຍດຳລົງຕຳແໜ່ง "ຄ້ົ້ນໃຊ້" ໃຫ້ອ້ໍ່ຕາจาง ວาง ແລະ ກໍ່ແມ່ນປ້ໍ່ທ້ໍ່ຂ້ອຍເລ້ົ້ມຕ້ົ້ນເຂ້ົ້າໃจຕ່ายຊ້ໍ່ອ້ໍ່ດຂองຕ້ົ້ນເอง

ຫັງຫມົດເຫ ່ານັ້ນ ມັນສະແດງວ່າຂ້ອຍມອມມີຫົວໃຈ-ຂ້ອຍມີຫົວ ໃຈທີ່ຫາກ່ເຕີບໃຫຍ່ຂຶ້ນໃນທ່າມກາງມະຍຸຊີວິດຫົວທີ່ຫວາດສຽວແລະ ກັນດານ, ຫົມຮອມອັນປະເສີດແຫ ່ງຊີວິດຂອງຂ້ອຍຄືການມະຈົນ ໄມ, ຍ້ອນແນວນັ້ນຂ້ອຍຈຶ ່ງກ້າຫລ ່ຫມາກຫົວໃຈຂອງຕົນໄປຕາມຮູບ ແບບຂອງສິ ່ງແວດລ້ອມໄດ້ໄວ ່ສົມຄວນ.

ເຖິ ່ງ ່ ທີ ່ຂ້ອຍຕ້ອງຈາກເຮືອນອ ່ ຕາຈາງວາງ, ຈາກໝ ່ ມາຣິກ ອະວິຈິຫ ່ ວຍໃຫຍ ່ ນັ ່ ນຄືນສ ່ ູ ່ ຊີວິດຂອງຂ້ອຍ, ຫັງ ່ ຫັງນ ່ ອງສາວ ຂ້ອຍໄດ ່ ມາກັນໄປນ ່ ຳເອົາຂ ່ ອຍແຕ ່ ວ ່ າວເດີກ, ສ ່ ວນຂ ່ ອຍເອງແມ ່ ນ ບ ່ ຕ ່ ອງການກະກຽມຫຍັງຫມົດ, ເພາະວ ່ າເຄ ່ ອງໃຊ ່ ຂອງສຽທີ ່ ແມ ່ ນ ຂອງຂ ່ ອຍ ແມ ່ ນ ບ ່ ມີຫຍັງທີ ່ ຕ ່ ອງການໃຊ ່ ເວລາກະກຽມ, ມຽງແຕ ່ ຫົວຂອດແຫລ ່ ຫຼຂອດນັ ່ ນໄດ ່ ແລ ່ ວກ ່ ຫມົດ ່ ນັ ່ ນ. ເມ ່ ອເຫັນ ່ ແລະ ນ ່ ອງສາວຂອງຂ ່ ອຍໄປຮອດແຕ ່ ວ ່ າວເຊ ່ ຳແນວນັ ່ ນ ອ ່ ຕາຈາງວາງຄິ ຈ ່ ຕ ່ ອງອອກ ່ ູ ແຕ ່ ມັນກ ່ ຕັ ່ ງຕ ່ ຖາມວ ່ າ:

– ມາກັນມາເຮັດຫຍັງແຕ ່ ເຊ ່ ຳແຕ ່ ຈຸ ່ ອແຫ ່ ມ ່ ເກ ່ ? ມ ່ ຂ ່ ອຍ ນ ່ ງ ່ ບັບແພບຄັກແມ ່ ແລ ່ ວ ຈຶ ່ ງ ່ ຽຕອບນັ ່ ນດ ່ ວຍວ ່ າຈ ່ ານ ່ ັ ່ ນ ່ ອບ ່ ອມ ່ ອມ ່ ຽງໄປດ ່ ວຍຄວາມ ່ ອ ່ ນໂຍນວ ່ າ:

– ໂດຍຂ ່ ານ ່ ອຍ! ຂ ່ ານ ່ ອຍມາ ່ ຳເອົາ ່ ູກ ່ ວຍກັບຄືນ, ເພາະ ວ ່ ານັ ່ ນກະຮອດ ່ ໍ ່ ຳ ່ ັ ດເວລາແລ ່ ວ; ຈັ ່ ງ ່ ວ ່ ຍ ່ ານ ່ ູ ່ ຈຸ ່ ໃຫ ່ ນັ ່ ນເ ່ ອ ່ ຳ ຂ ່ ານ ່ ອຍໄດ ່ ແລ ່ ວ ່ ? ເ ່ ົ ່ ານ ່ ຍ ່ ານ ່ ູ ່ ຳ ່ ົ ່ ດ ່ ູ ່ ູ ່ ມາ ່ ູ ່ ູ ່ ມ ່ ອກຂ ່ ານ ່ ອຍແຕ ່

ສຸ່ມມີຂ້ານ້ອຍກ່າຊຸ່ມ່ມີເຫື່ອມີແຮງ ຄາດໄຮ່ໄຖນາຫາເຂົ້າຫາມ້າມາສຸ່ ລຸກສາວມ້ຶກມອີກແລ້ວ, ຈັ່ງວ່າຢາກໄດ້ອ້າຍມັນເມືອຊ້ວາມເຫື່ອຊ ແຮງຂ້ານ້ອຍ ຍາລຸງຊ້ືຊ້ືດູກູນາແນວໃດ?.

ສິ່ງທີ່ມ່ຂ້ອຍໄດ້ຮັບທາງວາຈາຈາກມັນ ກ້ຄືຄວາມເວ້າທີ່ຂົມ ເຝືອນເອືອນກຸຍເຫ່ົາມັນ, ມັນຮ້າຍທັ່ງໃສ່ຫນ້າມ່ຂ້ອຍວ່າ:

– ຮຸ່ຽ! ຈັ່ງແມ່ນເປັນຮ້ອນເປັນຮົນເນາະ! ຢ້ານຕາຍປານ ມັນມຸ້ນຫວະ ຕາຽກ້ໃຫ້ມັນຕາຽລອງເບ່ິງລະບໍ, ຄັນບ່ມ້ືຄົນຫາມ ໄປຝັ່ງ ກູຊ້ືໄປເຕະຖ້ືມໃຫ້ດອກ, ຂ້ອຍບ່ຫັນໃຫ້ມັນເມືອດອກ; ມັນມາຢູ່ຫມ້ືຄັນເວ້າວ່າໄດ້ສອງປ້ືກ້ໄດ້ແຫ້, ແຕ່ມັນຊ້ືໄດ້ປະໄຫຍດ ຫຍັງ–ມ້ືແຕ່ມາແກ່ມມາເປ່ືອງຊ້ຳຫັນລະ ໃຫ້ມັນຢູ່ອ້ືກປ້ືຫນ່ຶງກ່ອນ!!.

ມ່ຂ້ອຍຍ່ມ້ືມ້ືບມັນ, ໄຫວ້ອອນມັນຫລາຍຢ່າງຫລາຍແນວແຕ່ ມັນມັດຍ່າງຫນ້ືຊ້ຳ, ມ່ຂ້ອຍໄດ້ແຕ່ໃຫ້ສະອ້ືກສະອ້ືນ ແລ້ວກ້ບ່າຍ ເອ້ົາສ້ົນແມຂາວມ້າຫ້ືມາດບ່າຢູ່ມ້ືນາເຊ້ືດນ້ຳຕາຫ້ືເຕ້ືມໄປດ້ວຍຄວາມ ຄຽດຂ້ືນທັ່ງແນນເບ່ິງສອງອ້ືຍນ້ອງຂ້ອຍ ຫ້ືດ້ືກຝັ່ງຢູ່ນອກນ້ືນດ້ວຍ ຄວາມຫນ້ືດຫວັ່ງ, ຊ້ຳບ່ຫນ່ຳມ້ືຍັ່ງດ່າຂ້ອຍໃສ່ຕ່ຫນ້າມ່ຂ້ອຍຢ່າງບ່ ເຫ້ືນໃຈມ່ຂ້ອຍຈ້ືດ້ື, ເທ່ິງເຕ້ືບ, ຈ້ືກແມ່ນມ້ືນ້ືດໄດ້ຄ້ືດດ້ືຈັ່ງໃດ ບຸ; ມ້ືຍ່າງໄອ້ນເອ້ືນອອກມາຫາມ່ຂ້ອຍແລ້ວເວ້າຢ່າງຂາດຂ້ືນວ່າ:

– ຄ້ືນເຈ້ົາເຫ້ືນວ່າປ້ືຫ່ຶງມ້ືນເທ່ິງໂພດ, ຂ້ອຍຊ້ືຫລຸດລົ່ງເດ່ິງ ຫ້ືນ ຫມາຍຄວາມວ່າໃຫ້ມັນຢູ່ອ້ືກ ຝ ເດ້ືອນ, ຂ້ອຍກ້ບ່ຢ່ານ

ລ້ຽງມັນໄວ້ເທິງດອກ ອັນບັກຫມາຂ້ເຮ້ອນໂຕນ້ັນມາ, ໃຫ້ມັນເຮັດ
ມາປ້ີແລ້ວຂ້ອຍຫາກຸສົ່ງມັນເມ້ືອ, ຫລຸດມັນແມ່ນບ່ໄດ້ເດັດຂາດ
ໄປຫາລູກເມ້ືອສາ!ຢ່າສຸ່ມາໃຫ້ໃສ່ຕ່ໜ້າຕ່ໍາຕາຂ້ອຍ, ບ່ໍ້ມ້ືຜົນດອກ!!.

ມ່ໍ້ຂ້ອຍຫລ້ຽວເບ້ິງໜ້າສອງອ້າຍນ້ອງນວກຂ້ອຍ ອ້ືກເທ່ືອ
ໜ້ຶ່ງ, ແຕ່ວ່າເພ່ືອບ່ໍ້ຊ້ຳຄວາມຍາກ ມ່ໍ້ໄດ້ເວ້ົ້ານ້ຳຂ້ອຍວ່ໍ:

– ລູກຈ້ົ່ງອ້ົດເຢ້ືອນຢຸ່ນ້ຳເພ້ີ່ນອ້ືກເມ້ີ! ມ່ໍ້ກັບນ້ອງເຈ້ົ້າກ່ໍ້ມ້ີ
ເທ້ືອມ້ືແຮງລ້ຽງເກ້ືອກັນຢຸ່ດອກ, ໃຫ້ຟ້ັງຄວາມເພ້ີ່ນ, ຢ່ໍ້າໄປຫ້ົ້ວ
ຫລ້ຽ– ເວ້ົ້າແລ້ວມ່ໍ້ຂ້ອຍກ່ໍ້ກ້ົ້ມໜ້ໍ້າລ້ົ່ງເຮ້ືອນ, ນ້ອງສ້ົ້ວຂອງຂ້ອຍ
ທ້ີ່ຢ້ືນລ້ົ່ມກ້ັບຂ້ອຍບ່ໍ້ໜ້ັນສຸດເລ້ືອ ແຕ່ກ່ໍ້ຕ້ອງປ່ະໄປ ຄວາມຫວ້ັງທ້ີ່
ຈ່ະໄດ້ພ້ົ້ນຈາກໜ້ໍ້າຮ້ົກຂອງຂ້ອຍໄດ້ໜ້ົ້ດໄປ; ຂ້ອຍຍ້ັງຕ້ອງທ້ົ່ງ
ເອ້ົ້ນອ້ືກ ຝ ເດ້ືອນ.

ໃນໄລຍ່ະຢຸ່ອ້ືກ ຝ ເດ້ືອນນ້ັນ, ສອງຜ້ົ້ວເມ້ືຽ"ຕຸ້້ຍຈ່ອຍ"
ເຂ້ົ້າບ່ໍ້ທ້ານຕ້ີຂ້ອຍຕ້ານລ່ໍ້ານ້ັງໄດ້ຕ້ີເກ້ົ້າອ້ືກ ເພ່ົ້າະເຂ້ົ້າເຫ້ັນວ່ໍ້າຂ້ອຍ
ໃຫຍ່ກ່ວ້ົ້າເກ້ົ້າຫລ້ວຍແລ້ວ; ໂດຍສ່ະເພ່ົ້າະຢ່ໍ້າງຍ້ິ່ງແມ່ນອ້ືມ້ືຍຈ້ໍ້າງ
ວ້ົ້າງຄ້ົ້າງເຢ້ັນນ້ັນ ແຮ່ງບ່ໍ້ທ້ານແປ່ະຝ້ານ້ືໃສ່ຫລ້ັງຂ້ອຍນ່ໍ້ານ, ສ່ວ້ນ
ອ້ືຕ້ານ້ຈ້ໍ້າງວ້ົ້າງນ້ັນ ນ້ັ້ໃດນ້ັນຫ້ົ້ນເຮ່ັ້ງນ້ັນຈ້ົ່ງເອ້ົ້າຫມ້ານ້ກອກປຸ້ມໆຂອງ
ນ້ັນສ້ັບໜ້ໍ້າຜ້ານ້ກ້ອຍດ້ໍ້ານ້ານ້ານ້ສອງນ້ານ້ດ່ໍ້ນ້ັນ, ແຕ່ນ້ອກເຂ້ົ້ານ້ັດ
ເອ້ົ້ານ້ແຕ່ກ້ານ້ດ່ໍ້ານ້ານ້ກ້ານ້ປ້ອຍແລ້ະກ້ານ້ຕ້ັດເຂ້ົ້ານ້ປ້ານ້ອ້ານ້ານ້ກ້ານ້ເປ້ັນ້ແຮ້ງ ແຕ່
ຂ້ອຍກ່ໍ້ບ່ໍ້ງ້ັ້ປ້ານ້ໃດເພ່ົ້າະວ່ໍ້ານ້ຂ້ອຍໃຫຍ່ແລ້ວ, ຂ້ອຍຮູ້້ຫ້ານ້ເງ້ິນ້ແລ້ະ

ອາຫານການກິນມາລ້ຽງຫ້ອງລ້ຽງປາກຂ້ອຍເອງເປັນແລ້ວ, ມີບາງ
ເທື່ອຂ້ອຍຍັງເຮັດໃຈແຂງນັ່ງລົມສາວຫ້າຫາຮຸມັນອີກ; ເວົ້າແທ້ໄລ
ຍະນັ້ນແມ່ນຂ້ອຍຕ້ອງການລອງແຮງກັບມັນ, ແຕ່ມັນບໍ່ກ້າມີຍຶດຕີ
ການແນວໃດທີ່ຮ້າຍກາດຄືແຕ່ກ່ອນອີກ.

ມື້ໜຶ່ງຖ້າແມ່ນຂ້ອຍຈື່ບໍ່ຜິດ ຄົງຈະແມ່ນຫ້ອງເດືອນຫົກ ປີ
໑໙໔໗ ແລະກໍແມ່ນເດືອນຫົສາມທີ່ຂ້ອຍຢູ່ເພີ່ນ, ນ້ັ້ນ້ັ້ອ້ົຕາຈາງວາງ
ອວນຂ້ອຍໄປຫ່ຽວປ່າ, ມັນໄປຢືມຫມາພານໄດ້ອີກສອງໂຕ ແລະ
ຫມາມັນອີກສາມໂຕ, ສ່ວນຂ້ອຍແມ່ນພາຍຖົ່ງເຂົ້າ ໃນນ້ັ້ນມີເຫລົ້າ
ເຄັດແກ້ວໜຶ່ງເຕັ້ມໆ. ລະຫວ່າງ ຢ ໂມງຕາມ່ວງລ່າເນ້ືອໄດ້ຕົກ
ເປັນວົງອ້ອມດົງໃຫຍ່ບ່ອນໜຶ່ງ. ໜ່ວຍແມ່ນໄດ້ແກ່ມັນເອງກັບ
ນັກສິງ, ສ່ວນຂ້ອຍແມ່ນຫມາໂຕຫົກ. ເວົ້າແທ້ການລ່າເນ້ືອນ້ັ້ນ
ກໍຫມາມໍ່ຫລ້ັ້ງ,ເລ້ັ້ມແຕ່ເຊ້ົ້າຮອດງ່າຍແກ່ ພວກເຂົ້ายิงแลนได้
ໂຕໜຶ່ງ, ນົກເປ້ົ້າສາມໂຕແລະເຕ້ົ້າບັກໃຫຍ່ອີກສອງໂຕ ອາຫານງ່າຍ
ຄາບນ້ັ້ນ ອ້ົຕາຈາງວາງສັ່ງໃຫ້ຂ້ອຍປັ້ງນົກເປ້ົ້າສົມົດສາມໂຕ ກັບ
ອາຫານທີ່ເອົ້ົາໄປແຕ່ເຮືອນຈ້ຳນວນໜຶ່ງ. ຂ້ອຍທ້ຳທ່ຳເປັນຄົນຄ້ຳ
ຮູ້ກັບມັນ; ຂ້ອຍເວົ້ົ້າວ່ົ:

– ອ່ົ:! ຈົ່ງໄວ້ໃຕ້ຍ:ແມ່ໂຕໜຶ່ງລະບໍ!, ຍ:ມ່ກິນໂຕໜຶ່ງ
"ເຈ້ົ:ສິງສະຫວັນ" ກິນໂຕໜ່ຶ່ງກະອ່ຶມລະຕ້ົ ອາຫານຕ່ຶຍ:ແມ່ຕ່ ໃຫ້ກ່ຶຄ່ົ:ຫລາຍຢູ່ເດຍ:ມ່!.

– ຄັນຊັ້ນມຶງບ່ໄສ້ແຕກຫອະຊັ້ນນ່າ?.

– ບ່! ຂ້ານ້ອຍກິນແຈ່ວນີ້ກໍໄດ້ແລ້ວ, ລຸກອີ່ດຸຍາແມ່, ໄດ້ຍິນເມິ່ນຈົ່ມຢາກກິນປັ້ງນົກນາຫລາຍນີ້ແລ້ວເດ.

– ບ່! ບ່! ບ່! ຢ່າຫລາຍຜະຫຍາຫລາຍ–ຫາລະປັ້ງຫມົດຫັ້ນ ເລື່ອງຍາແມ່ຍາເມິ່ຈັ່ງຊອກຍິງເອົາໃຫມ່–ເອົ!ຂ້ອຍຫລົກຂ້ອຍ ປັ້ງຢາກກິນເຂົ້າປ່ານນີ້ນ່າ.

ຂ້ອຍກໍລົງມືຈັດການຕາມຄຳສັ່ງຂອງມັນໂລດ, ສ່ວນສອງ ມ່ລຸກເຂົາກຳປົ້ນຄົນລະບອກແມ້ນຸ້ນແມ້ນ, ບິດລະບັກສົ່ງຖ່ານວິທີ ຍິງປົ້ນ, ຜູ້ເປັນມ່ກໍອະທິບາຍແມ່ນນັ້ນແມ່ນນີ້; ປົ້ນ"ກາລະບົ້ນ" ຍິງແມ່ນນີ້ຈັ່ງແມ່, ປົ້ນ"ມັດຕລັ່ງຈຸດ"ຍິງແມ່ນນັ້ນຈັ່ງຖືກ ປົ້ນ "ຟຸຈິກາລັ" ຕ້ອງແມ່ນແມ່ນນີ້ຈັ່ງເດ່ງ...ແລະອື່ນໆ...ສ່ວນບັກສົ່ງ ມັດຍົກປົ້ນຂົ້ນມາແມ້ນຸ້ນແມ້ນ ຢ່າງບ່ເລືອກຈຸດ, ນິຫລາຍເທື່ອຂ້ອຍ ລັກເຫລືອດຕາໄປເບ່ິ ເຫັນປາກປົ້ນເດ່ງໜ້າຜາກຂ້ອຍ, ເວລານັ້ນ ຂ້ອຍຢ້ານຈົນຕັບບ່ມີບ່ຕ່ໍ, ຕົ້ນມືສັ່ນຢ້ອກໆແຕ່ຂ້ອຍກໍພະຍາຍາມ ຄວບຄຸມສະຕິຕົ້ນເອງໄວ້ ບ່ໃຫ້ປະກົດຄວາມຢ້ານກົວນັ້ນອອກມາ.

ມາຍຫລັ່ງທີ່ປັ້ງນົກສຸກແລ້ວແລະບ່ອນກິນເຂົ້າກໍປຸຟົດໄມ້ແລ້ວ ສອງມ່ລຸກເຂົາກໍຊຸລຸເຂົ້ານາໂລດ. ຄາບນັ້ນແມ່ນລາບທຳວົດໃນຊ່ົ ໄລຍະສອງປ່ີປາຍ ທ່ີຂ້ອຍໄດ້ໄປເຢ້ັນຄົນຮັບໃຊ້ຢູ່ເຮ່ືອນອ່ົຕາຈາງ ອ່ງທ່ີຂ້ອຍໄດ້ນ່ັງຮ່ວມມາເຂ້ົານ່ຳ"ຍາ", ຂ້ອຍບ່ຈັກວ່າຊ່ົນ່ັງນັ້ນ

ແລ້ວ ບໍ່ຈັກວ່າຊຶມງີ້ແຍບປັ້ງກົບ ແມ່ນໃດຈັ່ງຈະຖືກຫູຖືກຕາເນີ້ ມັນມີອີ່ຕາຈ່ອງວ່ອງບັງຄັບໃຫ້ຂ້ອຍຕ້ອງກິນເຫລົ້າເສັ່ງກັບມັນ, ມັນເວົ້າວ່າ:

– ລຸກສິ່ງກິນຫນ້ອຽກນໍ່ງນ່ໃຫ້ກິນເຂົ້າແຊບ, ນອກມັນນ່ກັບບັກເກ່ັ່ງຊຶປັ້ນເດ່ັ່ງກັນ–ມັນກັ່ງລິ່ນເຫລົ້າລົ່ງໃສ່ຈອກຍື່ນໃຫ້ບັກສິ່ງກັ່ງເວົ້າຊ່ຂ້ວນຂ້ອຍອີກວ່າ ຖ້າຜູ້ໃດກິນບ່ໍ່ຫມົດຖືກແສ້ວ່າຊຸ້ມ. ຄວາມເວົ້ามັນກໍເວົ້າໄປແນ່ວນັ້ນລະ ແມ່ວ່ານ້ັ້ນບ່ໍ່ມີກະດຸກ, ຄັ້ນວ່າຜູ້ເປັ້ນ"ຍາ" ມັນກິນບ່ໍ່ຫມົດ ຂ້ອຍກໍ່ບ່ໍ່ມີຫວັ່ງຈະໄດ້ຂ້ຽນມັ້ນດອກ ສ່ວນຂ້ອຍເຖິງແມ່ນກິນຫມົດ ຫລືບ່ໍ່ຫມົດກໍແມ່ນຍັ່ງຄົ່ງຖືກຂ້ຽນເປັ້ນຂອງຫ້ໍາມະດາ, ເວົ້ແລ້ວອ່ີ່ຕາຈ່ອງວ່ອງກໍເອົ້ໄປມ່ເມ້ັ້ນບ່ວ່ນຫມາຍມັ້ນໄວ້ແລ້ວຍ່ໍ່ແງ້ນສອງບາດກໍເຖິງເຖ່ືອດປັ້ນແລ້ວກ່ໍ່ຍື່ນມາໃຫ້ຂ້ອຍ, ຂ້ອຍກໍ່ຫ້ໍາທ່ໍ່າໃຈຫ້ານ່ຍ໌ແ ນ້ັ້ນສອງບາດກໍ່ກ້ຽງເອ່ີ້ດເຕ່ີ້ດ ຂ້ອຍກ້ໍ່ເວົ້ໍ່ວ່ານ້ັ້ນແມ່ນເຫ່ືອຫ້ໍ່ານ້ັ້ນໃນຊ່ືອ່ີ້ດສ່ີ້ເຫລ້ົ້ານ້ັ້ນເຂ້ົ້ໍ່ານ້ັ້ນ.

ອາຫ້ານງ່ານ້ັ້ນສ້ໍ່ານ້ັ້ນລ່ົ້ງຢ່ໍ່ານ້ັ້ນມ່ະລຸ້ມ່ະລ້ອຍ, ອ້ໍ່ານ້ັ້ນ້ານ້ັ້ນຂອງຄວ້ານ້ັ້ນ້ານ້ັ້ນ້ານ້ັ້ນ

ຄຳສຸງນັ້ນດີວ່ານັ້ນແມ່ນເລື່ອງຄໍຂາດບາດຕາຍເອົາກະດ້, ຈຳ
ເປັນຂ້ອຍກໍຕ້ອງປະຕິບັດ. ອອກໄປຫວິດບ່ອນກິນເຂົ້າປະມານຮ້ອຍ
ປາຍແມັດ"ເຈົ້າສິງສະໜວັນ" ນັ້ນພັດເຫັນແລນໄຕໜຶ່ງແລ່ນຂຶ້ນກົກ
ເບື້ອຍຕາຍຊິ່ງຢູ່ແຄມທາງນັ້ນ, ກົກເບື້ອຍຜິບ້າກົກນັ້ນບ່ໃຫຍ່ປານ
ໃດ ແຕ່ພັດສູງຕາຽດັບຕາຽອາຽເອົາກະດ້, ສອງມໍ່ລູກເຂົ້າມາກັນ
ຍິງຜູ້ລະສາມ-ສີ່ບາດແຕ່ກໍ່ບ່ຖືກ, ນັ້ນຊິຖືກແມ່ນໃດ ແມ່ນວ່າຄົນ
ເມົ້າເຫລ້າຍິງປືນ, ເມື່ອເຫັນວ່າບ່ໄດ້ການ ອີ່ຕາຈ່ຽງວ່ຽງ ຈຶ່ງສັ່ງ
ໃຫ້ຂ້ອຍເອົາມີດແຫລນຂັດແອວແລ້ວຂຶ້ນໄປຟັນເອົາຢູ່ເທິງພຸ້ນ,ຂ້ອຍ
ນະຍາຍາມປະຕິເສດບ່ຢາກຂຶ້ນ ເພາະຂ້ອຍເຫັນວ່າອາການນຶ່ນເມົ້າ
ຂອງຂ້ອຍນັ້ນໜ້ຕາຽແລ້ຈ, ຂະໜາດວ່າຢືນຢູ່ແຜ່ນດິນແຕ້ໆກໍ່ຍັງ
ຕ້ອງໄດ້ຈ່ອງກົກໄມ້ຢູ່ຈັ່ງບ່ລົ້ມ; ແຕ່ນັ້ນພັດໃຊ້ອຳນາດປາຍປືນຂູ່
ຂ້ອຍວ່າ ຄັນບ່ຂຶ້ນຊິ່ຍິງຖິ້ມ, ອັນໜຶ່ງຕາຽນ່ອັນໜຶ່ງຕາຽໄກ, ຖ້າ
ວ່າເປັນຈັ່ງບຸນກໍ່ຍັງປອດໄພ, ຂ້ອຍຈັບງ່ານັ້ນຈ່ອງກົ້ງນ້ຂຶ້ນໄປຈົນ
ກວ່າເດ໋ງແລ້ວ ແລນຜິບ້າໄຕນັ້ນພັດແລ່ນລົ່ງມາໃສ່, ຂ້ອຍຫັງຢ້ານ
ແລນກັດແດ່ ຫັງຢ້ານຕົນຈະລົດງ່າໄມ້ແດ່ ໄຕຂ້ອຍສັ່ນຄືໜູເຜົ້າ
ໃນເວລານັ້ນປະກົດມີສຽງປືນປ້ຽງ!ປ້ຽງສອງນັດ ຂ້ອຍລືມສະຕິໄປ
ພ້ອມບາດ ແລະ ຈາກອິນາຕິນັ້ນເປັນຕົ້ນມາ ຂ້ອຍບ່ຮູ້ວ່າໂລກນ້ີ
ຫຍັງແດ່ຕີ່ແມ່ນຄວາມທຸກ, ບ່ຮູ້ວ່າໃນຮ່ອງຈັກກະວານນ້ີມີໂລກແລະ
ມີຂ້ອຍເອງແມ່ນໃດຈ້ຳ, ຍາມນັ້ນຂ້ອຍໄດ້ເຫັນຫັງ່ໜ່ຫັງແມ່ ແລະ

ທັງນ້ອງສາວຂ້ອຍຢູ່ໃນຫ້ໂຮງຫລັງນັກໃຫຍ່ ມີຈອມເພັດທີ່ສູງເກີ່ງຟ້າ, ຫນ້າບ້ານມີສວນອຸທິຍານທີ່ນອນບານເຣື່ອງເຣື່ອໄປດ້ວຍດອງດອກສາລະພັດສີ, ມີທັງໝູ່ແມງມຸ່ເຜິ້ງເຈິດແອ່ນແບນຕົວຢູ່ນາຍໃຕ້ລັດສະໝີຂອງອະລຸນນະການອັນນອນສະຫງ່າ, ສອງອ້າຍນ້ອງນອກຂ້ອຍໄລ່ຢອກກັນຢູ່ນາງໃຕ້ຫາມລ່ຳແຍງແມງຮັກ ຂອງພໍ່ ແລະແມ່ຄິຍາມຊີວິດຍັງຢູ່ໃນໄວເຍົາ ແລະແລ້ວໆງຊົ່ວຫນຶ່ງຜ່ານໄປ ທ້ຜາສາດລາຊະມຸນຫຽນຫລັງນັ້ນ ພັດຫລອນກັບເພດມາເປັນຕຸບຫລັງນ້ອຍໆທີ່ຂາດສ້ອຍ ແລະຖືກພອກຜິວໄປດ້ວຍຄ້ອນໄຟທີ່ກ່ຳດ່ຳເດ້ຶອງນ່ຳໆອັນເຫລ້ອມຍິບຍັບໄປດ້ວຍເພັດນິນຈິນດາທີ່ພໍ່ແມ່ຂ້ອຍຫ້ມຫວ່າງ ກ້ມກ່ຳກາຍເປັນເດ້ຶອງຂຽວ ສີນ້ຳນ້ຶນອັນຂາດສ້ອຍ ແລະບ່ອນທີ່ສອງອ້າຍນ້ອງພວກຂ້ອຍໄລ່ຢອກກັນຫວ່າງຫນຶ່ງນີ້ ກ້ບ່ແມ່ນສອນອຸທິຍານອີກ ແຕ່ນັນພັດແມ່ນຜີປ່າຊ້າທີ່ເຢັນຢ້າງ ແລະໆຽບເຫງົາ, ດອກໄມ້ສາລະພັດສີນັ້ນ ກ້ໄດ້ກາຍມາເປັນພວງມະໄລເຈ້ຽ ແລະເດ້ຶອງສັງຄະຫານທີ່ຂາດສ້ອຍຢ່ອນຊັງຊະຢຸ່...ເຈ້ົາ!! ມັນເປັນຕາຢ້ານອ້ຶຫລີ !!

ຄາວນຶ່ງພັດເຫັນແຕ່ພວກເຜດຜີປີສາດ, ຜີເຜດຜີມາຽ, ຫນ້າສ້ອຫນ້າຂຽວ ແລ່ນຫຸ້ມເຂ້ົາມາອ້ອມກຸມເອົາຂ້ອຍ, ຂ້ອຍພະຍາຍາມຮ້ອງແລະຟ້ດຈົນສຸດກ່ຳລັງ, ຊໍ່ວາດຮູ້ເມ້ຶອຄືງມາ ຂ້ອຍຄ້ດຈະລຸກແລ່ນແຕ່ແລ້ວກະໄຕຂອງຂ້ອຍ ປະກົດວ່າຫມັກສ່ຳກັນກັບເອົ້າ

ໄງ່ນຫີນເຕັ້ງໄວ້ແຕ່ຫ້ອສຸດຕີນ, ຂ້ອຍພະຍາຍາມກົ້ງຕາໄວ້, ຫລຽວ ໄປຮອບໆໂຕ, ຫົບຫວນຄວາມຄິດໄປໆມາໆ ແຕ່ຂ້ອຍກໍ່ຮູ້ວ່າ ຂ້ອຍນອນຢູ່ບ່ອນໃດ ເພາະວ່າພາບທີ່ປະກົດໃນສາຍຕາຂອງຂ້ອຍ ໃນຍາມນັ້ນ ກໍເຫັນແຕ່ໜຽງລາຍໆເຫົ່ານັ້ນ, ຂ້ອຍພະຍາຍາມຕ້ອນ ສະຕິເຫົ້າທີ່ມີເຂົ້າມາໄວ້ກັບໂຕເອງ ກົ້ງຕາເບິ່ງພາບທີ່ປະກົດພໍ້ມືອໆຢູ່ ຕໍ່ໜ້າຂ້ອຍ, ຂ້ອຍຈຶ່ງຮູ້ວ່າຜູ້ນັ້ນແມ່ນພໍ່ຂ້ອຍ, ຜູ້ນີ້ແມ່ນນ້ອງສາວ ຂ້ອຍ, ຜູ້ນີ້ແມ່ນລຸງແສນຫົບແລະຜູ້ນັ້ນແມ່ນບັກພັນ. ແຕ່ພັດໍ່ ເໜັມີ້ຕາຈາງວາງກັບບັກສິ້ງ, ຂ້ອຍໄດ້ງຶນສຽງເວົ້າຂອງເຂົ້າເຈົ້າ ເຫລົ່ານັ້ນພໍ້ອຸ່ນໆວ່າ:

– ໄອ່! ມັນຮູ້ເມື່ອດີ້ງແລ້ວ, ບໍ່ເປັນຫຍັງດອກ, ຮີບເອົາ ນ້ຳຮາກຢ່ານາໃຫ້ມັນກິນອີກ!

ຂ້ອຍຕົກໃຈວາບໜຶດແຮງເມື່ອຄວາມທີ່ວ່າ "ມັນຮູ້ເມື່ອດີ້ງ ແລ້ວ" ແລະ "ຮີບເອົານ້ຳຮາກຢ່ານາໃຫ້ມັນກິນ" ນີ້ດັ່ງພໍ້ໜ້ວ່າໆ ເຂົ້າຫູຂ້ອຍໆອ່ວຍໜ້າໄປຫາພໍ່ແລ້ວຖາມເພີ່ນ:

– ພໍ່! ດຽວນີ້ລູກນອນຢູ່ໃສຣິພໍ່? ເປັນຫຍັງລູກຄິວ່າໜັກ ຕົນໜັກໂຕແທ້ຣິພໍ່; ບັກສິ້ງກັບພໍ່ຈາງວາງເດ່?

ພໍ່ຂ້ອຍບໍ່ຫັນຕອບ, ນ້ອງສາວຂ້ອຍຈັບມືຂ້ອຍຊົ້ມມາລຸບໆ ແລ້ວຖາມຂ້ອຍວ່າ:

– ອ້າຍເກົ່ງ. ອ້າຍຕັ້ງສະຕິໄດ້ແລ້ວຫວາ; ອ້າຍຈື່ນ້ອງໄດ້ບໍ່?

ຂ້ອຍງຶກຫົວຕອບມັນວ່າຈິ່ໄດ້ແທ້, ແລ້ວມັນຈິ່ງເວົ້າຕ່ໄປວ່າ:

– ອ້າຍເກົ່ງ! ອ້າຍບ່ຮູ້ເມື່ອຄືງມາໄດ້ມື້ປ່າຽແລ້ວເດ່! ອ້າຍຕົກກົກໄມ້ແຕ່ຕອນສວ່າຽວ່ານມື້ພຸ້ນ, ໄຫບ້ານໄຫເມືອງໄປຫ່ານເອົາອ້າຍມາ, ດຽວນີ້ແຄ່ງເບ້ອງຊ້າຍຂອງອ້າຍຫັກຫ່ນໄປຫ່ນມາຫ່ງໃດກ່ໄດ້ ແຕ່ອີ່ລູງໄດ້ເອົາຮາກປ່ານ່ານ່ໃສ່ແລະເຜົ່ນກ່ໄດ້ຖັກແຊກຫ່ານໃສ່ໃຫ້ອ້າຍ ອ້າຍຢ່ານ່ຍ່ມັນໃດ ມັນຈຸ່ຫລຸດກັນອີກໃດ!

ຂ້ອຍຍັງຄິດບ່ອ່ອກວ່າ ເປັນຫຍັ່ງຂ້ອຍຈິ່ງຕົກກົກໄມ້ຈົນລ່ານ ຫັກຂ່າຄົ່ນປ່ານນີ້, ຂ້ອຍຖ່ານອີ່ເພ້ັ່ງວ່າ:

– ເປັນຫຍັ່ງອ້າຍຈິ່ງຕົກກົກໄມ້ຮ່ເພ້ັ່ງ; ອ້າຍໄປເຮັດຫຍັ່ງ?

– ອ່າວ!! ກະດຽວອ່ານ່ວ່ານນີ້ ອ້າຍໄປຫ່ານລ່ນນ່ຳລູ່ງຈ່ງ ວ່ງ–ລູ່ງຈ່ງວ່ງເວົ້າວ່າອ້າຍລັກກ່ນເຫລ້ານ່ເມ່ານ່ແລ້ວຂ່ນກົກໄມ້, ນ່ ດ່ບັກສ່ັ່ງຍ່ັ່ງປ່ນ, ອ້າຍຕ່ນ່ເລ່ຍຕົກມ່ານ່ແຕ່ປ່ານ່ໄມ້ພຸ້ນ ຕ່ຍໄປເຫ່ັ່ງ ເຕ່ບ, ຄັນບ່ຫ່ນ່ບັກສ່ັ່ງຍ່ຽວໃສ່ປ່ານ່ອ້າຍຫ່ານ່ານ່ເລ່ຍແລ້ວຕ່.

– ໂອປ່ານນ່ຂ້ອຍຈິ່ງຮ່ເມ່ືອຄ່ືງຄ່ກ! ໂຫ! ບ່ກເຖ້ານ່ວ່ງວ່ງ ຫ່ານ່ວ່ານ່ກູ່ລ່ກກ່ນເຫລ້ານ່ແລ້ວເປັນ່ຫ່ານ່ຕ່ຍແລ່ນຂ່ນກົກໄມ້ວ່ານ່ຊ່ນ. ຄ່ັ່ງ ຈະແມ່ນ່ຍ້ອນມັນຫ່ານ່ເລ່ືອງເມ່ອນ່ນ ມັນຈິ່ງຫ່ານ່ເອົາຂ້ອຍມ່ານ່ສ່ັ່ງນ່ ຂ້ອຍກ່ອນນ່ຫ່ານ່ກ່ານ່ດເມ່ອນ່ ນ່ຂ້ອຍຍ່ັ່ງເປັນ່ຜ່ເປັນ່ຄ່ນມັນ່ຢ່ຫ່ານ່ງໃຊ້ ຂ້ອຍຄ່ັ່ງວ່ຄ່ດວ່ານ, ຄ່ວ່ານ່ຂ້ອຍບ່ແມ່ນ່ຊ່ານ່ມ່ະນຸ່ດຄ່ນ່ນ, ແຕ່ເມ່ືອ ຂ້ອຍນ່ບ່ອ່ປ່ະສ່ກ່ານ່ນ່ນ່ພ່ດສ່ັ່ງຄ່ນ່ໃຫ້ນ່ ຂ້ອຍຕ້ອ່ງໃຊ້ເວ່ນ່ແຕ່ຜ່

ดูจ... ไอ! ภามที่ข้อยต้องมอมเจับยู่เมอนี้แม่มมันมอม
ยู่ในเผนภามที่มันมีมาใอ้ก่อมแล้อ. แต่เป็นหยังมันบ่ตีจ้ำ
ให้ข้อยตายู? อิ! คิงจะแม่นมันบ่ต้องภามฆ้าข้อยเทื่อ. มัน
มีงแต่ต้องภามหละมามชีวิดท่ำม้าของข้อยเท่ำนั้น, ไท!
ปานนี้ข้อยจิงรู้ทินอุบายของมัน, ถ้าแม่มข้อยรู้อุบายมันก่อม
เด่ ข้อยจะเรัดเมอใดกับมัน? แม่มอม—แม่มอมข้อย
ต้องต้ามและในที่สุด ข้อยอาดจะตายย้อมอำมาดปายปืม
ของมันในเอลามันโลด. แม่มแท้ข้อยอาดจะตายยุ่มที่สุด
บ่!บ่ดิดอก จิงอิดสามีชีวิดยู่ให้สมกับผู้ที่ดอมมีชีวิด. เมื่อ
เรัดให้ร่องมาที่สุดท้ายของชีวิดนี้ มีดอามหมายอันปะเสิด
เลิดล้ำที่สุด. ไท!! มุดไทเอ็ย!! จั่งแม่มหัอใจของผู้หละยัด
บ่มีเลือดแห่งดอามเป็นห้ำม่ยาดเมาะ ! มึงเมิ... ถ้าอ่ากูหอิด
ตายูคั้งนี้ไปแล้อ กูจะให้คำตอบแก่สองม่ลูกสู— สูจะเห็น
สีมือของกู...

แต่อ่า... ธิ!! ข้อยอาหักเสียแล้อ ข้อยจะเอ้าชะนะ
กับเอ้าได้ด้อยรูบภามใด? หลือว่าข้อยจะดีใจต่ภามที่ข้อย
ได้ต่เงือมชีวิดนี้ใอ้ด้อยฝาดม้าย่ยือ ของยักสิงนั้นชิมหอะ?
ปะไท... บักโง่!! มันแหละดีติวดาดตะกอม ข้อยบ่อาดที่
จะเพิงม่ใจต่ภามที่ข้อยได้รับสัมชีวิดนี้มาจากเสดของดอาม

ເຫັນໃຈໃນຮ່ອງມາທີ່ກະເຕົ້າກະເຕີນ ໄດ້ຕົກເຮ່ຽຢູ່ໃນຊ່ອງຫວ່າງ ຂອງຫົວໃຈທີ່ຖືກເຕືອນໄຂໄປດ້ວຍຢາດເລືອດມະຫາໂຈນຂອງສອງ ພໍ່ລູກນັ້ນຢ່າງເດັດຂາດ. ເຖິງຂ້ອຍຈະພິການທັງກາຽແລະໃຈຢ່າງ ແສນສາຫັດ ແຕ່ກໍເຊື່ອວ່າໂອກາດຍັງຄົງມີໄວ້ສຳຫລັບຄົນທີ່ແກ້ຕົວ ບໍ່ວ່າແຕ່ເຂົາຜູ້ນັ້ນຈະມີຄວາມຊົ່ວຮ້າຍ ໃນອະດີດຕະການຫລືເຂົາ ຈະຢູ່ໃນໄວທີ່ໃກ້ຈະອຳລາຈາກມູນສຸດທ້າຍຂອງຊີວິດໄປແລ້ວກໍຕາມ, ເພາະວ່າຄວາມອັບຈົນແລະຄວາມເຖົ້າແກ່ບໍ່ແມ່ນຈະມີໄວ້ສຳລັບແຕ່ ຄວາມທຸກແລະຄວາມຕາຽເທົ່ານັ້ນ ຄວາມຫລົ້ມຈົມຄັ້ງໜຶ່ງຂອງຊີ ວິດຂອງຄົນນັ້ນອາດຈະສອນໃຫ້ຄົນຮູ້ ຫັງຕົນເອງ ແລະຜູ້ອື່ນໄດ້ດີ ທີ່ສຸດ, ຂ້ອຍໄດ້ຮູ້ຂ້ອຍ, ໄດ້ຮູ້ອຳຕາຈາງວາງ ແລະໄດ້ຮູ້ເຖິງຄວາມ ອະຫ່ຳຂອງນັ້ນອີກ. ນ້ຳໜຶ່ງໃນໂອກາດໜ້າອຳຕາຈາງວາງແລະບັກ ສິ່ງຈະຫາໜ້ອງຢູ່ໄດ້ຍາກ, ຜີປ່າຊ້າຈະເປີດປະຕູຄຽເຂົ້າ, ໜ້ານ້ຳ ກ່ຈະໄຂຝາຄຽເຂົ້າ ແລະຈ່ຍົມນ້ຳບານ ກ່ຈະກະຊາກລາກແກ່ເຂົ້າ ລົງໄປໃຊ້ເວນທີ່ພວກເຂົ້າໄດ້ສ້າງມາ.

ພາຽຫລັງທີ່ຂ້ອຍຕິເລັ້ວ ຂ້ອຍຈະຂໍອະນຸຍາດນ່ຳພໍ່ເພື່ອ ໄປເປັນທະຫານ, ຂ້ອຍຈະຊວນເອົາບັກພັນ ຜົມແສດນ້ຳໄປນ່ຳ, ຂ້ອຍຕ້ອງການປືນ, ເພາະວ່ານ້ຳແຕ່ປືນເທົ່ານັ້ນ ຈຶ່ງຈະສາມາດຈະ ບາຽຄວາມແຄ້ນອອກຈາກຫົວໃຈຂອງຂ້ອຍໄຕ, ແຕ່ປືນພວກທີ່ ຈະເປັນຂອງຂ້ອຍນັ້ນ ຂ້ອຍຈະເອົານ່ຳໃຜ? ບໍ່! ຂ້ອຍບໍ່ອາດຈະ

ເອົາມ່ຳຜູ້ທີ່ເຂົ້າຂ້າງອ້ຶຕາຈາງວາງຢ່າງເດັດຂາດ; ແຕ່ຕ້ອງເອົາມ່ຳ ມອກທ້ຶຕ້ານກັບອ້ຶຕາຈາງວາງ ຕ້ານກັບຄວາມອະທຳ, ປຶ້ມບອກມັ ຈະກາຍເປັນເພ້ືອນຜູ້ບ່ລິສຸດຂອງຂ້ອຍ ແລ້ວຂ້ອຍຈ້ຶງຈະມ້ໂອກາດ ເຮັດທຸກສ້ິງທຸກຢ່າງເພ້ືອຕ້ິດຕັມຊ້ຶເລ້ືອດມ່ຳອ້ຶຕາຈາງວາງ. ແມ່ນອນ ແມ່ນອນທ້ຶສຸດວ່າອ້ຶຕາຈາງວາງຕ້ອງຕາຽ ແລະບັກສ້ິງກ່ຳຈະບ່ພ້ືມຕິ ກັນ, ແຕ່ຂ້ອຍຈະບ່ຍອມເຜ້ຍເລ້ືອງນ້ັໃຫ້ໃຜຮູ ນອກຈາກພ່ຂ້ອງ ຂ້ອຍເທ້ົ່ານ້ັ.

ແຕ່ລະນ້ັລຸງແຂມຫ້ບໄດ້ຫຽວມາເບ້ິງຂ້ອຍສອງຫລ້ືສາມເທ້ືອ ໃນສາມນ້ັໃດເພ້ືນໄດ້ປ່ຽນຮາກຢ່າຫ່ຂາໃຫ້ຂ້ອຍເທ້ືອຫນ້ຶ່ງ ຂ້ອຍຮັກ ແພ່ງແລະເຄ້ົາລ້ບນ້ັຖ້ືເພ້ືນຕ້ືພ່ຕ້ິງຂອງຂ້ອຍ, ແຕ່ວ່າຍ້ິງຮັກແພ່ງ ນ້ັຖ້ືເພ້ືນເທ້ົ່າໃດ ຂ້ອຍຍ້ິງມ້ຄວາມຕ່ຳຄ້ຽນ້ອຍໃຈຫລາຍເທ້ົ່ານ້ັ ເພາະຂ້ອຍບ່ຮູ້ວ່າຈະເອ້ົາຫຍ້ງມາຕອບບຸນແທນຄຸນເພ້ືນ, ຈະເວ້ົາ ຫຍ້ງຮອດເລ້ືອງຕອບບຸນແທນຄຸນເພ້ືນ, ຂະຫນາດວ່າເງ້ືນຕ້ັງຕາຽ ປ້ອຂ້ອຍເທ້ືອນ້ ກ່ຍ້ງຕ້ອງອາໃສເງ້ືນເພ້ືນເອ້ງຈ້ຶງຄ່ຽຕ້ັງຕາຍຂ້ືນໄດ້, ສ່ອນວັດຖ້ສ້ິງຂອງທ້ຶ່ມ້ໃນເຮ້ືອນຂ້ອຍ ເບ້ິງລວມແລ້ວເຫ້ັນວ່າບ່ມ້ ຫຍ້ງທ້ຶ່ພ່ເປັນຕາຢາກໄດ້ຢາກເອ້ົາຫ້ງຫມ້ດ, ແຕ່ເຊ້ືອວ່າອະນາຄ້ດ ຕ້ອງມ້ເພາະສ້ິງເຫລ່ານ້ັມ້ນ້ັ້ນກັບຄວາມຕ້ັງໃຈທ້ຶ່ພ້ັກແພ້ັນ ແລະ ເລ້ກລ້ບສະເພາະຂ້ອຍເອ້ງ.

ມາຽຫລ້ງ ๕๕ ວ້ນທ້ຶ່ນອນຫງາຍຕາງຢູ່່ກ້ບທ້ຶ່, ເມ້ືອເຫ້ັນ

ອ່ານໄປພົບມາໃນວົງແຄບໄດ້ແລ້ວ ລຸງແສນຫົບບອກໃຫ້ຂ້ອຍແອບ
ຢ່າງຢູ່ກັບກ້ຽງເຮືອນແຕ່ເຍັນບໍ່ທັນອະນຸຍາດໃຫ້ຂ້ອຍລົງຂັ້ນໄດເທື່ອ
ຕະຫລອດໄລຍະ ๔๐ ກ່ວາວັນທີ່ແອບຢ່າງນັ້ນ ຄວາມຫວັງທີ່ຈະ
ລ້ຽງແຄ້ນຂອງຂ້ອຍນັ້ນນັບມື້ນັບມະຫາສານແລະບໍ່ງຂາດຂົ້ນຈົນຂ້ອຍ
ກ້າເຊື່ອລ່ວງໜ້າວ່າສອງພໍ່ລູກອີ່ຕາຈ່ວງວ່ຽງຈະໄດ້ເຫັນສີນ້ຳໃຈລຸກກ້ຳ
ນ້ຳຢ່າງບໍ່ຕ້ອງສົງໄສ. ໃນໄລຍະນັ້ນຂ້ອຍພັດໄດ້ຍິນຂ່າວວ່າອີ່ຕາຈ່ວງ
ວ່ຽງໄດ້ເອົາອີ່ຕຳພ່ວງມາຢູ່ນຳອີກ ແຕ່ຂ້ອຍພັດບໍ່ຮູ້ວ່າອີ່ພ່ວງແມ່ນ
ຄົນບ້ານໃດ ແລະດ້ວຍເຫດໃດຈຶ່ງໄດ້ມາຢູ່ນຳອີ່ຕາຈ່ວງວ່ຽງ ອີ່ເພັ້ງ
ເລົ່າສູ່ຂ້ອຍຟັງວ່າອີ່ພ່ວງໃຫຍ່ກ່ວານັນນັ້ງໜຶ່ງ, ຄົງຈະເປັນຍ້ອນນາງ
ມີເປັນຄົນງາມແຕ່ອີ່ຕາຈ່ວງວ່ຽງຈຶ່ງພະຍາຍາມລ້ຽງເກືອນັ້ນ, ຮັກ
ແພ່ງນັ້ນກ່ວາຮັກແພ່ງຂ້ອຍ, ແຕ່ອີ່ເພັ້ງກໍ່ກ້າສົງເກດວ່າໃຊກວາດສະ
ໝາຂອງນາງຄຳພ່ວງໃນອານາຄົດ ເດັດຂາດວ່າຈະບໍ່ມີຫຍັງຈະດີໄປ
ກ່ວາຂ້ອຍ ແລະ ເອ້ຍເກດແກ້ວມຸ້ນອີກ, ເພາະວ່າສອງຜົວເມຍ
ເຂົ້າຄິດວ່າບໍ່ມີຫຍັງລ່ອງຊ່ອງກັນຈັກໜ້ອຍ, ຄັນເອົາແມ່ຍິງໄປຢູ່ນຳ
ເຫັນວ່າຖືກໃຈ "ຍາພໍ່" ແຕ່ພັດຜິດໃຈ "ຍາແມ່" ຄັນເອົາຜູ້ຊາຍ
ໄປຢູ່ນຳເຫັນວ່າຖືກໃຈ "ຍາແມ່" ແຕ່ຍາພໍ່ພັດເປັນຂຸ້ນເປັນເຄືອງ.

ສອງປີຜ່ານໄປ, ທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງທີ່ມີໃນຊີວິດຂອງຂ້ອຍນັ້ນ
ໄດ້ເຕີບໃຫຍ່ຂົ້ນຢ່າງຕື່ນເຕັ້ນ, ແຕ່ວ່າໂອກາດລ້ຽງແຄ້ນນັ້ນພັດຄືວ່າ
ຫ່າງໄກຈາກຂ້ອຍເຕັ້ມທີ, ຂ້ອຍຈຳຕ້ອງມີຊີວິດຢູ່ກັບຄວາມຫວັງແລະ

ການຄອງຄູອັນຍິ່ງໃຫຍ່ ຈຶ່ງຂ້ອຍເອງບໍ່ອາດຈະໃຊ້ຄວາມເວົ້າທີ່ຫຳ
ມະດາ–ຫຳມະດາໃດໜຶ່ງ ມາພັນລະນາເຖິງຄວາມເຕີບໃຫຍ່ຂອງ
ຄວາມຫວັງຂອງຂ້ອຍ ທີ່ມີໃນຊ່ວງເວລາມັນໆໄດ້, ແມ່ນຢູ່ວ່າສິ່ງທັງ
ໝົດທີ່ມີໃນຮ່ອງຮອຍເບື້ອງຫລັງຂອງຂ້ອຍ ມັນແມ່ນພຽງປະກົດ
ການທີ່ຫມ້າຢ້ານກົວທີ່ປົ່ວຜ່ານທາງຊີວິດ ໃນຊ່ວພັບຕາໜຶ່ງຫລືຊ່ວ
ອຶດໃຈດຽວເທົ່ານັ້ນ, ແຕ່ . ມັນພັດແມ່ນຄວາມຈິງຂອງມື້ໜຶ່ງ,
ເດືອນໜຶ່ງຫລືປີໜຶ່ງໃນຊາດເປັນມະນຸດຂອງຂ້ອຍເອງ ຈຶ່ງມັນຄ
ອອດອ້ອນສັ່ງຈອນຫົວໃຈຂອງຂ້ອຍຕະຫລອດມາແລະກ່ຈາກປະກົດ
ການທີ່ຫມ້າຢ້ານກົວນັ້ນແຫລະ ມັນໄດ້ເຮັດໃຫ້ຂ້ອຍຮູ້ຄວາມຈິງຂອງ
ຊີວິດໄດ້ດີ ແລະ ຂ້ອຍກໍຈະຝັງຄວາມຈິງຫຳນອງນີ້ໄວ້ກັບເພື່ອນຜູ້
ຮ່ວມຍະຖາກຳຂອງຂ້ອຍຈົນຊ່ວໃດໆ, ມື້ໜຶ່ງໃນໂອກາດໜ້າຂ້ອຽຈະ
ມີສະຫລຽ. ຈະມີສຸກສິ່ງທຸກຢ່າງເພື່ອໃຊ້ເລີ່ມພະລັງໃຫ້ວິນາທີລ້ຳ
ເຄັ່ນແມ່ນແຕ່ລູກປືນ ແລະ ຄວາມເວົ້າທີ່ເຜັດເຄັ່ນ. ນັ້ນແຫລະ
ຄືສິ່ງຈຳເປັນທີ່ຕ້ອງໃຫ້ມີສຳລັບຜູ້ທີ່ຕ້ອງການແກ້ມືຄືຂ້ອຍ ແລະຂ້ອ
ກໍເຊື່ອວ່ານັ້ນທີ່ໃຊ້ຫວານທີ່ສຸດມັນບໍ່ຫ່າງໄກຈາກຂ້ອຽປານໃດອີກແລ້ວ.

❋ ❋

❋

๓ เล็ก และ ป้ำตา

ในวันอ่อา

ปีมีมีน้องสาวอายุ ๑๓ ขวบพอดีและก็แม่มปีที่มันต้องทำนิดจีวิดโสดของมันกับคู่รักดี อ้ายจูงบุนมี. อ้ายจูงบุนมีอายุแก่กว่าอายุละหว่าง ๗ ปี ไลยะที่เขาทั้งสองรักกันก็นเวลาพูง ๗ เดือนเท่านั้น. เจ้าตามดอามจึงปีมีมีอยู่ก็ยังบ่ทันยากให้มันเอาผัวเตื่อ และ มันเองก็บ่ทันรับอ่าจะเอาด้อยดอามพ่ใจ เพาะอ่าอยู่กเรือนกามอุามเถิงแม่นมันเป็นผู้รู้ได้ไว และ เรัดได้ดีสมดอม แต่มันยังขาดดอามรอบดอบบ่แม่นหม้อย, อีกด้านหนึ่งอยู่ก็เหมอ่าจีวิดโสดของมัน ยังบ่ทันสมดอมที่จะเถิงอันกำมิดย่างไอวา

ແມວນັ້ນ - ແຕ່ວ່າເມື່ອມາເບິ່ງຄວາມເປັນຈິງຂອງຄອບຄົວຂອງຂ້ອຍ ແລ້ວ ຂ້ອຍບ່ຊ່ວງຈະຫ້າມນັ້ນແມວໃດ, ອີກດ້ານໜຶ່ງຂ້ອຍກໍຫລິ້ງ ເໜັ້ນວ່ານັ້ນໃກ້ຈະເຖິງຄາວທີ່ຂ້ອຍຕ້ອງຈາກພໍ່ແລະຈາກນັ້ນໄປແລ້ວ ແຕ່ເລື່ອງນີ້ຂ້ອຍພັດຍັງສະໜອມໄວ້ ເປັນຄວາມລັບສະເພາະຂ້ອຍ ແຕ່ຜູ້ດຽວຕະຫລອດມາ, ແລະສິ່ງທີ່ຂ້ອຍໜັກອົກໜັກໃຈໄປກ່ວານັ້ນ ກໍຄືວ່າຕັ້ງແຕ່ນັ້ນຮູ້ເວົ້າຮູ້ລົມກັບພວກອ້າຍບ່າວອ້າຍແມວມານີ ຂ້ອຍເຫັນບັກຮ້ອຍໂຫກໍລະກັນ ສຽວມາຫລົ້ນນຳນັ້ນເດືອນໜຶ່ງຕັ້ງ ສາມສີ່ເທື່ອ, ໜຳຮ້ອຍໂຫກໍລະກັນ ເວົ້າຊຸ່ຈຳພວກອ້າຍບ່າວແວ ອ້າຍບ່າວເທິ່ມຢູ່ບ້ານນັ້ນວ່າ: ຖ້າບັກໃດກອງກະດູກບ່ຈຸຟ້າແມ່ນບ່ຈຳ ເປັນຕ້ອງຄິດເລື່ອງເອົາກັບມາງຄຳເພັ້ງ" ວ່າຊັ້ນ ແຕ່ຂ້ອຍກໍບ່ເຊື່ອວ່າ ນັ້ນຈະເປັນຄວາມຈິງໄດ້ສ່ຳໃດດອກເພາະວ່ານັ້ນກໍມີເມຽແລ້ວ ແລະ ມີລູກຮອດສາມຄົນພຸ້ນແລ້ວ, ນັ້ນຈະເອົາຈິດເອົາໃຈຈາກໃສມາ ສໍ ຊິຂ້າຜູ້ແກງຄົນໄດ້ປານນັ້ນ, ເພາະວ່າການຂ້າຄົນນັ້ນບ່ແມ່ນເລື່ອງ ງ່າຍດາຽຄືຂ້າໄກ່ ເພາະວ່າໃຜກໍມີຫົວໃຈ ແລະພີ່ນ້ອງປ້ອງປ່າຍຕຶ ກັນ, ຫຳນະດາຄົນນັ້ນກໍຍ່ອມຮັກສາສັກສີຂອງຕົນໄວ້ສະເໜີ. ນັ້ນ ບ່ແມ່ນສັດເດຽລະສານທີ່ຮັກຕ່ອນຊົ້ນຕ່ອນດຽວ ສູງກ່ວາຮັກພໍ່ຮັກ ແມ່ ແລະຍາດຕິວົງວານ,

ໃນນີ້ຮ້ອຍໂຫກໍລະກັນ ຖືກເລື່ອນຊັ້ນຂຶ້ນເປັນຮ້ອຍເອກນັ້ນ ນັ້ນຟ້າວເອົາລົດຢົບມາຕັ້ນເອົາອີ່ເພັ້ງ ໄປກິນລ້ຽງປະດັບຍົດຂອງ

ມັນ, ແຕ່ອີ່ເພັ້ງຕັ້ງຕົ້ເປັນໄຂ້, ມັນໄປຕ້ອນເອົາອີ່ຈ໋ຳປ່າ-ອີ່ຈ໋ຳປ່າ ຫ໋ອ້າງວ່າຄັນບ່ມີຫມູ່ມັນກໍ່ບ່ໄປ. ເພື່ອບ່ໃຫ້ມັນເສຽໃຈພ໋ລຸງເສມ ຫົບແລະພ໋ຂັຽໄດ້ເອົາໄກ່ໃຫ້ມັນສີ່ໂຕແລະເຫລ້ຳສີ່ແກ້ວ ເພື່ອອວຽ ພອນໃຫ້ລາບຍົດຂອງມັນ ມັນທັງກິນເຫລ້ຳທັ "ໂມ້" ນ໋ຳອີ່ຈ໋ຳ ປ່າດ້ວຽຫ່າຂອງຜູ້ມີມືອັດສະວິນສົງຄາມ. ຈອກນ້ຳຈອກນ້ຳຢູ່ພ໋ສ່ຳ ມັ້ນ, ເທິງໆກ໋ດວ່າໄປບ່ານແກ້ນ້ອີ່ຈ໋ຳປ່າ-ແຕ່ຖືກອີ່ຈ໋ຳປ່າປັດອອກ.

ບັກເອກແຂ້ວເຂ້ືອງຄ໋ໃນຫມາກໂມເຫີ່ມ ຜູ້ເປັນກາກເດ໋ກ໋, ກັບບັກເຮືອງລ໋ດມາຽໂຊເຟ໋ຫາກັນນັ່ງຕາກແດດ ແມມເບິ່ງມາຽກິນ ເຫລ້ຳແລະ ປອກສາວ. ເທິງໆກ໋ກິນນ້ຳລາຽຫມຽອລົງດ໋ດ່ວນໜຶ່ງ ບັກເຮືອງຈົ່ມຮ່ວຍຂຶ້ນວ່າ:

-ບ້ຳເຮີຽ! ຄັນແມ່ນທ່ານກ໋ປ໋ແຕ້ ໄດ້ອີ່ເພັ້ງໄປເປັນເມຽ ນ້ຽອ໋ຫລິກຫູນ້ເສຽໃຈຕາຽແລ້ວເວີ້ຽ. ເບິ່ງນ້ໂລດເຮັ່ງກ໋ວ່າເຫວະ ດາກ໋ບ້ຂອມໄຮ່ເອົາໂລດແຫມ!.

ບັກເອກແຂ້ວເຂ້ືອງຫ໋ວຂຶ້ນ ຢ່າງສະໜຸກສະໜານພ້ອມທັ ເວ້ຳເຢ້ືຽສຽງເບົາໆວ່າ:

ຫ໋!!ຫ້ວ ຊ່ຳ!!ຈັ່ງແມ່ນເຈ້ຳຄ໋ດຢ່າງອຸປະໂຫລກແຫ້ໆ ຖ້ຳແມ່ນ ເຈ້ຳໄປຕັ້ງນ້ໜ້ຳເສຽໃຈຍ້ອນອີ່ເພັ້ງຕົກເປັນຂອງຜູ້ໃດຜູ້ໜຶ່ງ ຈ໋ຳບ່ ແມ່ນ "ທ່ານສົບໂທເຮືອງລ໋ດ" ແລ້ວເຈ້ຳດອນຈະກັດລົ້ນໂຕເອງ ຕາຽແຕ່ດຽວນ້ຍັງດ໋ກວ່າຢູ່ເປັນຄົນຮ໋ກໂລກ, ເພາະຜູ້ຂ້ຳເຫັນວ່າຂະ

ຫມາດຄົນ "ຕາເຈຽຍິມຍີ" ຄືເຈົ້າຄົງຈະບໍ່ມີຫວັງເສຽແລ້ວ ແມ່ນ ແຕ່ຂ້ານັ້ນກໍຄົງຈະບໍ່ປົ່ນ...ມາຫາເຈົ້າດອກບັກຊຽງເຮີ.

–ໂຫ! ນຶ່ງກ້າດູຖູກກູປ່ານນັ້ນຫວະ ບັກເອກ–ບັກເຮືອງເກີດ ໂມໂຫແລ້ວເວົ້າທັ່ງອອກແມ່ນນັ້ນ. ບັກເອກຍັງຫຸ່ນທ່ຽງຢູ່ ນັ້ນຕອບ ວ່າ:

–ອ່າວ! ກູຊິດູຖູກນຶ່ງຈັ່ງໃດອີກ,ການທີ່ກູເວົ້າແມ່ນນີ້ນັ້ນລວມ ທັງກູນຳອີກ, ຄັນແມ່ນນຶ່ງເວົ້າເລື່ອງອີ່ຈຳປາກູກໍເຫັນວ່າພໍມີທາງ–ແຕ່ ຄວາມຫວັງທີ່ຈະເອົານັ້ນມາເປັນເມຽນັ້ນ ກ່າບໍ່ຈຳເປັນຕ້ອງຄິດອີກ ແຫລະ ນຶ່ງເຫັນວ່າກູເວົ້າຖືກບໍ?

ບັກເຮືອງບໍ່ຕິຊານຳເຫດຜົນ ແບບປ້ອງກັນໂຕຂອງບັກເອກ ນັ້ນຢຽດແຂນໄປຕາມຮາວເບາະລົດ ແລ້ວຖົກຫມອກເບເລແດງ ມາປົກໜ້າ, ຖອດລົມຫາຽໃຈບາດຍາວໆ ແລ້ວຈົ່ມພຶມພຳໄປຢ່າງ ຂາດຄວາມຮັບຜິດຊອບ:

–ບາ! ຮ່າແດກແມ່ນັ້ນຫັ້ນ! ຈອກນີ້ຈອກໜ້າເລີ່ຍຢູ່ນີ, ກູ ນັ້ນໂລດຫ້ອງແຫ້ງປານຫ້ອງຈັກຈັ່ນແລ້ວໃດນີ້ນ່າ. ບັກເອກນຶ່ງໄປ ຫາຊຸ້ກ້ວຍຈັກຫວີສອງຫວີມາຍັດໃສ່ນໄປ! ນີ້ເງິນນ່າ.

ບັກເຮືອງທັ້ງເວົ້າທັ້ງຈົກເງິນຍື່ນໃຫ້ບັກເອກ–ບັກເອກຮອດບໍ່ ຫລຽວເບິ່ງຈ້າ, ນັ້ນເວົ້າກະຊາກໃສ່ບັກເຮືອງ:

–ໂອຍ! ບັກປອບນຶ່ງເຮີຍ ຈັ່ງແມ່ນນຶ່ງຫລົມປາກຫລົມເວົ້າ

ເອົາແທ້ໆ–ນຶ່ງຮູ້ແລ້ວບໍ່ເປັນຫຍັງນຶ່ງກັບກູຈັ່ງໄດ້ມານັ່ງຕາກແດດ ສະ
ເຫວີຍລົມສະເຫວີຍແລ້ງຢູ່ໃນຫມີ້? ມັນບໍ່ແມ່ນເປັນຫມາເຝົ້າຍາມ
ເຮົາຫວະ! ນຶ່ງລອງຍ້າຍບາດຕີນອອກຈາກມີ້ໄປລອງເບິ່ງ ນຶ່ງຢາກ
ເຫັນລາຍນ່າ–ເຊົ້າໆບໍ່ຢາກຕາຮູຫາລະນັ່ງນຶດຢູ່ຫັ້ນ ເລື່ອງຢາກແດກ
ຮ່ານັ້ນບໍ່ແມ່ນແຕ່ນຶ່ງດອກ, ກູກໍ່ນ້ຳລາຍຫມົດປາກຕັ້ງແລ້ວລະ–
ຄອງໃຫ້ບັກຮ່າອີ່ຮ່າໃດ ຮ້ອງໄປສັນນັ້ນກໍ່ເສັຍຢູ່! ມາກຫຍ້າຫ໋ອນັ
ຫັ້ນນ່າ.

–ແທ້ນຶ່ງແມ່ນປູ່ເຮົາເດ!! ແມ່ນວ່ານັ້ນສວາຍເຕັ້ນຫຸ່ງນັ
ແລ້ວນັ້ນຊິ່ທ່ອງນຳຫ໋ອເຈົ້າຫັ້ນແລ້ວ, ຈັ່ງຖ້ານຶ່ນ.

ບັກເຮືອງເວົ້າສຸດແລ້ວ ກໍ່ເຮັດຕໍ່ເຕ້ຍເຕະເຊະລົ່ງໃສ່ເບາະ
ລົດແລ້ວຜັດສືບຕໍ່ຈົ່ນ ບໍ່ຈັກບັກຮ່າບັກຜີອອກເປັນໂຫລໆໃນລອດ
ຄຽວ. ດາວຫນຶ່ງບັກເອກແຂວເຂືອງເດ່ນຶ່ນາດິດຕົ້ນຫູບັກເຮືອງພ້ອມ
ຫັ້ງຖາມຂົ້ນ:

–ເຮືອເຮືອງ! ນຶ່ງເຫັນວ່າອີ່ຈຳປາກັບອີ່ເພັ້ງແມ່ນໃຜງາມກ່ວາ
ກັນ ແລະນຶ່ງມັກໃຜກ່ວາໃຜ?.

ບັກເຮືອງເງິ່ງຫມວກອອກຈາກຫນ້າ, ເສືອກຕາໄປຫາບັກ
ເອກແລ້ວຕອບດ້ວຍວາດສຸຸ:

–ໂອ! ຈັ່ງແມ່ນນຶ່ງຮ່າວຖາມເນາະ! ກູບໍ່ຕ້ອງຫາມຈະເອົາ
ອີ່ເພັ້ງມາຫຽບກັບອີ່ຈຳປາ ນ່ໃຫ້ມັນຫລຸ້ຫລ່ຽນດອກ ແຕ່ກູຕ້ອງ

ເອົາອີ່ເພັ້ງໄປເສັ້ງຫມົດເມືອງປາກລາຍມຸ້ນນ່າ. ກູເຫັນວ່າຂະຫນາດ
ສາວຸດສະດີນາງເອກເມືອງປາກລາຍ ກໍຕ້ອງຍອມອ່ອນແຕ້ນ້ອີ່ເພັ້ງຄື
ກັນ ອັນນີ້ນຶ່ງວ່າແນ່ນບໍ?

ບັກເອກບໍ່ຕອບແນວໃດ, ພຽງແຕ່ເຜີຽໃນຫນາກໂນເຫີ່ນ
ຂອງເຂົາອອກມາດ້ວຍທ່າທາງ ຂອງຜູ້ຖືກປິດອ້ອນທາງດ້ານເຫດຜົນ
ແລະໃນເວລາສອງສະຫາຍເກົ່ເຂົ້າພວມໂຕ້ຖຽງກັນເພື່ອລະງັບຄວາມ
ທີ່ອຢູ່ນັ້ນ ນັດນີ້ລົດຢົບອີກຄັນຫນຶ່ງແລ່ນອູ່ເຂ້ົ້ານາ. ນັ້ນເສືອກເຂ້ົ້າ
ມາເກືອບໂດນລົດ "ທ່ານກາປິແຕ້ນ" ແລ້ວກໍຕຸດຈະຢູ່ທ່າງກັ້ນປະ
ມານ ນ້ o ປ່ຽແມັດ. ຢູ່ໃນລົດຄັນນັ້ນນີ ๕ ຄົນ ຝ ກັບນາຍ
ໂຊເຟ, ຫນ້ານຶ່ງຮຽງໂຊເຟນັ້ນບໍ່ແນ່ນຄົນລາວ. ວ່າແຕ່ລົດຈອດປັບ
ຫນ້ກໍ່ວ່າງຂາລົງຈາກຫ້ອງຂັບສະແດງລອດລາຽ ກົດຊົ້ງແບບມະ
ເອກໃນຊິເນ. ນັ້ນຊຸກແວ່ນຕາຂ້ົ້ນຢ່ານນີ້ສິລະປະໃນຕົວ, ບົດນຶ່ງນັດ
ນີ້ອີກຫນ້ຫນຶ່ງດຶງກົນສຸງຂາວ, ກໍຢູ່ໃນຊຸດນົນລະເຮືອນຄືກັນຢ່ານ
ແຊະໆນາຽງ, ຫນ້ນີ້ກ່ວ່ງຕ້ວນອບນ້ອນ ແຕ່ນັດຜົ້ງຜ່ຽບ່ແນ່ນ
ຫນ້ຽ, ເຂົ້ານສອງຄົນລົມກັນນະຈຸ-ນະຈີ ສອງສາມຄວາມແລ້ວຫນ້
ບ່ແນ່ນຄົນລາວນັ້ນຮ້ອງຂ້ົ້ນຫ້ັງກ້ວກນ້ໃສ່ ທ່ານກາປິແຕ້ນຕ້ີພວມໄຂ
ສະພາ "ບາຢອງ" ນ້ໍາອີ່ຈ້ໍາປ່ານຢູ່, ຂ້ອຍບ່ຮ້ຽວ່ານັ້ນເວ້ົ້ານາສາອີ່ຫຍັ
ແຕ່ຄືນັ້ນເວ້ົ້າວ່ານ:

–ເຮໂລ ກາປິແຕ້ນ ອຽງອີ່ຊ! ຄ້ວ່າຈົ້ງຊ້ົ້ນແຫລະຈັກຖ້ົກ

ຈັກຜິດບຸ. ໃນທັນໃດນັ້ນໝໍ່ກໍ່ລະກັນກໍ່ຟ້າວຫາວໃຍປັບໆລົງມາຫາ ໂລດ, ບາດມາຮອດພັດບ່ເຫັນຊາລຸຍຊາຮ່າຫຍັງ ແຕ່ກໍ່ຍືນກົ່ງເວົ້າ ດ້ວຍຄວາມອາລີອາລອບເຕັມທີ. ໝໍ່ກາປີແຕ່ນັ້ນກໍ່ລະກັນກໍ່ຟ້ອງໝາສາ ມະຈູ-ມະຈິ່ນັ້ນໃຫລດີ່ບ່ຢອກ ແຕ່ພັດຍັງຕ້ອງອາໃສໝໍ່ຜູ້ຍືນຮຽງ ຂ້າງຜູ້ບ່ແມ່ນຄົນລາວນັ້ນແປອີກຕ່ໜຶ່ງ. ຂ້ອຍຕ້ວງວ່າຜູ້ໃຫຍ່ສູງ ໜ້າຕາງດີໜ້າລີ່ງນັ້ນແມ່ນຄົນອາເມລິກາ, ສ່ວນທ່ານຮ້ອຍເອກ ພັດຮູ້ແຕ່ໝາສາຝະລັ່ງ, ດັ່ງນັ້ນຈິ່ງອາໃສຫ້ວນັ້ນເປັນຂົວຕໍ່ລະຫ່ວ່າງ ຄົນອາເມລິກາຄົນນັ້ນກັບຮ້ອຍເອກກໍ່ລະກັນ.

ເວລານັ້ນ ທ່າທີຂອງໝໍ່ກໍ່ລະກັນບ່ຕ່າງຫຍັງກັບໝາຈ່ອຢ້ານ ເຮືອທີ, ໝໍ່ທັງທັນຫລັງທັງກົ້ນຫົວ ສະແດງຄວາມຄາລະວະ, ອອກ ໄປປະມານ ๔ ແມັດ ໝໍ່ຈິ່ງກັບຫລັງຫັນ-ແລ້ວສາວຍາດຕີມຢ່າງຟ້າວ ຝັ່ງໄປຫາລົດ, ສັ່ງໃຫ້ໝໍ່ເຮືອງຕິດຈັກລົດກຽມອອກເດີນທາງ, ແຕ່ ເວລານັ້ນອີ່ຈໍ່ປາມດຫົວເຄ່ືອງ-ສັງຄະຫາມ-ແລ່ນມາສົ່ງໃຫ້. ໝໍ່ ກໍ່ລະກັນທັງເບ່ິງໜ້າອາເມລິກາ (ທ່ີຂ້ອຍຕ້ວງເອົ້າເອງ) ນັ້ນທັງ ແນມເບ່ິງໜ້າອ່ີຈໍ່ປາ, ມາຍຫລັງທ່ີຍືນແກ້ວເຫລ້ົາແລະພ້ວງໄກ່ໃຫ້ ຫັກເອກແລ້ວ ອ່ີຈໍ່ປາຍັງອົດສາໃຫ້ຄໍ່າອ້ວຍພ້ອນແກ່ນັ້ນດ້ວຍທ່າທ ອັນອ່ອນຫວານ:

—ຂໍ່ໃຫ້ໝວກຍາອ້ຍຈ່ິງໂຊກຫນາມສູ່ຜູ້ສູ່ຄົ້ນ, ໂດຍສະເພາະ ແມ່ນຍາອ້ຍກໍ່ລະກັນ ປ່ໃຫ້ໄປໃຫ້ໄດ້ຮັບຊຸ້ນ "ກອນນັ້ງດັ້ງ"

ແລະນຶ...ມາຊ້ອນອີກຈາກສອງຄົນ.

ອີ່ຈຳປາທັງເວ້າທັງຫົວສະອີກສະອ້ຽ ແຕ່ທ່ານກາປີແຕັນຊ້ຳ ພັຍົ້ມແຫ້ງໆແລ້ວຕອບດ້ວຍວາດທີ່ລຳຄານວ່າ:

—ຂໍ້ຂອບໃຈຄົນງາມຜູ້ປາກຫວານ!.

ມັນເສືອກຕາໄປຫາລິດຄັນຢູ່ຕໍ່ໜ້າແລ້ວເວ້າຄ່ຽໆວ່າ: ຊີ້ດນີ້ຖ້າຂາດ "ດວງຈຳປາ" ໄປແລ້ວອ້າຍຄົງຈະເປັນຂ້າຕ້ຽ! ເວ້າແລ້ວໜ້ຳກ້ອກຈັ່ງຫວະໃຫ້ບັກເຮືອງຕ່າວຫົວລິດ ແລ່ນກັບຄືນເມືອງປາກລ້ຽ. ມາຮອດຕໍ່ໜ້າເຮືອນຂ້ອຍມັນພັດຜ່ອນຄວາມໄວຂອງລິດລົງແລ້ວເອັ້ນດັ່ງມາໃສ່ນ້ອງສາວຂ້ອຍ ທີ່ນອນຕຳຫູກຢູ່ກ້ອງຕະລ່ຽງເຮືອນ:

—ດຳເພັ້ງເອີ້ຽ ອ້າຍລາເມືອກ່ອນເນີ! ຂໍ້ນັດພົບນ້ອງໃນໂອກາດໜ້າ! ຈົ່ງເຫັນໃຈຜູ້ມາ-ອອມຮັກ-ນີ້ແມ່ຄົນງາມເອີ້ຽ! ຢ່າງອນເກີນໄປເຫາະ, ມາເຫື່ອໜ້າຈະມີຂອງຂັນງາມໆມາຕ້ອນ-ອ້າຍໄປເນີ!.

ເວ້າສ່ຳນັ້ນແລ້ວ ມັນກໍເປີດຫ້ວ້ເຫັນແຕ່ຂີ້ຝຸ່ນໄຫ່ງກຸ້ມຫົບ— ອີ່ເພັ້ງກໍ່ບໍ່ທັນຕອບນັ້ນໍ່ຄວາມ, ມີແຕ່ຫົວສຽດສຽງສັ້ນໆ: ຮ!ບາດຽວເຫົ່ານັ້ນ. ລິດໄປຫວ໊ດປະມານ ๑๔ ມາທີກໍເຫັນອີ່ຈຳປາຍ່າງວັຍໆມາຫາອີ່ເພັ້ງ, ສອງຄົນເຂົ້າເວ້ົາເຢ້ົ້ຍກັນ, ຫົວກັນບາດຄ່ຽ ບາດແຮງຕາມນັ້ນຍາກາດ, ຄາວໜຶ່ງອີ່ຈຳປາຮ້ອງມາໃສ່ຂ້ອຍ:

-ອ້າຍຄຳເກົ້ງເຮີ!ເບິ່ງຈົດໝາຍ "ນ້ອງເຂີຍ" ອ້າຍນີ້ ແໜ້ ນ່ອນກ!-ເວ້າແລ້ວນັ້ນກ໋ຳເຈ້ຍນ້ອຽໆໃບໜຶ່ງມາຍື່ນໃຫ້ຂ້ອຍ ເບິ່ງເນື້ອໃນຈົດໝາຍຂອງນັ້ນຕອນທ້າຍ ຄືວ່າເປັນຕາອີ່ດູນັ້ນແດ່-ນັ້ນຂຽນວ່າ:

"ຄຳເພ້ງຈອມໃຈຂອງອ້າຍ!"

ຄັ້ງທ໋ຳອິດທີ່ອ້າຍກ້າສົ່ງ ຈ ມ. ມາຫານ້ອງ, ເຊື່ອວ່ານ້ອງຄົງ ໃຫ້ອະໄພແກ່ອ້າຍຖ້າວ່ານັ້ນເປັນການລົບກວນ ບັນຍາກາດໃນຫົວ ໃຈຂອງນ້ອງ. ແຕ່ຂໍນ້ອງຈົ່ງເຫັນໃຈໃນຄວາມປາຖະໜາດີຂອງອ້າຍ

ຄຳເພ້ງ ອ້າຍກ້າສາລະພາບວ່າອ້າຍຮັກນ້ອງ ເພື່ອກ່ວາທຸກ ສິ່ງແລະທຸກຢ່ິງທີ່ອ້າຍໄດ້ພົບໃນຊີວິດ, ຖ້າຄຳເພ້ງຫາກເຫັນໃຈອ້າຍ ແລະອະນຸຍາດໃຫ້ອ້າຍໄດ້ຮັກນ້ອງ ອ້າຍຈະເປັນຜູ້ຊາຍທີ່ມີຄວາມສຸກ ກ່ວາທຸກຄົນໃນໂລກ, ແຕ່ກົງກັນຂ້ານຖ້ານ້ອງຫາກແກ້ງຝືນຄວາມປະ ສົງຂອງອ້າຍຄັ້ງນີ້ແລ້ວອ້າຍຄົງຈະດັບຊາດ ຈາກໂລກທໍ່ລະມານພ່ອຍ ນີ້ໄປຍັງຈະດີກ່ວາທີ່ຈະເຫັນຄຳເພ້ງຕົກເປັນຂອງຄົນອື່ນ ເຫັນໃຈ ອ້າຍເຖີດທີ່ຮັກ!.

ຄຽດຄວາມຈິງຈາກຈອມໃຈ.

ຈາກ. ຮ້ຽເອກກ໋ລະກັນ.

ອີ່ຈຳປາຍິ້ມເບິ່ງທ່າທີ ແລະ ສັງເກດສີໜ້າຂ້ອຍເຫິງເຕີບ-ຂ້ຽນຈົດໝາຽນັ້ນຍື່ນໃຫ້ນັ້ນແລ້ວກ໋ສືບຕ່ຳຖາມດ້ານຂວາມອີກ. ອີ

ຈຳປາຄືຈຸຢ້ານຂ້ອຍເຫັນດີໃຫ້ອີ່ເພັ້ງຮັກກັບຫມໍ່ກໍ່ລະກັນ, ມັນຈຶ່ງຕ,
ບັນຫາຖາມຂ້ອຍວ່າ:

–ອ້າຍຄຳເກັ່ງ! ອ້າຍຮູ້ວ່າ "ອ່ຳຕາເຖ້ົ" ມີເປັນຄົນຈັ່ງໃດ
ແລ້ວບໍ?.

–ຮູ້ແຫ້–ມັນກໍແມ່ນຜູ້ຊາຍຄືອ້າຍນີ້ລະ!.

–ບໍ່ນ່າ! ອຸ,ເປັນຕາຈັ່ງອ້ຽ,ເກັ່ງແຫ້! ໃຜຈຸບໍ່ຮູ້ວ່າມັນກໍເປັນ
ຜູ້ຊາຍຄືອ້າຍ, ແຕ່ນ້ອງຢາກຖາມອ້າຍວ່າແມ່ນຄິດຈິດໃຈແລະເບ້ົອງ
ຫລັງຂອງມັນເປັນຈັ່ງໃດນຸ້ນດອກ! ເກີນວ່າຂ້ີ!!.

–ເອ້ີ! ເລ້ືອງນ້ັນອ້າຍກໍຮູ້ແລ້ວແລະນ່ໍາໄດ້ຮູ້ເລ້ືອງນ້ີດ້ີກັນ.
ອ້ຽຈະບໍ່ໃຫ້ມັນເອົາດອກ. ແຕ່ເຖ້ິງຢ່າງໃດນອກສຸຜູ້ເປັນແສ້ເປັນ
ສາວກໍ່ຄວນຮູ້ເອົາໃຈຄົນແດ່. ຢ່າເຮັດສ,ງສັນຫລາຍ, ບາດຫ່ານັ
ໄປຫລອນຖ້ືກຂັນແຂງນັດຈຸເອົາໄວ້ຍາກໃດ.

ອ້ີຈຳປາບໍ່ຕອບບໍ່ຕ້ານແນວໃດ. ມັນຍ້ືນຟັງຂ້ອຍດາວຫນ້ຶງ
ແລ້ວກໍກັບໄປຫາອ້ີເພັ້ງ.

ນ້ິດໃສໃຈດໍ່ແລະວາດຢູ່ວາດກ້ືນ ຂອງອ້ີເພັ້ງກັບອ້ີຈຳປາຄ້ືກັນ
ອ້ອຍຕ້ອຍ, ຍ້ອນແນວນ້ັນໃນເວລາຍັງເປັນເດັກເຂົ້າກໍເຮັດຄູ່ນຳກັນ
ອ້ີຈຳປາສອນຫນັງສ້ືໃຫ້ອ້ີເພັ້ງ – ອ້ີເພັ້ງນັດສອນຕ່ຳໝຸກໃຫ້ອ້ີຈຳປາ,
ຈ້ົມເຂົ້າໃຫຍ່ຖ້ອນສາວມາເຂົ້າກໍຍັງຕ້ິດກັນຄ້ືເກົ່ າ, ອ,ກໃດ–ອ,ກ
ໃດເຂົ້າກໍຮູ້ນຳກັນຫມ້ິດຕະຫລອດຮອດເລ້ືອງສ້າງຮັກສ້າງແຟນເຂົ້າກໍ

ເວົ້າສູ່ກັນຟັງ ຖ້າແມ່ນຜູ້ຫນຶ່ງບໍ່ເຫັນດີແລ້ວ ຜູ້ທີສອງກໍຕ້ອງຈຳໃຈ ລາໂລດ, ຮັກກໍຕາມຫ່ວງກໍແຕ່

ກາງລະດູຝົນ ໑໙໔໗ ປະກົດການໃຫມ່ຂອງສະມາບການໄດ້ສ້າງ ຄວາມສັ່ນສະເທືອນໄປທົ່ວເມືອງປາກລາຍແລະເມືອງອື່ນໆໃນແຂວງ ໄຊຍະບູລີ: ກອງທະຫານມະລາຊະອານາຈັກ ໄດ້ເຕົ່ອນໄຫວເກນ ເອົາຊາຍຫນຸ່ມແຕ່ອາຍຸ ໑໘ ປີຂຶ້ນໄປເຖິງ ๔๐ ປີໄປເປັນທະຫານ ຂ່າວນັ້ນໄດ້ມາຮອດບ້ານຂ້ອຍ ພ້ອມໆກັບມືຫນ້າຂອງຕະຫານເຕົ່ອງ ລາຍຫມວກເຫລັກ ๕๐ ກ່ວາຄົນ; ພາຽໃຕ້ການບັນຊາຂອງ ຈ່າເອກ ແກ້ວແລະຈ່າເອກແຫວນ ອັນມີທ່ານຮ້ອຍເອກກໍລະກັນຕິດຕາມມາ ພ້ອມ. ບ້ານຂອງຂ້ອຍແມ່ນບ້ານອ່າວໃຫຍ່ແຕ່ກໍບໍ່ເຖິງ ๕๐ ຫລັງຄາ ເຮືອນດອກແຕ່ພວກນັ້ນກ່ວາງຄາດໝາຍວ່າໃຫ້ໄດ້ ๘๕ ຄົນ, ອາດ ເວົ້າໄດ້ວ່າໃນສອງຄອບຄົວໃດຕ້ອງໃຫ້ມີຜູ້ຫນຶ່ງໄປເປັນທະຫານ, ຍົກ ເວັ້ນແຕ່ຜູ້ເສຽອົງຄະເທົ່ານັ້ນ ສ່ວນເຫດຜົນອັນອື່ນແມ່ນພວກນັ້ນບໍ່ ຮັບພິຈາລະນາທັງຫມົດ ແລະທັງບໍ່ໃຫ້ຜູ້ໃດມີສິດອ້າງຂຶ້ນອີກ. ນຶ່ງນັ້ນ ເຂົາຈັດການລວມຊາວບ້ານ ຈຳນວນປຸ່ໃນກະສຽນທີ່ນັ້ນຕ້ອງການ, ໃນຈຳນວນນັ້ນບໍ່ມີຊື່ແຕ່ຂ້ອຍຜູ້ດຽວ ແຕ່ຂ້ອຍກໍຖືກໄປຟັງນຳຫມູ່.

ເບິ່ງແລ້ວຖ້າແມ່ນຈະເອົາໄປຫມົດ ຈຳນວນທີ່ມັນເອົາໄປລວມມັນ ເຫັນວ່າຈະໄດ້ຕາມຄາດຫມາຍຂອງມັນແທ້, ແຕ່ຈະເອົາໄປຫມົດແນວໃດເນັ ເພາະໃນຈຳນວນນັ້ນມີຫັງຄົ ມີຫັງຄົ ມີຫັງຄົ ເຝືອງເຕັ ມີຫັງຄົ ມີຫັງຄົ ມີຫັງຄົ

ท่ามมาเอ้ามอกข้ามัอยไปเรัดอฐกเมื่อฉาด, อันนี้แม่มเว้า ตามคอามอาดยา เว้าแต่ข้ามัอยมัดถิกยาลุงจางอางเอ้าหมี้ เตังค์ยู่หื้มปาฐพุ้ม, คันท้าอ่ามอกอาดยาอุใช้ผื้ใช้ข้ามัอยก่ะบ่ ฮัดฮ้องหยัง หลือว่าท้าใช้ข้ามัอยใช้ผื้ผิดแล้วจิ่งอุเอ้าไปกะได้ ยังละหอ่าง ๕-๗ ปีกะหมิดดอก", มีบางคนปากก่ำเว้าบ่ย่ำ มัดเว้าเสิฐๆว่า: "ผู้ข้านี้บ่ไปแม่มันดอก คอามเว้าว่าไปเป็นทะหาม, ฟังแต่ฉุดอุมือละบฐบอิใมดิ แต่ขาดมาเว้าข้าม เว้าเมืองโลดเริ่งก่อาเผดก่อาผี, เว้าเถิงเหล้าเอ้าแต่อุกิม-กิมแล้วใผมามหม้ามามตาบ่ได้ เตะระเตะราม, เว้าเถิงผู้สาวเอ้าแต่ปากกุม ลูกใผเมฐใผก่ระรามสามสี่เฮ้าเมือ, ขาดแม่แม่เฮ้าเว้ามัดอ้างใส่แต่ปืม-แต่เทิบหมัง, คันเว้าเลิงสัดสาวาสิ่งก่บ่เลือกโตมัฐโตใหย่ โตไก่โตเปัดอ่าแต่เห็นก่แม่นเอ้าไปโลด ฮองใผตามแต่, แมอมันอุเอ็นว่าทะหามมีละบฐบอิใมแมอใด". และอื่นๆย่างสิมละอิม, จิมขันดาท่ามปะหามบ่รู้อุฟังคำเห็นใผ, บ่รู้พิจาละมาแมอใด. เมื่อเห็นว่าบ่ได้ภามแล้วหมกละกันหมอดแบ้ ก่ลุกขึ้นกำปั้นอุดโตะหมิดแรง จิมจอกม้าย่เถิงโตะมันฮว้าฟังอุะใส่หม้าอีตาจางวาง, หมกละกัน.อ้าด้วยสฐงมาขู่อันธุมแรงว่า.

"ไท! ฆอกเจ้าท้าด่าตะหามกองทับแต่งฉาดปามมันพุ้ม

ຫວະ! ພວກເຈົ້າເອົາລູກໄມ້ແບບອິດສະລະມາຫລິ້ນກັບຂ້ອຍບໍ?". ເວລານັ້ນຢູ່ທາງລຸ່ມພັດມີສຽງຫນຶ່ງຊ້ອນຂຶ້ນມາອີກ:" ໂຢ!ຈັກແມ່ນ ລູກໄມ້ອິດສະລະສະເລີອັນໃດກາບ່ຮູ້ແລ້ວ, ອັນນີ້ແມ່ນພວກຂ້ານ້ອ ເວົ້າຕາມຄວາມຈິງແທ້-ແທ້, ພວກທ່ານກໍຄວນເຄົາລົບຄວາມຈິງແດ່ ລະບໍຄັນວ່າພວກທ່ານເປັນຫໍາແທ້ນາ, ຫ່ອງຫູຟັງສຽງໃຫ້ສຽງຈົ່ມ ຂອງປະຊາຊົນແດ່ລະບໍ ພວກຂ້ານ້ອຍນີ້ນັ້ນຊິຕາຍແລ້ວເດ່ນີ້ນາ".

ຫນໍກໍລະກັນເລືອດຮ້ອນຂຶ້ນຫນ້າຂຶ້ນຕາ, ນັ້ນຟ້າວຕັດຄວາມ ຕໍ່ວ່າຢູ່ເບື້ອງລຸ່ມດ້ວຍກາມນາຂູ່ :

-ເຊົ້າ! ເຊົ້າ! ຢ່ານີ້ສຽງດັ່ນຢາກນີ້ເຂ້ອຫຍໍ້າເຂົ້ານ່າ! ພວກ ກູມາຫນີ້ບ່ແມ່ນຊິມາເປັນ "ຫະນາຍຄວາມ" ຕັດສິນຄະດີອັນໃດອັນ ຫນຶ່ງໃຫ້ພວກສູໃດ! ຄັນກູສັ່ງຫະຫານຈັດກາມຫມົດນີ້ສູນັດຊິເຮັດຈັ່ງ ໃດ. ດຽວນີ້ເລື່ອງອົນກູບ່ເວົ້າຫຍັງນີ້ແຕ່ຕ້ອງກາມຮູ້ວ່າໃຜຊິໄປລະ ຍົກນີ້ຂຶ້ນ ຜູ້ໃດຍົກກ່ອນຜູ້ນັ້ນຈະໄດ້ຮັບຊັ້ນ "ສິບເອກ" ພ້ອມບາດ ຍົກເບິ່ງ!! ເວລານັ້ນ ຄອງຊິເຫັນມືອນີ້ມືອຫນຶ່ງພັ້ນຂຶ້ນກໍບ່ມີ, ຍະ ຫມາດວ່າອ້າຍກໍ່ກຸ່ຽທີ່ຈິດບ່ເຕັ້ນກັບບັກເຜີຍຫູຫມອກກໍບ່ຍອມຍົກຄື ກັນ, ອ້ຽກໍ່ກຸ່ຽເອົາແຕ່ຫົວ ຮ່າ-ຮ່າ ຮ່າ-ຮ່າ ເປັນແຮງ. ແຕ່ ບາດບັກກໍລະກັນປົ້ນຄໍາຖາມວ່າ ໃຜເດັດຂາດບ່ໄປນັ້ນຍົກນີ້ຂຶ້ນເບິ່ງ! ພວກທີ່ມາລອມພັດຍົກນີ້ເພື່ອບບາດດຽວ, ບັກເຜີຽຫູຫມອກເຫັນ ຫມູ່ຍົກກໍຍົກນໍາຕາມວາດ ແຕ່ບ່ຮູ້ວ່ານັ້ນແມ່ນຍົກເພື່ອອັນໃດກັນ,

ส่อนอ้ายทำทุ่งเมื่อถึกหมู่จุกข้างก่ยิกอิก. เอลามันใบหม้า ของหมกละกันก่ำเข้าดีหอมไก่ตาอร่า, มันหลอมมั่งจุกลิง หมิดแรงคือว่าเอ้าเตะติกมาแต่ขี้มุ้ม, มันถอดลิมหายใจบาด ยาวๆแล้วเอ้าด้วยสองเดิ่งโมโหเดิ่งยอมจำมิม:

"เอิ! ได้แล้ว! ยากบ่ยากพอกเจ้าต้องไปให้ดิบ ๘๕ ดิม, ข้งทำมิดให้พอกเจ้าคิดหลิกะกรมสองบ้ - มีสามจะมิ ลิดมาต้อมเอ้า, เอลามันใผปะติเสดจะมีมาดตากามใหม่ ที่ เหมาะสิม–ยากาว่าข้อยบ่บอกเมิ" เอ้าแล้วมันก่สั่งเลิก.

ตอนด่ำของมิ่ต่มา บักก่ละกันผัดมาหลิมน่ำม้องสาวข้ง อิก. คิมมันมันให้ข้ง และข่ข้งมั่งฟังน่า สะแดงว่ามันมาข่ "ผัวรัก" ตามธิดคอง, ก่ำอิดข่ข้อยบ่ก้าเอ้าดามจิง, มอง แต่เอ้าว่าอิเพ้งมันหาก่ใหย่, มันบ่ทันรู้จองกยำจกามเรือมอัน ใด... หมก่ละกันผัดแก้ว่าจะบ่ให้ร้อมเถิงจองกเรือมกามจาม หยัง–จองกเรือมมิดิมรับใจ้เรัดต่างหาก แลวข่ข้งผัดเอ้า ว่า: ดันถ้าต่ามหากเอ้าอิเพ้งนี้ไปแลวข่บ่มีผู้อาไสไผเพ้งอิก กางต่อ้ายมันผัดเปันดิมเสงอิงคะสะสิม–มันผัดรับว่า จะลิ้ง ผิดคอบคือ, ตะหลอดรอดข้งเองมันก่จะหาจองกให้เรัด, มัน ยังเอ้าจอดถีว่า: ดันบ่ห่ลูกยากมาเปันลูกเปันเต้าผู้ผัวอำ เกิ้งก่ต้องถึกไปเปันหะหามว่าจุ้ม, เมื่อเหันว่าแก้แมอโดกบ่

ທ໋ວດແລ້ວມ່ໍຂ້ອຍຈໍາຕ້ອງເວ້ົາຄວາມຈິງສູ່ມັນຟັງ:

–ໂອ! ຍາທ່ານເຮີ! ອັນນີ້ຂ້ານ້ອຍຂໍເວ້ົາຄວາມຈິງສູ່ທ່ານຟັງສາ, ເວ້ົາໄປຫລາຍກໍ່ຄືວ່າຕົວະທ່ານ, ດຽວນີ້ອ້ໍເພັ້ງລູກສາວຂອງມັ້ນກໍ່ມີຜູ້ມາພົ້ນມາຫມາຍໄວ້ແລ້ວ ມັນຄືຊິບຸນບ່ໍຮອດຍາທ່ານສາລະບ່ໍ ອັນນີ້ຍາທ່ານຈິ່ງອ້ໍດູສົ່ງສານ່ໍລູກນອກຂ້ານ້ອຍແດ່.

ບັກກໍ່ລະກັນຫນ້າຈ໋ດລົ່ງພ້ອມບາດ, ມັນຫລຽວເບ່ິງຫນ້ານ່ໍຂ້ຽ ແລ້ວພັດຫລຽວເບ່ິງຫນ້າອ້ໍເພັ້ງຕ້ັ້ງສອງຫລ໊ບສາມຕ່າວ, ເທ້ິງເຕ໊ບ ມັນຈ່ິງຖາມນ່ໍຂ້ຽດ້ວຍທ່າທ໋ສົນລະອົ້ນ.

–ແນ່ນ... ແນ່ນໃຜມາຫມັ້ນໄວ້ແລ້ວຫ໋ນ່ໍ?.

ນ່ໍຂ້ຽກ໊ນຫນ້າລົ່ງແລ້ວ ເຫລ໊ອດຕາໄປເບ່ິງນ້ອງສາວຂ້ຽຕ໋ນ້ັ່ງ ພ້ັບແນບກ໊ນຫນ້າແກ້ະເລ້ັບມ໋ຢູ່ດ້ວຫນ້ັ່ງ ຈ່ິງອອກສຽງຕອບມັນດ້ວຍສຽງທ໋ຢ້ານກ໋ວຢ່າງບອກບ່ໍຖ໊ກ.

–ກ່າບ່ໍແນ່ນຜູ້້ອ໊ນຜູ້້ໄກຫຍັງດອກຍາທ່ານເຮ໊ຍ! ແນ່ນຕ້ົວ ຊ່ອງຫຸນມ໋ຢູ່ເຮ໊ອນໃຕ້ນ້ີ້ແລ້ວ, ຕາມເຖ້ົາແກ່ລຸງຕາເຫ້ັນດ໋ນ້ໍາກ້ັນວ່າ ແລ້ວໄຮ່ແລ້ວມາປ໋ນ້ີ້ແລ້ວ ຊ໋ແຕ່ງ ຊ໋ແປງໃຫ້ເຮ໊ົາວ່າຊ້ັ້ນ.

ບັກກໍ່ລະກັນນ້ັ່ງຊ໋ງຢູ່ຄ໋ຕ໋ກ່ານໄຮ່; ບ່ໍໄອບ່ໍຈ່ານຫຍັງ, ໄດ້ແຕ່ ຕອດເງ໋ົ້ງອກໆ ອ໋! ຮ໋!ໆ ຊ່ອງຫຸນມ໋–ຊ່ອງຫຸນມ໋.

–ເອ໋! ຄ້ັ້ນວ່າຊ້ັ້ນກ໋ໄດ້ແລ້ວ! ແຕ່ຂ້ອຍຂໍ້ບອກໃຫ້ນອກເຈ້ົາຮູ້້ວ່າຊ່ອງຫຸນມ໋ກ້ັບນ່ານ້ັ່ງຄ່ໍາເພ້ັງແນ່ນບ່ໍໄດ້ກ້ັນເດ້ັດຂາດແລ້ວ-ນ້ີ້ນ້ີ້ນ

ຣົ້ມ ຊຽງບຸນມີຈະໄດ້ໄປເປັນທະຫານຢູ່ໃນກຳມືຂອງຂ້ອຍນີ້ແຫລະ, ຖ້າຂ້ອຍບໍ່ອະນຸຍາດແມ່ນບໍ່ມີທາງເລີຽວ່າຈະໄດ້ແຕ່ງງານ, ຄັນວ່າ ດີເອົາກໍແມ່ນເຫັນສີມືບັກນີ້ໂລດ.

ເວົ້າແລ້ວມັນກໍກົ້ມໜ້າລົງຈາກເຮືອນ ຢ່າງບໍ່ຄອບບໍ່ລາຫຍັງ, ສາມສ່ຽກໝອກຂັ້ຽໄດ້ແຕ່ແນມເບິ່ງໜ້າກັນ.

ເວົ້າແທ້ເຫື່ອນີ້ຂັ້ຽບໍ່ໄດ້ຟາຽໜ້າຕາໃສ່ໜ້ອີກ, ແຕ່ຄວາມ ສົງສານແລະຄວາມເຫັນອົກເຫັນໃຈຕໍ່ຜູ້ເປັນພໍ່ແລະຜູ້ເປັນນ້ອງສາວ ປະກົດວ່າ ມັນບໍ່ອາດຈະມີຮ່ອງຈັກກະອານອັນໃຫສາມໃດໆມາຂັນຈຸ ຫລ້ອນອີກແລ້ວ, ແຕ່ຂ້ອຍກໍບໍ່ຮູ້ຈະແກ້ໄຂແນວໃດເພາະວ່າອຳ ນາດຢູ່ເໜືອຄວາມເປັນຕ່ຳ, ຕະຫລອດຮອດຂ້ອຍເອງຂ້ອຍກໍບໍ່ຮູ້ ຈະພົ້ນຕົວແນວໃດອອກຈາກ ບັນຊີຂອງໝອກເອົາໃນເມື່ອນ້ອງສາວ ຂອງຂັ້ຽ ບໍ່ຕົກເປັນຂອງມັນຕິແນວນີ້, ເພາະວ່າໃນຊີວິດອັນອ່ອນ ນ້ອຍຂອງຂັ້ຽ ຖືວ່າມີແຕ່ບັກຫໍລະກັນນີ້ເຕົ່ານັ້ນທີ່ໄດ້ເວົ້າເລື່ອງທີ່ ໜ້າຢ້ານກົວແນວນັ້ນທັ້ງໃສ່ໜ້າຂັ້ຽເປັນຄົນທຳອິດ. ຂັ້ຽຄິດ–ຄິດ ຫລາຽ–ແລະ ຄວາມຄິດທີ່ຫາບ່ອນຈັ່ງບ່ອນຈອດບໍ່ມີນັ້ນມັນກໍໄດ້ ປ໋ອໄປ ເໝືອນດັ່ງແມງກະເບື້ອທີ່ຫລົງຢູ່ໃນເງົາມືດຂອງຄືນເດືອນ ແຮມ ຈຶ່ງມັນອາດຈະໄດ້ເຫັນ ຈຸດສົນໃຈຈຸ້ດດາວຢູ່ທຸກບ່ອນທີ່ມັນ ປ໋ອໄປຕຳເຕົ່ານັ້ນ – ມັນຄິດຄວາມຄິດ ໃນຈິນຕະນາການອັນໜ່ອມ ເໜົ່າຂອງດວງໃຈທີ່ພວມພຶກາມ ຂອງລູກກຳພ້າທີ່ຫາບ່ອນເນົ່ງທີ່ແທ້

ຈຶ່ງບໍ່ມີ.

ແຕ່ໃຜຈະສ່ອງເຫັນວ່າ ສິ່ງທີ່ຊ້ອນຢູ່ເບື້ອງຫລັງຂອງມ່ານຊີ ວິດອັນນ້ອຍນິດແມວນັ້ນຈະແມ່ນຫຍັງ?—ເຈົ້າ—ເລື່ອງນັ້ນນັ້ນອາດຈະ ເລິກລັບ, ຂາດຂັ້ນແລະສັກສິດໄປກ່ວາສິ່ງສັກສິດໃດໆ ໃນຊີວິດ ຂອງຂ້ອຍ ແລະ ສິ່ງເຫລົ່ານັ້ນນັ້ນກໍ່ຍອມຖືກຊຸບຫລ່ຢູ່ໃນເຕົ້າໃຫຍ່ ຂອງນິພົບນີ້ເອງ, ຊົ່ວໂມງໜຶ່ງຂອງນິທານ້ຳຮູຈາລຶກອັນດຶ່ມດຳນັ້ນ ຈະໃຫ້ຄຳຕອບໃໝ່ໆ ໃຫ້ແກ່ພວກຄົນທີ່ຕ້ອງການ ສ້າງວິມານຢູ່ຕໍ່ ໜ້າຢາດເລືອດແລະນ້ຳຕາຂອງຄົນອື່ນໃນທຸກວັນນີ້, ສິ່ງເຫລົ່ານັ້ນຄື ຄຳພີແບບໜຶ່ງບໍ່ມີສອງຂອງຍຸກສະໄໝ. ຂ້ອຍຄິດແນວນັ້ນແລະກໍ ເຊື່ອແນວນັ້ນຢ່າງເນົ້ານິວເຕັ້ນທີ, ເພາະວ່າຫົວໃຈຂອງຂ້ອຍບໍ່ແມ່ນ ຖືກປັ້ນຂຶ້ນມາດ້ວຍກ້ອນນ້ຳແຂງ ..

ຕອນຄ່ຳຂອງນັ້ນຕ່ມາອ້າຍຊຸຍງບຸນມີໄດ້ມາເຮືອນຂ້ອຍ, ນັ້ ແມ່ນຄັ້ງທຳອິດທີ່ອ້າຍຊຸຍງບຸນມີມາເຮືອນຂ້ອຍ ໃນຊ່ວໄລຍະເກືອບ ສອງເດືອນຜ່ານມາ, ອ້າຍຊຸຍງບຸນມີເປັນຄົນນິໄສອ່ອນໜັກປາກແຕ່ ນັດຍົ້ມແຍ້ມແຈ່ມໃສ ແລະເອົ້າໃຈງ່າຍ—ນັ້ນລາວມາດ້ວຍທ່າທີ່ ໂສກເສົ້າ ໜ່ວມເຫງົ້າກ່ວາທຸກຄັ້ງແລະ ສຳນຽງສຽງເວົ້າຂອງລາວ ນັດຍິ່ງໜ່ວມເຫງົ້າໄປກ່ວານັ້ນອີກ. ລາວໂອ້ລົມກັບອ້ີເພັ້ງດ້ວຍກຳ ລັງໃຈທີ່ຖືກຊຸດໂຊມຢ່າງຈະແຈ້ງແຕ່ນັດເປີດເຜີຍວ່າ:

—ຄຳເພັ້ງ! ມາເຖິງນັ້ນ ອ້າຍຮັບຮອງວ່າອ້າຍຍັງຮັກນ້ອງ

ຫລາຽ, ອ້າຍບໍ່ຊ່ຳງຈະເອົາຄວາມເວົ້າແລະວັດຖຸໃດໆ ມາເປັນເຄື່ອ
ມັນໃຫ້ແກ່ຄວາມຮັກ ແລະຄວາມຕັ້ງໃຈຂອງອ້າຍໄດ້ ແລະຄວາມ
ຮັກນີ້ ກໍຈະຍືນຍົງຢູ່ໃນຫົວໃຈຂອງອ້ຽຕະຫລອດໄປ. ແຕ່...ຮໍ!!
ເພັ່ງເອີ!

ອ້ຽຊຽງຂຸນມີອຸຫາມຄວາມວ່າ "ຮິ ! ເພັ່ງເອີ" ນ້ອອກ
ມາດ້ວຍສຽງທີ່ອັດອັ້ນຕັ້ນໃຈ ນ້ອງສາວຂອງຂ້ອຍແນມເບິ່ງໜ້າ
ອ້າຍຊຽງຂຸນມີດ້ວຍຄວາມສົງໃສ; ຕາວໜຶ່ງມັນຈຶ່ງຖາມຄືນ:

—ແຕ່.. ແນວໃດບໍ່ອ້ຽຊຽງ? ນ້ອງຄິວ່າບໍ່ເຫັນຮ່ອງຮອຍ
ໃດທີ່ຈະກີດຂວາງ ຫລືກີດໜ່ວງຫົວໃຈທີ່ມີຮັກຂອງພວກເຮົາ—ອ້າຍ
ຄິວ່າເປັນໜ່ວມເປັນເຫງົ້າປານນັ້ນ—ປັນໃຫ້ນ້ອງເຫງົ້ານຳແດ່ດູ!

ຕາວໜຶ່ງ ອ້ຽຊຽງຂຸນມີ ພັດຖອດຕຳຕອບອັນຝຶດເຄືອງ
ຕຳນອງໃໝ່ອອກມາ ຊຶ່ງແນ່ນອນວ່ານາງພວມຈຶ່ງຈອງເຖິງເຕາະ
ຮ້ຽ ທີ່ຕາດບໍ່ເຖິງທີ່ພວມຄຽຢູ່ຕອນຫ້ຽຂອງຄວາມເວົ້າປະໂຫຽກ
ນັ້ນ; ນາງບອກວ່າ:

—ຄຳເພັ່ງເອີ! ອ້ຽບໍ່ຊ່ຳງຈະເຮັດຫຍັງ, ຈະເວົ້າແນວໃດ
ນ້ອງຈຶ່ງຈະເຫັນຄວາມຈິງນຳອ້ຽໄດ້ທັງໝົດ, ແຕ່ອ້ຽເຊື່ອວ່ານ້ອງ
ຄົງຈະໄດ້ຮູ້ເລື່ອງນີ້ຈາກຫາມເກາະຫ້ຽທາງວາດສະໜາ ລະຫວ່າງ
ນ້ອງກັບຮ້ຽເອກກໍລະກັນນັ້ນເອງ ເພາະເຖິງຢ່າງໃດເຂົາຈະບໍ່ເຊື່ອງ
ອຳນ້ອງໃນເລື່ອງນີ້ ເຂົາຮັກນ້ອງຫລາຍແມ່ນບໍ?

—ໄອ່ຕາ່ຍບາດນີ້! ອ້າ່ຍຊ່ຽງບຸນມີມາຈີ່ຈ່ຳງເວ້າແມ່ວມັ້ນ ໃຫ້ນ້ອງແທ້ອ້າ່ຍຄິດວ່ານ້ອງເຫັນຕຳແໜ່ງ "ຮ້ວ່ເອກ" ຂອງເຂົ້າຜູ້ ນັ້ນສູງກ່ວ່າຄວ່ານຮັກ ແລະ ເຫັນເງິນຄຳສູງກ່ວ່າສິດເປັ້ນມະນຸດ ຂອງນ້ອງເອງຊັ້ນຫວ່ະອ້າ່ຍຊ່ຽງ? ບ່ເລີ່ງບ່ ນ້ອງກ໋ບ່ແມ່ນສິນຄ້ ຫ້ອງຕະຫລ່ວ່ດທີ່ຕ້ອງການ ປ່ຽນເອ້ົາແຕ່ສິນບັດເລ່ກຫນ້ຽແມ່ວມັ້ນ. ນ້ອງຢ່ວ່ກຂໍ້ໃຫ້ອ້າ່ຍຈົ່ງອ່ົດສ່ວ່ເຊ່ືອຜູ້ຍິ່ງແດ່ ຖ້ວ່ານ້ນ໋ບ່ເປັ້ນການ ເຫລ່ືອແຮ່ງກ່ວ່ດ່ວ-ນ້ອງຫຸ່ກແຫ້ອ້າ່ຍຊ່ຽງບຸນມີເອ່ີ! ແຕ່ນ້ອງຂໍ ແຫນ້ຂ່ົ່ດນ່ຢູ່ໃນເອ່ົາງ້ານຂອງນ້ອງເອງ ຍັ່ງຈະແຊ່ບກ່ວ່ໄປຂໍ່ກ໋ມອ່ວ ຫ່ານ໋ບ່ຢູ່ໃນໝ່ວເຂ້ົ່ວຂອງຜູ້ອ່ືນອ້ວ່ຊ່ຽງເອ່ີ! ອ່ົດສ່ວ່ເຊ່ືອນ້ອງແດ່. ອ່ີເໜ້ັງໄດ້ໃຫ້ຄວ່ານໝ້ັນໃຈ ແກ່ອ້າ່ຍຊ່ຽງບຸນມີດ້ວ່ຍການ່ົ່ງວ່ອມ ແມ່ວມັ້ນ.

ເມ່ືອຄວ່ານຮັກແລະຄວ່ານ່ວ່ໄລໃຍ໋ດ໋ຖ໋ກຫ່ວ່ານ່ວ່ກມ່ວ່ຢ່ວ່ງ ບ່ຮ້ມ້ແມ່ວມັ້ນ ແຫນ້ທ່ີ່ນ້ນ໋ຈະປ່ວ່ບໂຍນຫ້ວ່ໃຈຂອ່ງ່ວ້ຍຊ່ຽງບຸນມີ ເປັ້ນ່ຢ່ວ່ງດ໋. ແຕ່ນ້ນ໋ນ້ດ໋ເປັ້ນໄປໃນທ່ວ່ງ໋ກ໋ງ໋ກ້ນ່ຂ້ວ່ມ; ມ່ວ່ນໂສ໋ກ່ວ່ນ ຕ໋ບຕ້ນ໋ນ້ດ໋ຍ໋ງ໋ຄຸ້ນໄປ໋ຫ້ວ່ແກ່ນ່ແຫ້ຂອ່ງ່ວ້ນ້ນ່ວ່ກ໋ວ່ດ. ອ້າ່ຍຊ່ຽງບຸນມີ ໃຫ້ຄຳ່ຕ່ວ່ບແກ່ອ່ີ່ເໜ້ັງດ້ວ່ຍ່ມ່ວ່ລ່ະ່ຍ່ວ່ດຂອ່ງ່ວ້ຜູ້ຕ໋ຖ໋ກ່ຫ່ວ່ຮ້ບ.

—ບ່ດ່ວ່ກຄຳ່ເໜ້ັງ! ອ້າ່ຍບ່ເ໋ດ໋ຈ໋ປ່ະ່ສ໋ົ່ງ໋ທ່ີ່ຈ່ະໂຍນ໋ດ໋ວ່ານ໋ຜ໋ດ໋ໃສ່ ຜູ້ທ່ີ່ອ້າ່ຍຮັກ. ເວ້ົ່າ໋ເ໋ຖ໋ົ່ງ໋ຄວ່ານ໋ຮ໋ັ໋ກ໋ເ໋ທ້ົ່ານ໋ນ້ນ໋ນ໋ ອ້າ່ຍ໋ກ໋ຫ໋ນ້ນ໋ໃ໋ຈ໋ນ໋ຳ໋ຜ໋ ທ່ີ່ອ້າ່ຍ໋ຮ໋ັ໋ກ໋ເ໋ທ້ົ່ານ໋ນ້ນ໋—ແ໋ຕ່! ຮ໋ເ໋ໜ້ັ໋ງ໋ເ໋ຮ໋ົ່ອ! ອ້າ່ຍ໋ຜ໋ດ໋ແ໋ລ້ວ໋ຄ໋ຳ໋ເ໋ໜ້ັ໋ງ໋ເ໋ຮ໋ົ່ອ

ອ້າຍຜິດຕໍ່ນ້ອງ, ຜິດຕໍ່ຄວາມຮັກໃນຖານທີ່ອ້າຍເກີດມາເປັນຄົນອາດ
ສະໜາເຊື່ອມ—ອ້າຍຈະໄດ້... ຈາກ... ຄຳເພັ້ງ—ຈະບໍ່ໄດ້ເປັນຄູ່ສິບ
ສ້າງກັບຄຳເພັ້ງຕາມຄວາມປະສົງ - ອ້າຍຈະບໍ່ໄດ້ຢູ່ໃກ້ເພັ້ງ—ຈະບໍ່ໄດ້
ປະຄັບປະຄອງຄົນທີ່ອ້າຍຮັກ—ນີ້ແຫລະຄິດຄວາມທຸກໃຈຂອງອ້າຍຄຳ
ເພັ້ງເອີ.

—ອ້າຍຊອງບຸນມີເຮີຍ! ນ້ອງບໍ່ເຂົ້າໃຈວ່າອ້າຍຢາກເວົ້າຫຍັງ
ນຳນ້ອງເທື່ອ!ຄັນແມ່ນເລື່ອງວ່າອ້າຍຈະຖືກຮັບເອກກໍລະກັມເກນໄປ
ເປັນຫະຫານນັ້ນ ນ້ອງກໍໄດ້ຮູ້ແລ້ວ—ແຕ່...ຄວາມຮັກ—ມັນບໍ່ແມ່ນ
ເລື່ອໃຫລໃດອ້າຍຊອງບຸນມີ—ບໍ່ແມ່ນໃຜຢາກມຸ່ງກໍມຸ່ງ—ໃຜຢາກແກ້
ກໍແກ້—ນ້ອງໄດ້ເຊື່ອຄວາມຮັກຖືກຕັ້ງເດີມນັ້ນກັນຂຶ້ນມາດ້ວຍຫົວໃຈ
ນີ້ຢ່າງຕາຍໃຈ. ຖ້າວ່າອ້າຍບໍ່ຕົກເປັນອື່ນແລ້ວ ສ່ວນນ້ອງແມ່ນ...
ອີເພັ້ງຕອບເມອນັ້ນດ້ວຍຄວາມເສົ້າໃຈ.

ອ້າຍຊອງບຸນມີຕາໃສຂຶ້ນ, ສ່ວນອີເພັ້ງມັດກັ້ນໜ້າລົງຟັງ
ຄັກໆ ຈຶ່ງໄດ້ຍິນສອງສິບຂຸ້ມກບາດເບົ້າໆດັງຈຸ໊ດ—ແຊ໊ດອອກມາ—
ນັ້ນຍາກາດສະໜັດລົງ ຢ່າງໜ້ານ້ານກົວ--ເທິງເຕີບຈຶ່ງໄດ້ຍິນອ້າຍ
ຊອງບຸນມີເວົ້າດ້ວຍສອງລອງໆວ່າ:

--ແມ່ນແລ້ວດຳເພັ້ງ! ແມ່ນເລື່ອງທີ່ອ້າຍຕ້ອງຈາກນ້ອງໄປ
ເປັນຫະຫານນັ້ນແຫລະ! ຈາກນ້ອງກໍຄືຈາກຄວາມຮັກ. ແຕ່ອ້າຍກໍ
ກ້າຢັ້ງຢືນໃຕເອງວ່າ: ບໍ່ອາດຈະມີອຳນາດຂອງສິ່ງແວດລ້ອມໃດໆ

ທີ່ຈະສາມາດບີບຄັ້ນຄວາມຮັກໃຫ້ສະລາຽຕົວໄປໄດ້--ແລະ ຂໍໃຫ້ນ້ອງ ຈົ່ງໝັ້ນໃຈວ່າ ຮັກນ້ອຍຈະຖະໜອມແລະຫະນຸບຳລຸງໃຫ້ຮັກນີ້ໄດ້ ສຳລາມງາມເຍັ້ນຕະຫລອດໄປ--ແຕ່ສ່ວນສຳຄັນ ແມ່ນອ້ຍຈະຕັ້ງ ໃຈເປັນລູກຜູ້ຊາຍ ທີ່ມີເລືອດຄົນລາວໄຫລຜ່ານຫົວໃຈຕະຫລອດໄປ

—ອ້ຍຊຽງບຸນມີເອີ! ບໍ່ແມ່ນນ້ອງບູຊາຄວາມຮັກສູງກວ່າ ຊີວິດດອກອ້ຍ--ແຕ່ນ້ອງກ້າເວົ້າວ່າຊີວິດແລະຄວາມຮັກນັ້ນກໍມ່ອນ ຢູ່ໃນສາຽຊຶ່ເສັ້ນດຽວກັນ. ເລື່ອງລາງຊີວິດໃດໜຶ່ງທີ່ອຸບັດຂຶ້ນເຖິງ ຈະເປັນໜ້າຢ້ານກົວຫລືຈະນ້ຽໜ້ຽດຽວ ແຕ່ນັ້ນກໍມີອະອະສານແມ່ ນອນຂອງມັນ--ນ້ອງເຊື່ອໝັ້ນຄວາມຮັກ, ເຊື່ອໝັ້ນຫົວໃຈທີ່ແຂງ ແກ່ນຂອງລູກຜູ້ຊາຽ, ຂໍອ້ຍຈົ່ງຮັກສາຄວາມເຄັ້ນຂອງກ້ອນເກືອ ເມັດນ້ອຽ ນີ້ໄວ້ໃຫ້ໝັ້ນຄົງເນີ້ອ້ຽຊຽງ, ສອງຄົນເຂົ້າເວົ້າກັນຈົນ ເຖິງ ၁၀ ໂມງແລ້ວອ້ຍຊຽງກໍລົງເຮືອນໄປ.

ຈາກນັ້ນມາອີກສອງສາມຄືນ ຄືວ່າບໍ່ມີຄືນໃດ ທີ່ຂ້ຽຫລັບຕາ ລົງໄດ້, ຍິ່ງຄິດຫລາຍເທົ່າໃດ ຄວາມທຸກທີ່ລອດເຫລືອຈາກມະນຸດ ແລະ ສັດຕະໂລກທັງຫລາຍກໍຄືວ່າຄອບງຳຫົວໃຈຂອງຂ້ຽໝັກຂຶ້ນ ເທົ່ານັ້ນ, ຈົນວ່ານ້ຳໄດ້ເກີດຮ້ອນໆ--ໜາວໆຂຶ້ນມາເປັນຈ່ອໆ, ບາງ ຍາມຄືວ່າຂ້ຽເອງນອນເດີນເຂົ້າສູ່ນ່ານນິດ ອັນແສນຕິບຕັນ ແລະ ເປົ່າປ່ຽວ ຈຶ່ງມີຫັງໝູເຂົ້າອັນສູງຊັ້ນຕັນໜ້າຢູ່--ຈະໜ່ອງລອດຈາກ ຄວາມທຸກແລະຄວາມຊອກຊ້ຳນັ້ນໄດ້ຍາກທີ່ສຸດ, ຍັງຄົງທີ່ແຕ່ຫາງ

ສາຽດຽວເທົ່າມັນຄື-ຕ້ອງຕໍ່ສູ້ ແລະຕໍ່ສູ້ໄປຈົນເຖິງທີ່ສຸດເທົ່າມັນ-ພວກຄົນທີ່ພວມຖືກຂົ່ມເຫັງເຕັ້ງເຕັ້ງເຮິ່ງ! ຫມາກຫົວໃຈທີ່ພວມຖືກບີບຄັ້ນເຮິ່ງ! ພວກເຮົາຈົ່ງເຮັດໃຫ້ມາທີ່ສຸດຫ້ຽງຂອງຊີວິດ ທີ່ເຫລືອຢູ່ເທິງພິພົບນີ້ ມີຄວາມປະເສີດເລີດລ້ຳຂຶ້ນເຖີ-ພວກເຮົາຈົ່ງບຸຜ່ານຊ່ອງແຄບ ທີ່ແຮມທູລະກັນດານຂອງຊີວິດນີ້ໄປ-ໄປໃຫ້ສົມຄວາມປະສົງຂອງພວກເຮົາ, ສິ່ງທີ່ດຽວຢູ່ເບື້ອງຫນ້ານຸ້ນຄືແສງສະຫວ່າງ-ຈຶ່ງມີທັງອາຽອຸ່ນແລະຄວາມສວຽງງາມ ຈາກພະອາທິດດວງບໍລິສຸດ, ແມ່ນວ່າພວກເຮົາຕ້ອງໄປເຖິງ ແລະມັນກໍຈະຊ່ວຽຍພວກເຮົາໄປຍັງຫລັກໄຊທີ່ພວກເຮົາໄດ້ຫມາຍໄວ້ ສຽງຫ້ານອງນີ້ຄືຈັ່ງຫວະດົນຕີແຫ່ງເລືອດແລະນ້ຳຕາອັນເຜັດໆຮ້ອນໆ ທີ່ພວມບັນເລງຢູ່ໃນຊອງອົກຂອງຂ້ຽທຸກຄົນໃນຍາມໂລກສະຫງັດ ເຊິ່ງຂ້ຽເອງບໍ່ຕັ້ນກ້າຕອງເຖິງຜົນໃນວັກອະອະສາມຂອງມັນວ່າ ມັນຈະຂົ່ມຫລີ້ຫວານໄດ້ມຽງໃດ.

ໃນຍາມລາຕີກາມອັນງຽບສະຫງັດຂອງຄືນທີສາມ-ຈຶ່ງກໍແມ່ນຮ່ອງທີ່ຂ້ຽນອນລະຫວ່າງເດິ່ງຫລັບເດິ່ງຕື່ນ ແຕ່ມັນກໍແມ່ນຊ່ວງເວລາຕີກາມນອນພວມມັນ - ບັ້ງເອີນມີສຽງຈັກດັ້ງອື້ນໆສະເທືອນຟ້າສະເທືອນດິນມາທາງທາງບ້ານ, ຂ້ຽໂງຫົວຂຶ້ນຫ່ຽງຫູຟັງ ສຽງນັ້ນຄ່ຽແຈ້ງອອກ-ແຈ້ງອອກ ປະມານ ๕ ນາທີຕໍ່ມາສຽງນັ້ນກໍມິດລົງ ໃນຂະນະກາດອັນງຽບສະຫງັດຂອງຄືນນັ້ນ. ຈາກນັ້ນຫມາສາລະພັດ

ສ່ຳໃດເທົ່ານັ້ນເປັນລວດໆ–ມີຜູ້ເຖົ້າເຈົ້າເຮືອນຫລາຽຄົນໄດ້ລຸກຂຶ້ນ ມາໄຂປ່ອງຢ້ຽມແນມໃຕ້ເໝນເຫນືອ, ແຕ່ມັດບ່ຍອມໄຕ້ໄຟ–ເຮືອນ ລຸ່ມ–ເຮືອນເທິງໄດ້ສົ່ງຂ່າວໃຫ້ກັນຮູ້ດ້ວຍສຽງອະແຮມແຫ້ງໆ. ຈົນ ໄກ່ຂັນເລີ່ຽສຽງມັນກໍຍັງດົ່ງດັງຢູ່ບ່ຂາດ.

ຮຸ່ງຕາມາເຊົ້າແລ້ວ ຊີວິດຂອງຄົນບ້ານປ່າຂາດອນກໍເລີ່ມເຂົ້າ ຂັ້ນຕາມເດີ່ຽ, ມີທັງຜູ້ໄປໄຮ່, ໄປນາ, ໄປປ່າ, ໄປນ້ຳ, ມີທັງຜູ້ ປ້ອນເຂົ້າລູກຫລືກອາດແຜ້ວກາງບ້ານຮ້ານຂ່ອງເປັນຂອງທຳມະດາ– ແຕ່ວ່າມີອ່າວຕ່າງ ບ່ວ່າແຕ່ໃຜໄປທາງໃດປະມານວ່າອອກຫວິດບ້ານ ແລ້ວ ກໍກັບຄືນຢ່າງຟ້າວຟັ່ງ–ແລະຖ້າວ່າມີໃຜຖາມໃຜເຖິງການກັບ ຄືນນັ້ນເຂົ້າເຈົ້າກໍຕອບໃຫ້ກັນຮູ້ແຕ່ວ່າ "ເກີດເຫດ" ເທົ່ານັ້ນ. ເທິງ ເຕີບຈຶ່ງເຫັນບັກນັ້ນຜົມແສດນັ້ນ ແລ່ນຕະພຸບຕະພາບມາຫາຂ້ຽນັ ຫັງຮ້ອງຫັງກ້ວກມືໃສ່ຂ້ຽ.

–ສ່ຽວ! ສ່ຽວເກັ່ງເຮີ່ຽ! ລົງມາໜ້ໄວໆມືອຽກດ່ວນ!

ຂ້ຽນວນຜົມຂວານຢູ່ຊານ, ບ່ທັນເຂົ້າຫັນຄົມຫຍັງແຕ່ກໍຕ້ອງ ປະລົງໄປຫານັ້ນກ່ອນ, ນັ້ນແກ່ຂ້ຽເຂົ້າໄປບັ້ງມຸ່ມກັນຖຸ້ນນ້ອຍສອງ ສາມຕົ້ນຢູ່ແຈຮ້ວຫນ້າບ້ານແລ້ວເອົ້າດ້ວຍສຽງອັນຟ້າວຟັ່ງແລະຢ້ານ ກົວວ່າ:

–ນີ! ນ້ຶງຮູ້ບ່ວ່າຢູ່ບ້ານນອກເຮົາດຽວນ້ີມີຫຍັງ-ນ້ຶງມາເສ່ຽຢູ່?

ຂ້ຽຮູ້ເລື່ອງນ້ີພ້ຽງໆ ຈາກເຫດການຂອງນ້ຳກ່ອນໆແລະນ້ຳຄ້ຶນ

ນີ້ແລ້ວ, ແຕ່ຂ້ອຍພັດຕັ້ງແກ້ງເວົ້າຢອກມັນວ່າ:

– ອ່າວ! ມຶງມາຊິຊ່າງຖາມແທ້! ຢູ່ອ້ອມບ້ານກໍແມ່ນຮົ້ວ ຫວິດ ຈາກວົງຮົ້ວໄປກໍແມ່ນປ່າຊຸ້ມລະບໍ່! ໃຜຊິບໍ່ຮູ້.

– ບ່າ! ບ່າ! ບ່າ! ບັກແຮ້ງເຕະມຶງເຮິ ! ຈັ່ງແມ່ນມຶງບໍ່ຮູ້ ໝາຕາເຮືອຫຍັ່ງ! "ນ້ອງເຂີ" ງາມມຶງມາຫະຫານຂອງມັນມາເຮັດ ຫລ້ມບ້ານຈົ່ມເມືອງດຽວນີ້ຫນໍ່ມ່າ! ມຶງຍັງຊິເວົ້າອີ່ມະລາມຈາມຈະຢູ່ ຫນ້ໍຫວາ?.

ຂ້ອຍຖາມຈ້ອມມັນເວົ້າອີກ:

– ອ່າວ ! ຄັນຊຸ້ນມຶງກະລອງເວົ້າໃຫ້ຄັກໃຫ້ແມ່ສູ່ກູຟັງແດ່ລະ ບໍ່. ຊຶມາຫວາງກັນຫລ້ມຢູ່ຫນ້ໍຈັກໜ່ອຍຕາຍບໍ່ມືກອງຟອນໃດ. ຮູ້ ບໍ່ຕາຍຫຸງ່ມ່າ?

ເບິ່ງຈັ່ງຫນຶ່ງບັກມັນແຮ່ງເປັນຜູ້ນ້ອຍກວ່າຂ້ອຍຊ້ໍາ, ມັນບໍ່ຫຸ່ມ ຫ່ອງຈັກດີ ແກ່ນຕາສວດໆຂອງມັນ ກະລັອກຫຸ້ມກະແລັກ-ມັນ ຕອບຂ້ອຍດ້ວຍທ່າທີຮ້ອນຣົນວ່າ:

– ດຽວນ້ໍ້ອີຕາກໍ່ລະກັນ ເອົາຫະຫານສອງກອງຮ້ອຍມາອ້ອມ ບ້ານພວກເຮົາ, ເບິ່ງຊິດີຊິແມ່ນມັນມານໍາເອົາຊາຽຫມຸ່ນຈໍ່ານວກທີ່ ມັນບິ່ງຕົວເອົາໄວ້ແຕ່ນ້ໍ້ມັນຫຸ້ມແຫລະ. ໃນມ້ໍ້ມັນມີຫັງກູຜູ້ຫນຶ່ງ, ແຕ່ ກູມັດບໍ່ຢາກໄປແມ່ນວ່າໄປເຮັດເຄາະເຮັດເວນໃສ່ໄຫບ້ານໄຫເມືອງ – ຈັ່ງວ່າມຶງຊິມີຄໍາເຫັນແມ່ນໃດຊິໄຕມແຕ່ດຽວນ້ໍ້ບໍ? ຄັນໄຕມຊິໄຕມ

ไปทางใดเฮาจิ่งจุ๊บ่เห็ม ดูอมี้เฮาอ้อมข้ามพอกเร้าไว้ทุกทิด แล้วจุ๊เธ็ดแมอใดถึงอ่าลองเบิ่ง...

ในจุ๊อไมงที่อดตะดัดแมอมั้ม ข้อยกำจิมปั้มยาถึกั้นถ้า อ่าไตมกำแม่มตายแท้ เพาะอ่าพอกเฮาได้ยาดูกำลังอ้อมข้าม แล้ว – จำเปั้มข้อยกำตัดสินใจอ่าต้องสู้ – สู้ด้อยเหดด้อยผิม ถ้าอ่าหลิกบ่พ้นแล้ว จำเปั้มต้องไปนำพอกเฮาเสดก่อม - แต่อ่าผู้ที่ไปนั้นจ้าหลิโอกำต้องหาอิทิแท้มิหลิไตมกับคืม, หลิถ้าอ่าเธ็ดได้ แม่นเธ็ดยู่มายในของมั้มเลียแธงดิ.

ต่หน้าบักพ้นแล้ว ข้อยสำจิ่งเปั้มพะนักงานผู้จำมานอิ จาทะหามที่ปามิดที่สุด แบบไตเองเลื่อมจุ้มให้ไตเอง และสะออมไตเองบ่แม่มของง่าย. แต่อ่าจากมั้มไปแล้ว ความสั้สิมของโลก ถิจิ่งอ่ามั้นได้ตั้งคำถามมาโจดข้อยเปั้มพะต่า เปั้มพะบุงมาขดูจ.

บักพ้นแล่นไปบอกหมู่คู่ยู่เรือมใต้ เรือมเหมือด้อย ความร้อมธิม จากมั้นปะมามเต็งจุ๊อไมงทะหามมุ่งเดื่องลาย ก้มะหลอดสอดแสดเข้ามาทุกป่องทุกธู, พอกมั้นแบ่งกันจุละสองคืมเข้าไปคุมติอแต่ละเรือมโลด. ส่อมบักก้อละกันกับบักเอกแล้วเรื่องมั้นพัดเธ็ดหน้าแหล้มาเรือมข้อยอิก. เอลามั้นม้องสาวของข้อย พอมแต่งห่เข้าให้ข้อยกับพ่จุ๊ไปถาก

ໄມ້ມາເຮັດເສົາເຮືອນ–ບັກກໍລະກັມຂົ້ນມາເຮືອນຂ້ອຍດ້ວຍອາດຂຸມ ເລິກຢ່າງສຸດວິໃສ. ອີ່ເພັ້ງທຳທ່າບ່ຮູ້ຈັກຫຍັງ, ມັນລົມຕອງເສີ ຢູ່ ເຕົາໄຟມຸ້ມ. ບັກກໍລະກັມຍ່າງລ່ອງເຂົ້າໄປຫາ–ໄປຮອດຫມໍ່ກໍ່ຢຶ່ມຈັ່ງ ຈະຢູ່ຫ່າງຈາກອີ່ເພັ້ງປະມານເດ່ງເມັດ ເລ້ວກໍ່ຍົ່ງອາລົມເຂຍ ໆ ອອກ ມາໂລດ; ມັນເວົ້າວ່າ:

–ນິ! ດຳເພັ້ງ! ເທື່ອນີ້ແມ່ນເທື່ອສຸດທ້າຍທີ່ອ້າຍມາຂໍຄຳຕອບ ຈາກນ້ອງ, ນ້ຳກ່ອນອ້າຍໄດ້ຖາມນ້ອງເລ້ວວ່ານ້ອງຈະເອົາອ້າຍບ່? ຂໍໃຫ້ນ້ອງຕອບອ້າຍໄວ ໆ! ຕອບດີແມ່ນຍັງເປັນຄົນ, ຕອບບ່ດີ ແມ່ນໄປເມືອງຜີ - ເອົາເວົ້າໂລດ -- ຊິເອົາບ່? ຕອບໄວ.

ອີ່ເພັ້ງເມມເບິ່ງໜ້າມັນເຫິງເຕີບ ເລ້ວກໍ່ຄ່ອຍຕອບມັນ ຄ່ອຍມາສ ຽງອົມເຜືອເບົາວ່າ:

–ຕາຍອ້າຍກໍລະກັມ! ອ້າຍຊິຊ່ຳງເວົ້າໃຫ້ນ້ອງເມອນັ້ນແຕ້ ອ້າຍ ນ້ຳກ່ອນອ້າຍເຄີຍບອກນ້ອງວ່າ: ອ້າຍຮັກນ້ອງອ້າຍສົ່ງສາມຊິ ວິດກ້ຳພ້ຂອງນ້ອງ, ອ້າຍຍັງເວົ້ານ້ຳນ້ອງວ່າ ອ້າຍຈະບ່ເປັນສັດຕູ ຄູ່ອາຄາດກັບນ້ອງ ບ່ວ່າແຕ່ຈະຕົກໃນສະພາບເມືອໃດກໍ່ຕາມ, ຍ້ອນ ເມອນັ້ນນ້ອງ--ຈົ່ງເພ້ັ່ງອົກເພ້ັ່ງໃຈນ້ຳເຈ້ົ້ານາຍຜູ້ດຸ້ມບ້ານຄອງເມືອງ. ເຕ່ຍາດວ່າບ່ໄດ້ຕາມອົກຕາມໃຈມາເລ້ວ ພັດຊິຂ້າຊິຕາຍ–ອ້າຍກໍ ລະກັມເອີຍ. ລູກນ້ຳຕ້ີນ້ຳພ້ັ່ງນ້ຳອ້າຍ–ອ້າຍຈະເຮັດຫຍັງລົ້ງໄປນ້ອງກໍ ຍັງຫ່ ຽງຫູຟັ່ງພ້ັ່ງແມ່ຕ້ີນ້ອງກ່ອນ–ຄັນຖ້າວ່າອ້າຍຫາກບ່ສົ່ງສາມຊິວິດ

ກຳມ້າທີ່ມີແຕ່ແກ່ນຕາດຳໆສອງແກ່ນ ກັບສອງຝາມືເປົ່າມື້ແລ້ວອ້າຍຈຸ ຂ້າກໍຕາຍ – ເອົາໄວ້ກໍຍັງທັນແລ້ວ, ຄັນວ່າການຕາຍຂອງນ້ອງມັນ ສາກແມ່ນຄວາມສຸກຂອງອ້າຍ – ອ້າຍຈົ່ງຂ້ານ້ອງສາອ້າຍກໍລະກັນ ເອີ ! ນ້ອງຄົງຈະຕາຍຢູ່ຕໍ່ໜ້າອ້າຍ – ຕາຍຢູ່ກັບຄວາມທຸກຂອງ ນ້ອງເອງນີ້ແຫລະ–ອ້າຍຈົ່ງຂ້ານ້ອງໃຫ້ສົມຄວາມຕັ້ງໃຈຂອງອ້າຍສາ ອ້າຍກໍລະກັນເອີ!.

ນ້ອງສາວຂອງຂ້ອຍເວົ້າຄວາມນັ້ນສຸດ ແລ້ວສຽງສະອື້ນກໍ ຊ້ອນອື້ນມາ. ບັກກໍລະກັນສະແດງຕົວເປັນເມັດສະຄາດຜູ້ມືໄຟ, ມັນ ຫລຸບເຂົ້າກຳດໍເສືອຄູ່ຕໍ່ສູ້ຜູ້ເພດອ່ອນ ພ້ອມທັງເວົ້າຂູ່ຢ່າງບ່ປານີປາ ນອມວ່າ:

--ເອ່! ກູບ່ຕ້ອງການເຫດຜົນແກ້ຕົວຂອງມຶງ ແຕ່ກູຕ້ອງ ການເອົາມຶງໄປນອນນຳເຫົ່ານັ້ນມຶງຮູ້ບ່?ຮູ້ບ່?ຮູ້ບ່?.

ເວົ້າແລ້ວມັນກໍຊຸກນ້ອງສາວອ້ອຍຫມົດແຮງ-ນ້ອງສາວອ້ອຍ ດິ້ງໂຕບ່ໄຫວອີກ, ມັນເຊໄປໂດນໃສ່ກະຕ່າຖ້ວຍ-ຖ້ວຍຕົກລົງມາ ທັບໃສ່ອອມປາແດກແຕກສອງສາມໃບ, ແລ້ວບັກກໍລະກັນ ກໍໂດດ ເຂົ້າໄປເຕະກອງໄຟ ຈະເຂົ້າໄປໃສ່ອີ່ເພັ້ງ - ຖ່ານໄຟຈະໄປຫົ່ວຫ້ອງ ແລະ ໃນເວລານັ້ນສຽງປືນກໍດັງປຽງ! ປຽງ! ຂຶ້ນສອງນັດ-ຂ້ອຍກຳ ຄວາມແລ່ນເຂົ້າໄປຄິດວ່າຈະເອົາຂວານສັບຫົວມັນຍ່ອງຍີເຂົ້າ ແລ້ວ ຂ້ອຍກໍຈະຕາຍ ແຕ່ວ່າແລ່ນເຂົ້າໄປຫວິດປະຕູ ພັດເຫັນນ້ອງສາວ

ຂ້ອຍຢືນກ້ົມຫນ້າໃຫ້ສະອ໊ກສະອ໊ມຢູ່ເຮ໊ອນຄົວ. ຫ່ແຈ່ວຫ໊ມັນຫາກ໋ ຕ໋ຳແລ້ວຫ່ວ່າງຫນ໋ຶ່ງມ໊ ມັນກ໋ຍັງ໊ຫ້ອຢູ່ແຕ່ນ໊ຳປ່າແດກຍ້ອຍຈ໊ຶດ-ຈ໊ຶດ. ມ໋ແຕ່ເຫັນຂ້ອຍແລ່ນເຂ໊ຳໄປບັກ໋ກ໋ລະກັນ໊ມັດຍິງອ໊ກສອງນັດ; ມັນຍິງ ຖວ່າຍແຖນລ້າດອກ-ແຕ່ຂ້ອຍ໋ກ໋ຕ໊ກສ໋ະຕ໊ໄປຫ໊ມ໊ດ—ດ່າວຫ໋ນ໋ຶ່ງມ໋ຂ້ອຍ ກ໋ຳສ໋ຽມແລ່ນໂ໊ໄ້ອ໊ນ໊ມາຫ່າງ໊ນ໊ໄດເຊ໋ຽ. ມ໋ແຕ່ງ໋ຈາກໄປເຫັນ ມັນ໊ມັດຍິງອ໊ກສອງນັດ, ກ໋ຳມ່ນຖ໋ວ່າຍແຖນ໊ຄ໊ເກ໋ົ່າ ໃນເ໋ວລາ໊ນ໊ນ໊ບັກ ເ໋ອກແ໊ອ໊ເ໋ຂ໋ຽ໋ງ໊ມັດແລ່ນ໊ຫນ້ໍ໊ອ໊ດ໊ວ໋ງ໊ຂ໊ນ໊ມາ, ມັນ໊ສ໋ກປ໊ນ໊ຄ໋ລ໋ວ໋ກ ແ໋ລ໊ວ໋ຮ໋ອງ໋ໃສ່ຜູ໋້ເ໋ປ໊ນ໊ມ໋ວ໋ຍ໊ມັນ໊ຫ໊ນ໋ວ໋ມ໊ຖ໊ກ໊ຜ໊ີ໋ສູ໋໋ນ:

—ໄ໋ຫ່ ທ່ານ໋ຮ໋ອ໋ຍ໋ເ໋ອ໋ກ! ທ່ານ໋ມ໋ານຸ໊໊ເ໋ຮ໊ັ໋ດ໋ເ໋ຮ໊ັ໋ງ໋ແ໋ທ້! ມ໋ລ໋ະ໋ຕ໊ໍ່ຳ ນ໊ນ໋ນ໋ໍ່ ທ່ານ໋ຕ໋ອ໋ງ໋ເ໋ຂ໊ົ້ຳ໋ໃ໋ຈ໋ວ່ໍ່ານ໋ເ໋ອ໋ົ້ກ໋ມ໋ແ໋ນ໋ດ໊ົ໋ກ໊ນ໊ໃ໋ດ - ແ໋ລ໋ະ໋ຢູ໋ ໃ໋ນ໋ບ໊ານ໊ນ໊ມ໊ີ໋ກ໊ມ໊ີ໋ຫ໋ລ໋ານ໋ຫ໋ລ໋ັ໋ງ໋ເ໋ຮ໊ືອ໋ນ໋ໃ໋ດ໋ເ໋ອ໋ົ້ານ໋ຈ໋ັ໋ເ໋ອ໋ົ້ນ໋ວ໋ໍ່ານ໋ໄ໋ດ໊—ທ່ານ໋ຮູ໋໊ໍ່ ວ໋ໍ່ານ໋ຢູ໋່ບ໊ານ໊ນ໊ມ໊ີ໋ຫ໋ຍ໋ັ໋ງ໋ແ໋ດ໋ -ທ່ານ໋ເ໋ຮ໊ັ໋ດ໋ແ໋ນ໋ວ໋ມ໊ີ໋ຂ໊ົ້ານ໋ນ໋ອ໋ຍ໋ກ໋ໍ່ເ໋ຫ໋ັ໋ນ໋ດ໊ີ໋ໄ໋ດ · ຜູ໋້ ຊ໋າຍ໋ຜູ໋້ຫ໋ນ໋ຶ່ງ—ມ໋າຍ໋ຕ໋ະ໋ຫ໋ານ໋ຜູ໋້ຫ໋ນ໋ຶ່ງ໋ບ໋ໍ່ແ໋ນ໋ມ໋ຈ໋ະ໋ຍ໋ອ໋ມ໋ຕ໋າ໋ຍ໋ຍ໋ອ໋ມ໋ແ໋ນ໋ວ໋ຈ໋ັ໋ງ໋ຊ໊ ໍ

ບ໋ກ໋ກ໋ລ໋ະ໋ກ໋ນ ຍ໋ດ໋ປ໊ມ—ເ໋ປ໋ອ໋ໂ໋ທ໋ນ໋ເ໋ຂ໊ົ້າ໋ຫ໋ໍ໊ອ໋ສ໋ັ໋ງ໋ແ໋ລ໋ວ໋ມ໋ດ໋ຖ໋ອ໋ດ ປ໊ມ - ເ໋ລ໋ໂ໋ອ໋ນ໋ແ໋ອ—ອ໋ອ໋ກ໋ມ໋າ໋ພ໋ອ໋ນ໋ຫ໋ັ໋ງ໋ແ໋ຜ໋ດ໋ສ໋ຽ໋ງ໋ອ໋ອ໋ກ໋ໄ໋ປ໋ໃ໋ສ່ບ໋ກ໋ເ໋ອ໋ກ ຜູ໋້ເ໋ດ໋ີ໋ຍ໋ເ໋ປ໋ັ໋ນ໋ເ໋ງ໋ົ້າ໋ຫ໋ຽ໋ນ໋ໂ໋ຕ໋ຂ໋ອ໋ງ໋ມ໋ັ໋ນ໋ວ໋ໍ່າ:

— ບ໋ກ໋ເ໋ອ໋ກ! ບ໋ກ໋ເ໋ອ໋ກ! ເ໋ລ໋ົ້ອ໋ງ໋ຫ໋ຍ໋ັ໋ງ໋ຕ໋ົ້ມ໋ຕ໋ອ໋ງ໋ມ໋າ໋ຫ໋ຍຸ໋້ງ໋ກ໋ໍ່ຽ໋ວ໋ກ໋ບ ກູ໋໋ນ໋ນ໋ອ໋ມ໋ ! ມ໋ງ໋ຮ໋ຽ໋ນ໋ມ໋າ໋ຈ໋າ໋ກ໋ໃ໋ສ — ມ໋ງ໋ຕ໋ອ໋ງ໋ກ໋ານ໋ອ໋າ໋ລ໋ະ໋ວ໋າ໋ດ໋ກ໋ັ໋ບ໋ນ໋ໍ່ມ໋ງ ຫ໋ວ໋າ໋ບ໋ກ໋ນ໋ອ໋ຍ—ເ໋ອ໋ໍ່—ອ໋ອ໋ກ໋ໄ໋ປ໋ດ໋ຽ໋ວ໋ນ໋ໍ!

ມັນຫັງເຈົ້າຫັງຍົກຂາບາດເຍັ້ນໆເຂົ້າໄປຫາບັກເອກ—ບັກເອກ ກໍກຳປັ້ນຈ້ຍ່າງເຂົ້າໄປໃສ່, ບັກເອກຄ່ອຍຫົ້ນຫລັງສອງ-ສາມ ສີ່ ກ້າວແລ້ວກໍຫັນຫ່າເຂົ້າໃນຮ່ອງມາຫີປະຈັນບານ ແບບຫມັດແລກຫມັດ ມັນເຈົ້າຫັ່ງໃສ່ຫນ້າບັກກໍລະກັນຢ່າງຄົນບໍ່ເຄີຍຮູ້ຈັກກັນມາກ່ອນເລີຍ:

—ເອົາ! ນຶ່ງບໍ່ຕ້ອງກາມຂ້ຳກູຍ້ອນຄວາມເປັນຫ່ຳຂອງກູກໍເຊີ່ນ ນຶ່ງໂລດ. ແຕ່ນຶ່ງຕ້ອງຄິດວ່າຢູ່ໃນກ່ຳນຶກູກໍແມ່ນປືນຄືກັນແລະນຶ່ງກໍບໍ່ ແມ່ນກ້ອນຫີນດອກ—ເອົາເຊີ່ນນຶ່ງໂລດ.

ບັກກໍລະກັນກ້າວເຂົ້າໄປອີກ—ລວດລາຍແບບເທ່ງນັ້ນເຖົ້າຂອງ ມັນຄ່ຽປະກົດອອກທຸກຫລ່ຽມທຸກລາຍ ແສງຕາມັນບໍ່ຈ້ອງໃສ່ໃບ ຫນ້າຂອງຄູ່ຕໍ່ສູ້ອີກ. ແຕ່ມັດຈ້ອງຢູ່ກັບໄກປືນຂອງຄູ່ຕໍ່ສູ້—ມັນເຂົ້າ ໄປຫ່າງຈາກບັກເອກປະມານແມັດເຄິ່ງ—ພຽງຈົ່ອມັບຕາດຽວ. ມັນກ່ ຫ່ອງຕົ້ນໄຟຂອງມັນເຂົ້າໄປໃສ່ຄູ່ຕໍ່ສູ — ປືນກາກບິນຟ້ຽງອອກຈາກມື ບັກເອກຕົກລົງຕະລ່ຽ. ພຽງສັ້ຽວຫນຶ່ງຂອງວິນາທີນັ້ນບັກກໍລະກັນ ໄດ້ໂດດຄຸບບັກເອກ. ແຕ່ບັກເອກກໍຊາດເສືອບໍ່ຢອກ—ບັກເອກຍິ ຫມັດຂວາເຂົ້າໃສ່ດ່ຽກະໄຕມັນ, ພ້ອມຫັ່ງຫ່ອງຕົ້ນຊ້າຍເຂົ້າໃສ່ກົກ ແຂມມັນອີກ—ປືນຫັນລີຟ້ຽງຕຳຝາ; ຈາກນັ້ນສະຫນາມຊົກຕ່ຽກັນລະ ຫວ່ຽງເສືອຮ້ຽກັບສິ່ງເກົ່າກໍເລີ່ມເຂົ້າຂັ້ນ, ເວລານັ້ນຂ້ອຍກຳພ້າ ແລ່ນອອກມາຕົດຈະຊ່ວຍບັກເອກ, ແຕ່ບໍ່ທັນຮອດຈັກແມ່ນບັກເອກ ຖ່ອງດ້ວຍຫມັດແມວໃດບຸ--ເທັ້ນແຕ່ບັກກໍລະກັນປ່ອລົງຕະລ່ຽງແລ້ວ

ບັກເອກໂດດມາເອົາປືນຫນັລີ່ຖົ້ມຢູ່ກາງເຮືອນ ແລ້ວກໍໂຕນອົງຈາກເຮືອນແລ່ນເຂົ້າປ່າທາງຫລັງບ້ານ...

ຂ້ອຍໂຍນຜ້າເຂົ້າແຈເຮືອນແລ້ວ ກໍຮ້ອງໄຫບ້ານມາຊ່ວຍ, ນອງນາທີ່ຫນຶ່ງເຫົ່ານັ້ນຫະຫານ ຝ-ຖ ຄົນກໍໄດ້ປະກົດຢູ່ຫນ້າບ້ານຂອງຂ້ອຍ ຫະຫານສອງຄົນແລ່ນເຂົ້າໄປໂຊມເອົາບັກກໍລະກັນ--ເຫັນແຕ່ເລືອດແຕກປາກແຕກດັງ--ແລະໃນເວລານັ້ນມີຫະຫານສອງຄົນແລ່ນຂົ້ນມາເທິງເຮືອນ--ບັກຫນຶ່ງຫະຍາມເຂົ້າມາຄຸບຂ້ອຍ--ຂ້ອຍຮ້ອງຂົ້ນຫມົດແຮງ:

--ອ່າວ! ເລື່ອງນີ້ມັນບ່ແມ່ນເລື່ອງຂ້ານ້ອຍໄດ!

--ບ່ແມ່ນເລື່ອງນຶ່ງມັນແມ່ນເລື່ອງໃຜ?

--ມັນເລື່ອງ ຂອງທ່ານຮ້ອຍເອກກັບກາກເດີກໍເມັ່ນຕ່າງຫາກ ສ່ວນຂ້ານ້ອຽບ່ຮູ້ຫຍັງຫມົດ -ເຂົາຖາມຢ້ຳເຂົ້າອີກວ່າ:

-- ບັກເອກໄປໃສແລ້ວ?

-- ມັນໂຕນໄປໃສແລ້ວບຸຂ້ານ້ອຍກໍບ່ຮູ້.

ມັນປະເຂມຂ້ອຍ ແລ້ວຫລຽວໄປເບິ່ງນາຍມັນ--ຂ້ອຍກໍແມມເບິ່ງນຳ--ເວລານັ້ນບັກກໍລະກັນກໍຂົມເຊັດເລືອດອອກຈາກປາກຈາກດັງ. ພ້ອມທັງເວົ້າຊຸ່ບັກເອກດ້ວຍຄວາມຄຽດແຄ້ນສຸດວິໃສ:

--ຮ໊! ບັກເອກ! ບັກເອກ! ນຶ່ງເຮັດກັບມ່ນຶ່ງເໝາະບັກເອກ.

ເວົ້າແລ້ວມັນພັດກັບຂົ້ນມາເທິງເຮືອນຂ້ອຍອີກ. ມັນຫລຽວ

ມຸ້ນຫລຽວມືເແລ້ວຜັດຖາມຂ້ອຍ:

-- ປືນກູເດ່ບັກເກ໋ງ

-- ໂດຍຂ້ານ້ອຍ! ບັກເອກເອົາໄປເແລ້ວ.

-- ມັນໄປໃສ?

ຈັກໄປໃສບຸ -- ຂ້ານ້ອຍເຫັນເດ່ມັນໂຕນລົງຈາກເຮືອນນ້ ເແລ້ວເລ່ນເຂ້າປ່າຫາງຫົວບ້ານມຸ້ນຂ້ານ້ອຍ.

ມັນສັ່ງໃຫ້ຫະຫານມັນສາມຄົນໄລ່ຕິດຕາມບັກເອກໄປຫາງຫົວບ້ານມຸ້ນ -- ເເຕ່ທີ່ເເທ້ບັກເອກຜັດປົບອອກຫາງຫລັງບ້ານນ້ ສ່ວນມັນມ້ອມດ້ວຍຫະຫານອີກສອງຄົນຜັດຍັ່ງຍ່າງໂຊ້ໂຊ້ຈົກ ເຂ້າໄປຫາອີ່ເໜ້ງອີກ, ບາດນ້ຄວາມຕາຍຄ໋ວ່າຍ໋ງຫຍັບເຂ້າມາໃກ້ຄອບຄົວນວກຂ້ອຍກ່ວາຫຸກຍາມ. ມ່ຂ້ອຍນ່ັ່ງມັບເມ໋ບເເຕບຂາຫັ່ງສັ່ນຫັ່ງເຊັນ -- ຍ໋ມືນິບເມ໋ອຂ໋ືດຈາກມັນ -- ມັນເສ໋ອກຕາເບ໋ິ່ງມຽງເເຕ່ເເວບດຽວ ເເລ້ວກ໋ເເກ່ວ່ງຫົວສັ່ງໃຫ້ຫະຫານຄຸມຕົວມ່ຂ້ອຍອອກຈາກເຮືອນຄົວ -- ຂ້ອຍດ່ຽຖຽໄປຢືນຢູ່ເຈເຮືອນ ເພ໋ືອດຽເບ໋ິ່ງການຕາຍຂອງສາມ່ລູກນວກຂ້ອຍນັ້ນ ໃຜຈະຕາຍກ່ອນໃຜຈະຕາຍຫລັງ --ເວລານ້ັ້ນບັກກ໋ລະກັນໄດ້ກາຍເປັນຄາດຕະກອນ"ກ໋ືກ"ສ໋ຳລັບອ໋ີເໜ້ງຈົນໝົດຕົວໄປເເລ້ວ. ມັນບ່ປາກຈັກຄວາມ ມ໋ືມັນກ໋ຳມ໋ືດກະບ໋ືດວ່ງຫນ໋ຶ່ງຍາວດ່ຳຝາມ໋ື. ມັນຢືນຈັ່ງຈະຫ່ວ່ງຈາກອ໋ີເໜ້ງປະມາສາມເມ໋ັດເເລ້ວເໜ້ັ່ງເເສ່ງຕາເພ໋ັດສະດາດໄປລອກລົນຫົວໃຈອ໋ີເໜ້ງ ປະມານ

ສາມນາທີຕໍ່ມາ. ມັນໂຍນມີດກະບີ້ດອງມັນໄປຕົກຫ່າງຈາກອີ່ເມັ້ງປະ
ມານສອກໜຶ່ງແລ້ວກໍ່ະຫວາເຂົ້າໄປຄຸບອີ່ເມັ້ງຢູ່ກັບແຈເຮືອນຄົວ-
ອີ່ເມັ້ງຫັ້ງຮ້ອງຫັ້ງຝີ້ດ ຂ້ອຍໂດດເຂົ້າໄປໃສ່. ແຕ່ບໍ່ຮູ້ຈະຊ່ວຍແນວ
ໃດ ເບິ່ງການປຸກປ້ຳລະຫວ່າງນາຍທະຫານຜູ້ສູງສັກກັບເມດຍິງຜູ້ຫາ
ກໍ່ຮູ້ວຸ່້ວຸ່້ວຸ່້ດ ມັນບໍ່ແມ່ນການລົງມືກະທຳສິ່ງໃດສິ່ງສນຶ່ງເພື່ອຜ່ອນ
ຄາຍຄວາມຫ້ວກະຫາຍອີກແລ້ວ, ແຕ່ມັນໄດ້ກາຍເປັນການກະທຳລ້ຳ
ແຄ້ນກັນ ຈ່ອງເວນກັນລະຫວ່າງຄູ່ອາຄາດທີ່ໄດ້ກໍ່ຄວາມຜິດຫວັ່ງແກ່
ກັນ, ເບ້ອງຕົ້ນ ນ້ອງສາວຂອງຂ້ອຍແຜດຮ້ອງຂໍ່ຄວາມຊ່ວຍເຫລືອ
ຈາກພໍ່ ແລະ ຈາກຊາວບ້ານດ້ວຍສຽງອັນສະຫ້ອນຂ້ວນ ແລະ ແລ້ວ
ສຽງນັ້ນກໍ່ຫລອນຫາຍວັ້ບໄປ. ຂ້ອຍເຫັນມືຂອງນັກລ່ະກັນພວມກຳ
ໃຫ້ຄໍຂອງອີ່ເມັ້ງຈົນເຮັດໃຫ້ນັ້ນຕາເຫລືອກຕາຈຸ້ມແຫບຈະໜົດລົມ
ໄປແລ້ວ, ຂ້ອຍຫລອນຮ້ອງຂຶ້ນໜົດແຮງ.

"ຊ່ວຍແດ່ ໄຫບ້ານໄຫເມ້ອງເຮີຍ ຊ່ວຍແດ່!"

ບໍ່ມ້ເຖົ້າໃດນາທີ ຊາວບ້ານເຊ້ິ່ງສ່ວນນາກແມ່ນພວກຜູ້ຍ່າວ
ແລະ ມ່ເຮືອນຮ່ານໄດ້ແລ່ນມາເຕັມໜ້າບ້ານຂ້ອຍ ແລະ ກ່ໃນ
ເວລານັ້ນຢູ່ທີ່ເດ່ີນບ້ານມີສຽງປ່ືນດັ້ງຂຶ້ນສອງລວາດຍາວ ຂ້ອຍຟ້າວ
ໄປແມ່ະຕ໊ອຢູ່ແຈເຮືອນ, ພ້ອມເວລານັ້ນນັກລ່ະກັນກໍ່ຟ້າວລຸກຈາກ
ການເກາະກຸມແລ້ວແລ່ນອອກນາຢືນຢູ່ປ່ະຕຸຊານ. ມີຂອງມັນຂ້ຳງ
ໜຶ່ງຍັງມີເລ້ືອດຕິດຕາມລົງໄປຮອດແຂນສອກ, ອ້າຍຫ້ດຫອງນາ

ม้อมกับชาวบ้านอีกจำนวนหนึ่งที่มีม้า, ไม้ค้อม และปืนแก๊ป เป็นอาวุธได้หลั่งไหลมาทางทิศนั้นไดแล้วก็ไต่ก้านเข้าในเรือน คือเจ้าเด็กแม่ม เจลาที่อีเหมี่ยงแล่นมาล้มอยู่ต่อหน้าข้อย, มันปากบ่ได้ม่ความ และ สองสะอื้นของมันก็ได้อ่อนลิงเพาะความอึดเหมื่อย บักก้อละก้นบ่มีอาวุธในมือก็ ต่มันก็ก้าวย่างโอหังเข้ามาหาชาวบ้าน แล้วกะชากสองแข่งความแค้นออกมา,

" เธีย! มันเลื่องหยังที่มวกเจ้าจะมาหยุ่งกับเลื่องของคนอื่นแมอนี้. ออกดีฉันบ่. ไป ! ลิงเธือมดูอนี้ !"

อ้ายติดหองมาก้าม้าดองบักใหย่ ก้าวเข้าไปหาม้อมหัวสักแสงตาอันชั่วอาดใส่บักก้อละก้น. ลาวกัดแข้วจิมเต็อหน้าผากจุ่มออกมาเป็นตุ่มๆ.

"ธี ! ใผเอ็ยที่ตายสองเต็อ ! เอ๊า ! ลองดีกันเบ็ง"

สองเอ้าหมักๆแมอนี้ ข้อยบ่สู้ได้ยินจากอ้ายติดหอง มา มาก่อนเลียลาวก้าวไปปะจุดกับตัวหม่ก้อละก้นแล้วห้าะ

" บ่แม่นกูอวดดี แต่แม่นมึงเองอวดดี. มึงถือชาวบ้านดีสัดดีสิ่ง เอ๊าดีมึงอวดดี มึงบ่ต้องเกงใจดอก มวกกูมันเหลืออดแล้ว. เอ๊าแม! ความโมโหของอ้ายติดหองมาเรัดให้ลาวลืมตวงหาเหตร้ายใดๆของชีวิด. ลาวเงียดม้า

ຂ້ົມໝາຍຈະສັບລົງໃສ່ລະໜ່ວມຂອງບັກຫໍລະກັນ ແຕ່ໄດ້ຖືກລຸງ ແສນຫິບຖືກແຂມໄວ້. ລຸງແສນຫິບກ້າວອອກໄປຢືນຂວາງຄົນທັງ ສອງແລ້ວເວົ້າດ້ວຍຄວາມເຄັ່ງຂຽດ:

" ມ໋ໍ ອາຍຸຢັ້ນໃກ້ຈະຢ່າງເຂົ້າ ກຸ0 ແລ້ວແຕ່ມ໋ໍບ່ເຄີຍເຫັນ ເຫດການອັນຊົ່ວຮ້າຍປານນ໋ໍຈັກເທື່ອ. ບ້ານເຢັນບ້ານເມືອງເປັນ ເມືອງ ແຕ່ເຈົ້າກໍມາກຸມແສກຸມສາວ໋ໍເວັນແມວ໋ໍ ມັນຊົ່ວກ່ວາໝາ ຊົ່ວກ່ວາສັດ ເຈົ້າດູລ່ຳຜ່ຳເປ່ຽເຖົ້າແກ່ບ້ານເມືອງ ເອົາ! ຄັນມ໋ໍເວົ້າ ຜິດກໍເຊີນຂ້ າມ໋ໍໂລດ. ມ໋ໍໜ໋ໍມັນໄມ້ໃກ້ຝັ່ງມ໋ໍຮຽງແລ້ວ ເອົາເຊີນໂລດ

ເວລານັ້ນ ບັກຫໍລະກັນຈະຖອກ໋ໍບ່ໄດ້ ຈະກ້າວໄປອີກກໍ໋ໍບ່ເປັນ ເພາະຖືກຊາວບ້ານຫ້ອມລ້ອມຕິວມັນໄວ້ແລ້ວ. ຫະຫານຕັ້ງໂຫ ສອງ ໂຫກໍ໋ໍບ່ສາມາດຈະສະກັດກັ້ນຂະບວນຂອງມວນຊົນໄວ້ໄດ້ອີກ ເຂົ້າ ເຈົ້າຫລັ່ງກັນມາມັບສ້ອມາທີ່ມັບຫລາຍ. ຊາວບ້ານຕ່າງກ໋ອກຄ ຳ ເຫັນທັງດ່າພວກຫະຫານ ແລະດ່າກະໂຕຫມໍຫໍລະກັນຢ່າງສົມອົກສົມ ໃຈ. ແລະໃນທີ່ສຸດຊາວບ້ານກໍ໋ຕ່ສູ້ໃຫ້ໝໍຫໍລະກັນຕ້ອງໃຊ້ແຫມດ່າ ເສຽຍາຍໃນຄອບຄົວ ແລະ ຕ໋ສູ້ໃຫ້ໃຊ້ຈ່າຍເງິນເມ໋ໍ່ອປອບຂ້ວນ ເຈົ້າຂອງເຮືອນ ທັງເປັນການທ ຳ ລ ູ່ ສ ຸ ຂ ້ ວ ນ ໃ ຫ ້ ອ ີ ່ ເ ພ ັ ງ ເ ຊ ິ ງ ໄ ລ ່ ລ ວ ມ ແລ້ວຕົກເປັນເງິນສອງໝື່ນປາຍ, ບັກຫໍລະກັນໄດ້ຕົກເປັນຈ ຳ ເລີຍ ສະພາດທີ່ບ່ມ໋ໍຂ ້ ແ ກ ້ ໄ ຕ ໍ ່ ຄ ວ າ ມ . ແ ຕ ່ ມ ັ ນ ປ ະ ຕ ິ ເ ສ ດ ກ ານ ໃ ຊ ້ ແ ຫ ມ ຕ ່ າ ງ ໆ ຢ ່ າ ງ ເ ງ ິ ໆ ງ ະ ໆ ດ ີ ພ ິ ບ ັ .

ຢູ່ຕາງກາງບ້ານ ປະກົດມີສຽງລົດດັງມາອີກ, ບໍ່ນານກໍມີຄົນ ໃສ່ຊຸດຫະຫານສາມຄົນຂັ້ນມາປາກົດຕົວ. ຂ້ອຍສັງເກດເຫັນວ່າໝໍ ໃຫຍ່ສູງຂາວ ໃສ່ໝວກອານມ້ານັ້ນແມ່ນຜູ້ທີ່ໄປຮ້ອງໝໍກໍລະກັນ ຢູ່ບ້ານອີ່ຈຳປາໃນມື້ນັ້ນ ແລະ ໝໍຍ່າງຕິດຕາມມານັ້ນກໍແມ່ນນາຍ ມາສາປະຈຳໂຕຂອງມັນເອງ. ພວກເຂົາເຂົ້າມາສ້ຖາມເລື່ອງລາວ ຕ່າງໆ ຈາກຊາວບ້ານແລ້ວກໍຈະມາຕົວໝໍກໍລະກັນໝົດເອົາຢ່າງໜ້າ ດ້ານໆ, ແຕ່ໄດ້ຖືກຊາວບ້ານຕ່ໍວ່າ ແລະປິດອ້ອມແໜມັນເຂົ້າອີກ, ລຸງແສນຄິບໄດ້ເປັນເຈົ້າການ ຮຽກຄ່າເສຽຫາຍສັງໝົດອັນເກີດມາ ຈາກພິດຕິການຂອງໝໍກໍລະກັນ. ຕຳອິດບັກອາເມລິກາຕຳຫ່ານ່ໍເຂົ້າ ໃຈຫຍັງ ແຕ່ຜ່ານຈາກການໂຫ່ຮ້ອງ ແລະ ການຈ້ີບັງຄັບຈາກຊາວ ບ້ານ ມັນຈຶ່ງຍອມຮັບຮູ້ ແລະ ກ່ຍອມຈ່າຍເງິນຕາງໝໍກໍລະກັນ ມີຫລາຍຄົນເຂົ້າໃຈວ່າ ອັນນ້ັນແມ່ນນະໂມຫ້ຳຂອງຄົນດີທ່ີໄດ້ຫລົງກະ ຕ້ຳຜິດໄປ. ແຕ່ສ່ວນຂ້ອຍເອງແລ້ວຈະຖືຕ່ໍການຈ້ົດໃຊ້ນ້ັນບ່ໍໄດ້ ເພາະວ່າການປະພຶດແບບຄ້ຳຮູ້ຂອງໝໍອະເມລິການ້ັນ ນອກຈາກຈະ ເປັນການລ້ຽງງເຫ້ົາໄວ້ໃນບ້ານແລ້ວ ແມ່ນບ່ໍມີເຈຕະນາອ່ືນໃດອີກ. ແຕ່ກ່ຢ່ານ້ັນ ຂ້ໃຫ້ເຫດການອັນນ້ີໄດ້ຜ່ານໄປ ແລ້ວນ້ັນຫາອ່ືນຄ່ອຍ ຄິດ ແລະ ສະສ້ງກ້ັນຕາມຫລ້ັງ.

ພວກເຜດພວກຜີນ້ັນລ້ົງຈາກເຮ່ືອນໄປແລ້ວ ແລະ ຊາວບ້ານ ຫລາຍຄົນກ້ັບເມ່ືອບ້ານໃຜ:ເຮ່ືອນລາວແລ້ວ.

ສາມສ່ວນຫມອກຂ້ອຍມານັ່ງໃຫ້ໃສ່ກັນຢູ່ອ້ອມເຕົ້າໄຟ ບາດນີ້ນ້ອງສາວຂອງຂ້ອຍຈັ່ງໃຫ້ແຕ້ໃຫ້ວ່າ, ແຮ່ງອຽເຫົ້າໃດສຽງສະອົ້ມນັ້ນກໍແຮ່ງຖີ່ເຂົ້າ-ຖີ່ເຂົ້າແລະແຮງຂົ້ນຊັກໃຊ້ ສ່ວນຂ້ອຍເອງແມ່ນບ່ຈ່ຳງຈະອຽນັ້ນແນວໃດ ເພາະມັນກໍເປັນການສົມຄວນທີ່ນັ້ນຕ້ອງໃຫ້ແນວນັ້ນແຫ້.

ຮີ! ນີ້ແຫລະຄື "ຄວາມຮັກ" ທີ່ມີໃນຫົວໃຈຂອງນະຫາໃຈມສູ້ກະຫາຍເລືອດ. ມັນອາດຈະກອດຈຸບລຸບໄລ້ຢ່ຳງຮຸນແຮງໃນເມື່ອຄວາມຮັກມີອຳນາດ, ແຕ່ແລ້ວມັນອາດຈະກັດແຫ້ຄູ່ຮັກຂອງມັນຢ່ຳງບ້າໃບ້ ໃນເມື່ອເລືອດເມັດຈະຄາດໃນຫົວໃຈຂອງມັນຝົດຂົ້ນຈັ່ງມັນບ່ມີຫຍັງຄິຈະຜິດແປກໄປຈາກຫມາເຈ້ົ້ານດ.

ຢູ່ຕາມການບ້ານສຽງຮ້ຽຍດ່ຳເຕະຕີຂອງພວກຫະຫາມປະສານກັບສຽງຮ້ອງໄຫ້ ຂອງຊາວບ້ານຍັງຄົງດັງຂົ້ນທຸກຈອກທຸກແຈ. ຈຳພວກຫມາກໍຕັ້ງຕໍ່ເຫົ່ຳຢ່ຳງບ່ຮູ້ອິດຮູ້ເມ້ຍ ມີບ່ຳງໃຕເຫົ່ຳຈົນບ່ອອກເປັນສຽງອົກສຽງໂອຫຍັ. ບັນຍາກາດນັ້ນໄດ້ແກ່ຍາວໄປຈົນໃກ້ເພນຈັ່ງຄ່ຽມືດລົງ. ຈາກມີສຽງລົດກໍດັ່ງອົ້ມ-ອົ້ມຂົ້ມແລ້ວກໍດັ່ງໄກໄປໄກໄປ. ຈົນສຸດຊົ່ວຫູ.

ຂ້ອຍລົງຢ່ຳງຕາມການບ້ານເຫັນແຕ່ພວກຜູ້ເຖ້ົ່ຳ ທີ່ນຸ່ງເຄ້ືອງຂາດສ້ອຍເປ້ລຸກເຈ້ັ່ຽຫລານຢືນໃຫ້ໃສ່ກັນ ຈຸ້ນສາມຈຸ້ນສ່ີ ເຂົ້ົາຫັ້ງປ້ອຍຫັ້ງດ່ຳຫັ້ງຈົ່ມອ່ີດູລຸກອ່ີດູຫລານທ່ີຖ່ືກພວກຫະຫາມເຕະ ຕ່ີຈົນ

ເລືອດຕົກຢ່າງອອກ. ເອວາມັນຫົວບ້ານຂອງຂ້ອຍໄດ້ຖືກລາງໃສ ອັນມະຫາສານປົກຄຸ້ມໄປໝົດ, ຄວາມນຶດແລະຄວາມນ້ອໝອງໄດ້ ປ່ຽນໃຫ້ບ້ານຂ້ອຍກາຍເປັນຜີປ່າຊ້າຄົນດິບ. ສະເພາະອີຕາຈາງ ວາງກໍບໍ່ແມ່ນຈະເຕັ້ນແຮັງເຕັ້ນກາໄດ້ຄືເກົ່າອີກ, ເພາະວ່າບັກສົງຫົວ ງອມລູກຊາຍຂອງມັນກໍຖືກເກນໄປຄືກັນ. ແຕ່ມັນພັດເວົ້າຖາກຫນ້າ ເຖືອຕາຊາວບ້ານວ່າ. "ພວກເຈົ້າຕ້ັງບໍ່ຄຶດຫນ້າຄຶດຫລັງແຫ້ໆ ເນ້ີ ເອົາລູກພວກເຈົ້າໄປ ກ່າບໍ່ແມ່ນເນ້ີ ຊິເອົາໄປຂ້ໍ-ໄປແກ່ງກິນດອກ ເນ້ີເອົາໄປຊອກອຽກຫາງານໃຫ້ເຮັດໃຫ້ຫໍາ ກ່າຫາລະຍ໋ິຕະແມ້. ຂ້ອຍບໍ່ເຫັນວ່າຊິຮ້ອງຊິໃຫ້ໃຫ້ມັນເສຽນ້ໍາຫູນ້ໍາຕາຄືພວກເຈົ້າ-ເກີດ ເປັນຄົນມາກິນເຂົ້າຜ່າຫົວໃຈສູ່ນ້ໍ້ຫາແຕ່ແມວໄ ່ມາໂຫມຫົວໃຕ່ເອງ" ຊາວບ້ານເບ ິ່ງຫນ້ານັ ້ນດ້ວຍແສງຕາອັນໜ ່ຳເ ືອດຄ ຽດຂ ິ້ນຕ ິ້ສຸດ.

ແລ ງມ ້ນ ້ ້ອ ້ຍຕ ິດຫ ອ ງມ ່ ກ ັບ ອ ້ ຍ ຈ ຽ ງ ບ ຸ ນ ມ ີ ພ ັ ດ ມ ່ ເ ຮ ືອ ນ ຂ ້ ອ ຍ ອ ີ ກ . ອ ້ ຍ ຈ ຽ ງ ບ ຸ ນ ມ ີ ໄ ດ ້ ເ ລ ່ ົ ່ ເ ລ ື ່ ອ ງ ວ ິ ຕ ິ ແ ກ ້ ຕ ົ ວ ຂ ອ ງ ລ ່ ວ ຍ ເ ອ ງ ຫ ່ ວ ງ ສ ວ ຍ ມ ີ ສ ຸ ພ ວ ກ ເ ຮ ົ ່ ຟ ັ ງ . ຈ າ ກ ນ ້ ້ ອ ້ ຍ ຕ ິ ດ ຫ ອ ງ ມ ່ ໄ ດ ້ ພ ະ ຍ ່ ຍ ່ ຍ ່

ຫນ້າກອງຫລອນ ພາຍໃນບ້ານຂອງຂ້ອຍ-ຕາຍ! ຈົ່ງແມ່ນເຍີນປົດ
ລປໄດ້ປົດລັບດີ.

ຕ້ຍຕ່ຳຂອງມັ້ນັ້ນ ອ້າຍຕິດຕອງມາໄດ້ພາຍປືນບອກຫນຶ່ງ ຕີກຸດກຸ້ມດຸ້ມພ້ອມຫັງຫ້ວຖົງມະໂຕ່ງ ມະເຕ່ງມາເຮືອນຂ້ອຍ; ເມີ້ນ ໄຕ້ມອບຫັ້ງປືນຫັ້ງຖົງມະໂຕ່ງມະເຕ່ງນັ້ນໃຫ້ຂ້ອຍ, ເມີ້ນແນະນຳວິທີ ຍິງ, ວິທີນ້ຳງປະກອບແລະວິທີຮັກສານັ້ນໃຫ້ຂ້ອຍຮູ້ແລ້ວເມີ້ນຈັ່ງ ບອກວ່ານັ້ນ " ປືນຕຳໂຊນປາກເຫວີ " ວ່ານັ້ນ. ຟັ້ງຊິ້ນັ້ນແລ້ວ ເບິ່ງຮູບໂສມຂອງນັ້ນຈົ່ງແມ່ນຄ່ອງກັນເອົາແທ້ເອົາວ່າ, ປາກນັ້ນ ເຫວີ້ອີ້ຫລິແລະຕ້ຍນັ້ນພົດກຸດກຸ້ມດຸ້ມ, ເຫວີ້ກໍຕາມກຸດກໍ່ຢ່ຳ ເມື່ອ ນິນັ້ນຢູ່ໃນກຳນ້ຶຂອຍ-ຂ້ອຍຮູ້ສຶກວ່າຈະອຸ່ນອົກອຸ່ນໃຈບໍ່ຕ່ຳງຫຍັງກັບ ພາຍຫະຫານຜູ້ຫນຶ່ງ ຕີ້ນ້ຶຫະຫານຕົ້ງຮ້ອຍຕົ້ນຢູ່ໃຕ້ການບັນຊາ.

ຕະຫລອດໄລຍະ ๔ ເດືອນກວ່າຕີ່ຂ້ອຍເປັນຫະຫານນອກ ເດ້ອງເບຍຢູ່ນັ້ນປະກົດວ່າຢາກເຫັນຫນ້າຫະຫານ ສັດຕູຜູ້ຫນຶ່ງກໍ່ບໍ່ ເຫັນ. ຕະຫລອດມ້ອງເຍີ້ຍປອມ- ຈອນຫໍ່ລະຍົດຂອງຂ້ອຍຕີ່ເຄີຍ ຫຽວມ້ໍ-ມ້ໍ້ມາເຮືອນຂ້ອຍແຕ່ດາວກ່ອນກໍ່ຈັກວ່ານັ້ນພາຍຫນ້າ ພາຍຕາໄປໃສແລ້ວ, ຄິດຈັ່ງຫນຶ່ງຄືວ່າຊ່ວຍແດ່-ຄືວ່າເຂົ້ຳຢ້ານ "ບັກໂຮ້ໂຫລ້ເຫລັກ" ຂອງຂ້ອຍແດ່ ແຕ່ຂ້ອຍກໍ່ບໍ່ກ້າເວົ້ວ່ານັ້ນ ຍ້ອນເຫດຜົນກົນໄກອັນໃດແທ້ ສາຫຸ! ຂໍໃຫ້ເດາະເຂັ້ມເວນຮ້ອຍນັ້ນ ຈົ່ງພົ້ນາດໄປຈາກບ້ານຈາກເມືອງຕະຫລອດໄປເທາະ.

ເດືອນ ๑๘ ແຮມ ๗ ค่ำ ຈັກແມ່ນກົງກັບວັນສຍັງຕີ ເທົ່າໃດຂ້ອຍກໍບໍ່ຈື່ ແຕ່ກໍຢູ່ໃນໄລຍະຕົ້ນປີ ๑๗๔๘ ນີ້ແຫລະ, ມື້ນັ້ນແມ່ນມີລຶກງານຍາມດີ, ຍາດຕິໂກໂຫຕິກາທັງຝ່າຍອ້າຍຈຸຽງບຸນມີ ແລະທາງຂ້ອຍໄດ້ຈັດການແຕ່ງງານໃຫ້ອີ່ເພັ່ງກັບອ້າຍຈຸຽງບຸນມີຕາມ ຮີດຄອງປະເພນີ. ບັນຍາກາດຂອງງານດອງໄດ້ເລີ່ມໄຂຂຶ້ນແຕ່ອ່າວ ເຊົ້າ. ພວກຜູ້ບ່າວຜູ້ສາວໃນບ້ານຜູ້ໃດກໍມາຫຸ້ມຕຸ້ມຕ່ອມ; ເຂົ້າເຈົ້າ ພາກນຶ່ງເຕັ້ມອຽກໃສ່ງານມັ່ດ່ຽໆສຳເລັດໄປແຕ່ລະອັນ, ເຄື່ອງ ໃຊ້ໃນງານຖືກກອງໄວ້ເປັນຈຸ້ມໆ. ມ່ເຖິງລຶກງານຍາມດີການແຕ່ງ ແປງກໍເລີ່ມເຂົ້າຂັ້ນ, ຍາມນັ້ນຢູ່ທາງທ້າງບ້ານປະກົດມີສຽງໝາເຫ່ົາ ຝົດສະໜັ້ນຂຶ້ນ, ແຕ່ຄົ່ວ່າບໍ່ສັ້ນໃຜເອົາໃຈໃສ່ເຖິງພວກນັ້ນປານໃດ, ບໍ່ມ໋ດາວກໍມີຕະຫານສາມຄົນທີ່ຢູ່ໃນຈຸດເສືອໄຄ່ງເຂົ້າມາປະກົດຕົວໃນ ວົງງານ, ພວກເຂົາເຂົ້າມາດ້ວຍທ່າທາງເດ່ັ້ງສ່ວ່ງເດ່ັ້ງເມົ້າ ແຕ່ບໍ່ມີ ໃຜຮູ້ວ່າພວກເຂົາມາໃນຈຸດປະສົງຫຍັງ, ໃນຈຳພວນນັ້ນມີບັກສິງຫົວ ງອນລຸກອີ່ຕາຈ້ວງວ້ວງມາພ້ອມ, ສ່ວນຜູ້ນັ້ນຊາຂອງພວກນັ້ນນັ້ນແມ່ນ ຈ່າຕີແຫວນ, ບັກສິງຢືນບໍ່ຢູ່ເປັນໄພໄນຈັກເທື່ອ, ນັ້ນຕົບເອົາເອິກ ແລ້ວເວົ້າຖາກໜ້າເຖືອຕາຊາວບ້ານວ່າ:

ນ້ໍ! ພວກເຈົ້າຮູ້ບໍ່ສິບເອກສິງສະຫວັນເນ້ໍ ນ້ໍ ນ້ໍ, ນັ້ນບໍ່ແມ່ນ ສິງໃຕເກ໋ົາອີກແລ້ວໃດ ບັກໃດຢາກສັ້ນຂອງແຂ້ງເຊີນລອງໄລ.

ໃນເວລາບັກສິງສະແດງລວດລາຍແບບ"ເສືອປ່າ'ຢູ່ນັ້ນບັກກໍ

ละทันม้อมด้อยตะหานสองคิม ผัดปะทิดติอใมงามดองอิก, มอกมีเข้ามาย่างมีดงูยและเคี้งอิมมือิก, แสงตาแห่งความโมโหโทโสที่เอ้มอุ้มของมอกมัน ทั่งใส่ ผู้มัม แทงใส่ ผู้มี เบิ่งแล้วรู้สึกว่าลำคามใจและทั่งเป้นตาอิมดึงลก แต่บ่มีใผท้าตองให้ถือว่า ซิอพับตาหมิ่งของมาที่ต่มามี้จะแม่มหยัง? เพาะว่ามอกมีบ่เอ้าความร้ายความดีแมอใด ซ้ำบ่หม่ำบักธ้ง เอกก็ละทันคือว่าบ่สินใจม่ำ ทามได้ของผู้อื่มและทามเสงของมันมันจักดี, อ้ายทิดทองมาถอดลิมหายใจยาวๆธูดหมิ่งแล้วก็ตั้งใจดอบคุ้มสะติของติมเอง–คาวหมิ่งเม้มจิ่งปิดด้อมแมมมุ้มแมมมีคือขอกหาอันใดอันหมิ่งแล้วก็ร้องใส่มอกอ้ยว่:

– มีเกิ่งเธิ่ง! น้องไปเอ้าเหล้ามาต้อมต่ามกาปื๋แตัม ไป! เลือกเอ้าแก้วปุกๆใดเหล้าใสๆเลงเส้มบ่ต่อมซิกินม่ใส้หงามปากหงามคำแหละ–ไป–ซูงขุมมีมาก็ไปเอ้ามาจ่อยกัม เอ้าจักสามสี่แก้วมุ้มแหละ.

ข้งรู้ความพายที่ว่าเหล้าปุกๆมันแม่น "ปืม" ข้งทั่งอ่างูหน้าจากษาอ้อมทั่งสิงใส จักซิแม่นคิดความเอ้าใจของข้งมันแท้บ่หลินมันแม่นแมอใดกันแท้. เวลามั้ม, ฝู่ฝากษาอันเบื่องมันปะทิดมีสูงแม่งสอดส้มอิก.

– อ่าอ้ายทิด ! เอ้าแต่เหล้ามาบ่เอ้าของแกัมมาม่ำ

ຊຶ່ນແນວໃດຫລ້ອນ ເຫລົ່າຕົ້ງສາມແກ້ວສີ່ແກ້ວ?.

ອ້າຍຫິດຫອງນາງວ່າກໍຫນ້າໄປເບິ່ງພ້ອມທັງປ່ອຍສຽງ ຄືວ່າ ຮ້າຍນັ້ນໄປພ້ອມ:

– ໄອ່ໄທ່! ເດັກນ້ອຍນ້ອຍນີ້ເນາະ ສູເປັນຜູ້ແສ້ຜູ້ສາວແນວ ໃດຊິ່ນ່ອນຊຶ່ດກະຂ້ອຍມາກັນເຮັດລະແມ້! ເຄື່ອງແກ້ນຂອງກັບນັ້ນຊຶ ອ໊ດຫວະ – ຊຶ້ນແຫ້ງ – ປາຢ່າງຫມູ່ນັ້ນສູກ່າຫາກັນໄປຈີ່ໄປຂາງມາໃຫ້ ເນີ້ນຊັ້ນລະບໍ!

ບໍ່ວ່າແຕ່ເວົ້ານຳໃຜ ອ້າຍຫິດຫອງນາກໍໄດ້ເນັ້ນຄວາມເວົ້າທີ່ ສຳຄັ້ນ–ສຳຄັ້ນຂອງລາວດ້ວຍການຕີ້ດ໊ອອກຄຳສັ່ງ ພວກຂ້ອຍນີ້ໂອ ກາດປ່ອຍມຄຳເຫັ້ນກັ້ນສຽງແຕ່ໃນໄລຍະທາງ ๕๐ ປາຍແມັດເທົ່ານັ້ນ ແລ້ວກໍແຍກກັນໄປເຮືອນໃຜເຮືອນມັນ. ເວລານັ້ນຢູ່ທາງບ່ອນແຕ່ງ ງານປະກິດນິສຽງປືນແຕກຂ້ົ້ນສາມນັດ, ຂ້ອຍກະເງີ້ຫນ້ົ້ດແຮງ–ຟັ ງຢູ່ປະມານຊົ່ວກັ້ນໃຈນຶ່ງ ກໍນິສຽງຄົ້ນໃຫ້ຟ້ົ້ດສະຫນັ້ນຂ້ົ້ນປະສານກັບ ສຽງປືນດັ່ງເປັ້ນລວາດໆ–ຂ້ອຍຂ້ອແລ່ນຂ້ົ້ນໄປຖ້ົ້ກເອົາປືນກັບຖົ່ງລູກ ປືນແລ້ວໂດດລົ່ງເຮືອນແລ້ວແລ່ນລັດໄປຫາເຮືອນຈ້ອງບຸນມາ. ນ້ໍໄປ ຮອດກໍແນມເຫັ້ນແຕ່ຫລັ່ງຈ້ອງບຸນມາໂດດຂ້ວ້ານຮ້ົ້ບ້ານ ແລ່ນຕັດ ທາງຮ່ອນໄປຫາບ່ອນແຕ່ງດອງ, ຂ້ອຍກໍຫ້ອບນຳ ເວລານັ້ນບ່ໍ່ຈ້ົ້ກ ເດັກນ້ອຍບ່ໍ່ຈ້ົ້ກຜູ້ໃຫຍ່ບ່ໍ່ຈ້ົ້ກຫມູ່ຈ້ົ້ກຫມາແຕກຈ່ະມ່ະໄມ. ນ້ໍແຕ່ໄປ ຮອດບ່ອນແຕ່ງດອງ ບ່ໍ່ຮູ້ຈ້ົ້ກວ່າພວກຫ:ຫາມນັ້ນຫາຍໄຕໄປທາງໃດ

ຕມິດ, ຍັງຄົງມີແຕ່ຊາວບ້ານຮ້ອງໄຫ້ກອດເຝືອກັນຢູ່, ເດ້ອງນຸ່ງຫົ່ໃໝ່ ອ່ອນຂອງເຂົາເຈົ້າຖືກອາບໄປດ້ວຍເລືອດ, ແຕ່ຂ້ອຍບໍ່ທັນເບິ່ງວ່າ ຜູ້ໃດຮັບເຄາະຮ້າຍນັ້ນ ຈະມີໃຜອີກນອກຈາກອ້າຍຊຽງບຸນມີກັບອີ ເພ້ັ ຜູ້ທີ່ຂ້ອຍເຊື່ອວ່າຈະຕ້ອງຕາຽຮ້ຽເປ່ເຊ່ັນນັ້ນ, ຂ້ອຍສັ່ງໃຫ້ ຊຽງບຸນມາແອ່ນລັດໄປໃສ່ທາງບ້ານທາງປ່ກຂວາ, ສ່ວນຂ້ອຍເອງ ແມ່ນແລ່ນຕາມທາງຜ່ານກາງບ້ານນັ້ນລົງໄປໃສ່ທາງທາງບ້ານ, ເວລາ ນັ້ນ ບ່ຈັກກອງຫລອນບ່ຈັກຊາວບ້ານ ຜູ້ທັນປືນແກັບຖືປືນແກັບ– ຜູ້ທັນມ້າຖືມ້າ – ຜູ້ບ່ມີຫຍັງກໍກໍາກອກຢາແລ່ນໄຫ່ໄປໄລ່ນວກສັດຕຸ– ຂ້ຽແລ່ນໄປຊ່ົວໜຶ່ງກໍປະກົດມີສຽງປືນກົນມິດັງຂ້ົນສອງຮຸດ ລຸກປືນ ແຫກອາກາດດັ່ງຈຸດ-ຈັດຜ່ານຫູຂ້ອຍ – ແລະກໍໃນຊ່ົວນັ້ນຂ້ອຍປະ ກົດແສບ ຈ້ົວຢູ່ແກ້ມເບ້ືອງຊ້າຍໃກ້ໆກັບຕີນຫູ, ຂ້ຽໂດດເຂ້ົາໄປ ບ້ັງເຫ້ົາຕ້ົນມ້ົວແລ້ວລຸບເບ່ິງແກ້ມ ເສ້ັນແຕ່ເລືອດອາບຫ້ົວຝ່ານ– ຂ້ຽຖືກເຈ້ັບເ້ົາດອກ ນ້ົດຜ້ັງຢູ່ດ້ວຫນ່ຶ່ງແລ້ວຂ້ຽກ໋ສືບຕ່ໄລ່ຕິດຕາມ ໄປອີກ–ໄປຈ້ົນເກ້ືອບຫອ໊ດບ້ານແລ້ວ ຈ່ັ່ງເຫ້ັນສັດຕຸບ້ັກຫນ່ຶ່ງຕາມຫ້ົງ ໄກະກ້ົງໄກ້ຽ ຫ້ັນເຂ້ົາສຸມໃສ່ແຄມສວນປ່ານປ້ົາດ່ໍາດ້ືນ້ັ ຂ້ຽປືນ ຈ່ັ່ງຈະຊາຍ໊ກປືນໃສ່ເກ້ົາສອງລ້ວາດຍາວເຕ້ືມ ສັດຕຸບ້ັກນ້ັ້ນດ້ືນກະ ດ່ວໆສອງສາມ໋ກແລ້ວກໍຂວ້ົາຫມ້ົາຕຸບ໋ມຸບລ້ົງດ້ືນ. ນວກຂ້ອຍໄລ່ ຕິດຕາມໄປອ້ົກເກ້ືອບສອງຫລ້ັກແຕ່ບ່ເຫ້ັນສັດຕຸຈ້ັກດ້ືນ ແລ້ວກໍພາ ກ້ັນກ້ັບຄ້ືນ. ຂ້ຽກ້ັບອ້ົາຍຫ້ົດຫອງມາແວ:ເຂ້ົ້ໍາໄປເບ່ິງບ້ັກທ໋ີຂ້ຽຍ້ົງ

ตายอู่สุมใส่มัน ເບິ່ງເທິ່ງເຕີບຈົ່ງຮູ້ວ່າຂອມຜີຂອມມັ້ນ ແມ່ນຫ່ານ
ສິບເອກສິ່ງສະຫວັນຫ້ວງອນ.

ທີ ! ບັກສິ່ງຫ້ວງອນໄດ້ມານອບສັ່ງຂານຢູ່ໃຕ້ຕົ້ນໃຜ່ນີ້ແລ້ວ,
ຂ້ຽປາກຍິ່ງຈ້ຳອີກໃຫ້ຫົ່ນໍາໃຈແຕ່ອ້າຍຫດຫອງມາຟ້ອຫ້ານໄວ້.

ສອງອ້າຍນ້ອງພວກຂ້ຽລາກບັກຜີຕາຍຫຸກນັ້ນອອກມາດຽໄວ້
ແຈສອມປ່ານຂອງປ້າຄໍາດີ ແລ້ວກໍຂ້ຽວແລ່ນກັບມາບ່ອນແຕ່ງດອງ.
ເວລານັ້ນເລືອດຈາກປາກບາດຂອງຂ້ຽເອ້ືອມແລ້ວ, ມັນບ່ຖືກຄາມ
ປ່ານໃດ, ຄືນຫາກຫຍັບເຂ້ົາໃນອີກລະຫວ່າງສອງສາມມ້ືອແມ່ນຂ້ຽ
ບ່ມີແຂ້ວຫຍ້າເຂ້ົາອີກ ຫລືບາງທີອາດຈະໄດ້ໄປເລອກັບບັກສິ່ງ ຢູ່
ເມືອງຜີມັ້ນກໍເປັນໄດ້.

ກັບມາຮອດບ່ອນແຕ່ງດອງ ເຫັນພ່ອ້າຍຊຽງບຸນມີໃຫ້ກົ່ງໃຫ້
ເກືອກຢູ່ກັບຊາກສົບສອງອັນ ຕົ້ນອມຟຸມເລືອດຽງກັນຢູ່, ສ່ວນ
ເອ້ືອຍບົ້ວອັນເມຽອ້າຍຫົດຫອງມາປະກົດວ່າສະຫລົບໄປເປັນເຕ້ືອ –
ເປັນເຕ້ືອ–ເພາະວ່າອ້ີສົມຈັນ ລູກສາວກົກຂອງລາວຕ້ືຫາກ່ຮູ້ເຮັດ
ວຽກເຮືອນຊ່ວຍແມ່ຫວ່າງສອງສາມປ້ີມານ້ີກ່ຖືກຕາຍພ້ອມກັນ, ອ້າຍ
ຫົດຫອງນາມຸ້ງຄຸເຂ່ົາຢູ່ຂ້າງລູກໄຫ້ຢ່າງບ່ອ້ອກສຽງ, ລາວພະຍາຍາມ
ກັ້ນສຽງສະອ້ືນນັ້ນໄວ້ຈົນເຕ້ືອຊຸ້ນອອກມາຫຸກຮູຂົນ, ຂ້ຽໄປເປ້ີດ
ເບ່ິງໜ້າຊາກສົບສອງອັນ ຕ້ືໃຫ້ບ້ານເອົາດຽຮຽງກັນໄວ້ນັ້ນຂ້ຽຈ່ຶງຮູ້
ວ່າສອງແມ່ລູກອ້າຍຊຽງບຸນມີ ໄດ້ຕາຍພ້ອມກັນແລະກໍຕາຽຍ້ອນ

ลูกปืนลูกดูอกัน, เวลานั้นชาวข้ามได้ยอกย้อนว่า:

ม้ม! เก้งเอิญ! ไปเบิ่งหน้าพอกนั้นเบิ่ง! หลามรู้บ่อ่า มันแม่นผีโตใดหั้นม่า!.

ยังย่างไปเบิ่ง บักหนึ่งแม่นบักจ่าเอกแก้ว, ส่วนบักพี่งอีกย้อยบ่รู้จุ๊ แต่คือแม่นบักที่เดิ่งไปนำบักก่อละกันมั้นแหละ. บักแก้วจ่ายบ่แม่นตายย้อนลูกอ้างลูกปืนหยัง แต่มันตายย้อนถืกยางลาบทุบหัว และ ก็มีรูม้าถากแต่ละหมับหูเบื้องซ้ายลิงรอดบ่าไหล่ - ส่วนอีกบักหนึ่งนั้นเห็นแต่เลือดลาบไปหื่อโต, ขาทั้งสองเบื้องหักทับลืนหลัง-หัวแตกจ้ำขอมหมิดจ้ำเห็นละหมองแปดออกมาหางกะด้ำ, เบิ่งหน้าแหล้หน้าก่ำเทิ่มเป็นตายร้าย. ส่วนทางข้ามปะทิดอ่าเดียละดาดปาดปายไปด้วยต่อมหมากฟัก, ต่อมจุ๊มหมุและท่างผักหอม; เลือดไหลโธมเข้าขุมเล็กขุมมืดก้ามเป็นป่องแดงๆก่ำๆ, ก็มสาบก็มคาวกุ้มข้มมา, หายใจเข้าขาดใถปุ้มท้องปอดธากขาดมั้น, จำพอกหมายาดก็มเสดอาหาม และป่องเลือดกุมกัดหิวกันบ่จักสองอิกๆ-เหงกๆอิกกะก็ก, สองร้องให้อันอื่อออมได้มีข้มทุกจอกทุกแจะ: ส่วนผู้เล็กเด็กมืดมากันยืมเป็นหมู่ท่างๆ, หน้าตาผู้ใดก่ำราดจุ่ลแจ่แล. มั้นมีก็แม่นมีหนึ่งอีกสีข้ามของข้อยได้เปิดโสมหน้าอันเดิ่งข้ม และหน้าย้ามก็ออกมาให้ข้อยเห็น

ໃນໄລຍະທີ່ຂ້ອຽເດີນຜ່ານທາງຊີວິດເກືອບ ८o ປີ. ເຫື່ອກ່ອນຍັງ
ໄດກ່ອານີ້ເພາະວ່າເຫື່ອກ່ອນບ່ມີການລົ້ມຕາຍ ບ່ມີການເລືອດຕົກ
ຢ່າງອອກ່ຢ່າງຫລວງຫລາຍແນວນີ້ ແລະ ສຽງໃຫ້ຈົ່ມລະຫົມທຸກຂອງ
ຊາວບ້ານກໍ່ສ້າງຄວາມເຍັນຢ່າງແກ່ຂ້ອຽຫລາຍປານນີ້.

ຫວ່າງຢ່ານີ້ ອ້ຕາຈ່າງວ່າງບ່ທັນຮູ້ວ່າຫັກສິ່ງລຸກຊາຍຂອງນັ້ກ
ຕາຽດີກັນ, ດັ່ງນັ້ນນັ້ນຈຶ່ງໄດ້ແຕ່ເຕະຕ່ຽວຜ້າສະໄຫລ້ງລາຍກາໄລ
ເລາະຂົ້ນເລາະລົ່ງຢ່ຢ່າງເຍັນໃຈ. ຈົນຊາວບ້ານໄດ້ນຳເອົາຊາຫສົບ
ຂອງສອງແມ່ລຸກອ້າຍຊຽ່ງບຸນມີ ກັບລຸກສາວອ້າຍຫົດຫອງມາຂົ້ນໄປ
ດຽໄວ້ເທິ່ງເຮືອນຮຽບຮ້ຽແລ້ວ ຫັ້ງສອງເຖ້າອ້ຕາຈ່າງວ່າງ ກັບອ້
ນາຍຈ່າງວ່າງຈັ່ງຮ້ອງລົ້ນຮ້ອງຕາຍຂົ້ນ, ໂດຍສະເພາະແມ່ນອ້ນາຍ
ຈ່າງວ່າງຈ່ຽນັ້ນ ນັ້ດແຮງເປັນຜູ້ເຮ້ັ່ງລົ້ນເພ້ີ່ນ, ຫັ້ງໃຫ້ຫັ້ງດ່າ, ບ່ຮູ້
ວ່ານັ້ນປ້ຽໃຜເອົາກະດ້, ສ່ວນອ້ຕາຈ່າງວ່າງນັ້ດເລາະຂົ້ນເຮືອນນັ້
ລົ່ງເຮືອນນີ້ ເພ້ື່ອຫາດົນໄປຫາມເອົາຂອນຜີຫັກສິ່ງມາເຮືອນ, ໄຜກ
ບ່ຢາກໄປ, ສຸດທ້າຍນັ້ນນັ້ດເປັນປ້ຶ່ນເປັນເມົ້ານາເພ້ີ່ງຂ້ອຍກັບຫັ
ນັ້ນ. ຫາມຫັກສິ່ງມາສົ່ງໃຫ້ນ່ນັ້ນແລ້ວ ນອກຂ້ອຽນັ້ດໄປຫາມເອົາ
ຊາຫສົບຫະຫາມສອງດົນຕ້ືນອນຕາຍຢ່ກ້ອງຫົກນ້ອນນີ້ ມາໄວ້ຮ້ານ
ຂ່ອງຫາງຫລັງບ້ານອ້ຕາຈ່າງວ່າງ, ອ້າຍຫົດຫອງມາບອກອ້ຕາຈ່າງ
ວ່າງວ່ານ:

ລຸງເອີ! ນອກນີ້ເຂົ້ານ່ແມ່ນປະຊາຊົ່ນ ດົນດາຽດີນອກເຮົ້ົ,

ເຂົາແມ່ນຫະຫາມ, ມີເຈົ້າມີນາຍຄັກແມ່, ພວກເຮົາບໍ່ມີສິດມ້ຽນ ນັດເຂົາ ພວກເຂົາພັດແມ່ນໝູ່ຄູ່ດຽວກັນກັບລຸກຊາຍຂອງລຸງ, ໄປ ນຳດຽວ, ມານຳດຽວເຮັດຫຍັງກໍເຮັດນຳດຽວຍາດຕາຍກໍຕາຍພ້ອມ ດຽວ, ໃຫ້ເຂົາຢູ່ນຳດຽວໜ້ີຖ້າໃຫ້ເຈົ້ານາຍເຂົາຫາກຊຸມາມ້ຽນມັດ ກັນເອງ–ເວົ້າແລ້ວອ້າຍຕິດຫອງມາກໍໜ້ີໂລດ ຢ່າງບ່ໃຫ້ອ້ີຕາຈາງ ວ່າງັ້ນຕອບພໍ່ຄວາມ.

ຂ້ອຍກັບຄືນມາເຮືອນ ເໜັ້ນແຕ່ນໍ່ນັ່ງສົບຢ້ືມຸກສຽງສັ້ນສຽງ ຍາວຢູ່ຂ້າງເຕົ້າໄຟ. ປ່ານນ້ີຂ້ອຽຈົ່ງຄິດນ້ ອ້ີເພ້ັງ, ຂ້ອຽຖາມນ່ໍ:

– ອ້ີເພ້ັງເດ! ມັນໄປໃສແລ້ວຫີນ່ໍ?

– ອ່າວກ່າຢູ່ໃນເຮືອນໜ້ັລະບໍ່ມັນຈ້ໄປໃສ – ນ່ໍຂ້ອຍຕອບ ແນວນ້ັນແລ້ວກໍຄຳຄວນຕ່ໍໄປອ້ກ – ຈົ່ງແມ່ນເປ້ັນເວນລຸກຂ້ອຽເອ້ົາ ແຫ້ໆ ເຫ້ັດເປ້ັນຄ້ນມານ້ ໃດກໍໄດ້ແຕ່ຮ້ອງແຕ່ໃຫ້ຢູ່ນ່ໍສ່ານ້ັ້ນ, ຈ້ນຈ່ຽ ຈ້ນເຫລ້ືອງ..ຮ້!! ເວນເຮ້ືຽ...ເວນເຮ້ືຽ...

ປ່ານນ້ີຂ້ອຽຈົ່ງໄດ້ຍ້ນສຽງໃຫ້ ແກນສຽງສະອ້ັນຂອງນ້ອງສາວ ຂ້ອຽ ມັນໃຫ້ແຕ່ເທ້ືງມຸ້ນແຕ່ມັນກໍບ່ຈ້ນວ່າອັນໃດ, ແຕ່ຂ້ອຽກໍພ່ໍຈະ ຕ້ວງໄດ້ວ່າສຽງຮ້ອງໃຫ້ຢ່າງ1ຽບໆນ້ັ ມັນແມ່ນການຕ້ນກ້ັດ້ເຫລ້ືອ ວ້ໃສຂອງຜູ້ທ້ືຖ້ກຄຸກຄາມດ້ວຍໄພ້ພ້ບັດ ຈາກສະພ່ໍລະມຸນຮັກທ້ີ່ຕ້ນ ເອ1ບ່ໍ້ມ້ສ້ດເປ້ັນເຈ້ົ້າຂອງຊ້ວ້ດຂອງຕ້ນເອ1ໄດ້ – ມັນທຸກໃຈອ້ີຫລ້ – ເພ່ໍາະວ່ານ້ັ້ນມ້ຄວາມອາດຫານຫ້ຽເກ້ນໄປ.

ຄົນນັ້ນຊາວບ້ານໄດ້ພາກັນມາເຕົ້າໂຮມຢູ່ເຮືອນຂ້ອຍ, ເຮືອນ
ອ້າຍຕຶດຫອງມາແລະເຮືອນອ້າຍຈຸຽງບຸນມີ, ເຂົາເຈົ້າຜັດປ່ຽນກັນ
ມາໃຫ້ຄວາມອົບອຸ່ນແກ່ສາມຫລ້ຽເຮືອນນອກຂ້ອ, ສ່ວນເຮືອນອ້ຕາ
ຈາງວາງ ຜັດເຫັນແຕ່ພີ່ນ້ອງຂອງເຂົາສອງສາມຄົນນັ່ງເຝົ້າຂອນຜີປູ່,
ອ້າຍຕຶດຫອງມາ ໄດ້ຈັດອ້າຍນ້ອງກອງຫລອນເວນຍາມ, ກວດກາ
ສາລະເວແຕ່ຫົວຄ່ຳຈົນຮຸ່ງ ເພື່ອກຽມຮັບມືກັບເຫດການອັນໃຫມ່ຈຶ່ງ
ໃຜກໍຕ້ອງວ່າແມ່ນອນຕ້ອງເກີດຂຶ້ນ ເພາະເຖິງຢ່າງໃດນອກນັ້ນກໍຄືກ
ເຈັບແສບບໍ່ຫລຸດຊາວບ້ານນີ້, ແຕ່ວ່າຕະຫລອດຄືນນັ້ນແລະຫມົດມື້
ຕໍ່ມານັ້ນກໍບໍ່ມີເລື່ອງລາວ ຕື່ຫນ້າຢ້ານກົວແມ່ນໃດອຸບັດຂຶ້ນມາອີກ
ນອກຈາກຄວາມເຢັນຢ້ຽບຕື່ມີມາແລ້ວ, ຕະຫານສອງຄົນຕື່ຕາຍຢູ່ຄາ
ຕາຍຢູ່ເຫິງຮ້ານຂ່ອງນັ້ນກໍໃຄ່ມ່ອງສົ່ງກົນເຫມັນໄປຫົວບ້ານ, ອ້ຕາ
ຈາງວາງນັ່ງນອນບໍ່ເປັນສຸກ, ສະຍາດສົມອາຍໄດ້ເຂົ້າມາຢຶດຫົວ
ໃຈຂອງມັນ, ມັນຈຳເປັນຕ້ອງຕົກລົງໃຫ້ຊາວບ້ານຫາມເອົາຂອນຜີ
ນັ້ນໄປຝັ່ງ, ຖ້າວ່ານອກເຈົ້ານອກນາຍມາແຕ່ເມືອງປາກລາຍນັ້ນຈະ
ຮັບເປັນຜູ້ແກ້ໄຂສັ່ງຫມົດ, ດັ່ງນັ້ນນາຍຫລ້ຽຊາວບ້ານໄດ້ມ້ຽນຕາຍ
ສົ່ງສະຫານ ສອງແມ່ລຸກອ້າຍຈຸຽງບຸນມີກັບລຸກສາວອ້າຍຕຶດຫອງມາ
ແລ້ວ ຈຶ່ງເອົາຕະຫານສອງຄົນນັ້ນໄປຝັ່ງຕາມວາດ.

ແລ້ງນີ້ນັ້ນ ອ້າຍຕຶດຫອງມາໄດ້ຮັບຈົດຫມາຍສະບັບຫນຶ່ງຕື່ສົ່ງ
ມາແຕ່ເມືອງປາກລາຍ, ບໍ່ແມ່ນສົ່ງມາໃຫ້ເພິ່ນເອງດອກແຕ່ແມ່ນສົ່ງ

มาหาอีตาจางจาง, จิดหมายฉบับนี้มีกแดง, หยุ่งเกือบจุอ่านบ่ออก-จิดหมายฉบับนี้อ่า:

"ยาลุงจางจางที่มันดี

ก่อกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น ยู่บ้านของเจ้าในมื้ก่อนมันนั้นแม่นอนอ่าเจ้าเองก็จะมีความเจ็บแสบยู่บ่พ้อเพราะอ่าสิ่งของสิ่งสะหวันลุกชายของเจ้าก็ถูกเสียในเหตุการณ์นั้น, แต่เจ้าต้องเข้าใจอ่ามันแม่นเลื่องตำมะดา เพราะอ่าหลายคนก็ตายดีกัน แต่ส่วนสำคันแม่นเจ้าย่าเอ้าเลื่องนี้ให้จุดผิ่วออกย่างเด็ดขาด เพราะเลื่องนี้...ให้เจ้าเข้าใจเองตะละปะติบัดย่างเด็งจดถ้าบ่ดั่งมัน เจ้าเอ็งก็จะได้รับเคราะห์ร้ายดีกัน, ส่วนพวกหะหารที่ตายไปนั้นให้เจ้าจัดแจงม้วนมัดย่างธรรมธรรม.

สะบายดี

จากธุเอกกำละกัน

อ่านแล้วอ้ายคิดหองมาได้ติดตื่นแล้วยื่นให้เดีมมาไปสิ่งอีตาจางจาง.

ไอ! ! อี๊ อี๊! สิมม่-สิมม่มันบ่มามำเอาจากสิหะหารพวกมัน เอ้าแต้พวกมันปะลับธะดมายของมันมุนอีก...อี๊...อี๊ พวกพ้าหมาเธิง จั่งแม่นจุ๊เมาะ อ้ายคิดหองมาตอดหัวสองสามขาด แล้วให้ภามสังเกตแพวมันและยังก็เต้นย้อมมำ

ทามสังเกดของลาว.

จากมันมาสี่ห้าคืน บ้านของอังก์ยังจิมอยู่มาอูใต้ทาม ดอบ ำของความอูบสะหงัด ที่เยังแสมายันคืนนี้ก็คืนก่อน และหลายๆคืนที่ผ่ามมา, อ้อยมอนมีกอายมีกอวา, อว้าๆ แลงๆแต่ทิวค่ำจิมรุ่า, ยิ่งเดิกมาเท้าใดม่ามของความมืด และความเยันยังกยิ่งถีกอักให้ต่ำลิงมาอักใอ้ จิมอ่ามันได้ ห้อมล้อมไปทั่วทุกหอ่างร่อมและหย่อมหยา, เห็งๆจิ่มีไตจี้ จังูนร้องยู่แจเริ่ม แตัก! แตัก! แกด-แกด-แกดไอเฮ้า ไอเฮ้า, แมวลายทางหังูนโดดดุบหูที่เลันกืมเฮ้าปูกกำสุด ท้ายที่เหลืออยู่แจริม สั่งสูงคูอากเห็งคลีบลุ่มเรัดให้ย้อยต็ม หมัดแรง, หัวใจอังูสั่นเปันเพื่อ-เปันเพื่อ, แต่มันกับ่แม่น เลืองเปันตายบ้ามเท้าใดดอก.

อ! โลกมีจะเอ้าหยังแม่มอนไปก่อาทามตายบ่ได้ดอก ความตาย! อื... ความตายที่มีมาพ้อมทับทุกสิ่งทุกย่างที่มีชีวิด มันอาดจะมีไปทุกจอกทุกมุม บ่ว่าแต่บ่อนมันจะตั้งใจอะหิ ถามหามันกลิพ้อมชอกซ่อูงทางเพื่อหลีกจากมัน อังูก็อาดจะ ตายและแม่นอมอ่าผู้อื่นก็จะต้องตาย. แต่ทามเกิดมาเปันมะ มุดของอังูมันพัดแม่นเกิดมาเพื่อทามมีชีวิด, ชีวิดแม่นปะ เสิดและหอมหอมก่อาพู่ในโลก, แต่บางจิ่อมาที่ชีวิดมันยัง

ต้องการเถิงความตายอีกถ้าว่าความตายนั้น ตากเป็นการบ่อีสุดใจล้างผลาญทุกสิ่งที่ผิมความเป็นทำ ส่วนมันคือการต่สู้, คือการผะจันไผของชีวิต, ชีวิตแม่นการต่สู้, ผู้ที่ขาดการต่สู้คือผู้ที่สมถือนยาม, การต่สู้บ่อาดจะมีปู่ทุกบ่อนที่มีความอ่อนหอและยอมจำนิน แต่มันอาดจะมีขึ้นทุกบ่อนที่มีการขัมเหงเตงเตักจิ่งพากหัวใจ ที่มีในบ่อนมัน แม่นอนว่ามันได้เคือบไอบไปด้อยความท้าทาม และธู้การเป็นเจ้าตินเอง จันตะหลอดรอดทุกบ่อนที่มีความอะทำมั้นลอดเหลืออยู่ บ่อ่า แต่ความอะทำมั้นจะบ้ธู่เมิดพากงาตาธีมก็ตาม. ส่วนอ้ธู เองเดา? แม่นอนละชีวิตของอ้ธูเองมันยอมตกอยู่ในอังสะพิมอันไผโดกและสายกุธูของการขัมเหงเตงเตักและความอะทำอันยิ่งใส่ธู ดังนั้น มันบ่อาดจะมีจุ่องทางอื่นใดที่ปะเสิดไปกว่าการต่สู้ไปอีกแล้ว. แม่นอยู่อ่านี้, มักก่อนและมักก่อนๆมุ้นอ้ธูได้มีชีวิตอยู่ในจวงอกของผู้ยังเกิดเก้า อ้ธูเอง และอ้ธูก็ได้ซึมลิดจากจิ่งมือทังหอมหวนและขึมขื่นในลำเม้าไผแต่งการกำเนิดของอ้ธูด้วยตินเองหลายพ่อสมควน, ย้อนแมวนั้น อ้ธูจิ่งธู้ดีว่าอันเอลาที่ชีวิตของอ้ธู ได้ลื่นอั่งไปด้วยความทุกข้าละกำใจนั้น มันก็บ่แม่น จะมีหมั้ธู ไปกว่าอันเอลาแต่งความสำลานยามแย้มของชีวิตดอก. แม่นแล้ว, ความ

สุกในชีวิตของข้อนั้นต้องมีมาเป็นของล้ำมะตา, เพราะอำดับ
ผู้นี้แม่นแม่ของข้อ และถึงตอนนี้นั้นก็แม่นอยู่ชีวิตของข้อเอง
และ นั้นก็แม่นตั้งบ่อนให้ภามกำเนิดแก่อุดมภามอันใหม่อ่อนโยน
และยอดย้อนของข้อ แต่แม่นอนว่านั้นหมิ่งในโอกาดหน้าข้อ
ต้องจากมันไป. จากทุกสิ่งทุกย่างที่มีในแห่งนี้และก็จากแม่
กะตั้งบ่อนที่ข้อกับบักผันเดิ่งไปจุดเบัดและไปหว่านแหน่ำกัน
มุ้นอีก, มันแหละดีภามจำใจจากย้อนอุดมภามที่ฤกหอกหุ้น
ให้สูงสิ่งขึ้นเป็นปะจำอันชึ่งมันบ่อาดจะมีตั้งที่เลิกลับไปกล่า
คำตอบจากสิ่งแวดล้อมที่ได้มีมาแล้วนั้นเอง.

สองนี้ต่นา ข่อข้อยอยากขุนมิ จำเป็นต้องสือนิภยาย
ดอดที่แม่นบ่อละดิภปับสุดท้ายที่เหลือจากเอ้าไปตามตาเมย
และลูกจ้างของเฒ่าแล้วนาโฮมกันอยู่เรือนข้อย, เป็นอันว่า
ตั้งแต่นี้นั้นเป็นต้นมาสองอ้ายน้องพวกข้อยได้มีบ่สองดิน.

บิดธรมชีวิดในไวชะลาของพวกเฒ่าเถิงแม่นนั้น บ่ มี
ตั้งที่อิเสดอิใส ไปกว่าสิ่งที่มีมาแต่ดึกดำบันของโลกนี้ก่
ตามแต่สิ่งเหล่านั้น สำลับชีวิดในไวดะมอยของสองอ้ายน้อง
พวกข้อยแล้วนั้นก็แม่นหลักสูดในโรงธรมอันปะถิมมะถามที่
พวกข้อยคอมจาลึกนั้นไว้แต่ละอักแต่ละตอนย่างถี่ถ้วน.

ตะหลอดชั่วไลยะที่ข้อยได้สะสมบิดธรม ชีวิด ไว้ นั้น

ความคิดเดียวที่ทำให้ข้อยอกโจนปุ้นจิ๊จิดจึ่งเลิ่มจากเว้าบางๆ มันได้มีอันมีบเอ้มอุ้มอ้ม แล้วเดินจุดออกทุกสิ่งอย่างมาติจิมก่อมันได้เร้ดให้ข้อย ก้ามีการกะทำใดหมั่งที่บ่ต้องการเจ๊องอำเมื่อสิคลิกับความอ่อมแอของผู้อื่น และของข้อยเองอีกดีกับ และแล้วความคิดเดียวมีมันได้มาข้อยไปเถิงบ่อมที่ต้องกำมิดทางเดิมที่แม่มอมของติมเอง ไว้หยังเท้ามันเสียก่อม.

แม่มแล้ว! ถ้าอ่าความหลังแห่งจิ๊จิดของข้อยบ่ได้ปะเจิมกับสิ่งเอดล้อมรอดร้อรูบพันแบบ จิมข้อยมิความเจื่อสมัยย่างหน้าที่คิดต่างจิ๊จิดของข้อยเองว่า: " ตะลอดชาตะมุดของข้อยมีบ่อาดจะมีต่ำแหม่งใดที่จะอิเสด ไปท่าเข้มหาดให้แก่ผู้มีฤามะถี" ติแมอมันแล้วอุดิมการมอันสูงล้ำคิแมอมันอาดจะมาหาข้อยช้าที่สุด, หังช้าหังหมั่งหลิอาดจะบ่มีช้าก็ะข้มได้.

ขอยใจความหลัง. ขอยใจอ้ายที่ดหองนา, ขอยใจทังสะงบ่ และแม่ และขอยใจบ้านเกิดเมืองมอนที่ได้ปูกความเข้มมะมุดไว้ในหิอใจของข้อย, สิ่งเหล่านั้นจะบ่เร้ดให้ข้อยติกะม่าใจไปเลิย เพาะอ่านั้นมันเม่นภะที่จิ๊จิดของข้อยเอง.

ພັກຄ່ຳ

... ຕຳເໝັນເບ້ືອງຕົ້ນ ລະຫວ່າງຂ້ອຍກັບບັກມີ ກໍເອກະພາບ ກັນວ່າ–ຕ້ອງໄປ – ແຕ່ມັນມັດບໍ່ເອກະພາບກັນຢູ່ບ່ອນວ່າ–ມື້ໃດຈັ່ງ ໄປ–ນັ້ນ ເພາະວ່າບັກມັນ ຄິດຢາກເຄົ້າເມັ່ງກ່ອນຈ່ຶງໄປ, ສ່ວນຂ້ຽ ເອງກໍບໍ່ແມ່ນເປັນຜູ້ຊອ່ງໄປ ກ່ວາບັກມັນແລະກໍບໍ່ແມ່ນຂ້ຽເປັນຜູ້ມີ ຕຳນະຕຳໃນອ່ືຫຍັງຫລາຍກ່ວາບັກມັນດອກ, ແຕ່ຂ້ຽມັດບໍ່ຢາກໃຫ້ ໃຈກາດລ້ຳແຄ້ນຂອງຂ້ຽນັ້ນລ່ວງໄຫລຜ່ານໄປລ້ຳໆ ສ່ືມັນຕ້ອງ ກ່ຽເປັນເລ່ືອງສ່ຽງຕ່ວັນເວລາແນວນັ້ນ, ດັ່ງນັ້ນຂ້ຽຈ່ຶງໄດ້ຊອກຫາ ເຫດຜົນຫລາຍຢ່າງ ທ່ີຫັ້ງມ່ືເລ່ືອງເປັນຕາຢ້ານແລະກ່ືມ່ືຫັ້ງເລ່ືອງຕ່ື ເປັນຕາເຊ່ືອໝັ້ນ ໃນອະນາຄົດ ຂອງສອງສ່ຽວນອກຂ້ຽ– ໃນທ່ືສຸດ ນັ້ນຈ່ຶງຕົກລົງວ່າ–ອ່ືກສາມວັນອອກເດ່ືນທາງ.

ແລງຂອງມື້ທີ່ສອງ ຂ້ອຍໄດ້ເວົ້າເລື່ອງນີ້ ໃຫ້ໃຫ່ເຮືອນຮູ້ນຳ ແຕ່ວ່າ ກ່ອນຂ້ອຍຈະເວົ້າເຖິງການທີ່ຂ້ອຍຈຳຕ້ອງຈາກເພື່ນໄປນັ້ນ ຂ້ອຍ ໄດ້ຍົກເອົາເຫດຜົນຕິກັນກັບເວົ້ານຳບັກພັນນັ້ນມາເປັນຂໍ້ອ້າງ, ແຕ່ ຢ່ານນັ້ນເພື່ອເວົ້າຮອດເລື່ອງນີ້ເພື່ນກໍຍັງບໍ່ເຫັນດີນຳ ເລື່ອງລາວຫັ ໝົດ ທີ່ເພື່ນຍົກມາອ້ອຽໃຫ້ຂ້ອຍຢູ່ນັ້ນ ກໍມີແຕ່ເລື່ອງຄວາມຮັກຄວາມ ແພງ ຂອງພໍ່ແລະນ້ອງນີບາງຕອນເພື່ນຍັງໄດ້ຍົກເອົາເລື່ອງອື່ນມາ ເວົ້າແດ່ເລັກໜ້ອຍ. ແຕ່ຂ້ອຍກໍ່ງອນເພື່ນສຸດຂຶດ, ໝົດເຫດນີ້ຕໍ່ ຍົນໜ້າເລື້ອຍໆ. ໃນທີ່ສຸດເມື່ອຍຶນຄວາມບໍ່ໄດ້ເພື່ນຈຶ່ງເຫັນດີໃຫ້ ຂ້ອຍໄປ. ຄວາມດີໃຈແລະຄວາມສົງສານຕໍ່ພໍ່ຫັງນ້ອງສາວ ປະກົດ ອ່ານັນຫລັ່ງເຂົ້າມາ ເຮັດສຸນລະມຸນ ວຸ້ນວາຍຢູ່ໃນຫົວໃຈຂອງຂ້ອຍ, ເຫື່ອນີ້ກໍແມ່ນເຫື່ອນີ້ງອີກທີ່ຂ້ອຍຕົກເຂົ້າໃນດົງເລິກ ທີ່ຕົບໜາຂອງຄຳ ຖາມ; ຄວາມເວົ້າປະໂຫຍກສັ້ນໆທີ່ວ່າ: ຢູ່ບໍ?? ໄປບໍ?? ນັ້ນໄດ້ເຮັດ ໃຫ້ຂ້ອຍມີຄວາມລັ່ງເລໃຈບໍ່ໜ້ອຍ. ແຕ່ເມື່ອມາຄິດເບິ່ງການມີຊີວິດ ຂອງຊາດຊາຍແລ້ວນັ້ນຕ້ອງມີການຕໍ່ສູ ແລະ ກໍມີການຈຳຈາກຖິ້ມ ກຳເນີດເປັນຂອງທຳມະດາ. ຈາກນັ້ນຄວາມທີ່ວ່າ: ໄປນັ້ນນັ້ນຈຶ່ງ ເຂົ້າມາເປັນຄຳຕອບສຸດທ້າຍໃນຮ່ອງຂອງຄວາມສົນລະວົນນັ້ນໆ.

ຄືນນັ້ນຂ້ອຍໄດ້ໄປປຶກສານຳອ້າຍຄິດຫອງນາ. ທ້າວຄິດຍ້ອນ ເພື່ນເຫັນວ່າຂ້ອຍເປັນຄົນເສັ້ອງຄະ ດັ່ງນັ້ນເພື່ນຈຶ່ງນີບາງຄວາມເວົ້າ ທີ່ເຮັດໃຫ້ຫົວໃຈຂອງຂ້ອຍອ່ອນລົງໄປ. ແຕ່ເມື່ອຂ້ອຍ ສະແດງຄວາມ

ตัดสินใจของข้อ ให้เข็มรู้แล้วเข็มก็เหมือดีพ้อมทั้งให้ภาม แนะนำแก่ข้อ หลายบันดา แต่แล้ว เข็มก็ยังคิ่งป่อแสงตา และท่าทีบางย่างที่สะแดงเถิงคอามบ่ไว้ใจต่ข้อมันออกมา.

ลิงเรือมอ้ายติดหองมาก็เป็นเวลา ๗ โมง ปายแล้ว แต่ข้อก็ต้องแอะไปหาบักมัน ผู้ที่จะเป็นเพื่อมร่วมทางกับข้อ ในมื้อมื้อก. ลืมทับบักมันเทิมอ่าบ่เอ๋าเลื่องเอ๋าลายอี่ หยัง. มีบางเทื่อข้อคิดหินหวายและยากร้ายใส่มัน. มันเว้าเยิงข้อว่าข้อเป็นคิมแยงซีคั่งล้าๆ, หว่างมื้อข้อผัดพวมพันรักกับสาวเผ่าสีลาและบักมันผีเวมอันมัน ก็ได้รู้เลื่องของข้อละจูดผ่สมคอม มันรู้ธอดว่าสองคิมพวกข้อได้คาดกัมว่าต้นเดือม ๑๔ ปีจุมานี้ สองคิมพวกข้อติกลิงแต่งงามกัน. ย้อมแมวมื้อมันจิ่งยกเอ๋าแต่เลื่องมื้อมาเว้าเยิงข้อ ย่างบ่รู้มันรู้แล้วเป็น, ธูบมอกข้อมะยายามต้ามมันหังหาอิทแก่เลื่องไปติดอื่นแต่ส่วนเลิกของหัวใจของข้อ แล้วปะกิดว่าหยังร้ายก่วาผิมดีดาดหวิเป็นอาทิด, เถิงย่างใดมันก็ให้คำขาดแก่ข้อว่าเจ้ามื้อต้องออกเดินหาง, จิมธอด ๑๐ โมงปายแล้ว ข้อจิ่งลิงจากเธือมบักมัน, คืนมื้อข้อรู้สึกเสียใจที่บ่ได้ไปมิบเผ่าสีลา ผู้ที่ข้อถือว่าแม่นพากหัวใจพ่อยคำอิดและก็แม่นพ่อยสุดท้ายของข้อ, แต่ข้อก็ลักมักในใจว่ามื้อมื้อข้อจิ่งจะ

ไปหาเพัด ขัวจะสะแดงความรักเท่าที่มีในหัวใจของขัวให้เพัดรู้อีกเทื่อหนึ่ง, เสัดแล้วขัวจะเล่าเลื่องนี้ให้เพัดรู้น่า. แม่นแล้วข้วรักเพัดสีลาของข้วหลาย, ต้นดอกรักต้นท่าอิดที่ขัวปูกขึ้นไว้ในซองอีกของขัวแม่นเพัดสีลาเป็นคนปูกละเป็นผู้ให้น้ำมอุปะถากแก่มันแต่ละเช้าแต่ละแลงและต้นดอกรักต้นท่าอิดที่มีในหัวใจของเพัดสีลาท่แม่มอมว่า แม่นข้วเองเป็นคนปูกขึ้นจุ่งข้วเอง สังเกดได้จากความรักที่ถูกเคือบแฝงไปด้วยความละอาย จิมเพัดบ่ก้ามิบ หลิไอ้ลิมกับขัวผู่ทุกบ่อนที่มีหลายท่าสองคนผอกข้วขึ้นไป, มารอดมีต้นดอกรักได้ค่วๆ แตกพ่จ่ดอกอันยาวมอมและดอกมันท่ถูกอ้อมกอดเอาไว้ด้วยจุ่ขี้อมสีขาวอ่อม. ข้วท่ถะพอมมันและเพัดสีลาท่รักมันเท่าๆกัน, ย้อมแมอมันข้วจุ่งบ่ก้าเจื่องอำความจิงใดๆต่พ้าเพัด,แม่มอมว่าเพัดจะจืมจืมใมเมื่อข้วตั้งเมมหวมความหลังคืนอีกคั้งหนึ่ง และเพัดท่บ่อาดจะปะยัดธวยิ้มที่ข้วเองเคิวสัมละเสิมว่า– ความเป้นใจ– มันในเมื่อมาบที่มีผู่ต่พ้าเพัดมันแม่นข้ว, เว้าแมอมีบ่แม่นข้วลืมขูรามมาลิดที่ว่า "ย่าเจื่อฟ้ายามผิม, ย่าเจื่อคนยามรักหลีย่าผู่เจื่อใจนาง, ย่าผู่อางใจคน มันจืมใจใต" มีดอก,ข้วจำได้ดี,แต่ความเว้ามันท่บ่แม่นจะสักสิดไปทุกยามดอก, สำลับ

ຂ້ອຍເອງແລ້ວ ຂ້ອຍຮູ້ສຶກສະບາຍໃຈຫລາຍ ໃນເມື່ອຂ້ອຍໄດ້ໃຫ້ຄຳ
ເຊື່ອໝັ້ນ ໄວ້ກັບເພັດສິລາ ຢ່າງຕາຍໃຈ, ຂ້ອຍຈະບໍ່ທໍລະຍົດຕໍ່ເພັ
ສິລາຂອງຂ້ອຍ ຢ່າງເດັດຂາດ ບໍ່ວ່າແຕ່ຂ້ອຍຈະຕົກຢູ່ຂອບຟ້າເບື້ອງຕາ
ເວັນຕົກຫລືຂອບໂລກເບື້ອງຕາເວັນອອກກໍຕາມ ແຕ່ວ່າ...ມຸດໃຫມ່
ເອີ!! ເພັດສິລາທີ່ຮັກ! ເພັດອາດຈະເຫງົາໄດ້ງ່າຍໆໃນເມື່ອຂ້ອຍເວົ້າ
ເຖິງຄວາມທີ່ວ່າ " ຈຳໃຈລາ " ນີ້ຕໍ່ໜ້າເພັດຫລືເພັດອາດຈະມີນ້ຳ
ຕາໃນຊ່ອໂມງທີ່ປ່ອຍອອ ກ່ອນການຈຳຈາກນັ້ນກໍເປັນໄດ້, ແຕ່ຂ້ອຍ
ກໍຈະພະຍາຍາມ ປອບໃຈເພັດແລະຂໍໃຫ້ເພັດຈົ່ງເຊື່ອໃຈ, ຂ້ອຍເຊື່ອວ່າ
ເພັດສິລາຄົງຈະບໍ່ຝືນຄວາມປະສົງຂອງຂ້ອຍດອກ.

ຂ້ອຍຄິດແນວນັ້ນແລະກໍເຊື່ອແນວນັ້ນຢ່າງຕາຍໃຈ! ຍິ່ງຄິດໄປ
ຫລາຍເທົ່າໃດ ຄວາມຄິດນັ້ນ ກໍຍິ່ງປົ້ຈໄປ-ປົ້ຈໄປເພື່ອນຍອງມຸ່ນ
ນັບກັບຫິວລົມສາຍຸ, ຈົນກ່ວານັ້ນໄດ້ໄປເຖິງມຸມສຸດທ້າຍຂອງຄວາມ
ຕັ້ງໃຈ ນັ້ນກໍຄື: ແຕ່ງງານກັບເພັດສິລາຫລັງຈາກ ສ ເດືອນສຳເລັດ
ການລ້ຽງແດັນ.

ຢ່າງໃກ້ຊິດຕິດຫາງຮ່ອມເຂົ້າບ້ານບັກພັນ, ຂ້ອຍອ້າປາກຂໍ້ນ່ວ
ຈະເອີ້ຽຕ່ສຽງເພງທີ່ມັນບັນເລງຢ່າງງຽບໆ ຢູ່ໃນຫົວໃຈຂອງຂ້ອຍຈົນ
ເກືອບຮອດວັກສຸດທ້າຍແລ້ວນັ້ນ. ບັ້ງເອີ່ນມີເງົ້າໃຫຍ່ໆດຳໆສອງ
ອັນທີ່ໝົກຢູ່ໃນເງົ້າມືດຂອງສອງຟາກຮ່ອມນັ້ນ ຂະໂຍງນາຄຸບຫົວ
ຂ້ອຍ, ຂ້ອຍຕົກຂະນ່າໝົດແຮງບໍ່ຮູ້ວ່ານັ້ນແມ່ນເສືອບໍ, ຜີບໍ, ຫລືວ່າ

ແມ່ນຄົນ, ຂ້ອຍຄິດຈົນສຸດກຳລັງແຕ່ບໍ່ມີທາງຈະເອົາຕົວລອດໄດ້, ຂ້ອຍຄິດຈະຮ້ອງໃຫ້ໃຜບ້ານມາຊ່ວຍ ແຕ່ວ່າມັດປິດເອົາຂົ້ນໄດ້ແຕ່ເດົ່ງ ສຽງເທົ່ານັ້ນກໍມີຝາມືບັກໃຫຍ່ອັດປິດໄວ້, ຈາກນັ້ນກໍແມ່ນປຸ້ມແມ ຂາດຍັດເຂົ້າປາກຂ້ອຍຈົນເຕັ້ມ, ຈັກແມ່ນແມຫຍັງບຸ, ຫັງເໝັ້ນ, ຫັງ ກຸ້ງຄືນ້ຳໄກ່ແດ່,ຄືນ້ຳໝາແຫ້ງແດ່.ຂ້ອຍປວດຮາກແຕ່ມັດຮາກບ່ອອກ ເ ົ້າດຳໆສອງອັນນັ້ນໄດ້ຕື້ນຢັນກັ້ນຂ້ອຍໄປເຢັ້ນຂາດ ເປັນຂາດ, ຂ້ອ ບໍ່ທັນຮູ້ວ່ານັ້ນແມ່ນຜູ້ຮ້າຍອ້າຍຂະໂນຍແນວໃດ ຈັ່ງບໍ່ໄດ້ຍິນສຽງ ປາກສຽງເວົ້າຫຍັງສັ່ຄວາມ, ຂ້ອຍບໍ່ຢາກເຊື່ອເຫດການອັນນັ້ນແລະກໍ ຄິດວົນວ້ຽນໄປວ່າ: ບາ !! ນັ້ນແມ່ນຂ້ອຍຝັນບໍ່ຫລືວ່າແມ່ນຄວາມ ຈິງ?? ເປັນຫຍັງຈັ່ງມີເລື່ອງຄືຈັ່ງຊັ້ນ?? ບໍ່! ບໍ່ແມ່ນຝັນດອກ. ນັ້ນ ຕັ້ງແມ່ນຄວາມຈິງອີ່ຫລີ! ແຕ່ຂ້ອຍຈະເຮັດແນວໃດຈຶ່ງຈະເອົາຕົວ ລອດໄດ້?- ໝົດປັນຍາ – ມີແຕ່ຄິດວ່ານີ້ແມ່ນກາມດັບຊາດຢ່າງຊັ້ນ ເຊິ່ງຂອງຂ້ອຍເທົ່ານັ້ນ. ຄວາມຫວັງທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງຖືກຈ່າງຫາຍໄປ ເໝືອນດັ່ງອາຍໝອກມົບຫົວລົມແລ້ງ ຕະຫລອດຮອດມາບັ້ນທີ່ເຫັນ ຮ່ອງແກັ້ນບ່ອງຂອງເພັດສິລາທີ່ຫາກໍ່ຄອບຄອງຮ່ວງນົກຂອງຂ້ອຍໃນມາ ຫີ່ກ່ອນນີ້ກໍໄດ້ມະຫັບມະຫາຍໄປຕາມໆກັນ.

ຂ້ອຍຖືກເງົ້າດຳໆນັ້ນບັງຄັບໃຫ້ຍ່າງໄປປະມານຫລັກເດ່ງແລ້ວ ນັ້ນກໍຖືກຄໍເສື້ອຂ້ອຍຈ້ັ້ງໄວ້ແລ້ວໂຊນຂ້ແຮ້ຂ້ອຍ ຊຸດຂົ້ນເທິ່ງລົດ,ໂຊກດີ ຫີ່ສ ົ້ອຂ້ອຍໄປຕ ຳ ໃສ່ຢ ່ າງຕ ິ ມ ລ ົ ດ, ຄ ັ ນ ຖ ້ າ ວ ່ າ ໄ ປ ອ ັ ດ ໃ ສ ່ ນ ້ ຳ ມ ລ ົ ດ ນ ັ ້ ນ ແ ມ ່ ນ

ຫົວຂ້ອຍແຕກຢ່າງບໍ່ຕ້ອງສົງໃສ. ຂ້ອຍຖືກພວກມັນຈັບດໍເສື້ອດຶງ ຕົ້ມໃຫ້ລຸກຂຶ້ນມານັ່ງເອ້ຍຝາລົດ, ເຫິງເຕີບພວກມັນພັດໂຍນອັນ ໜຶ່ງຂຶ້ນມາອີກບ່ຕ່າງຫຍັງກັບໂຍນດົ້ນຟືນໃສ່ລົດ, ຂ້ອຍນັ່ງນິດຢູ່, ຄາວໜຶ່ງຈັ່ງໄດ້ຍິນສຽງຫາຍໃຈ ຂອງອັນທີ່ມັນຫາກ່ໂຍນຂຶ້ນມານັ້ນ, ຂ້ອຍຮູ້ສຶກວ່າອັນນີ້ກ່ແມ່ນຄົນ ແຕ່ບ່ຮູ້ວ່າມັນແມ່ນໃຜກັນແທ້, ປະ ມານສາມສີ່ນາທີຕ່ມາພວກມັນພັດໂຍນອັນໜຶ່ງຂຶ້ນມາອີກ ກ່ຄືກັນກັບ ອັນຫວ່າງໜ້ານີ້ ແຕ່ເທື່ອນີ້ປະກົດມີສຽງດ່າງກືກ – ກືກສອງສາມ ສຽງແລ້ວກ່ມິດໄປ, ຈາກນັ້ນກ່ມ່ນສຽງຫາຍໃຈຟູ – ຟູ່ຄືໝູ່ຖືກ ເຈາະຄໍ. ແລ້ວລົດກ່ເລີ່ມຕິດຈັກແລ່ນອອກ. ເວລານັ້ນຂ້ອຍເປັນ ພຽງແຕ່ວັດຖຸທີ່ມີຊີວິດເທົ່ານັ້ນ; ລົດເຕັ້ນຂາດໃດຂ້ອຍກ່ຫົວຂ້ວ ຫົວຂຶດໄປຕຸບໃສ່ຝາລົດຈຸກຂຶ້ນເປັນພ່ວຍ-ເປັນພ່ວຍ ແສງແມງ ຫິ່ງຫ້ອງໂຕທ່ ໂຢ້ນີ – ໂຢ້ນີແຕກຢ່າວໆ. ແລະສອງຄົນທີ່ນັ່ງເບ້ຍ ນັ້ນກ່ຄືກັນ, ວ່າແຕ່ລົດເຕັ້ນຂາດໃດກ່ມີສຽງນະລຶກຄຶກຄັກພ້ອມ ກັບສຽງອຶກ-ອຶກ-ອຶ-ອີຢ່າງໜ້າຢ້ານກົວ. ຈົນໄກ່ຂັນເລີຍລົດນັ້ນ ຈຶ່ງຈອດ, ສຽງໄຂຝາກ້ນລົດດັງກະລັອກ-ກະແລັກສອງສາມຂາດ ແລ້ວກ່ດັງຄະລຶງໜົດແຮງ.

–ໄປລົງລົດ !! – ມີສຽງສັ່ງສັ້ນໆແມ່ນນັ້ນມາຫາພວກຂ້ອຍ ຕາຍ! ປ່ານນີ້ຈັ່ງຮ່າວໄດ້ຍິນສຽງປ່າກພວກມັນ, ຂ້ອຍລຸກຂຶ້ນ ຢ່າງຈ້ຳໆໄປຮ່ອດກ້ນລົດ ຂ້ອຍກ່ໂຕນລົງພ້ດີໄປຢຽບເອົາສົ້ນໄມ້

ໄງອັນໜຶ່ງ, ສົ້ມມັ້ນຫລອນງົກມາສັບໜ້າແຄ່ງຈົ້ມແສ ງແມ ງ ຳ ງ ຫົ ງ ແຕກຍ່າວອອກ ນວກມັນຖົກປຸ້ນແມ ອອກຈາກປາກຂ້ອຍ ແລະກໍ ແກ້ ເມ ນັດຕາ ອອກ ນ ້ ອມ ແຕ່ ນ ັ ດ ບ ່ ແກ ້ ເ ຊ ື ອ ກ ຜ ູ ກ ແ ຂ ນ ອ ອ ກ , ຂ ້ ອ ຍ ງ ັ ບ ແ ຂ ້ ວ ລ ິ ງ ຫ າ ກ ັ ນ ປ ະ ກ ິ ດ ວ ່ າ ມ ີ ຫ ົ ງ ແ ມ ວ ເ ມ ື ອ ກ ໆ , ຫ ຍ ະ ໆ ເ ປ ັ ນ ຕ າ ຂ ັ ດ ຽ ດ , ນ ວ ກ ມ ັ ນ ຈ ຸ ມ ວ ກ ຂ ້ ອ ຍ ເ ຂ ົ ້ າ ໄ ປ ໃ ນ ຕ ຸ ບ ນ ້ ອ ຍ ຫ ລ ັ ງ ຫ ົ ງ ຫ ົ ມ ສ ັ ງ ກ ะ ສ ີ ຫ ັ ນ ໆ ບ ่ ເ ຖ ິ ງ ๑๐ ແ ຜ ່ ນ ປ ົ ກ ໄ ຂ ่ ວ ຸ ້ ໄ ຂ ่ ວ ຂ ้ າ ງ ຢ ู ่ . ฝ ำ ກ ໍ ແ ອ ັ ມ ດ ້ ວ ຍ ສ ັ ງ ກ ะ ສ ี ຂ ั ້ ພ ั ງ ຫ ົ ຕ ັ ດ ເ ປ ັ ນ ຕ ่ ອ ນ ສ ັ ້ ນ ໆ ຍ າ ວ ໆ , ສ ่ ວ ນ ຫ າ ງ ໃ ນ ພ ั ด ເ ຕ ັ ມ ແ ຕ ่ ຂ ั ้ ພ ู , ข ้ ว ๋ ย แ ล ะ ส า ล ะ พ ั ด ข ั ้ จ ิ ม ข ้ อ ย บ ่ ร ู ้ ว ่ า ม ั น แ ม ่ น ด อ ก ไ ต ย ั ง ก ั น เ ท ้ , ນ ວ ກ ມ ັ ນ ລ ่ ำ ມ ສ າ ເ ค ิ ม ห อ ม ข ้ อ ย ไ ว ้ ค ิ ม ล ะ จ .

—ເ ອ ົ ้ า ! ม ั ง ก ิ อ ร ิ ม เ ก ื อ ย ๆ ย ู ่ ฟ ั ้ า ก ุ - ก ุ ไ ป ข ุ อ ก ม อ ม ก ่ อ ม . ไ ด ด แ ม ่ ม ั น ห ั ม ล ั บ อ ็ ด ม อ ม ย ้ อ ม บ ั ก พ ึ ่ ง ส ั ง เ ว ้ า ห ั ง ย ่ า ง ด อ ม ก ะ ด ิ ้ ม ไ ห ง ด เ ห ง ด ไ ห ง ด เ ห ง ด ไ ป — ส ่ อ ม ส อ ง บ ั ก ม ั ม ่ เ ว ้ า ม ่ อ ่ า ห ย ั ง ไ ด ้ แ ต ่ ห า อ ม อ ม อ า ย ๆ .

ฟ้ าแจ้งพ่อแม่ลืมตาแล้ว ผู้ย่าแจเอิ่งหน้าข้อยมั้นถามข้ำ:

—เธ้ย ! เจ้าแม่นใผ ?

ข้อยจื่ได้โลดอ่ามั้นแม่นสูงปากอ้ายติดทองมา.

—น้องแม่นดำเก๊ม่า — ข้อยตอบสูงสั้นแม่อมั้นฉลัว ก็ถามติ้ม:

—อ้ายแม่นอ้ายติดทองมาหอะ ?

—ແມ່ນແທ້ – ມາຍຫລັງຕິດຕອບຂ້ອຍແລ້ວອ້າຍຕິດຫອງມາ ມັດໜ້ອກໄປຖາມຜູ້ນັ່ງຂົດຈໍ່ຢູ່ແຈນັ້ນ:

—ເຮັ້ຍ! ຜູ້ນັ້ນເດແມ່ນໃສ? ເຈັບໜັກບໍ່?

ເຂົາຜູ້ນັ້ນຕອບວ່າ :

– ນ້ອງແມ່ນຄຳພັນນ່າ – ນ້ອງບໍ່ເຈັບເຮັ່ງດອກຫົວເຂົ້າກັບ ສົບແຕກໜ້ອຍໜຶ່ງ: ໜອກເຈົ້າເດແມ່ນໃຜເຈັບໜັກບໍ ?

ໜອກເຮົາກໍບອກວ່າ, ບໍ່! ບໍ່ເປັນຫຍັງດອກແລ້ວຂ້ອຍຖາມ ອ້າຍຕິດຫອງມາອີກວ່າ, ບ່ອນນີ້ແມ່ນບ່ອນໃດຣືອ້າຍຕິດ?.

—ອ່າວ! ກ່າຄ້າຍເມືອງປາກລາຍລະບໍ! ອ້າຍຕິດຫອງມາ ກໍຕອບຄ່ອຍໆແລະສັ້ນໆເໜືອນັ້ນດອກ ແຕ່ບັ້ງເອີນມີສຽງດັ້ງຕ້ຶງ-ຕ້ຶງ— ຕ້ຶງສາມສີ່ສຽງຢູ່ຝາໃກ້ໆກັບຂ້ອຍນັ້ນຍ້ອນຫັ້ນມີຄົນຮ້າຍຫັ້ນມາ ໃສ່ຢ່າງໜ້າຄົກໃຈ:

– ແມ່ນສູ່ໄຕ້ວ່າທີ່ໂດດແມ່ສູ່ເໜືອໃດ– ປາກໜ້າສູ່ຕັ້ນນິດ ຢູ່ບໍເປັນຫຍະ ?.

ຂ້ອຍພໍຈະຕ້ອງໄດ້ວ່າ ບັກຕໍ່ຮ້າຍກະແຕກມາໃສ່ໜອກຂ້ອຍ ຫ່ວ່ານ້ຶ່ງນີ້ແມ່ນຄົນທ່ວງລາວໃຕ້ມຸ້ນເພາະຟັ້ງສຽງປາກຂອງມັນເປັນ ກະລັ້ງກະລ້ວອາດໃດອາດໜຶ່ງໄວ້.

ກ ໃນເຊົ້າຂອງມື້ນັ້ນເຂົາໄດ້ເອົາໜອກເຮົາໄປສົບສອນແຕ່ ເຂົາເອົາໄປເທື່ອລະຄົນ, ຫ້ານ້ອຍເຂົາເອົາອ້າຍຕິດຫອງມາໄປກ່ອນ,

ອ້າຍຕິດຫວງມາອ່ວາຍໝ້ານາຫາມວກຂ້ອຍ ແລ້ວຍົກຄ້ອໃຫ້ສົ້ນຍາ ຂາດຫນຶ່ງ. ຂ້ອຍເຂົ້າໃຈຄວາມໝາຍອັນເລິກລັບຈາກຫົວຄ້ວຂອງ ອ້າຍຕິດຫວງມາໄດ້ດີ, ປະມານຈົ່ວໂມງເຄິ່ງຕ່ໍມາເຂົ້າມັດຈົ່ງເອົາຂ້ອຍ ໄປປະບັກໝັ້ນຜົ້ມແສດມັ້ນມັ້ງຈ່ໍ່ຢູ່ຜູ້ດຽວ ແລະກ່ອນຈະໄປຂ້ອຍ ກ໋ໄດ້ໃຫ້ສົ້ນຍາມແກ່ບັກໝັ້ນດ້ວຍຈົ່ງຫວ່ະດຽວກັ້ນກັບອ້າຍຕິດຫວງ ມາໄດ້ໃຫ້ແກ່ໝວກຂ້ອຍທົ່ງສອງຫ່ວ່າງໝ້ົ່ງນ້ໍ. ເຂົ້າໄປຮອດສົ່ອງ ກ້ານຂອງບັກກ໋ລະກັ້ນ ຫົວໃຈຂອງຂ້ອຍເກ໋ດສົ້ນສາຍຂົ້ນມາຢ່ໍ່ງຜ໋ດ ປົ້ກກ໋ະຕ໋ ເພ໋ະວ່ໍ່ເວ້ົ່ຍ໋ເວ້ົ່ເຕ໋ືອນ້ໍ້ມັນກ໋ໍ່ແມ່ນເຕ໋ືອຫ່ໍ່ອ໋ດໃນຊ໋ີວ໋ດ ຂອງຂ້ອຍໃນກ້ານຖ໋ກນ່ໍ່າຕົ້ວໄປສ໋ບໄລ່ໄຕ່ສ່ອນ, ບ່ໍ່ທັນເວ້ົ່ຮອດດ່ໍ່ ຖ້ານອັນໃດອັນໜຶ່ງຕ໋ໍ່ບັກກ໋ລະກັ້ນຈະຖ້ານມານ້ໍ້ນຈະເຮ໋ັດໃຫ້ຂ້ອຍຢ້ານ ກ໋ວ, ມ່ຽງແຕ່ເຂົ້າໄປເຫ້ັນໂຕະຕັ້ງ ໂຖດອກໄມ້ແລະເຄ໋ື່ອງເອ້ສ້ອງ ອ໋ນໆຂ້ອຍກ໋ຍາກທ໋ີ່ຈະຄວບຄຸມສະ໋ຕ໋ິຂອງຕົ້ນເອງໄວ້ແລ້ວ, ຍ້ັກ ລ່ະກັ້ນນ້ັ່ງເຈ້ັ່ມເຫ້ັ່ນຢ່ໍ່ຕັ້ງໃນກ່ໍ່ອ້ານ້ໍ່, ນອກນ້ັ້ນຈ້ັກແມ່ນໃສ່ໃສ່ໃຍ ວ່ໍ່ານ້ໍ່ອ ບ່ໍ່ເຄ໋ີຍເຫ້ັ່ນໜ້ົ້າເຂົ້າຈ້ັກເ໋ືອ, ມ້ານສ້ລ້ັ່ງ ສ໋ເຫ້ັ່ນຂ້ອຍໄປຮອ ບ້ັກກ໋ລະກັ້ນຫລ່ຽວມຸ້ນຫລ່ຽວ ໝ້ົ້ແລ້ວກ໋ຕ໋ົ້ອໃສ່ໝ້ໍ່ຂອງມ້ັນ ແຕ່ ຂ້ອຍບ່ໍ່ຮູ້່ວ່ານ້ັ້ນໝ້ານຄວາມວ່ານ້ັ້ນ ຂ້ອຍຖ໋ກຂ໋ົ່ມ ຂ່ານ້ັ້ນ ຕ້ັ່ງ ອ໋ນ ນ ຕ ່ ໝ ້ ໍ ່ ຕ ່ ໝ ້ ານ ອ ກ ເ ຂ ົ ້ າ , ຫ ໍ ້ ານ ອ ກ ບ ້ ັ ກ ກ ໍ ່ ລ ະ ກ ັ ້ ນ ຖ ານ ຂ ້ ອ ຍ ວ ່ ໍ ່ ານ ້ ໍ ້ ນ ຈ ະ ຖ ານ ມ ານ ້ ັ ້ ນ ຈ ະ ເ ຮ ັ ດ ໃ ຫ ້ ຂ ້ ອ ຍ ຢ ້ ານ ກ ົ ວ , ມ ຽ ງ ແ ຕ ່ ເ ຂ ົ ້ າ ໄ ປ ເ ຫ ້ ັ ນ ໂ ຕ ະ ຕ ັ ້ ງ ໂ ຖ ດ ອ ກ ໄ ມ ້ ແ ລ ະ ເ ຄ ໍ ່ ື ອ ງ ເ ອ ້ ສ ້ ອ ງ ອ ໍ ່ ນ ໆ ຂ ້ ອ ຍ ກ ໍ ່ ຍ າ ກ ທ ໍ ່ ີ ຈ ະ ຄ ວ ບ ຄ ຸ ມ ສ ະ ຕ ໍ ່ ິ ຂ ອ ງ ຕ ົ ້ ນ ເ ອ ງ ໄ ວ ້ ແ ລ ້ ວ , ຍ ້ ັ ກ ລ ່ ະ ກ ັ ້ ນ ນ ້ ັ ່ ງ ເ ຈ ້ ັ ່ ມ ເ ຫ ້ ັ ່ ນ ຢ ່ ໍ ່ ຕ ັ ້ ງ ໃ ນ ກ ່ ໍ ່ ອ ້ ານ ້ ໍ ່ , ນ ອ ກ ນ ້ ັ ້ ນ ຈ ້ ັ ກ ແ ມ ່ ນ ໃ ສ ່ ໃ ສ ່ ໃ ຍ ວ ່ ໍ ່ ານ ້ ໍ ່ ອ ບ ່ ໍ ່ ເ ຄ ໍ ່ ີ ຍ ເ ຫ ້ ັ ່ ນ ໜ ້ ົ ້ າ ເ ຂ ົ ້ າ ຈ ້ ັ ກ ເ ຕ ໍ ່ ື ອ , ມ ້ ານ ສ ້ ລ ້ ັ ່ ງ ສ ໍ ່ ເ ຫ ້ ັ ່ ນ ຂ ້ ອ ຍ ໄ ປ ຮ ອ ບ ້ ັ ກ ກ ໍ ່ ລ ະ ກ ັ ້ ນ ຫ ລ ່ ຽ ວ ມ ້ ຸ ນ ຫ ລ ່ ຽ ວ ໝ ້ ົ ້ ແ ລ ້ ວ ກ ໍ ່ ຕ ໍ ່ ົ ້ ອ ໃ ສ ່ ໝ ້ ໍ ່ ຂ ອ ງ ມ ້ ັ ນ ແ ຕ ່ ຂ ້ ອ ຍ ບ ່ ໍ ່ ຮ ້ ູ ່ ວ ່ ານ ້ ັ ້ ນ ໝ ້ ານ ຄ ວ າ ມ ວ ່ ານ ້ ັ ້ ນ ຂ ້ ອ ຍ ຖ ໍ ່ ິ ກ ຂ ໍ ່ ົ ່ ມ ຂ ່ ານ ້ ັ ້ ນ ຕ ້ ັ ່ ງ ອ ໍ ່ ນ ນ ຕ ່ ໍ ່ ໝ ້ ໍ ່ ານ ້ ໍ ່ ອ ໝ ຶ ່ ງ ຕ ໍ ່ ໍ ່ ໝ ້ ານ ອ ກ ເ ຂ ົ ້ າ , ຫ ໍ ້ ານ ອ ກ ບ ້ ັ ກ ກ ໍ ່ ລ ະ ກ ັ ້ ນ ຖ ານ ຂ ້ ອ ຍ ວ ່ ານ ້ ໍ ້ ນ ຈ ະ ຖ ານ ມ ານ ້ ັ ້ ນ ຈ ະ ເ ຮ ັ ດ ໃ ຫ ້ ຂ ້ ອ ຍ ຢ ້ ານ ກ ົ ວ , ມ ຽ ງ ແ ຕ ່ ເ ຂ ົ ້ າ ໄ ປ ເ ຫ ້ ັ ນ ໂ ຕ ະ ຕ ັ ້ ງ ໂ ຖ ດ ອ ກ ໄ ມ ້ ແ ລ ະ ເ ຄ ໍ ່ ື ອ ງ ເ ອ ້ ສ ້ ອ ງ ອ ໍ ່ ນ ໆ ຂ ້ ອ ຍ ກ ໍ ່ ຍ າ ກ ທ ໍ ່ ີ ຈ ະ ຄ ວ ບ ຄ ຸ ມ ສ ະ ຕ ໍ ່ ິ ຂ ອ ງ ຕ ົ ້ ນ ເ ອ ງ ໄ ວ ້ ແ ລ ້ ວ , ຍ ້ ັ ກ ລ ່ ະ ກ ັ ້ ນ ນ ້ ັ ່ ງ ເ ຈ ້ ັ ່ ມ ເ ຫ ້ ັ ່ ນ ຢ ່ ໍ ່ ຕ ັ ້ ງ ໃ ນ ກ ່ ໍ ່ ອ ້ ານ ້ ໍ ່ , ນ ອ ກ ນ ້ ັ ້ ນ ຈ ້ ັ ກ ແ ມ ່ ນ ໃ ສ ່ ໃ ສ ່ ໃ ຍ ວ ່ ໍ ່ ານ ້ ໍ ່ ອ ບ ່ ໍ ່ ເ ຄ ໍ ່ ີ ຍ ເ ຫ ້ ັ ່ ນ ໜ ້ ົ ້ າ ເ ຂ ົ ້ າ ຈ ້ ັ ກ ເ ຕ ໍ ່ ື ອ , ມ ້ ານ ສ ້ ລ ້ ັ ່ ງ ສ ໍ ່ ເ ຫ ້ ັ ່ ນ ຂ ້ ອ ຍ ໄ ປ ຮ ອ ບ ້ ັ ກ ກ ໍ ່ ລ ະ ກ ັ ້ ນ ຫ ລ ່ ຽ ວ ມ ້ ຸ ນ ຫ ລ ່ ຽ ວ ໝ ້ ົ ້ ແ ລ ້ ວ ກ ໍ ່ ຕ ໍ ່ ົ ້ ອ ໃ ສ ່ ໝ ້ ໍ ່ ຂ ອ ງ ມ ້ ັ ນ ແ ຕ ່ ຂ ້ ອ ຍ ບ ່ ໍ ່ ຮ ້ ູ ່ ວ ່ ານ ້ ັ ້ ນ ໝ ້ ານ ຄ ວ າ ມ ວ ່ ານ ້ ັ ້ ນ ຂ ້ ອ ຍ ຖ ໍ ່ ິ ກ ຂ ໍ ່ ົ ່ ມ ຂ ່ ານ ້ ັ ້ ນ ຕ ້ ັ ່ ງ ອ ໍ ່ ນ ນ ຕ ່ ໍ ່ ໝ ້ ໍ ່ ານ ້ ໍ ່ ອ ໝ ຶ ່ ງ ຕ ໍ ່ ໍ ່ ໝ ້ ານ ອ ກ ເ ຂ ົ ້ າ , ຫ ໍ ້ ານ ອ ກ ບ ້ ັ ກ ກ ໍ ່ ລ ະ ກ ັ ້ ນ ຖ ານ ຂ ້ ອ ຍ ວ ່ ານ ້ ໍ ້ ນ ຈ ະ ຖ ານ ມ ານ ້ ັ ້ ນ ຈ ະ ເ ຮ ັ ດ ໃ ຫ ້ ຂ ້ ອ ຍ ຢ ້ ານ ກ ົ ວ , ມ ຽ ງ ແ ຕ ່ ເ ຂ ົ ້

–ຈັກເດ ຂ້ານ້ອຍບໍ່ທ່ອນຊິຮູ້ເລື່ອງຂ້າເລື່ອງຍິງ – ຂ້ອຍກໍ ຕອບມັນສັ້ນໆແນວນັ້ນ ແລ້ວມັນພັດຖາມຕາງຊູ່ຂ້ອຍອີກ:

– ຊິບໍ່ຮູ້ແມ່ນໃດສຸແມ່ນກອງໂຈນຂອງພວກອິດສະລະ ຄັນບໍ່ແມ່ນສຸຂ້ານັ້ນຊິແມ່ນຜີໂຕໃດ? ເວ້ົາດີໆໃດ!

–ໂອ່! ເວ້ົາເລື່ອງກອງຫລອມກອງໂຈນ ຂ້ານ້ອຍແຮງບໍ່ຮູ້ ເພາະວ່າ ຂ້ານ້ອຍເປັນຄົນເສຽອົງຄະສະສົມ, ບໍ່ຊ່າງຊິເອົາປືນ ເອົາຜາມາແຕ່ໃສ ພໍແຕ່ຫາຂອງກິນມາລ້ຽງນ້ອງລ້ຽງນຸ່ງກໍເຫລືອ ແຮງແລ້ວ, ເຮັດແນວໃດຈັ່ງຊິໄປເຮັດກອງຫລອມກອງໂຈນໄດ້-ຂ້ອຍຫາວິທີແກ້ຕົ້ງດ້ວຍເຫດຜົນໃນຕົວແນວນັ້ນ, ແຕ່ແລ້ວບັກກໍ ລະກັນພັດເກີດໂມໂຫຂຶ້ນມາ ມັນຊູ່ຂ້ອຍແຮງກ່ວາເກົ່າແລະກໍດ້ວຍ ເຫດຜົນທີ່ເປັນຕາຢ້ານກ່ວາເກົ່າ, ມັນຜຸດລຸກຂຶ້ນແລ້ວເກ໋ຜັ້ງເສງ ຕາມາໃສ່ຂ້ອຍພ້ອມທັງຊູ່ໄປພ້ອມ:

–ໂຫ ບັກເກ໋ງນີ້ງກ້າຕົວະກຸຢ່າງຕາໃສໆປານນັ້ນຫວະ? ຫິດ ຫອງມາຫາກໍລາຍງານໃຫ້ກຸຮູ້ດຽວນີ້ ນີ້ມາ – ນີ້ງວ່າກຸກັບຫິດຫອງມາ ແມ່ນແນວໃດກັນ ນີ້ງຮູ້ບໍ່–ນີ້ງບໍ່ຈຳເປັນຕ້ອງມາຫລິ້ນຫລ່ຽມແບບ ນັ້ນນຳກຸກໍໄດ້ເລີ ລ້ອບັກຊຽງເຮີ ບໍ່ຢາກຄາບຫຍ້າຫາລະເວ້ົາດີໆກັນ.

ເວລານີ້ຄວາມສົງໃສໄດ້ແລ່ນເຂ້ົາມາສູ່ ຫົວໃຈຂອງຂ້ອຍ; ອ້າຍຫິດຫອງມາໄດ້ລາຍງານໃຫ້ພວກນັ້ນອີຫລີບໍ?.... ເອົາ! ຢ່າງໃດກໍ ຕາມ ຖ້າອ້າຍຫິດຫອງມາເກີດເປັນຄົນຊ່ວປານນັ້ນໂອກາດໜ້າຖ້າ

ວ່າຫວິດຕາຍຈັ່ງຄ່ອຍເວົ້າກັນໃຫມ່ ສ່ວນນັ້ນແລ້ວຂ້ອຍຕ້ອງເດັດຂາດຮັກສາສັດຈະຂອງລຸກຜູ້ຊາຍ. ຄິດໄດ້ແນວນັ້ນແລ້ວຂ້ອຍກໍໃຫ້ຄຳຕອບແກ່ນັ້ນດ້ວຍທ່າທີເຍືອກເຢັນ:

— ບໍ່! ບໍ່ແມ່ນຂ້ານ້ອຍຕົວະດອກ, ຖ້າວ່າບໍ່ເຊື່ອໃຫ້ເອົາອ້າຍຫິດທອງມາ ມາດຽວນີ້ກໍໄດ້ແມ່ນເມື່ນລາຍງານແນວນັ້ນແຫ້ ບໍ ຫລືວ່າທ່ານເປັນຜູ້ເວົ້າເອງ.

ບັກກໍລະກັນກໍາປັ້ນຝາດໂຕະດັ່ງຕ້ຽງຫມົດແຮງພ້ອມດ້ວຍຮ້ອງກະຊາກໃສ່ຂ້ອຍ.

— ປະໂຫ! ບັກໂຄດແມ່ນີ້ ກູຈຸຕາເລື່ອງໃສ່ນີ້ເຮັດຫຍັງນີ້ຄິດວ່າກູແມ່ນເດັກນ້ອຍຊັ້ນຫວະ?....

ຂ້ອຍກໍຍັງຄົງຕອບນັ້ນຫຸ່ນທ່ຽງຄືເກົ່າ:

ບໍ່! ຂ້ານ້ອຍບໍ່ເຄີຍຄິດແນວນັ້ນດອກ, ເຈົ້ານ່ໍຖືເປັນເຈົ້ານາຍກໍຖືເປັນນາຍຫັ້ນແລ້ວ, ແຕ່ວ່າຄັ້ນບໍ່ແມ່ນທ່ານຫາເວົ້າເອງກໍຄົງແມ່ນທ່ານຕ້ອງຜິດເອງເພາະຂ້ານ້ອຍບໍ່ຮູ້ແຕ້ ຈຸຂ້ານ້ອຍຕາຍແລ້ວ ແນວຂ້ານ້ອຍບໍ່ຮູ້ອີຫລີ້ນ່ໍາຈັກຈຸເວົ້າຄວາມໃດນ່ໍາຕອບທ່ານນອກຈາກຈຸເວົ້າຄວາມຈິ່ງແນວນັ້ນ່ໍາ.

ເມື່ອເຫັນວ່າບໍ່ໄດ້ເລື່ອງນັ້ນຫັດໄປຖາມຫນ້ານາອື່ນ, ນັ້ນຖາມດ້ວຍສຽງລຽ ๆ ວ່າ:

— ແມ່ນໃຜເປັນຜູ້ຕັດສິນໃຫ້ນ້ອງສາວນີ້ເວົ້າກັບຊຽງຂຸນນີ້

ຄຳຖາມນີ້ຍິ່ງເຮັດໃຫ້ຂ້ອຍບໍ່ມີຄວາມຢ້ານຫົວຈັກດີ, ຂ້ອຍ ຕອບມັນຢ່າງສະຫວາດສະເຫວີຍວ່າ:

– ໂອຍ! ອັນນີ້ນັ້ນກໍແມ່ນເຈົ້າແກ່ລຸງຕາຫົວບ້ານຫົວເມືອງ ມຸ້ນແລ້ວ ສ່ວນຂ້ານ້ອຍກໍແມ່ນອ້າຍນັ້ນເທ້ແຕ່ຂ້ານ້ອຍກໍບໍ່ໄດ້ອົມ ອາຍນຳເລື້ອງແນວນັ້ນ—ຂ້ານ້ອຍຄິດວ່າ ມັນມັກຜູ້ໃດມັນກໍເອົາຜູ້ ນັ້ນຕີຕ່ານຫັ້ນແລ້ວ.

ບັກກໍລະກັນ ກັ້ນໜ້າລົງໜ້ອຍໜຶ່ງ ແລ້ວເວົ້າດ້ວຍອາດ ຂອງອັດສະວິນຂ້າຄົນ.

– ຮິ! ສົມຜ່ຽໄດ້ຫລາຍນັ້ນແລ້ວ, ເຫັນບໍ່ສົມບັກກໍລະກັນ ນ່າ! ກຸຂອກແລ້ວວ່າບໍ່ຢາກຕາຍຢ່າດີເອົາ.

ມັນໃຊ້ເວລາສໍ້ຖາມຂ້ອຍປະມານຊົ່ວໂມງໜຶ່ງ ແລ້ວສັ່ງໃຫ້ ຫະຫານພາເລາກຂ້ອຍອອກໄປໄວ້ຕຸ ຫລັງໃໝ່ ທີ່ຫ່າງຈາກຫັ້ນປະ ມານ ນ້ອ ແມັດ ແລ້ວມັດເຫັ້ນເຂົ້າຈຸງບັກນັ້ນເຂົ້າໄປອີກ, ປະ ມານຊົ່ວໂມງປາຍ ຈຶ່ງເຫັນເຂົາຈຸງບັກນັ້ນອອກ, ຂ້ອຍບໍ່ຫັນຮູ້ວ່າເຂົາ ສໍ້ຖາມນັ້ນເລື້ອງໃດແລະນັ້ນຕອບເຂົາແນວໃດ.

ບັກກໍລະກັນອອກມາຢືນເອົາມືຄ້ຳແອວຢູ່ຕໍ່ໜ້າຕ້ອງການຂອງ ມັນແລ້ວຮ້ອງໄປໃສ່ຫະຫານຂອງມັນວ່າ:

– ເຮ້ຍ! ເລັບສົມເອົາເຂົ້ານ້ອຍໃຫ້ເຂົາກິນ ແລ້ວຍັດຫົວນັ້ນ ໄວ້ຂຸມດິນຫັ້ນສາກ່ອນ. ອີກ ๔ ນ້ຶກໄປເຮັດວຽກມາແລ້ວກຸຈຶ່ງແກ

ໄຂຕາມຫລັງ. ມັນຍັງເວົ້າຂູ່ຫະຫານມັນອີກວ່າ: "ຖ້າພວກຮູເຮັດ ໃຫ້ຄົນໃຫດສາມຄົນນີ້ໂຕນແມ່ນສູ່ຂໍຍາດຫມົດ" ວ່າຊຸ້ນ

ຫລັງຈາກກິນເຂົ້າຕາມວາດແລ້ວ ຫະຫານຍາມສອງຄົນໄດ້ ຈູງສາມອ້າຍນ້ອງພວກຂ້ອຍ ໄປແຈຄ້າຍຫນ້ອງໜຶ່ງທີ່ມີລະດຫນາມ ອ້ອມຈອດຮອດສາມຊຸ້ນ-ສູງຈົນຖ້ວນຫົວຍົ່ມມື, ແຕ່ຫາງໃນມັດ ເຫັນມີຄນາໃຫຍ່ສາມໂຕ, ເຂົ້າໄປກ່ອດປະຕູ່ຊ່ອງທີສາມ ບັກໄປ ກ່ອນມັນເປີດຝາຂຸມຂຸ້້ນ, ເອົາຂຸ້້ນໃດເຫລັກຍາວເກືອບ ๔ ແມັດ ຍັ່ງລົງໄປ, ມັນແກ້ເຊືອກຜູກອອກຈາກແຂນພວກຂ້ອຍ ແລ້ວຈຶ່ງ ສັ່ງໃຫ້ພວກຂ້ອຍລົງໄປ, ມາຍຫລັງຕີ່ຖອດຂຸ້້ນໃດຂຸ້້ນແລະອັດຝາ ມັນລົງແລ້ວຂ້ອຍຮູ້ສຶກຫາຍໃຈຜິດປ້ອນຂາດ, ຄວາມມືດໃນຜ້ຽຂຸມ ມັນເຮັ່ງກ່ວາຄືນເດືອນແຮມ ๑๔ ຄ່ຳຊ້ຳອີກ, ອາກາດໃນຂຸມມັນກ່ຳ ຈັກອ່າມັນເຫມັນມັນກຸຍເອົາກະດ້, ຫາຍໃຈເຂົ້າບາດໃດປຸ້ນຫ້ອງ ປອດຮາກບາດມັນ, ຍຸງໂຕໃດກ່ຳບັກໃຫຍ່-ບັກໃຫຍ່ເກືອບຫ່ຳມ ວັນຂ້ຽວ, ຢູ່ຫັນສາມຄືຊ້ືອໃນງຳອິດສະເພາະຂ້ອຍ ຮອດບ່ຢາກ ໃຫ້ມີການຫາວນອນຈ້ຳແຮ່ງດີ ແລະຂ້ອຍກ່ຳກາຍເປັນຄົນຫມັກຢາກ ຢ່າງໃຫຍ່, ສ່ວນບັກພັນຜູ້ທີ່ເຄີຍໄປ່ແບບ-ແບບແຕ່ກ່ອນ-ມາ ດຽວນ້ີຫລຸດລົງຫລາຍ; ເທິ່ງໆຈັ່ງໄດ້ຍິນສຽງມັນຈົ່ມພ້ົມຫ້ຳດ້ານ ສຽງ, ສ່ວນອ້າຍຫົດຫອງນາ ມັດຄືວ່າລາວບ່ສົນໃຈນ້ຳເລື່ອງຫົດ ເລື່ອງດ້ຳ ເລື່ອງສາບເລື່ອງກຸຍໃນຂຸມມັນຈັກໜ້ອຍ, ລາວຫາແຕ່

ลายจุ๊กเอ๊าเอื้องเค๊าๆสิลาวได้เสมในธุบเว๊า ตลิผ่ามจากภามเล๊าของผู้อื่น ในเจลาลาวไปเป๋มะหามอิดสะละแต่ปี ๑๗๔๓-๔๔ ผุ้มมาเล๊าสู่ยอกเธ๊าฟัง, เลื่องสิลาวมักเล๊าก่อา หมู่หมิดมันแม่นเลื่องภามจุ๊กต่อยกัน ละหว่างภองทับแดงโขุ จงูดกับยอกมัดสิดธิดแล, เลื่องนักโตดภามเมืองหวงูด นามจุ่วยเหลือกันปู่ลุก ม้อมทังเลื่องจิดใจต่สู้ของขันดามัก ต่ด๊ามของลาวละในหมของแของ, ลาวเว๊าขางอันเธ๊ดให้ข้อย บ่ฝากเจื๋อ แต่มันก็เธ๊ดให้อินดิงลุกเยือกๆ. ข้อยก็คิดว่า ลันแม่นในจุ๊จิดของข้อยมีโอกาดได้เข๊าลุกจักเตื่อหมึ่ง และ ก็ถูกหาลุมล่ะมามแนวนันข้อยก็จะเธ๊ดดิ๊ะหาม โขุวงูดหัน แหละ แต่อันนี้มันบ่แม่นลุกบ่?? บ่! มันแม่นอุมดิมเผื่อจัง มักโตดจุ๊วดาวจุ๊ๆ และมันก็บ่หาลุมยอกข้อยแมวใด, ตลิ ว่าบ่ลันธอดยามบ่?? ข้อยบ่ตันรู้ว่าลุกเป๋มแมวใดเพาะข้อย บ่ลันเสมจักเตื่อแต่ข้อยก็บ่ฝากรู้ดอก,

ผู้ลันคิว่าเหิงมีอก แต่บ่รู้ว่ามันได้จักมื้แล้ว. เพาะ ว่าตาเจ๋นในยามมันมันบ่แม่นตาเจ๋น ของสามอ้ายม้องยอก ข้อยอีกแล้ว, ยอกข้อยอาดจะแมมเสมฟ้าแย่มสมึ่งเป๋มธุบ สิลอ่ธมยาวต่กับปากอุมมัน ในเมื่อยอกเธ๊าเอ๊าเข้ามาส่งให้ เค๊ามัน สามอ้ายม้องยอกข้อยกินเข๊าจามดูงอีกยอกเธ๊าจุ๊ง

ใสม้าตีมผักและม้าต่าอิกเตีมแกัวสำวิจหม่วยหนึ่ง แต่อ้าย ติดทองมาก่ยอกว่าอิ่มลักและเรัดต้งติเอ้อมอิก, เมื่อเตีม อ้ายติดทองมาเอ้าแมอมันคุ่คาบ – คุ่คาบอ้ยรู้ว่าคอามเอ้า มันมิดอามหมาย, ส่วมดอามหมายแมวใดอ้ยก่บ่รู้แต่อ้ย ก่ธฐมเอ้าม่าเติ่ม. ยู่ไปเหิงดังอ้อเกับก็มเตมันก็มะาะมัน มันก่เดียกันไปเอง แต่มันผัดบ่อาดจะเดียกับดอามมิดมัน ได้เพาะว่าอ้ยบ่มีตาภาวดิมดิมิกเต้า.

มื้หนึ่งมายหลังก็มเอ้าแล้วปะมานจุ่อโมงปายมอกเอ้า ได้มาเอ้าอ้ายติดทองมาไปจากมอกอ้ย, ปะให้สองส่ฐอ มอกอ้ยโมงๆตาวๆยู่ตัน, แต่ว่าก่อนเติ่มจะป่วางขาดติมอ้น อันใดเติ่มยังได้แมะม่ามอกอ้ยบางอัน, มีเสดเติ่มได้เอ้า ใจใส่เมันเถิงสะติรักสาดอามลับ และดอามเจื่อหมันจุ่งกัน และกัน, เอลามันดอามเอ้าของอ้ายติดทองมาได้เปันเลื่อง ปะเสิดที่สุดสำลับมอกอ้ย-อ้ยฟัง และจิดจำเอ้าไว้แต่ละ ดอาม.

เอ้าเอ้าอ้ายติดทองมาไปแล้ว, ผ้งอุมอันมันคิว่าย่ง ก้วางและมิดก่อาเก้าตลายเต้า, สองส่ฐอมอกอ้ยบ่มีใอ ภาดเอ้าเลื่องมอมมิแต่ตั้งขันหามาลิมกันเลื่องสุดเลื่องต่เพื่อ ให้มันลืมเอลาไปเลักม้อย.

ทามต้อยเดือมเลื่อมลับลองจันเจลาสำลับ พวกข้อย มิดอามฝึดเดียงแมวมันแสละ, แต่มันกำผ่านไป-ผ่านไปย่าง สำนะจาดจิ่งมับอ่ามันได้ปุ้นเอาสิดเป็มมะนุด ของสองข่วย พวกข้อยไปนำหุกจุ่งลืมหายใจ, ซิอิดตี่เสมือนไตอันยู่ใม ไสสองพวกข้อยได้แต่แด้วงๆอับๆ ยู่ในผังอุมมาธิกอันก่ำดำ สือแสดแมวนันบ่อาดจะแมมเสันร่องรอยอันใด มักจะถือว่า แม่นดอามสุกได้.

ปะมานสองสามมื้ต่ำมา พวกเฮ้ามักมานำเอาพวกข้อย ออก, เพื่อมีบักกำละกันบ่ได้ถามข้อยหลายแมวดีเตื่อก่อน อิก แต่มันมักถามแต่เลื่องสีข้อยบ่มีกบ่ฝันอ่ามันจะถามทัง หมิด เป็นต้มมันถามว่า: "แม่มใผเป็นสายติดต่กับอิดสะ ละ", "ซู่บ้านเจ้ามีกองหลอมจักลิม, มีปืมจักกะบอก" จาหิดสมิ้งตะหามอิดสะละเฮ้ามาบ้านเจ้าจักเตื่อ?" อิ้ม ๆ และอิ้มๆ, เลื่องจำพวมมันแม่นข้อยบ่รู้อีหลิ, จะให้ข้อย ซู้แมวใดตั้งแต่มีนตาเสันฟ้ามาบ่เสันมีผีฟ้า ผีแถนอิ้งใดเอ้า เลื่องแมวมันผ่านหูข้อยจักเตื่อ, ข้อยกำจำเป็นต้องตอบไป แบยลิมจิดบ่เต็มไปตามอาด, เมื่อเสันว่าเลื่องบ่เป็นเลื่อง ลาวบ่เป็นลาวแล้ว พวกเฮ้าจิ่งติกลิ้งป่อยพวกข้อย แต่บ่ แม่นให้พวกข้อยกับคืมบ้านดอก, พวกเฮ้ามอบให้พวกข้อย

ເປັນຜູ້ຖາງປ່າລຽບແຄມຄ້ຽ, ຂຸດຂຸມຄອງແລະປັດເດີ່ນຄ້ຽ, ສ່ວນບັກພັນຄືວ່າອ່າວໂຊກດີກວ່າຂ້ອຍໜ້ອຍໜຶ່ງ. ມັນເປັນຜູ້ ປັດກວາດ ແລະທຳຄວາມສະອາດໃນຫ້ອງການຂອງບັກກໍລະກັນ ມ້ອນຫັງຕົ້ມນ້ຳອາບແລະນ້ຳລ້າງໜ້າໃຫ້ນວກເຈົ້ານາຍ, ວຽກມັນ ເຮັດມືຫຸ່ມມືໂນງຄັກແມ່ ມືຫລາຍມື້ເມື່ອແລ້ວວຽກມັນແລ້ວ ມັນ ມັດມາຂຸດຂຸມຊ່ວຍຂ້ອຍຫລືວ່າປັດເດີ່ນຄ້ຽຕ່າງຂ້ອຍ.

ຕັ້ງແຕ່ມື້ອ້າຍຕິດຄອງມາຈາກນວກຂ້ອຍໄປ–ນວກຂ້ອຍບໍ່ມີ ໃຈກາດພົບເພື່ອນອີກຈັກເທື່ອ ຕະຫລອດຮອດຂ່າວຄາວກ່ຽວຫາຍ ຂ້ອຍຢາກຖາມຂ່າວຫາເພື່ອນເຕັມທີແຕ່ບໍ່ຮູ້ຈະຖາມນຳໃສ ມື້ໜຶ່ງ ມາຍຫລັງຕິດນ້ຳອຽກລາຊະການຊຸ້ມສູ່ຂອງຂ້ອຍສຳເລັດ ບັກພັນ ນ້ຳເຮັດໜ້າຕົ້ງດັ່ງປີ້ງມາຫາຂ້ອ, ມັນບອກວ່າອ້າຍຕິດຄອງມາຖືກ ນວກເຂົ້າເອົາໄປຍິງເປົ້າຫ່າງຈາກນີ້ສອງມື້ວ່າຊຸ້ມ. ຂ່າວນີ້ບໍ່ໜ້າເຊື່ອ ປານໃດແຕ່ມັນພັດບອກວ່າແມ່ນບັກເຮືອງລິດ ມາຍໃຊເມືອງບັກ ກໍລະກັນເປັນຜູ້ເລົ່າສູ່ມັນຟັງ, ເວລານັ້ນຂ້ອຍບໍ່ເປັນໃຫ້ເປັນຮ້ອງອີ ຫຍັງ, ຄວາມຄຽດແຄ້ນທັງເກົ່າ ແລະໃໝ່ມັນກາຍເປັນໄຟກອງຮ້າ ລຸກໃໝ້ຢູ່ໃນຫົວອົກຂອງຂ້ອຍຢ່າງບໍ່ມີຫຍັງຈະນອດ ໃຫ້ດັບລົງໄປ ໄດ້ ແຕ່ຂ້ອຍກໍພະຍາຍາມຮັກສາຕ່າທີໄວ້ໃຫ້ເປັນປົກກະຕິ.

ເປັນເວລາສີ່ເດືອນທີ່ນວກຂ້ອຍເຮັດວຽກຢ່າງບໍ່ມີຫົວມີຂາຢູ່ ທັບຄ້ອຍຂອງພວກມັນນັ້ນ ຄວາມໄວ້ເນື້ອວາງໃຈຂອງພວກມັນທີ່ມີ

ต่มอกข้อยก็มับมิ้มับหลายขั้ม, จิมเถิงต้มเดือมติต้ามอกมัม ได้ติกลิงรับเอ้ามอกข้อยสังสองเข้าเป้มตะตามยู่ในกองของมัมเอง, สือมอกข้อยก็บ่จำเป้มต้องร้องย่ต่อ่าแมอใดอิก เพาะข้อยคิดอ่ามัมแม่มโอกาดดีที่ตายากเพื่อล้างแค้ม จุ่งมัมจะก่ต้ังข้ึมมาจากจุดเล็มของตมัวอฐก อันตมัวะดฐดมิ้เอง และเล็มแต่มีข้อยได้เข้าเป้มตะตาม ยู่ในกองมัมข้อยก็ได้ป่ฐมจุ่ใหม่อ่า "ก๋งเผัด".

ตะหลอดธอด ฝี เดือมที่เป้มตะตามปะจำยู่ด้ายมัม ปะกิดอ่าทุกสิ่งทุกย่างติมิ ในโลก ก่ดี ในจุ อิด ของ ข้อย เอง แม่มได้เป้มไปตามกิดเกมที่จุ๋มเดียของตำมะชาด แต่ข้อย ก็มีความอุ่นอิกอุ่นใจต่ความหวังอันยิ่งใหย่ติ่มบ้อมมับเข้ม ขุ้มยู่ในหัวใจของข้อย. มิ้หมิ่งข้อยได้รับจิดหมายของม่ที่ ส่งมาจากบ้าม ข้อยทังดีใจทังสะต้ามใจต่จิดหมายสะบับมัม —จิดหมายฐมว่า.

"คำเก๋ง ลูกชายของม่"

ม่ และ น้องสาวของเจ้ารู้สึกดีใจหลายติ่ได้รู้ย่าวอ่า ลูกยังมีจุ๋อิดยู่, ความจิงม่ควมลิงมายามลูก, แต่อ่าม่เถ้าแก่หลายแล้ว, ด้ามหมิ่งเงินคำที่จะจ้างลิดเพื่อลิงมาหาลูกมันก็บ่มี, ข้อให้ลูกจิ่งเหมันใจ.

ຄຳເກັ່ງລຸກຂອງພໍ່ ຄຳເຍັງ ແລະ ເພັດສີລາຂອງລຸກໄດ້ໜີ
ອອກຈາກບ້ານໄປແລວ, ໄປກ່ອນນີ້ສອງອາທິດ ເວົ້າແທ້ພໍ່ຄວນ
ເລົ່າຂ່າວນີ້ໃຫ້ລຸກຮູ້ແຕ່ເທິ່ງ, ແຕ່ວ່າຍ້ອນພໍ່ບໍ່ຮູ້ວ່າລຸກຢູ່ບ່ອນໃດ
ແທ້, ດັ່ງນັ້ນຂ່າວນີ້ຈຶ່ງມາຫາລຸກອ່າວຊ້າໄປ, ປະຈຸບັນນີ້ຢູ່ເຮືອນເຮົາມີ
ແຕ່ພໍ່ກັບພໍ່ຈຸຽງບຸນມີ. ເວົ້າເຖິງການກິນຢູ່ກໍ່ຄ່ອຍມີໄປຕາມມີຕາມເກີດ
ແຕ່ຂໍລຸກຢ່າໄດ້ເປັນຫ່ວງນຳພໍ່ເລີຍ ພໍ່ຈະຫົມຢູ່ຈົນກ່ວາລຸກກັບຄືນ..

ສະບາຍດີ ແມ່ງລຸກສະເຫມີ.

ຈາກພໍ່ຂອງລຸກ

ພໍ່ຄຳເກັ່ງ".

ຂ້ອຍອ່ານຈົດໝາຍນັ້ນສອງສາມລົບ ເປັນອັນວ່າຄວາມເວົ້າ
ໃນຈົດໝາຍສະບັບນັ້ນຂ້ອຍຈື່ໄດ້ໝົດ ແລະຂ້ອຍກໍ່ຟ້າວຂຽນຕອບ
ເພິ່ນໃນແລງມື້ນັ້ນໂລດ, ຂ້ອຍຂຽນຢ່າງຍືດຍາວເພາະວ່າຂ້ອຍຕ້ອງ
ເລົ່າເລື່ອງສະພາບ ຂອງການທີ່ຂ້ອຍຕ້ອງຈາກເພິ່ນໄປໂດຍບັງເອີນ:
ເລົ່າເລື່ອງການຕາຍຂອງອ້າຍຫົດຫອງມາ ເລົ່າເລື່ອງໜ້າວຽກທີ່
ຂ້ອຍນວນເຮັດສູ່ເພິ່ນຟັງ, ແຕ່ຂ້ອຍຜັດບ່ຍອມເລົ່າຄວາມທຸກຂອງ
ສາມອ້າຍນ້ອງໃນເວລາຢູ່ຂຸນດົນ ໃນຄ້າຍຂອງບັກກໍລະກັນສູ່ເພິ່ນຟັງ
ເພາະຂ້ອຍຢ້ານວ່າເພິ່ນຈະກັງວົນໃຈນຳຂ້ອຍ ເມື່ອເພິ່ນຮູ້ວ່າຂ້ອຍ
ປະສົບເຄາະຮ້າຍແນວນັ້ນ. ຕອນທ້າຍຂ້ອຍໄດ້ເວົ້າເລື່ອງທີ່ແມ່ນວນ
ວ່າຕ້ອງເປັນໄປໃນອະນາຄົດ ໃຫ້ສອງພໍ່ຮູ້ຢ່າງລະອຽດ, ຈົດໝາຍ

ສະບັບນັ້ນຖືກສົ່ງຫ່ວິດຈາກອົ່ງນິໄປ ຂ້ອຍຮູ້ສຶກສວ່ານໃຈຄ້າຍກັບວ່າ ພໍ່ຂອງຂ້ອຍເອງໄດ້ໃຫ້ອະໄພແກ່ຂ້ອຍ ທຸກສິ່ງທຸກຢ່ານເປັນທີ່ຮຽບຮ້ອຍແລ້ວ.

△ △

△

ຂ້ອນຕົ້ນຂອງຕົ້ນຫນົ່ງໃນຕົ້ນລະດູຫນາວປີ ໑໙໕໙ ສອງແກປຸກໃນຍາມເດິກ ເຮັດໃຫ້ຂ້ອຍສະດຸ້ງຕື່ນຂຶ້ນດ້ວຍຄວາມໂມໂຫ, ເພາະວ່າຕົ້ນນັ້ນກໍຕິສອງສາມຕົ້ນຜ່ານມາທ່ວາຂ້ອຍຈະນ້ອຍ ຫລັບໄປ ກໍເປັນເວລາຂ້ອນຕົ້ນແລ້ວ, ທັ້ງນີ້ກໍເພາະວ່າອາກາດຫນາວເຢັນ, ນ້ຳຫມອກຕົ້ໂຮຍລົງມາຈາກຫ້ອງຟ້ານັ້ນເມື່ອຈັບຢູ່ຕາມຫລັງຄາສັງກະສີຄ້ວ່ານັ້ນເປັນກ້ອນເຂ້ົາ ເຮັດໃຫ້ຜູ້ຄົນຕົ້ນອນຢູ່ຕ່າງໃນສົບຫ່ຳສົບແຫລ້ໄປຫນົດ ຫ່ວ່ຕ່ຜ້ຳຫົ່ມຂົ່ນສັດທີ່ຕ່ວງກ່ານເພີ່ນເບີກໃຫ້ກໍຄ້ວ່ານັ້ນ ບ່ໄດ້ໃຫ້ອ່ານອຸ່ນແກ່ຂ້ອຍເລີຍແມ້ແຕ່ຫນ້ອຍດຽວ ຍ່ານນັ້ນຮ່ວງນ້ຳ ຂອງຂ້ອຍນັ້ນໄດ້ເລື່ອນລອຍໄປ, ເຫັນໄປສ່ານລະພັດຢ່ານຕົ້ນີ້ໃນຊີ ວິດຂອງຕົ້ນ ບັ້ງເອີນນ້ຳຄົ້ນມາຖືກຜ້ຳຫົ່ມຂ້ອຍອອກນ້ອນຫັ້ງນ້ຳສຽງ ກະແຕກມາໃສ່:

—ລຸກຕົ້ນັກອັນນ້ຳ ນ້ຳງບ່ຮູ້ຫວ່ະລະບຽບຫ່ະຕ່ານ!! ໄດ້ ງ້ານສຽງແກແລ້ວຕ້ອງລຸກໄລດ່ະບ໋!!

ຂ້ອຍສຸດສິດລຸກຂຶ້ນມາຫັ້ງຝ່ານ້ຳຕ່ານ ຫັ້ງຕົກສ່ະເງ້ແດ່ຈົ້ນ

ບ່ຮູ້ວ່າຈະເຮັດຫຍັງກັບຫຍັງເອົາໂລດ, ຝັງຫມູ່ຄຸ້ນອນຢູ່ອ້ອມຂ້າງ ກຽມນັ່ງມັດເຄື່ອງຂອງ; ມ່ອງຊຸ້ຊອກຫາບ໊ິງ, ມ່ອງຊຸ້ຊອກຫາ ເຫລັກໄຟ, ມ່ອງຊຸ້ຊອກຫາຫມວກ, ມ່ອງຊຸ້ຊອກຫາແມຂາວນ້ໍາ, ຜ້າເຊັດຫນ້າເປັນວົນໆຢູ່ປະມານ ๕ ນາທີຕ່ໍມາສຽງຍົນກໍ່ສະຫນັ່ນຟ້ ມາ ຈ່ໍາໂຫແຫວນກໍ່ເປ້ົາຫວ໊ິດເອ້ົນແຖວຫະຫານ, ມ່ດີຫະຫານເຂ້ົາ ແຖວຫມົດຍົນຝຸ່ງນັ້ນກໍ່ມ່ດີເວ໊ິນອ້ອມຄ້ຽ ມ້ອນຍິງລຸກຈ້ອງ ๕ ລຸກ, ຈາກນັ້ນຍົນເອຣ໊ິກັບແຕ ນ໊ ຄັນກໍ່ໄປດລ໊ິງເດ໊ິນຂ້ຽງຄ້ຽນັ້ນ ຈ່ໍາໂຫ ແຫວນສ່ັງໃຫ້ຫະຫານຂ້ົນຍົນຄັນລະ ๑๕ ຄົນ, ສ່ວນຂ້ອຍເອງແມ່ນ ຖືກໄປນ່ໍາລ່ໍາຂອງຈ່ໍາໂຫແຫວນ–ໄປກ່ອນຫມູ່, ຂ້ອຍສົນໃຈບ່ຮູ້ວ່າ ມອກເອົາຈຸ໊ມາໄປຕ່ຽໃສຟ້ົາຝ້ົາປ່ານນັ້ນ ແລະກໍ່ບ່ຮູ້ວ່ານັ້ນມ່ໍາໄປ ຕ໊ິດໃດກັບແຕ້, ມ່ງແຕ່ຍົນຂ້ົນຫວ໊ິດດິ່ນມອກຂ້ອຍຄ໊ິຈັ່ງວ່ານອນ ມ່ໍາກັນເດ໊ິນເຂ້ົ່ໍາໄປໃນຮຸຖ້ໍາອັນມ໊ິດແສນມ໊ິດ, ສ່ວນຂ້ອຍເອງຜູ້ບ່ ເຄ່ຍໄດ້ຂ່ໍ່ຍົນຈັກເທ່ືອປ່ະກ໊ິດວ່ໍ ໄຕເອງໄດ້ເອົາຈຸ໊ວ໊ິດນ້ົ່ໍໄປແຂວນ ໄວ້ກັບເສ້ົ່ນຜົມເສ້ົ່ນແລ້ວໆ, ຍົນເຈ໊ິດຂ້ົ່ນເຈ໊ິດລ໊ິງຍາດໃດດ໊ີວ່ໍ່ຫມາກ ສ໊ິວ່ໍ່ໃຈຈຸ໊ຫລຸດຖ້ົ່ມລ້ໍ່ໆ ຂ້ອຍພະຍາຍາມກຸ່ມເບ່ໍ່ະນ່ັ່ງຂອງຕົນໄວ້ໃຫ້ ແຫນ້ົ່ນດ໊ີວ່ໍ່ຢ້ົ່ນມ້ົ່ນລ້ົ່ກຫມ໊ິປ່ະ.

ຍົນບ໊ິນໄປປ່ະມານ ๔๔ ນາທ໊ີຕ້ົ່ງຟ້ ກໍ່ຫລ້ວນແຈ້ງອອກຄ ບ໊ິບໄຟສ່ວງຕ້ົ່ງໃສ່ຫນ້ໍ, ຂ້ອຍຫລ້ງວ໊ິ່ງໃຕ້ຫລ້ຽວເຫ໊ິ່ນເຫ໊ັ ລຸກຈ້ອງ ๔-๗ ລຸກຮຸ່ງເປ້ົ່ນສ່ວງກ໊ິ່ງໆລ໊ິ່ງຍາມພ່ະຈ້ົ່ນສ້ຽວດ້ວ, ຈາກນ້ົ່ນຍົນ

ຄັນຂ້ອຍຂີ້ກໍ່ຄ່ອຍໄປດລົງໃສ່ມຸປ່າຫຍ້າຄາບ່ອນຫນຶ່ງຈຶ່ງມີເດີ່ນກ້ວາງ ບໍ່ເຖິງ ๕๐ ແມັດນິ້ນຫັນ, ປ້ອນມຸບ່ອນນັ້ນແຫລະ ແມ່ນບ່ອນ ພວກຂ້ອຍໄປຢຶດຕັ້ງຢູ່ ແຕ່ຂ້ອຍກໍ່ບໍ່ທັນຮູ້ວ່ານັ້ນແມ່ນດິນຂອງປະ ເທດເຂດແຂວງໃດດອກ.

ເຊົ້ານັ້ນ ຮ້ອຍໂທສິສຸມັນຜູ້ເປັນເສັບກອມປາຍໄດ້ຈັດການ ລວມຫະຫານແຕ່ອ່າວເດີກ ມັນບອກວ່າບໍ່ໃຫ້ໃຜອອກຈາກຄ້າຍໄປ ໄກກ່ວາ ๕๐ ແມັດເພາະວ່າປົດບ່ອນນີ້ແມ່ນປົດເກົ້າຂອງຫະຫານ ອິດສະລະ. ຢູ່ລຽບຕາມຕນຄ້າຍນັ້ນແມ່ນແຕ່ນຶ່ນຕຶນກຸດ, ໃຜຢາກ ໄດ້ສາມຂາກໍ່ເຊີ່ນລົງໄປໂລດ ຂ້ອຍຕ້ອງຟັ່ງມັນຈຶ່ງບອກນີ້ແມ່ນເຂດ ບ້ານໃດເມືອງໃດມັນກໍ່ບໍ່ເວົ້າຈ້ຳ, ຂ້ອຍສົງໃສວ່ານັ້ນກໍ່ຄືຈຶ່ງບໍ່ຮູ້ຄືກັນ ເພາະວ່ານັ້ກນີ້ມັນກໍ່ແມ່ນ ນັກຮຽນນາຍຫະຫານ ທີ່ຮຽນຈົບມາແຕ່ ສະຫະລັດຫ່ວ່າງສອງສາມເດືອນນີ້ ແລະຫ້ອງຖິ່ນດິນນາມັນກໍ່ບໍ່ຈັກ ວ່າຢູ່ຫີບໃດແດນໃດບຸ, ສວາຍມາຂ້ອຍກັບນັ້ກນັ້ນມາກັນຍ່າງປ່ອງ ແຢ່ງໄປຕາມຮົ້ມຂຸມຄອງຕິ້ດລະໄງະລະເງະອ້ອມຄ້າຍນັ້ນ, ມາບຕິ ປະກົດຢູ່ຮອບຂ້າງຂອງພວກຂ້ອຍໃນຍາມນັ້ນ ມັນໄດ້ເຮັດໃຫ້ຂ້ອຍ ບໍ່ໄວ້ໃຈຕ່ກາມນິ້ຶ້ດຂອງພວກຂ້ອຍເອງໃນປ້ອມມຸນ້ອຍ ຫີ່ແຫ້ງ ແລ້ງເປ່ົາບ່ຽຈນັ້ນຈັກຄ້ຶ, ເປັນຕ້ົນກໍ່ແມ່ນກອງກະສອບລຸກປືນ, ແກັດເປ່ເມ, ເກ້ີບໄຊໄຟໄຫມ້; ແລະມີບາງຍ່ານຍັງເຫັນຜ້ົນຄົນປົ້ນ ຢຸ່ກັບປ່ຽງເລ້ືອດແລະຫມອກເຫລັກໄປດ, ຍ່ານໃນຈັ້ດຫນ່ອຍນັ້ດນ

ตูบที่มุงด้วยแผ่นดินเผาตั้งที่ขาดซ่อยยุบตาบมาบม้อมทั้งมีใส้เสื้อลายท่ายกอม ที่ติดด้วยปู่งเลือดลายกะด่างกะดาอแล มาบอื่มๆ, มวกซ้อยแมมเบิ่งมาบเหล่ามันด้วยความละแวงสังใสต่ความเอ้าของผู้ขันชาที่อ่า "ปัดเก้าอิดสะละ" ที่ธรัโทสิสุพันเอ้าหอ่างเจ้านี้. ขักพันแมมเบิ่งมาบเหล่ามันด้วยสีหน้าและท่าที่ที่บ่ไอ้ใจ และก็บ่ล่งจุ่มขามปามใดแล้อมันให้ทามสังเกดอ่า.

— ขา! เกิ่งเอ็ย ภูอ่าบ่อมมีพันบ่แม่นปัดเก้าอิดสะละดอก, มึงเบิ่งดักๆแม้, ใส้งเสื้อขาดที่ย่อมจังจะยู่พันพันก็แม่นแมวดงอกับเคื่อาบวกเราบุ่งยู่หนี้, เกีย, หมวกตะหลอดธอดแมบุ่งเธอมีมีกแมนแมวดงอกับ ของมวกเราหมิด มันจุแม่นของอิดสะละสะเลิศีร่ามันอีหยังเด! แม่นบ่มึงอ่าม่า?.

ข้อยบ่ให้คำเพ็นอ่าแม่นหลิบ่แม่นแก่ขักพัน แต่ข้อยเพ็นอ่าทามสังเกดของมันสิมเหดสิมผิมแท้.

ยู่พันใด้สองเดือนก่วา ตะตามยู่ในกองของมวกข้อยหมิดไปเกือบ ๑๐ คืน, ม่องก็ตายย้อนถูกมีม, ม่องก็ตายย้อนเบื่อเผัด, ม่องก็ตายย้อนถูกอิดสะละยิง, สิ่งเหล่ามันมันก็บ่เธัดให้ข้อยย้ามกิวปามใด แต่เลื่องที่ข้อยย้ามจิม

ນອນບ່ຫລັບນັ້ນແມ່ນ "ລະເບີດບິນ" ຫະຫານເກົ່າໃນກອງນອກ ຂ້ອຍເຂົ້າໄດ້ເວົ້າສູ່ນວກຂ້ອຍຟັງວ່າ ຫະຫານອົດສະລະມີລະເບີດ ບິນ, ມັນບິນມາມາຍດຽວຮອດ ८० ແລະ ນ0 ຫນ່ວຍແຕ່ບ່ ຮູ້ວ່າມັນບິນມາແຕ່ທາງໃດ, ມີບາງເທື່ອກາງເວັນແດ່ນແດ້ມັນກໍບິນ ມາວ່າຊັ້ນ ຄິດມ້ເລື່ອງນີ້ມາເທື່ອໃດຄືວ່າຄວາມຕາຍກັບນວກຂ້ອຍ ມັນໂລດຜູກຕິດກັນຢ່າງບ່ມີຍາມຄະຍະ.

ໃນຊ່ວໄລຍະເຫີງມ່ສົມຄວນແນວນັ້ນ ຂ້ອຍກໍຍັງບ່ທັນຮູ້ວ່າ ຂ້ອຍນວນຕົກຢູ່ໃນເຂດແຂວງໃດເທື່ອ, ບັກພັນກໍບ່ຮູ້ ແລະຜູ້ອື່ນໆ ອີກຈຳນວນຫນຶ່ງກໍບ່ຮູ້ຄືກັນ ເພາະວ່າການສື່ສຳພັນລະຫວ່າງນວກ ຂ້ອຍກັບໂລກ ພາຍນອກແມ່ນຂາດໄປຢ່າງສິ້ນເຊີງ, ເຂົ້າປາອາ ຫານແຕ່ລະອາທິດນວກເຂົ້າເອົ້າຍົນມາສົ່ງໃຫ້, ມ້ເສດໃນອາທິດ ຫນຶ່ງໆນວກເຂົ້າຍົ່ງເອົ່າແມ່ຈ້ຳງໃສ່ຍົນມາອາທິດລະ ๑0 ເຖິ ๑๔ ຄົນ, ອ້ ໃດອ້ນັ້ນສິບແຫລ້ສິບກ່ຳຫນ້ຈົດຕາເຫລືອງເບ້ງແລ້ວປຸ້ນ ຫ້ອງຮາກ, ຕາມຄ້ແຫ້ພາຍຫລັງສ້ນວກນັ້ນເອົາມາສົ່ງສອງສາມຄົ້ນ ກ່ຳອົດນັ້ນເບ້ງອ້ ໃດກໍຫນ້ຂ່ມ້ເລືອດຈັກຢາດ, ສ່ວນສອງສ່ຽວ ນວກຂ້ອຍສາບານກັນວ່າເດັດຂາດບ່ເວ້ົາໄປໃກ້ນວກນ້ ເພາະນວກ ຂ້ອຍຄິດວ່າສັດຈະກ່ຳຂອງລຸກຜູ້ຊາຍທ້ີບ່ລ້ີສຸດຕ່ົ້ນຮັກກ່ນ ແຕ່ຮັກ ສາຄວາມຂາວສະອາດໄວ້ໃນຕົວເທ່ົານັ້ນ ແລ້ວ້ນຫນຶ່ງເຂົ້າຫາກຈະ ຮູ້ຄວາມຈິງຂອງນວກເຮົ້າ.

ມ໌ຕິກມາເຖິງໄລຍະຕົ້ນເດືອນຕຸລາ ຂ້ອຍກັບຍັກມັນເລີ່ມຄົ້ນ
ນິເຊຍນການເອົາຕົວຫນີອອກຈາກພວກເຂົາ, ພວກຂ້ອຍປຶກສາກັນ
ທາງລັບຫລາຍຕໍ່ຫລາຍເທື່ອ ແຕ່ຄວາມລະອຽດລະອໍ່ທີ່ຈະໄວ້ໃຈ
ໄດ້ໃນແຜນການນັ້ນກໍ່ມີເທົ່າໃດ, ເພາະວ່າພວກຂ້ອຍຍາດສາຍ
ພົວພັນກັບຕາງນອກ ຍິ່ງກ່ວານັ້ນພວກຂ້ອຍຍັງບໍ່ຮູ້ວ່າອ້າຍນ້ອງ
ແນວລາວຮັກຊາດຈະໃຫ້ຄວາມເຫັນອົກເຫັນໃຈແກ່ພວກຂ້ອຍ ແນວ
ໃດໃນເມື່ອພວກຂ້ອຍໄປຮອດເຂົາເຈົ້າ, ຍ້ອນວ່າບໍ່ມີໃຜກ້າຕອງ
ກ່ອນ ດັ່ງນັ້ນພວກຂ້ອຍຈຶ່ງຈໍ່າເປັນຕ້ອງນໍາພາປຶກສາກັນ ແຕ່ລໍາ
ຫລັງຂ້ອຍເອງກັດມີຄວາມເຊື່ອໝັ້ນຢ່າງລັບໆວ່າ: ຈິດໃຈຄົນຮັກ
ເຊື້ອສາຍຊາດຂອງພວກຂ້ອຍ ແນ່ນອນວ່ານັ້ນຕ້ອງໄດ້ຮັບການສະ
ໜັບສະໜຸນອຸ້ມຊູຈາກຄົນລາວຜູ້ທີ່ມີຢ່າດເລືອດຄົນລາວໄຫລຜ່ານ
ຫົວໃຈ ຍ້ອນແນວນັ້ນພວກຂ້ອຍຈຶ່ງຕົກລົງໃຈວ່າ ຕ້ອງໄປ—"

ວັນທີ ນ ເດືອນ ๔ ປີ ๑๗๕๐ – ມື້ນັ້ນຂ້ອຍກັບຍັກມັນ
ໄດ້ນັດການກະກຽມຢ່າງລັບໆ, ພວກຂ້ອຍຕົກລົງກັນວ່າຕ້ອງລັກໃຫ້
ໄດ້ປືນການຫນຶ່ງກະບອກ, ຫລືຖ້າວ່າເງື່ອນໄຂນັ້ນຈໍ່ານວຍອາດ
ຈະລັກເອົາປືນເປອາໂກນອີກກະບອກ ແລ້ວຮອດ ๑๘ ໂມງ
ກາງຄືນຈຶ່ງແມ່ນໂມງທີ່ຂ້ອຍຍາມນັ້ນແມ່ນອອກໂລດ ແຕ່ວ່າກ່ອນ
ຈະອອກຕ້ອງຫ້ຽງລະເບີດໃສ່ປະຕູເຮືອນທັງຫມົດ ๔ ຄັ້ງເສຽກ່ອນ
ທຸກໆຊົ່ວໂມງ ແລະ ທຸກໆຊົ່ວມາລີ ຄືໄດ້ນັດຈຸໃສ່ສະເພາະ

ຄືນນັ້ນ ປະກົດວ່າຍາວຢ່າງແປກປະຫລາດອີ່ຫລີ, ກອງໄສ້ເສື້ອ ຂາດທີ່ຫມຸນຫົວຂ້ອຍຢູ່ນັ້ນ ກໍເກີດອອກຮ້ອນອອກລົມ, ທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງຢູ່ໃນຫ້ອງກໍຮ້ອນຮ້ອນຮ້ອຍ, ເຫິງມີລົມແລ້ວແຕ່ບໍ່ທັນເຫັນ ບັກເປ້ງປຸ່ນເອນັ້ນມາປຸ່ກຍາມເຕົ້ອ, ຂ້ອຍລຸກໄປຕ່ອຍກັບໄຟເບິ່ງ ໂມງຕີ່ຕັ້ງຢູ່ເຫິງຮ້ານນ້ອຍນັ້ນ-ປ:ໂຫ! ມັນໂລດກາຍໄປ ๑๔ ນາທີ ແລ້ວ, ຂ້ອຍລຸກໄປຊອກເບິ່ງບັກເປ້ງສອງຫລົບສາມຕ່າວກໍບໍ່ເຫັນ ຈັກອ່ານັ້ນໄປລົ້ຕາຍຢູ່ໃສບຸ ເຫິງເຕີບຈັ່ງໄດ້ໂມສຽງກົ່ມ ກອກ-ກອກຢູ່ກ້ອງຮາວຕາກເຕົ້ອງນັ້ນ-ໂຫ! ຕ້າວຊ່າປຸ່ມເອ! ເນ້ີ່ມເຫງົ້າ ມອນເຣັດຕໍ່ເຕ້ອຍເຕ:ເຊ:ຢູ່ຫນ້ີເດ!, ຂ້ອຍຟ້າວໄປຫາບັກນັ້ນ, ບັກນັ້ນກໍນອນບໍ່ຫລັບຕິກັນ, ມໍ່ແຕ່ຂ້ອຍຫົບຕົ່ນຕົກ-ຕົກສອງບາດ ມໍ່ນກໍລຸກໄຫ້ໄວ້ເມ້ເວ້ນາໂລດ, ນັ້ນເອົາຍິ່ນກາກບິ່ນຍິ່ນໃຫ້ຂ້ອຍ ມ້ອນດ້ວຍຕຸດແຊ:ນ້ກອ໊ກຊ໊ກ, ນັ້ນຍອກວ່າຂ້ອຍໄປດ:ຈ່ວນ້ີ, ເລ້ອງ ຫ້ານາກແຕກກຸຈັດການ:ຮ:ບຮ້ອຍແລ້ວ, ເວ້ົາສ່ານ້ັນແລ:ນວກ ຂ້ອຍກ໋ອກເດ້ນຫ:ງມຸ່ງຫນ້ໄປຫ໊ດຕາເວ້ນອອກ, ໄປປ:ນານ ๕๐๐ ແນ້ດ ກໍປ:ກົດມ້ສຽງລ:ເບ໊ດແຕກຕ໊ງຂ້ນຢູ່ຫ:ງຄ້ານ້ີ, ບັກ ນ້ັນເວ້ົາຂ້ນດ້ວຍຄວ:ມດ໊ໃຈ:

-ຕ໊! ບັກລຸກຊ:ຍແອນກ:ເດ໊ກເຣັດວ:ກແລ້ວສ່ວ:, ຮ໊ບ ໄປໄວໆ ຈັກຫມ່ວ:ເຮ:ມ:ນ:ໄດ, ຍ:ງ:ີກ ນ ຫມ່ວ:ເນ!!

ເວ້ົາບ່ໍຫ້ນສຸດຄວ:ມ ກໍມ້ສຽງແຕກຕ໊ງ-ຕ໊ງສອງບາດຈ້ອ:ມ

ຄັ້ນອີກ, ຈາກນັ້ນປະມານສອງຊົ່ວກັ້ນໃຈກໍ່ແຕກຕັ້ງອ້ກຍາດໝົ່ງ. ມ້ອມຫັງມີສຽງປືນກົນດັງຂົ້ນສອງສາມລວາດ, ພວກຂ້ອຍຫັງດີໃຈ, ຫັງເອົາໃຈໃສ່ຍ່າງຟ້າວຟັ່ງ, ແຕ່ມັນກໍເປັນການຍາກທ່ຶຈະໄປໄວໄດ້ ຕາມໃຈເພາະວ່າຂ້ອຍມັດແມ່ນລົນເສຽອົງຄະ, ອີກດ້ານໝົ່ງມັດ ແມ່ນໄປໃນຍາມກາງຄືນ, ປະມານສາມສ່ີນາທ່ຶຕ່ໍມາພວກເຂົ້າມັດຍິງ ປືນຄົກລັດໜ້າລັດຫລັງພວກຂ້ອຍ. ໂດດແມ່ນມັນໜ້ັນດີວ່າມັນໄດ້ຮູ ພວກເຮົ້າໄປທາງໃດກ່ອນແລ້ວນ້ໍ!: ລຸກປືນຄົກຄົກລັດໜ້າລັດຫລັງ ປະມານ ๕๐ ແມັດ ๑๐๐ ແມັດຕັ້ງເຈັດແປດລຸກ, ພວກນັ້ນ ຍິງຮ່າວໄປແຕ່ມັນມັດຫລອນຖ້ກ່ບ່ອນຈັ່ງວ່າຄືມັນຮູ້ແລ້ວ. ສອງ ສ່ຽວພວກຂ້ອຍພາກັນຊຸ້ມເຂ້ົ້າ ເ ິ ບຫ້ນໃຫຍ່ບ່ອນໝົ່ງ ຄືວ່າອຸ່ນໃຈ ຫລາຍເຕ້ີບ.

ສຽງປືນຄົກນ້ິດລົງແລ້ວ ສອງສ່ຽວພວກຂ້ອຍກ້ໍຍ້ບຕ່ໍ່ອອກ ເດ້ີນທາງອ້ກ, ແຕ່ພວກຂ້ຽກ້ໍ່ກ້ົ້າປ້ກສາກັນເຕ້ືອເພາະວ່າ ບ່ລ້ເຈ ມັນຍັງຕ້ກຢ່ໍ່ໃນວົງກວດກາຂອງພວກເຂ້ົ້າ, ໄຍອ້ກປະມານສອງຫລ້ກ ພວກຂ້ຽພ້ັດຕ້ກເຂ້ົ້າໃນຮ່ອມຫາ ບ່ອນໝົ່ງ ຈ່ຶ່ງນ້ິຫາຄ້ນສ້ງຈ້ນຕ້ນ ໄວ້ສາມທ້ດ, ສອງສ່ຽວພວກຂ້ຽຢ່າງເປ້ັນປ້ນເປ້ັນເມ້ົາຢ່ໍ່ໜ້ອງນ້ັ ເພ້ືອຈ້ອກຫາທາງຜ່ານ, ແຕ່ຈ້ນຮຸ່່ງລ້ໆຈະຫາທາງເຂ້ົ້ານ້ໍ່ງບ່ໍ່ສອງ ບ້ລ້ຜ່ານຜາກຸ່່ມນ້ັກ່ບ່ນ້ິ.

ຕອງຕາເວ້ັນຂອງນ້ົ້ໃໝ່ ໄດ້ສາແສງສ່ອງໄປຍ້ງໜ້ອງຕາ

ເວັນຕົກ, ສະແດງວ່າປະຕູໂລກໄດ້ເລີ່ມໄຂອອກແລ້ວ, ມັນໄຂ
ອອກມາເພື່ອຮັບເອົາລັດສະໝີອັນນວນສະຫງ່າ ຂອງດາລຸມມະການ
ຍິ່ມວນລວາດຟ້າ ແລະອາຍອຸ່ນຈາກດວງມະອາທິດດວງບໍລິສຸດ, ຝູງ
ນົກກາເຕັ້ນອອກຈາກເຮືອນຮັງ ງຽດຄອມ່ຳໄມ້ແຕ້ເອີ້ຍສຽງຂັນດູ,
ຫົວລົ້ນເຢັ້ນ ພັດມາຮູດເບົາໆ, ປ່າດົງວົງກົດຄ່ຽຟົ້ນຄືງອຶດ-ອາດ
ປ່ຽງຫມັກໝ່ວງ, ເງົາຜາຫມ່ອຍສຸງຊັນໄດ້ຍາວຢຽດໄປຕາມທິດ
ສ່ອງຂອງດວງຕາເວັນ, ຄັນແລ້ວກໍ່ຄ່ຽງໆຫົດເຂົ້າ-ຫົດເຂົ້າ ປ່ຽໃຫ້
ແສງແດດແຜ່ຽເຍືອງໄປຫຸກສຸມໄມ້ໃບຫຍ້າ, ແສງຕາຂອງພວກຂ້ຽ
ກໍ່ຖືກຍຶດອອກໄປໄກແສນໄກ; ຫາງມ່ານໝອກຊົ້ນໄປຍັງກຸ່ມ
ເມກຂາວກຸ່ມໜ້າຫົ່ວກໂດມກັນຢູ່ໄກໆນຸ້ນ, ຫາງຮ່ອມຜ່ານຜາເລັ້ນ
ໃໝ່ຫົດວງຕາເວັນໄດ້ນຳມາມອບໃຫ້ແກ່ພວກຂ້ຽ ກໍເລີ່ມບ່າຍໜ້າ
ອອກມາ. ຂ້ຽຮຸ້ສຶກວ່ານ້ຳນັ້ນໄດ້ຕົກເປັນຂອງສອງສ່ຽວພວກຂ້ອຍ
ຫລາຍກ່ວາທຸກຄົນ. ຫາງໄປຂອງພວກຂ້ຽເຖິງແມ່ນປົ່ນນຸ້ຽຫລິ້ງ
ເກາະຕາດປົ່ນຜາແຕ່ນັ້ນກໍແມ່ນເລື່ອງທຳມະດາສຳລັບ ຊີວິດລຸກຢ້ານ
ປ່າຂາດຮົນຂອງພວກຂ້ຽ. ພວກຂ້ຽຢ່າງ-ພວກຂ້ຽລົ້ມກັນດ້ວຍ
ສຽງອັນແຜ່ວເບົາ ແຕ່ພັ້ງເຕັ້ມໄປດ້ວຍຄວາມຫວັງອັນໃດອັນໜຶ່ງ
ຈົດຈ່ຳ ແລະໝັກແໜ້ນ-ແລະທຳເກຄວາມຫວັງອັນນັ້ນແຫລະ ມັນ
ໄດ້ເປັນເຄື່ອງຊຸແຮງພວກຂ້ຽໃນເວລາຜ່ານຜ່າທຸ້ນຊັນ ແລະ ຕະ
ຫລົ້ງຄ້ຽ.

ລົງຫວິດຜາກຸ່ມນັ້ນໄປໃກເຕີບ ຂ້ອຽຈອນຫັ້ນກຶນເຂົ້າເຈົ້າ ແຮງແລ້ວຈຶ່ງຢ່າງຕໍ່, ບັກມັນເຫັນດີແລ້ວ ຫັ້ງສອງກໍ່ເກັ້ກໄກ່ເຂົ້າ ແຫ້ງຕົ້ມດຣອບແອວຂອງໄຜລາວມາ, ບັກມັນມີປີ້ງໄກ່ອ້ຽງໜົ້ງ, ສ່ວນຂ້ອຽຍັດນີ້ຊຶ້ນຫລອດ ๔ ຕ່ອນ. ໃນຂະນະທີ່ສອງສ່ຽວພວກ ຂ້ອຽພວມກຶນເຂົ້າຢູ່ນັ້ນ ບັກມັນເຮັດຕາມົ້ນຂົ້ນ, ຣົຫນ້າຈິດລົ:, ຂ້ອຽຄິດວ່າມັນແຕ່ນເຂົ້າ ແຕ່ແລ້ວມັນມັດຫລອນຫ້ວງຂົ້ນຢ່າງຖືກ ໃຈວ່າ:

ສ່ຽວ ເຂົ້ານ້ຳພວກເຮົາແລ້ວຣີບໄປໄວໆ - ຂ້ອຽຈຶ່ງແຕ່ຫັນ ງວາກລົນຫລັ ແຕ່ໃນຫັນໃດນັ້ນກໍ່ມີສອງປ໋ານຫັນມືດັ່ງກາດ–ກາດ ສອງສາມຈຸດ, ລຸກປົນຕ່ຳໃສ່ກ້ອນຫິນຫີຂ້ອຽເອ໋ອຍນັ້ນດັ່ງເຜ້ຽ:– ເຜ້ຽ:ຈາກນັ້ນກໍ່ມີສຽງຄົນຮ້ອງມາໃສ່.

–ເຮີ! ຈຸມຈຸ້ງຈຸ້ມາກັນໄປເລີ? ບ່ຢາກຕາຍຕ້ອງຍົກມື ຂົ້ນດຽວນີ້!.

ສອງສ່ຽວພວກຂ້ອຽໝຸບບັ້ງກ້ອນຫິນໃຫຍ່ຮ້ຽ:ກ້ອນແລ້ວຍິ ຕ້ານພວກນັ້ນຢ່າງບ່ໜ້ຽໜ້ໜ້າ, ເມື່ອເຫັນວ່າພວກຂ້ອຽບ່ຍອມພວກ ນັ້ນກໍ່ຍິງສຸມມາໃສ່ປ່ານຫ່າຝົນ, ພວກຂ້ອຽບຶດໄດ້ມຸມປະເສດຫີ່ອຳ ນອຍກ່ວາພວກນັ້ນຫລາຍ, ເສ້ງທີ່ແຕ່ບ່ອນນັ້ນວ່າວຫລຸບແຕ່ຫມ້ຽ ຫນຶ່ງເຕົ້ານັ້ນ. ສ້ກັນໄປຊົ່ວຫນຶ່ງສຽງປືນພວກນັ້ນກໍ່ລ່ຽງອອກ–ຫ່ຽງ ອອກ, ແລະ ໄກໄປ–ໄກໄປ, ບັກມັນຕາມກົ້ງໄກ: ກົ້ງໄກ້ມາຫາ

ຂັ້ງ. ຈັກແມ່ນມັນຕ້ອງການເວົ້າຂັ້ງ--ແຕ່ບໍ່ທັນເວົ້າບັ້ງເຈີນມີສຽງ ຍິນດັ່ງເຮຽະ--ເຮຽະສີ່ຕ້ານຂາດຢູ່ຂ້າງເບ້ອງຈ້າຍນອກຂັ້ງ, ບັກມັນ ລ້ົມຟຸບລົງ ຂັ້ງໂດດໄປບັ້ງຕົ້ນເປ່ືອຍໃຫຍ່, ຫລຽວໄປເຫັນນອກ ນັ້ນຫມູ່ບບັ້ງຈຸມໂພມນ້ອຍຕ່າງຈາກນອກຂັ້ງເກືອບ ८० ແມັດ. ຂັ້ງ ແກະແມ່ກແຕກສອງແມ່ວຍ ແກ່ວງຕາມຂັ້ງກັນເຂ້ົາໄປ ພ້ອມຂັ້ງ ກວາດປືນໃສ່ສອງລວາດຍາວ, ສຽງປືນມັນກໍ່ຫລວນດັບລົງ, ຄວນ ຂ້ົ້ເສ້ົກແມ້ດແລ້ວຂັ້ງເຫັນສອງຄົນເຮົ້ານອນຕາຍກອງກັນຢ່ໍ, ຈ້ໍ ນອກຢູ່ເຊ້ົ່ງແມ້ກໍ່ເຊ້ົ່ຍິງຄືກັນ. ຂັ້ງຕາມເຂ້ົ້າໄປຕ່ານັກມັນເຫັນແຕ່ ເລ້ືອດວ່ານຫ້ົວໃຕມັນ--ມັນເລ້ືອກຕ່ານາຫ່ານ້ັ້ງແລ້ວນ້ົ່ງ ແລ້ວ ເວ້ົ່ານ້ົ່ມີລັກສະນະວ່ານຄ່ໍາສ່ັ້ງໃຫ້ຂັ້ງວ່ໍ:

ເກ້ັ້ງ! ໃຕຕ້ອງຖ້ຽງດ້ຽວນ້ົ້! ປະໃຫ້ເຮ້ົ່ານ້ັ້ງຢ້ັ້ງກ້ໍ່ໄດ້ແລ້ວ ດ້ຽວນ້ົ້ເຮ້ົ່ານ້ົ່ຖ້ົກຂ່ານ້ົ່ເຈ້ັ້ບແລ້ວ ແຕ່ບ່ໍ່ທ່ານ້ັ້ກປ່ານ້ໃດດ້ວກ. ໄປ--ໄປ ດ້ຽວນ້ົ້ໂລດ--ຂັ້ງຕ້ົກໃຈຕ່ໍ່ຄ່ານເວ້ົ່ານ້ົ່ຂ້ົ່ງມັນ ແຕ່ຂັ້ງກ້ໍ່ຕ້ົກລ້ົ່ງ ໃຈວ່ານ້ົ່ຖ້ົ່ຍເດ້ົ່ຍ່ານເພ່ານ້ົ່ວ່ານ້ົ່ຂັ້ງກ້ໍ່ແມ່ນລຸ້ກ້ັ້ງຊ່ານ້ົ່ຍດ້ົ່ກັນ--ຂັ້ງຖ້ຽງ ນ້ັ້ກມັນຕ້ົ່ມຫ່ານ້ົ່ຍແນວແລ້ະຂັ້ງກ້ໍ່ຍອມໃຫ້ມັນຖ້ົ່ຍ--ນ້ັ້ກມັນຫລຽວ ເ້ັ້ງໜ້ານ້ັ້ງດ້ວ້ຍສ່ານ້ົ່ງຕ່ານ້ົ່ວ່ານ້ົ່ງຄ່ານ້ົ່ວ່ານ້ົ່ເຫ້ັ້ມອ້ົ້ກເຫ້ັ້ມໃຈ, ເ້ັ້ົ່ານ້ົ່ ຂ້ົ່ງມັນກ້ົ່ວ່ໄປດ້ວ້ຍນ້ົ້ານ້ົ່ ມັນຍ້ົ້ກສ່ານ້ົ່ມເ້ັ້ົ່ອ້ັ້ນ້ົ້ມ່ານ້ົ່ເ້ັ້ົ່ຈ້ັ້ດແລ້ວ ເວ້ົ່ານ້ົ່ນ້ໍ່ານ້ັ້ງດ້ວ້ຍຄ່ານ້ົ່ວ່ານ້ົ່ເວ້ົ່ານ້ົ່ຕ້ົ່ເຮ້ັ້ດໃຫ້ຂ້ັ້ງແ້ລ້ະມັນຄ້ົ່ວ່ໃຈວ່ານ້ົ່ວ:

—ເກ້ັ້ງ! ສ່ານ້ົ່ງ່ວ່ານ້ົ່ເຮ້ັ້ຍ! ໃຕຈ້ົ່ງຟ້ັ້ງຄ່ານ້ົ່ວ່ານ້ົ່ເຮ້ົ່ານ້ົ່. ເຮ້ົ່ານ້ົ່ໄປບ່ໍ່ໄດ້

ອີກແລ້ວສ່ຽວ ເຮົາບໍ່ຢາກບອກໃຕ ແຕ່ຈຳເປັນຕ້ອງບອກຂາເຮົາ ຫັກໝົດສອງເບື້ອງແລ້ວ, ຖ້າໃຕຮັກເຮົາ-ໃຕຈົ່ງຟັງຄວາມເຮົາ - ໄປ-ໃຕຖອຍສາສ່ຽວ.

-ມັນສ່ຽວ! ເຮົາບໍ່ອາດຈະຈາກໃຕໄດ້ດອກສ່ຽວ, ໃຕຈົ່ງເຫັນໃຈເຮົາ, ເຮົາຈະຢູ່ນຳໃຕ, ຈະເຫັນເພື່ອນຮ່ວມນຳໃຕ, ເຖິງຂັ້ນວ່າພວກເຮົາຕ້ອງຕາຍພວກເຮົາກໍຕ້ອງຕາຍຮ່ວງກັນຢູ່ໝົ - ຂ້ອຍ ພະຍ·ຍາມຂໍຄວາມເຫັນໃຈຈາກມັນແມວມັນ ແລະຂ້ອຍກໍຢາກໂດດກອດຄໍມັກມັນໃນເວລາທີ່ມັນບອກວ່າ: "ຂາເຮົາຫັກໝົດສອງເບື້ອງ" ມັນໂລດ-ແຕ່ເວລານັ້ນພວກສັດຕູຍ່ຽວຢູ່ເຊິ່ງໜ້າມັດຍິງສຸມເຂົ້າມາໃສ່ອີກ, ພວກຂ້ອຍເຊົ້າເວົ້າກັນແລ້ວສັນໜ້າໄປສູ້ກັບພວກມັນ, ເທິ່ງໆພວກຂ້ອຍຈຶ່ງເກາະດ້ານສອງສາມຂາດ ນຳໃຫ້ພວກມັນຮ້ ວ່າພວກເຮົາບໍ່ຍອມມັນຢ່າງເດັດຂາດ - ສຽງປືນມໍດລົ່ງແລ້ວກັກມັ ຫັນມາເວົ້ານຳຂ້ອຍອີກ:

ເກັ່ງ! ໃຕຮູ້ບໍ່ວ່າ ເປັນຫຍັງພວກມັນຈົ່ງບໍ່ຍອມຖອຍ ແລະ ມັນພັດບໍ່ບຸກໂຈມຕີພວກເຮົາແຮງກ່ວານີ້ - ອັນນີ້ແມ່ນມັນຕິ ຈ່ອງ ພວກເຮົາບໍ່ໃຫ້ພວກເຮົາຖອຍ, ພວກມັນໄປນຳເອົາໝູ່ມາອີກແລ້ວ ພວກມັນຊຸອ້ອມຈັບພວກເຮົາຫັ້ງເປັນ. ຈັ່ງຊັ້ນເຮົາຈຶ່ງເວົ້າວ່າໃຫ້ໃຕ ຖອຍສາ, ໃຕຈະຖືເອົາໂອກາດນີ້ເພື່ອເປັນການລ້ຽງແລ້ວບໍ່ໄດ້ດອກ. ໃຕຄວນຊອກຫາໂອກາດໃໝ່ທີ່ດີກ່ວານີ້-ໄປ-ໃຕຈົ່ງຟັງຄວາມເຮົາ

ส่วนเธอ! ถ้าแม่นเธอตายผู้ที่นี้อีสลิยาณใตไปรอดอ้ายมั้ย แมลสาวธักจุาณ ใตจิ่งเอ้าเลื่องนี้ใส้มอกเย็มรู้นำ และถ้าใตมิโอภาณเมือยามยาม ใตจิ่งนำเอ้าเลื่องนี้ไปเอ้าสู่แม่เธอฟังแด่ สำลับ "ปามี" ของเธามันใส้ใตพะยายามอิบอุ่นลาอ และเธอย่ำฝากเลื่องอันนี้ดีมใส้ "ปามี" แด่ – ใตพะยายามสิ่งใส้รอดมิ "ปามี" จุ่อยเธอแด่เมิส่วน!– ยักมันสิ่งเอ้าตั๋วจักเอ้าที่มัฐอันหนึ่ง ออลจากถิ่งเสื้อมายิ้มใส้ลู้–แล้วมันยิ่งเอ้านำลู้อีกว่าะ ส่วนเลื่องสิ่เธอเอ้าหมั้น "ปามี" ไอ้นั้นใส้ "ปามี" ใจ้เลียสา–เอ้าแล้วมันก็ยิ้มลิอดอ้ายอาณสิสุกจุม ลิเจอาที่มันมอมหมันธักกับ "มางปา นิ" คู่ธักของมัน และ แล้วมฐงจุ๊จดฐวธอยยิ้มมันกำจาง ไปม้อมตั๋วมิสฐงสะอื้น และน้ำตาจุ๊มออกมา.

ยักมันใจ้รูบกามแมวมัน เมื่อบังคับใส้ลู้ต้องถอยหนีจากมัน – ลิมลวามมันบ่ใด้ลู้จิ่งติกลิงใจถอย. แต่ว่าก่อนจะถอยหนีจากมันลู้ยังใส้คำสันยาแก่มันว่า; "จะเธัดทุกสิ่งทุกย่างใส้สมกับลวามตั๋งใจของเธา, ถ้าแม่นใตตากเสฐสะละปูในแส่งนี้อีสลิเธาก็จะมะยายามล้างแค้นจิมสุดกำลั๋ง, เฒ่าแม่นเธาจะมีลวามลำยากยากเลม หลิจำเป้นต้องตายเธาก็ยใส้ลวามทุก และกามตายของเธามันเป้นกามล้าง

ແຄ້ນແຄມສ່ຽວ" ຂ້ຽຫັ້ງເວ້າຫັ້ງປົດຖ້ຽລຸກປືນ ແລະຫມາກແຕກ ອອກມາກອ້ງໄວ້ຕໍ່ຫນ້າມັນ, ສ່ວນຂ້ຽແມ່ນເອາລຸກປືນໄປນຳພ້ຽງ ແຕ່ ຝ໐ ລຸກກັບຫມາກແຕກຫມ່ອຍຫນຶ່ງ.

ດວາກຮັກແພ ແລະດວາມເຫັນອົກເຫັນໃຈກັນລະຫວ່າງ ສອງສ່ຽວພວກຂ້ຽໄດ້ພຶມພາບອອກມາດ້ວຍປາຖນ້ຳຕາອັນໃສແສນ ໃສປຽບເຫມືອນສາຍໃຈແຫ່ງການເປັນສະຫາຍຂອງພວກຂ້ຽ ຈຶ່ງ ສາມຂຸ່ນບ່ມື ຕະຫລອດໄລຍະ ๘๑ ປີທີ່ໄດ້ເພິ່ງຊີວິດຢູ່ໃນໂລກ ອັນໄພສານຫນ່ອຍນີ້ ສົ່ງພະມາວັນອັນຮີກເຮ້ືອຕົບຫມາຈຶ່ງໄດ້ວາດ ເອົາໄວ້ສຸກພາບທີ່ເດ່ັ່ງຂຶ້ນ ແລະຫນ້າປ້ານກ໋ອນັ້ນມັນໄດ້ກາຍເປັນ ວັງສະມຸດອັນກ້ວາງເລິກ ທີ່ຖືກລ້ົມອ່ັ່ງໄປດ້ວຍດວາມເຫັນອົກເຫັນ ໃຈຂອງສອງສ່ຽວພວກຂ້ຽ.

ຂ້ອຍຈາກສ່ຽວຮັກ ແລະຈາກໂດກຫີນຕຶກະຫລຸບກະໂໝນມັນ ໄປຢ່ວ້ງ໐ຽບ໐ໆໃນຍາມດວ້ງຕາເວັນໄດ້ຕ້ັ້ງຫນ້າຍ່າຍມາ, ຂ້ຽຫມຸບ ບ້ັ້ງຫີນກ້ອນນ້ັ້ນ. ບ້ັ້ງຕົ້ນໄມ້ຕົ້ນນ້ັ້ນຫລ໐ຽດີ້ນເບ້ັ້ງສ່ຽວດ້ວຍດວາມ ຕ່ອງຫາ. ຈາກນ້ັ້ນໄປປະມານ ๑๐ ແມ້ດກ໋ມີສ໐ຽງປືນດ້ັ້ງຂ້ົ້ນປະ ມານ ๗-๘ ລວາດແລ້ວກ໋ມ້ີດໄປ, ບ້ັ້ກນ້ັ້ນອ່ວ້ຍຫນ້າມາຮ້ອງ ໃສ່ຂ້ອຍ:

– ສ່ຽວເ໐ັ້ງເຮ້ີຍ! ໂຕ໐ຽຟ້ັ້ງເນ້ີ!–ສ໐ຽງຫມາກແຕກສ໐ຽງ ໃດດ້ັ້ງແຮງກ່ວ້າຫມູ່ແມ່ນສ໐ຽງນ້ັ້ນແຫລະ ທ້ີເຮ້ົາຈາກໂຕໄປ-ແຕ່

ໃຕຢ່າໄດ້ກັງວົນໃຈນຳເຮົາເມີ່ສ່ຽວ–ໄປ -ຂໍໃຫ້ໃຕຈົ່ງໄປດີ–ໄປອ່າວ ໄວແດ່ໃດສ່ຽວຈັກໜ່ຽວກເຂົ້າມາຮອດໃດ – ລະມັດລະວັງແດ່ເນີ ສ່ຽວ.

ຂ້ຽແນມເບິ່ງໜ້າມັນດ້ວຍດວາມວັດວ້ົນຕັນໃຈ ແຕ່ບ່ຮູ້ຈະ ຕອບມັນແນວໃດ. ໃຫເອີຍສ່ຽວຕີ່ຮັກ! ເຮົາວັດສະຈັນໃຈສ່ຽວ, ວັດສະຈັນຢາດເລືອດຕີ່ແດງເຂັ້ມຂອງລຸກຜູ້ຊາຍ ແລະກໍຮູ້ສຶກສະ ອ້ົນສະອວນຕ່ການຕີ່ຕົນເອງໄດ້ມີນິດຜູ້ອົ່ງອາດກ້ຳຫານຕີແນວນັ້ນ.

"ນັ້ນເອີຍ ! ເຮົາໄປເນີ ສ່ຽວ!" ນ້ຳແມ່ນສຽງກ່າວຄຳອຳ ລາຕີ່ຂ້ຽດາດວ່າແມ່ນຄັ້ງສຸດຕ້ຍລະຫວ່າງສອງສ່ຽວນວກຂ້ຽ - ແລ້ວ ຂ້ຽກໍເລີ່ມຫັນຫລັ່ງໃສ່ບັກມັນແຕ່ບາດນັ້ນ ຂ້ຽຈາກມັນໄປແລ້ວແຕ່ ສຽງຮ້ອງສັ່ງອັນສະເທືອນໃຈ ຕີ່ມັນໄດ້ສົ່ງໃຫ້ຂ້ຽໃນຮ່ວງນາຕີ່ກ່ອນ ນັ້ນຍັງຄົງເປັນເຫ້ືອນສຽງເພ້ງໃສກຕີ່ວ້ວນໃຈຕິດຕາມຂ້ຽຈົນຕະ ຫລອດ. ແມ່ນແລ້ວ... ສຽງນັ້ນຫາກຜ່ານຫູຂ້ຽຫຽງຄັ້ງດຽວແຕ່ ຂ້ຽບັດສາມາດຈື່ນັ້ນໄດ້ສະຫລັກເອົາໄວ້ຫຸກຫາຍຕີ່ຫນ້າສັກກະລະບູຊາ ຍິ່ງສຳຫລັບຂ້ຽ ແລະສຽງຮ້ອງສັ່ງລາປະໂຫຍກໃຫນ່ຕີ່ຂ້ຽໄດ້ສົ່ງ ຫາງໃຈໄປຍັ້ງລາງຂ້ວນຂອງນັ້ນກໍຍັ້ງຄົງກັ້ງວານໄປຕ້ວກ້ົງຫອງ ຂອງ ອາມາຈັກອັນໃຫສານແສ່ງດວງໃຈຂອງຂ້ຽ.

.... ນັ້ນເອີຍສ່ຽວຕີ່ຮັກ! ເຮົາມີຄວາມອົ່ງອາດກ້ຳຫານຫນ້ຽ ເກີນໄປແນ່ນບ່ໍ່ສ່ຽວ ?.... ເຮົາກິນແຫນງຫລາຍ– ກິນແຫນງຕີ່ໄດ້

ປະສ່ຽວໄວ້ໃນປ່າເລິກດົງສມາແສ່ງນີ້ແຕ່ຜູ້ດຽວນັ້ນເຮີຍ! ແສ່ງນີ້ ຈະແມ່ນເທວຊີວິດຂອງໄຕອີ້ຫລີບໍ ?.... ຂໍໃຫ້ໄຕສະຫນິດຕິດນັ ຄັບໄລກໜ່ອຍນີ້ດ້ວຍ ວິລະກຳອັນຍິ່ງຍວດຂອງສ່ຽວໄປຈົນຕາບ ເທົ່າໃດໆເຖີດ.

ມູເຮົ້າລຳເນົ້າໄພເອີຍ! ໃສມໜ້າຂອງເຈົ້າຊ່າງນິລິກຄິກຂົມ —ແຕ່ຂ້ຽຂໍໃຫ້ເຈົ້າຈົ່ງຈ່ອຍຄົມຂັນຄານໃຫ້ຊີວິດອັນອ່ອນນ້ອຍຂອງ ສ່ຽວຂ້ຽໃຫ້ຫລຸດພົ້ນຈາກວົນຕາຍນີ້ ໄປດ້ວຍຄວາມສະວັດດີພາບ ເຖີດ.... ພັນເຮີຍສ່ຽວ—ສ່ຽວຈົ່ງຍົກໂຫດໃສ່ແມ່ເຮົ້າ—ເຮົ້າໄປເນີ ສ່ຽວ !— ຂໍລາສ່ຽວເປັນຄັ້ງສຸດທ້າຍ.

ຂ້ຽຫັ້ງຍ່າງຫັ້ງວິ້ງວອນແນວນັ້ນໄປຈົນເພີ້, ມູຜ່າປ່າດົງງຽບ ສະຫງັດ, ສຽງຈັກຈັ່ນແມງວີວ້ອນ ຢ່າງສ່ວນເທົ່ານ້ຳປະສານກັບ ສຽງລົມຕ້ອງຍອດໄມ້ສີສູງຕະງ່ານ ໄດ້ເຮັດໃຫ້ດົງເລິກແສ່ງນັ້ນກາຍ ກາຍເປັນແຄ້ວໂສກອັນເປັນແສນເປັນ, ຈະຫາບ່ອນເສົ້ງໃຈບ່ມີ ເລີຍ.

ໃນຂະນະ ສຽງສັ່ງແກມສຽງສະອື້ນພວນບັນເລງຢ່າງບໍ່ເປັນ ຈັ່ງຫວະຢູ່ໃນຫົວໃຈຂອງຂ້ຽນັ້ນ, ຢູ່ເບື້ອງຫາງຫລັງກໍປະຕິດວ່ານີ ສຽງປືນຈຸດໃສ່ມ່ລັ້ນລອາດຖີ້ໆ, ນັ້ນເຮັດໃຫ້ຂ້ຽກ້າວຍາດຕີນຕໍ່ ໄປບ່ໄດ້ອີກແລ້ວ, ຂ້ຽປືນຟັ່ງເທິ່ງເຕີບແຕ່ສຽງປືນກໍ່ຍັງດົງດັງສະ ຫນັ່ນ:ປັນລອາດຍາວຫ້ອງມາຕາມຫວ່າງມູ, ເທິ່ງໆຈຶ່ງໄດ້ງຶມສຽງ

ແຕກຍາດໜຶ່ງ–ເວລານັ້ນຂ້ອຍຕ່າງຈາກສ່ອຍຮັກຂອງຂ້ອຍໄປປະມານ ສິບລັກແລ້ວ, ຍິ່ງຟັງໄປເທິງສຽງນັ້ນກໍຍິ່ງດັງຖີ່ເຂົ້າ-ຖີ່ເຂົ້າ, ຕົວ ຮ່າງກາຍຂອງຂ້ອຍສັ່ນໆເຊັ່ນໆ.

ໃນທີ່ສຸດຂ້ອຍຕັກລົງໃຈ ແລ່ນຕະບຸບຕະພາບຄືນໄປຫາສ່ອຍ. ແຕ່ວ່າ, ຍ່ໍໄປໄດ້ປະມານຮ້ອຍແມັດສຽງລະເບີດສະເທືອນດິນຕີ ຍັກພັນບອກເປັນສຽງສັນຍາໃຫ້ຮູ້ກ່ານລາຂອງມັນກໍດັງຂຶ້ນ ຂ້ອຍ ຢືນຈົກຢູ່ກັບໜ້ອງດ້ວຍຄວາມສິ້ນຫວັງ, ຂົມຫມາວແຕກເຍື່ອກ ຂຶ້ນຕໍ່ວ່ໂຕ. ເວລານັ້ນນ້ຳຕາຂອງຂ້ອຍກັ້ນໄວ້ບ່ໄດ້ອີກແລະຂ້ອຍກໍ່ບ່ຕ້ອງ ການຄືນມັນ–ມັນໄຫລລົງ–ໄຫລລົງ ແລະກໍໄຫລລົງອີກຕາມລຳພັ ເໝືອນສາຍນ້ຳທີ່ລົ້ນລົງຈາກສາຍຄາເຮືອນໃນຍາມຝົນກ່ຽມສັ່ງ ພ້າ, ເວລານັ້ນພາບກ່ານຕາຍຂອງຍັກພັນໄດ້ແລ່ນຜ່ານສາຍຕາຂອງຂ້ອຍໄວ ຄືກັນກັບຫົວລົມທີ່ໄດ້ພັດເອົາກິ່ນອາຍເຫມັນກຸຍ ຈາກຜີປ່າຊ້າຂອງ ພວກໂຈມຢຸ້ມຊີວິດ.... ໂຫເຮີຍ !... ຊີ່ວິ່ມາທີ່ຫນຶ່ງຂອງໂລກຊ່າງ ມີຄວາມໂຫດຮ້າຍສ່ານ່ານ່ຳງໜ້ານ້ຳຍ້ານກົວໄດ້ປ່ານນີ້, ພຽງສ້ອຍ ຫນຶ່ງຂອງວິນາທີ່ຄ່ອຍກ່ານະຈຸລາດໄດ້ປຸ້ນເອົາ ຊີວິດຫນຸ່ມຂອງສ່ອຍ ຮັກຂອງຂ້ອຍໄປຢ່ໍ່ງໄຮ້ຄວາມສົງສານ. ແຕ່ຮ !!! ຊີວິດທີ່ໄດ້ ແຂວນໄວ້ບົນຍອດສູງຂອງຄວາມກ້າກັ່ນຂອງ ຍັກນ້ຽມີແສດຄ້ວ ແມວນ້ຽນັ້ນ ມັນໄດ້ເຮັດໃຫ້ປ້ອງຊີວິດຂອງຂ້ອຍເອງຈົມກົ້ມນ້ຳລາຍ ຝົດ, ຂ້ອຍຄັດສະຈັນຄວາມອະນຸນ້ຳຫານຂອງມັນແລະກ່ຍຸຊາຄວາມອະ

ມືນີ ຫາບນັ້ນສະເໜີອນພະເຈົ້າຊິ ວ ດອ ງ ສັກສິດຂອງຂ້ອຽເອງ–ຄຸນຄ່າ
ອັນລ້ ຳ ລ ິ ດຂອງບັກພັນ ທ ີ ່ ມ ີ ນ ີ ້ ແ ຫ ລ ະ ທ ີ ່ ມ ັ ນ ຈ ະ ຊ ຸ ກ ຫ ລ ັ ງ ຂ ້ ອ ຽ ໃ ຫ ້ ກ ້ າ ວ ໄ ປ
ແ ລ ະ ກ ້ າ ວ ໄ ປ ສ ູ ່ ມ ື ຫ ນ ຶ ່ ງ ທ ີ ່ ຂ ້ ອ ຽ ໄ ດ ້ ກ ະ ໄ ວ ້ ແ ລ ້ ວ – ມ ັ ນ ນ ັ ້ ນ ແ ມ ່ ນ ກ ານ ລ ັ ງ
ແ ຄ ນ , ແ ມ ່ ນ ກ ານ ເ ຮ ັ ດ ໃ ຫ ້ ຮ ູ ້ ຈ ັ ກ ລ ິ ກ ອ ັ ນ ດ ຳ ຂ ອ ງ ມ ື ນ ກ ່ ອ ນ
ແ ລ ະ ມ ື ກ ່ ອ ນ ໆ ນ ຸ ້ ນ ໄ ດ ້ ກ າ ຍ ເ ປ ັ ນ ກ ານ ຄ ິ ດ ນ ັ ນ ຊ ິ ເ ລ ີ ອ ດ ກ ັ ບ ພ ວ ກ ຜ ີ ມ ານ .
ມ ື ນ ນ ັ ້ ນ ຂ ້ ອ ຽ ອ າ ດ ຈ ະ ຕ າ ມ ໄ ປ ຫ າ ອ ້ າ ຍ ຊ ຸ ງ ບ ຸ ນ ມ ີ – ໄ ປ ຫ າ ອ ້ າ ຍ ຕ ິ ດ ຫ ອ ງ ມ າ
ແ ລ ະ ໄ ປ ຫ າ ບ ັ ກ ພ ັ ນ – ມ ື ນ ນ ັ ້ ນ ຖ ້ າ ແ ມ ່ ນ ຈ ່ າ ຍ ິ ມ ມ ີ ບ ານ ອ ະ ນ ຸ ຍ າ ດ ໃ ຫ ້ ຂ ້ ອ ຽ ນ ົ ບ
ບ ັ ກ ພ ັ ນ ຂ ້ ອ ຽ ຈ ະ ເ ລ ົ ່ າ ເ ລ ື ່ ອ ງ ຄ ວ າ ມ ຜ ິ ດ ຫ ວ ັ ງ ລ ะ ຫ ວ ່ າ ງ ຂ ້ ອ ຽ ກ ັ ບ ສ າ ວ ເ ມ ັ ດ
ສ ິ ລ າ ແ ກ ັ ນ ບ ่ ອ ງ ສ ู ່ ບ ັ ກ ພ ັ ນ ຟ ັ ງ , ບ ັ ກ ພ ັ ນ ຈ ະ ເ ວ ົ ້ າ ວ ່ າ ບ ັ ກ ແ ຂ ງ ຂ ี ้ ດ ັ ່ ງ ໃ ຫ ้ ຂ ้ ອ ຽ
ອ ີ ກ , ແ ມ ່ ນ ອ ນ ລ ะ ບ ັ ກ ນ ັ ້ ອ ຽ ສ ะ ຫ ລ ອ ກ ກ ອ ກ ເ ຮ ี ย ! ສ ອ ງ ສ ่ ຽ ວ ພ ວ ກ ເ ຮ ົ າ
ຕ ้ ອ ງ ນ ົ ບ ກ ັ ນ ອ ີ ກ ເ ລ ื ่ อ ง ຊ ้ า ຫ ล ิ ไ ອ ມ ื ນ ข ่ เ ป ั น ข ั น ห า ด อ ก ส ่ ฮ อ .

ຂ ้ ອ ຽ ໄ ດ ้ ແ ຕ ่ ຄ ิ ດ ແ ນ ວ ນ ั ้ ນ ແ ລ ะ ຄ ิ ດ ແ ນ ອ ນ ั ้ ນ ຢ ่ า ง ข ่ ร ู ้ เ ข ื ่ อ .
ແ ຕ ่ ຂ ้ ອ ຽ ກ ็ ข ่ ร ู ้ ว ่ า เ ข ื ้ อ ง ใ จ ท ิ แ ท ้ จ ิ ง ท ี ่ โ ล ภ ก ็ ค ิ ด ท ำ ม ะ ช า ด แ ห ่ ง น ั ้ น ไ ด ้
ມ ອ ບ ໃ ຫ ้ ຂ ้ ອ ຽ ນ ั ้ น จ ะ ແ ม ่ น ห ย ั ง ? ແ ม ่ น ใ ผ ແ ล ะ ม ี ข ่ ??

ຄ ວ າ ມ ແ ຫ ้ ง ແ ล ้ ง ເ ป ่ า ป ่ ฮ อ ข อ ง ด ิ ง ແ ກ ม โ ล ก ແ ห ่ ง ม ื ้ น ไ ด ้ เ ร ั ด
ໃ ຫ ้ ຂ ้ ອ ຽ ร ู ้ ก ั บ ค ว า ม ย ้ า ม ก ิ อ , ห ื ่ อ ส ะ ล ะ ม า ง ข อ ง ข ้ อ ย ป ะ ก ิ ด อ ่ า เ ย ั ม
ล ิ ง ป า ม ข อ ม ผ ี ย ิ ม ห ม า ว ແ ล ะ ย ิ ม ห ิ ว ແ ต ก เ ย ื ่ อ ก ๆ . ແ ต ่ ข ้ อ ย ก ็ ย ั ง
ส ื บ ต ่ า ไ ป อ ี ก เ พ ร ะ อ ่ า ส ิ ่ ง ท ี ่ ต ั ม อ ู ่ เ บ ื ้ อ ง ห ม ้ า ข อ ง ข ้ อ ย ก ็ ย ั ง ต ิ ง แ ม ่ น ม ุ ง
ແ ล ะ ด ิ ง ใ ห ย ่ จ ึ ่ ง ข ้ อ ย เ อ ง ข ่ ต ั น ร ู ้ อ ่ า ล ิ ด ฉ า ด ແ ล ะ ข ั น ย า ก า ด ต ี ม ี ใ ม

ແຫ່ງນັ້ນເປັນແນວໃດເທື່ອ.

ລາຕິການໄດ້ຄ່ອຍເຄື່ອນເຂົ້າມາພ້ອມໆກັບການເລື່ອນລັບ ດັບ ແສງຂອງດວງຕາເວັນ. ມັນໄດ້ກວາດໂຮມເອົາຄວາມສະຫວ່າງສະ ໄຫວຈາກສິ່ງນີ້ນັ້ນໄປຈົນໝົດ, ແມ້ງໝົ່ງຄວາມນຶດແລະຄວາມ ໝອງໄດ້ເຄື່ອນເຂົ້າມາປົກຄຸມໄປໝົດ. ເມື່ອນອນຂອງຂັ້ນໃນ ຄືນນັ້ນແມ່ນອນວ່ານັ້ນຕ້ອງແມ່ນຈຳພວກນົກເຄົ້າ, ນົກກຸ້ກຸ ແລະ ນົກຂີ້ຕີ່ເທົ່ານັ້ນ, ສຽງຮ້ອງກຸກ ກຸກ--ກູ ກູ ແລະ ສຽງຕິ ຕິ ຕິ--ຕີ ໄດ້ເຮັດໃຫ້ຂັ້ນຮູ້ສຶກນັ້ງໃຈຕໍ່ການເປັນເພື່ອນລະຫວ່າງຂັ້ນ ກັບພວກເຂົ້າໃນຄ່ຳຄືນອັນປ່ຽວນຽບແນວນີ້.

ຍ້ອນຄວາມອິດເມື່ອຍຫິວໂຫຍຂອງຂັ້ນ. ຄືນນັ້ນພາຍຫລັງ ທີ່ຂັ້ນເຂົ້າແຫ້ງກຳສຸດທ້າຍທີ່ເຫລືອຢູ່ໃນຖົງໄສ້ "ລັກໄກ່" ຂອງ ຂັ້ນແລ້ວຂັ້ນກໍຕັ້ງໃຈນອນແຕ່ຫົວຄ່ຳ, ແຕ່ກ່ວາຂັ້ນຈະເຊື່ອບຫລັບໄປ ກໍເປັນເວລາຂ້ອນຄືນແລ້ວ, ຄືນນັ້ນຂັ້ນຝັນຢ່າງບໍ່ເປັນລັກເປັນຕອນ, ຂັ້ນຝັນເຫັນພໍ່, ຝັນເຫັນອ້າຍຫົດສອງມາ, ຝັນເຫັນຍັກພັນ ແລະ ຝັນເຫັນນ້ອງສາວຂອງຂັ້ນ ກັບເພັດສິລາ-ຄູ່ໃຈຂອງຂັ້ນອີກ ແຕ່ ແລ້ວຂັ້ນກໍຫລອນສະເດີດຕື່ນ ພ້ອມກັບສຽງແຕກຕັ້ງບາດໜຶ່ງ, ແຕ່ບໍ່ຮູ້ວ່ານັ້ນແຕກຢູ່ທາງໃດກັນແທ້, ກົກສຽງນັ້ນນຶດໄປແລ້ວຍັງ ມີແຕ່ປາຍສຽງທີ່ດັງຣົ່ນໆກ້ອງຈາກພາກຸ່ມນັ້ນໄປສູ່ພູໜ່ວຍອົ້ນເລິ່ງເຕີ້ຍ ຈຶ່ງຄ່ອຍນຶດລົງໄດ້. ຂັ້ນນັ່ງກຳປົ່ມຈັ່ງໃຫ້ເພື່ອນນາຍພານໄດ້ຍິນສຽງສັ

ป่า, แต่ก็บ่ปะกิดมิส฽งอันใดที่ใหม่ไปก่อาส฽งร้องจิด–จิด –จิ–จิที่สะหายหมุมุกหมูหอายไล่ยาดผู้สาอ และ ยาดอา หามกันฝูตามยอยเคื่อหมากบ้า และสุมหอายหูมเต้ามั้น, ฮู้เบิ่งหลังลิ่งใส่เหง้าไม้ดู่ใหย่ แล้วมะยายามก็่งตาไอ้. สัง เกดไปรอบโต, แต่อ่ายอ้มยามมันแม่มกางคิม ดั่งมั้นฮู้ จิ่งเต้มมายใดมายหนึ่ง ที่เบ้นปะหอัดกามฮองดิ่งใหย่ แต่งนี้ได้ยากก่อาที่ฮู้ได้เต้นความจิ่งฮองโลก ตั่งหมิดใม ยามกางเอ้น และแล้วอำนาดฮองความอิดเมื่อยมันได้เฮัด ให้ฮู้สะมั่งไปอิกในท่ามกางลาติกามอันเยนย่าง.

แสงหองฮองอาลุนมะกามได้กับมาย้฽มยามมิมิบมือก, ห้องฟ้าเบื่องบิอละมาค่฽สะหว่างออกหกะมะ, ม่ามเมก ฮาวๆได้หยับลิ่งมาก็วยู่ตามหว่างพู,น้ำห้อยมั่งที่ไหลย่างเบ้น อิดสะละตะหลอดปีตะหลอดฮาดมั้น ส่วนเทียอายสีฮาว มอมเปันก็อบางๆ, แม่งหมั่งมะอาก็ดดองเสาะใสเปันปะ กายก็เล็มย้ม จากฮอบฝ่าเบื่องบิอละม. เมดม้าหมอกที่ฮู้ ต้อมแล้นยู่ตามกางใบหยัสะล้อมแสงตอบดองตาเอ้นเหล็อม ละหยิบละหยับเหมือนเมดแก้วที่จับยู่ตามต้นหูฮองาสาอ ข้าม มอกในยามมั้น. มีฮู้สิบต่เดินกางมุ่งหน้าไปยังหิดตาเอ้น ออก, ฮู้คิดเห้นิหตามเลื่องหมั่งที่ผ่ฮู้เล่าสู่ฟังฟ่างจากมี้ ๑๐

ท่าอปีแล้ว, ขัวบ่จื่อว่าแม่นมีหามเลื่องหยังดอก แต่มีบางตอมเมิ่นเว้าว่า "ถ้าเดินทางไปดั่งหลิไปหาที่เมิ่งมาอาไส ย่าได้ไปทางทิดตาเอมติกมิกเค้ามอมบ่ดีแล เพาะทิดมันมิดีมามหลาย, ถ้าจะไปให้ไปทิดตาเอมออกจะดีแล" อ่าฉุม, ดั่งมีมหามปั่นปายติมไปยังทิดตาเอมออกของขัวเต็อมี มอกจากไปตามอุดิมหามของขัวแล้ว มียังแม่มหามไปตามมีมตามแม่น และไปตามหามสั่งสอมของผู้เปมีม่อิกด้วย

ทางเดินของขัวมีมียิ่งมีบอมตะลาย ธัวแปดมันปะหาม, ขิดมัดเหมันธูเสือ, ดาอมัดมีบหมู่ฉ้าง–ขัวทังหาทางเอมทังจิ่มมิมมำแต่ผู้ดูอ: ธิ! "หอิดเอมแล้วมัดมีกำมาผ่า–หอิดร่าก้อม มัดมาม้ ร่าหลองมีม่!",

ค้ายเลองมีมีขัวได้ติกไปเถิงสายห้อยมังสายหมิ่ง ที่คิดกัวอสัวอสอดไปตามหอ่างมู และกแม่นเอลาที่ขัวอิดเมื่อยจิมเกือบยิกขาบ่ขึ้นอิกเลิ้ว, ขัวทังมายปืม ทังเอาะจิกปูตามเงิบหิมมีมได้ห่องกะบัง, ผีร่ามันเธิย! กะปูหิมโตบักใหย่งับไปมีขัวเจับจิมม้าตามังย่าวๆ, ขัวพะยายามแกะหมิดแรงก่บ่ออก, ขัวคิดผ้ดวามเว้าของพ่อัวอิกดวามหมิ่งว่า เอลาใดถิกเต้ากัดใส้เธิดธิ้มๆ!! ติฝ้าธัง–เต้าย้ามฝ้าผ่ามันหากปะว่าฉุม...ติ! กะปูอ้าๆกบ่ย้ามบ่–ฝ้าผ่าม่า!! ขัว

ลองเรัด ธิ-ธิ รัม-รัม สามสี่เทื่อแต่บ่ได้เลื่องๆ; แรงธิมก่แร่งกับแรง, บ่มีทางแก้อีกแล้ว, มีแต่ต้องเอาแขัดกัดง่ามมันให้มุ่นไปเส้ามัน. คิดแล้วก่ยกมาใส่ปากโลด, แต่บ่ทันได้กัดได้สย้าจุ้า, พ่แต่ยกมารอดปากง่ามน้อยของมันอีกเบื้องหนึ่งมัดปับใส่ธิมสับเบื้องลุ่มน้ำโลด. ตาย! คันแม่มบักมันมาเทันอ้อยในยามมันขุ่เยี่ยอ้อยเอาตายเป็นแหละบักเจมมันทันม่า. อ้อยจันปันยามำกะปูมันบ่แม่มง่ายสอยไอภาดยามันยะดูออกหน้อยหนึ่งมัน อ้อยหลอนถีกสมิดแรง, ง่ามน้อยมันหลุดจากธิมสับแต่เลือดก่ซุมย่าออกมาโลด, ยังง่ามใหย่ก่ีบับยู่ไป้มีมันอ้อยบ่ลำไล, งินได้ก้อมหินอันมาทุบของมันใส่กับก้อมหินมันโลด, สับทุบ สับเอ้าหยมันไปม้อม:

– ธิ! มิ! มิ!–บักร่าบักจองหอง –มิงมันร่าไปเมื่องมีนำม่ปู่ แม่ย่า จุ้มเจ้อกะปูมิงเสง! บักสบ้าหมามิงเธีย!

อ้อยดังไฟกองบักใหย่เผ้ากะปูกิน, บ่มีเกียหา และะบ่มีเอ้ากินกับ แต่ดิว่ามันแจบดีกับกับกะปูมาก่ีสองอ้ะน้อยนอกอ้อย มากันไปขุดลงบตามร่องเหมื่องในดาวยังเป็นเดักน้อยมุ้น, ความอึดเมื่อยได้ผ่อนคายลิงไปหลายเต็บ อ้อยมายปิ้มบ่องบ้ายแอ้อกสับต่ย่างข้ามหน้อยน้อยไปอีก.

ในระหว่างที่ข้อยนักเข้าเมือย ปุริมตันแลมใหย่แลม ห้อยแต่งหนึ่ง. ปะกิดมีส฽งดินลินกันอุ่มๆยู่ห่างจากข้อยปะมาม ๘๐ ปายแมัด, ข้อยข้฽นโตเข้าขั้งต้นไม้แมมลอดไปบ่อมมีส฽งปากมัน, ดาอหนึ่งก็มีส฽งเว้าถ้อยอาดโมโหว่า:

– ตางร่าหย้าแม่มันมีจักแม่มมันยู่ใสกันแสัย, ร่าวอ่าหมันระหมันธามไปแมอนี้ จักหบ่อยไปส฽ยมึมเข้าตายดิบักแสงอีกแหละ!!, ข่ามนี้ข้อยจึ่งรู้อ่าส฽งแตกต้างดินนี้แม่มหมีภาปอ่ามแสงป฽ยมึม แระข้อยก็รู้อ่าผอกเข้าผอมหลิงตาง, เบิ่งจิ่งดีซื่อเข้าแด่ เบิ่งบักใดก็หมักโอกตา โหม, ต่าที่อ่อมอ฽กดินหากสอ่างเหล้า, ผอกเข้ามานำกัน ๔ ดิน. หมักย่างก่อนมันเอิ้งเข้ามาซื่อข้อย-ข้อยปะให้ผอกเข้าเข้ามา–๑๔ แมัด–๑๐ แมัด ๗ แมัดแล้ว ๔ แมัด, ข้อยหลอมจอาดเข้าหมิดแธง:

– ยุดบ่ยากหลายยิกมื้อั้น!!

หมักเว้าสุดความส฽งปึมของหมักนำหลังสุดก็ดังอั้น–บักร่ามันติ้น–หลิงเกาะไกปึมมักลุกปึมขึ้นไปส฽งใส่สันหลังหมักย่างถูกมามัน ตายอากลากกับหม้อง, ข้อยก็จักกามหมักย่างออกก่อนมันโลด, ผอกที่ย่างตามหลังก็แล่น มะธิ มะธะ ข่ามปาแข้ตินหมจด, หมามขุ่มก็ตามหมามหลายก็แต่ อ่า

ແຕ່ປາຍຕີນຈົ່ໃດ ກໍແລ່ນໄປຈຸ້ມພັ້ມເອົາໂລດ, ຂ້ອຍຍິ່ງຢ້ຳເຂົ້າໄປ
ອີກສອງລວາດ, ໄດ້ງຶນສຽງຮ້ອງຂັ້ນວ່າ:

– ໂອຍ່ ສ່ຽວເຮີຍຈ່ອຍກແມ່...ຕາຍແລ້ວ!! –ແຕ່ສຽງ
ແລ່ນຂອງມັກ່ຽວນັ້ນຍິ່ງຈ້ອນເຂົ້າ–ຈ້ອນເຂົ້າຈົນສຸດຊ໋ວຫູ.

ຂ້ອຍບ້ຽນໂຕອອກຈາກຕົ້ນໄມ້ ຄິດວ່າຈະຕິດຕາມເຂົ້າໄປ
ອີກແຕ່ເວລານັ້ນປະກົດມີສຽງປືນ ປຽງ–ປຽງ ຂັ້ນອີກສອງນັດ,
ຂ້ອຍລົ້ມຟຸບລົງເລືອດພຸ່ງອອກມາຈາກສ້ວງເບ້ຶ້ອງຊ້າຍ ຂ້ອຍເປີດ
ເສື້ອຂັ້ນເຫັນໄສ້ແປນອອກມາ, ຂ້ອງຍັດໄສ້ເຂົ້າແລ້ວເອົາແຂນຊ໋ວ
ມາມັດໄວ້ ແລ້ວແກະຫມາກແຕກແກ່ງເຂົ້າປ່ອນຕີນສຽງປືນນັ້ນ–
ນິດຟັ ເຫີງເຕີບກໍ່ໄດ້ງຶນສຽງແມວໃດປະກົດຂັ້ນ. ຂ້ອຍຕາມໄປ
ເບ້ຶ້ງມັກ່ຽວຮ້ອງໃຫ້ສ່ຽວນັ້ນຊ່ອຍເອົານັ້ນ ນັ້ນນອນຂ້ຳໜ້າລົ້ງດິນ
ແຕ່ປາຍຕີນຍັງດ້ຶ້ງວັບໆຢູ່, ປືນຕົກຢູ່ຫ່າງຈາກນັ້ນປະມານ ມ ແມັດ,
ແຂນເບ້ຶ້ອງຂວາຫັກຫ້ອຍຄ້ຶນຫລັ້ງ, ເລືອດອາບໄປຕ໋ອໂຕ, ຂ້ອຍ
ຕາມເຂົ້າໄປລົ້ງຄໍເສື້ອນັ້ນຫ້ຶກຂັ້ນ, ສາຂອງນັ້ນຍັ້ງນິ້ມໜ້ຫລ້ຶບຫລ້ຶ
ເບ້ຶ້ງຄັກໆຂ້ອຍຈ້ຶ່ງຮູ້ວ່ານັ້ນແມ່ນຫາໜ້ລ່ານທອງສ ນາຍໜຸ່່ຂອງນັ້ກ
ນັ້ນ, ນັ້ກ້ຶ່ງຕາຂັ້ນແລ້ວເວ້ົານ້ຳຂ້ອຍວ່ານ:

– ກ້ຶ່ງ! ໂຕຈ້ຶ່ງຍິ່ງຊ້ຳໃຫ້ເຮົ້າຕາຍເສ ! ຂ້ອຍຄິດຈ້ຶ່ງນ້ຳ
ໜ້ານັ້ນມາແຕ່ເຫ້ຶ່ງນຸ້້ນ ຂ້ອຍຖ່ານນັ້ວ່ານ:

– ດ! ພວກສຸ ຈ້ຶ່ງມາກັບມາບ້ຳຄຸແມ່ນບ?

— ฉม่นฉะ! -มันตอบข้อยฉมอมัน ฉล้อมันผัดเอ๊า ให้ข้อยรู้ว่า: ยักมันตายฉล้ว, มันดิ๋งหมากฉตกใส่มันเอง ในเฉลาพอกเฮาหุ้มเข้าไป จะจับเอามัน. ฉล้วยักทองดี ถามข้อยอิก:

— ยู่บ่อมมั้ไตยิงตายอิกจักคมเบาะกิ๋ง?

— พอกสุมาที่ใดดินฉม่นตายหมิด! ข้อยตอบคุ่มัน ฉมฉมัน ฉล้อมันกำลับตาลิงจุ๊อหนึ่งก่ดังกิก—กิก สองขาด ฉล้วก่ขึดจุ๊อยน้อย, เป็นอันอ่ายักทองดีตาเหล่อก่ลาโลก ไปดิกัน.

ข้อยเราะเอ๊าปืนฉละหมากฉตก ที่เรียู่อ้อมฉอ้มมัน ไปเจื่อง ฉล้วกสิม่ต่อยเดินทางไป่ตามหิดเกิ๋.

ออกจากบ่อมมันไปประมานสองร้อยปายฉมัด ข้อย ได้เถิงป่าเหล้าฉก่เอิ๋างหนึ่งก้างสิบคอม, ดอามดีใจได้ฉล่ม มาสู่ข้อยย่างบังเอิ่ม. ข้อยเจื่อว่าบ่ไกจากหมั้ดิ๋งจะมีบ้านดิน, ข้อยผิดสาไวมต้องหมั้มป่าเขลามันไปด้วยดอามยาก เย็อม, ไปได้จุ๊อหนึ่งปะมาม ๕๐ ฉมัด ฉก่ข้อยต้องใช้เอลาเกือย เดิ๋งจุ๊อไมง. บังเอิ่นภิภพุเบื้องจ้ายฉสบป่ายๆ ข้อยงอาก คิ่นหลังผ่ดีต่ำใส่ธังฉตน "ยาสัม" แม่ฉตมหุ้มเข้ามาตอด ข้อยย่างสุมละมุนอุ่นฉาย, ข้อยคิดยากฉล่นก็ฉล่นบ่ได้ ทัง

ย้ามใส้ใหล่แด่ และป่าเหล่านั้นก็ริกมีลิกแด่, ดั่งนั้นพวก
แตมหั่วหลายจึ่งสะหมุกตอดเอ๊า — ตอดเอ๊าร้ายก่วาหมาติก
ฤาม, จิมอ่านั้นเนื้อตอดแล้วก็เอ๊าเอง.

... ไห! ซิบสิบโฮเก๊าไปใหม่. หิอก็สมัก หัองก็
หม่วยอาก็หักห่างจากมี ๔-๕ ปีก็ฮอดล้มนายิก, หัองก็ห็อ
เลือดมักไหลบ่เอ๊า... อิ! จะมีหยังยิกม่ก็เอ๊าเถิงกามมีชีวิด?
ชีวิดดีกามหิดสอบ-ชีวิดดีกามมะมันมี ตัองตั่งเดิมพันด้วย
เลิงด.. อิดเสงก่อม... อิดอิหลี.. อิดไปและจิ่งไปอิก...
มีแหละดีชีวิดแท้ของลุกผู้ชาย.

ย่างไปอิกปะมาม ๘๐ ก่วาแมดก็หงิดเหล้าอิงนั้นแต่
มักไปก่ำใส่แฤจร้อเก๊าที่มีแส่เดือหมามแกว และสาละมัด
เดือปีกมะยุ้มมะย้อย จะหาป่องลอดมไหลมหิวก่บ่มี. ข้อย
มั่งเต็งหลังใส่จุมปองกม้อย เมื่อเม๊าแรงหั่วหาป่องลอดแด่.
ความคิดหิสหั่วเป็มตายั้ม หั่วติมเต็มใจได้หุ้มมาใส่ข้อยใม
มาขดฮอ, แต่ข้อยก็พะยายามสำละมันออกแต่ละแมว แล้ว
ใช้สะต็หั่วหมิดเมื่อคิดม่าอะมาดิดของติมเอง. แต่ความคิด
มันก็ฤกก่ามิดลิงด้วยความตัดสิมใจดั่งอาจะสามสิคายกับอ่า
มันได้ละขาดข้มยู่ทุกบ่อม ที่พอมเจ็บปวดย่างแสมสาหัด
ยู่ในติมใตของข้อย—ฤดมันมายใบหม้าธูบหม่วยใส่ สิฤก

ເສີມຄວາມມີສະເໝ່ ດ້ວຍຍອຍສົມຄົກດ້ວຍດຳເຫລື້ອມ ແລະກຸດ
ຕຳມະຈຸາດຂອງຄົນຮກຂອງຂ້ອຍ ກໍແຈຸກເຂົ້າມາຢຶດເອົາຂັນຍາກາດ
ມັນໄສ່ໝົດ-ມາຍທີ່ຄົງຕົວຢູ່ຕ່ໜ້າຂອງຂ້ອງເວລາມັນແມ່ນ ເມັດສີ
ລາ-ຂ້ອຍຈຶ່ໄດ້ຄັກ-ໃນເວລາທີ່ຂ້ອຍໄດ້ກ້າວເຂົ້າ ວົງຮັກຂອງເມັດ
ຢ່າງຮອບໆ ລະຫວ່າງສອງສາມປີກ່ອນ; ຍາມນັ້ນອາຍຸຂອງຂ້ອຍ
ສາກໍເຕັ້ມ ໑໘ ຂວບ ແລະເມັດຂອງຂ້ອຍກໍສາກໍ່ຢ່ວາງເຂົ້າ ໑໙,
ສອງຄົນພວກຂ້ອຍໄດ້ຫ້ຳຄວາມຄຸ້ນເຄີຍນຳກັນໃນໜ້າວຽກລາຊຸ່ ສາ
ກິນ ແລະບາງຄັ້ງພວກຂ້ອຍຍັງໄດ້ລົມກັນເລັກນ້ອຍບົນເສັ້ນທາງໄປ
ໄຮ່ໄປສວນ. ເຈົ້າເຖິງຖ້ານະຄອບຄົວຂອງເມັດແລ້ວແມ່ນດີລົ້ນຂ້ຽ
ລວຍ, ເຈົ້າເຖິງລະດັບການສຶກສາ ເມັດກໍ່ຢູ່ໃນຂັ້ນທີ່ເວົ້າໄດ້ວ່າ
ສາມາດຂອງຂ້ອຍ -ພໍ່ແມ່ ຂອງເມັດ ຢາກໃຫ້ເມັດ ຮັກກັບສິສະ
ຫວັນ ລູກຊາຍຂອງຜູ້ຈຸ່ວຍ ດຳຕັນ, ບັກສິສະຫວັນເວົ້າຕຸ້ມໜູ,
ຂ້ອຍຕ້ອງດຳ ແລະໂມງມາມອບໃຫ້ເມັດ, ແຕ່ເມັດບໍ່ຍອມຮັບ,
ເມັດຍັງເວົ້າເລື່ອງນີ້ຢູ່ຂ້ອຍຟັງໃນມື້ງັນກຳຢູ່ເຮືອນ ອ້າຍຕິດຫ້ອງນາ,
ແຕ່ວ່າຫວ່າງມື້ນີ້ຂ້ອຍບໍ່ສັນຫາເປີດອົກໃຫ້ເມັດຮູ້ ແຕ່ເຖິງຢ່າງໃດ
ຂ້ອຍກໍພະຍາຍາມເອົາໃຈເມັດຈ່ວຍເຫລືອເມັດບາງສ່ວນໜ້າວຽກທີ່ຂ້ອຍ
ສ້ຈະຈ່ວຍໄດ້, ຈາກນັ້ນມາເດືອນຫົ້ນ ຂ້ອຍຈຶ່ງຫ້ຳເວົ້າຄວາມຈິງ
ຢູ່ເມັດຟັງ, ຫ້ຳອິດເມັດບໍ່ໄດ້ໃສ່ດຳຕອບແນວໃດແກ່ຂ້ອຍ, ຈ້ຳບໍ່ສ່ຳ
ເມັດຍັງສ່ຳສ່ຳເມີນເສີຍຕ່ຄວາມຮັ້ງຄອນຂອງຂ້ອຍ- ຫວ່າງມື້ນີ້ຂ້ອຍ

ลพิดลอังเตมิ แต่อ่าจากมันมาสองเดือนอ้อยผัดได้ยินคำ
ตอบจากเผัดอ่า: "ถ้าอ้ายบ่ต้องะน้อง-น้องจะสาละมาย
ดอามจิงอ่า น้องก็จะบ่ต้องะอ้าย, เพาะอ่า..." เผัดเอ้าด้อย
ปะโหยกสี่ กะเต้ากะเดินแมอผัน, แต่อ้อยก็อุ่นใจก่อาเก้า
สลาย เพาะเถิงย่างใดอ้อยก็มีดอามตัดสินใจไว้ก่อนแล้วอ่า
อ้อยอ่ะสักเผัดเป็นคนทำอิดและก็เป็นคนสุดท้าย ถ้าเผัดมาก
บ่ลังกฮูดอ้อย... แต่โหเอ๋ย! เผัดสีลาดูใจดองอ้าย! อ้าย
จำต้องจากเผัดไปตามอุดมกาม. มื้นี้อ้อยได้ยินเผัดอิก
มีบยู่ใส? อิ! บ่อมนี้อ้อยบ่เคยรู้และก็บ่คิดอ่าอ้อยจะติกยู่
แล่งนี้, เผัดได้ฝากรักมื้มาใส้อ้อยด้อยลาญผัน, เผัดสีลาใม
ผันได้ดอยเอ้าใจอ้อย, ปะลับปะดองอ้อยเหมือนกับคู่จิวิด
ที่ได้ผ่ามกามแต่งงานมาแล้งดังสมั่ง. แต่... เผัดยังใส้สัม
ยาแก่อ้อยอ่าเสียยังดอยด้อยสิจใจอันสมันแก่น และบ่ลืสุด,
คำสัมยาที่สะเทือนใจที่เผัดเอ้าออกในยามนี้ มันมีเดจุาบุ
มายอันธุมแรง และเลิกลับจินอ่าฟ้าและดินบ่อาดจะเอ้าใจ
นำได้ แต่เหตใด คำสัมยานี้จิ่งฉุกลอดออกมาจากม่านใสย
อันหน้าสิงสามแมอนั้น. เผัดเอ้าด้อยน้ำตา เผัดสี่รักเอ๋ย!
อ้ายรู้อ่าเผัดคิดเถิงอ้ายหลายและเผัดก็รู้แล้วบ่อ่าอ้ายก็ล่อง
หาเผัดเจ้นกัน. ดอามรักยิ่งหม่องดอามล่องก็ยังสมักเผัด

ເອີຍ, ແຕ່...ຂໍເມັດຈົ່ງເຫັນໃຈອ້າຍກ່ອນ. ເມັດຢ່າໂສດອ້າຍເລີຍ -ອ້າຍເປັນຊາຍຊາດສະຫາມ ຈຳເປັນຕ້ອງຈາກຂ້ອນໃຈ ໃນຍາມບ້ານເມືອງມີສົງຄາມ, ຄົນໃຈເອົາໄວ້ກ່ອນເມັດສິລາ – ອ້າຍຮັກເມັດຫລາຍ ແລະກໍພ້ອມແລ້ວທີ່ຈະແຕ່ງງານກັບເມັດໄດ້ທຸກຍາມໃນເມື່ອເມັດອະນຸຍາດ-ເຊື່ອອ້າຍບໍ່ເມັດສິລາ?.

ນາຍແລະຄວາມລະເມີນັ້ນໄດ້ມອດຈາກສາຍຕາ ແລະ ຮ່ອງນົກຂອງຂ້ອຍໄປ ພ້ອມຖືກຄວາມສະດຸ້ງຕົ້ນຍ້ອນສຽງຂັບໄສອັນໃດບຸຕິດັງແວວໆມາແຕ່ໄກໆນຸ້ນ, ເຂົາຜູ້ນັ້ນເວີ້ຍຂຶ້ນວ່າ:

"ຄອດຫລ້າເຮີ-ຫມາກກະແລັງຈັ່ງຈ້ອງເຮີ, ນ້ອງນໍ້ຄິດມັກອ້າຍບໍ່ແມ່ນມັກແຕ່ນີ້ນີ້ມາຈາກໃດເນີ, ນ້ອງກໍຄິດມັກອ້າຍຕັ້ງແຕ່ນ້ອຍແມ່ນ ແມ່ອ້າຍຍັງເປັນສາວຊຸ້ນນ່າ-ນ້ອງກໍຄິດມັກອ້າຍຕັ້ງແຕ່ນ້ອຍເມື່ອລາວຍັງເປັນສາມເຂດຊຸ້ນນາ, ເຈົ້າບໍ່ລືມເມັດຂ້ອຍແມ່ນນ້ອ ນ້ອຍຈຸຕ່າຍບໍ່ຢ່າແຫລ້ວຫລ້າຮັກເອີຍຈຸຈຳເອີຍ..".

ຂ້ອຍສະຫ້ານໃຈທັງສົງໃສເພາະບໍ່ເຄີຍໄດ້ງຶມສຽງຂັບຫ້ານອງແນວນີ້ມາກ່ອນເລີຍ-ແລະແລ້ວສຽງຂັບນັ້ນກໍດັງໃກ້ເຂົ້າ- ໃກ້ເຂົ້າຈົນໄດ້ງຶມແຈ້ງຮອດສຽງເຂົາເຈົ້າລົມກັນ, ຂ້ອຍແນມລອດຫົ້ມຫນາມໄປເບິ່ງ-ເຫັນນ ๔-๕ ຄົນພາຍກະແຊະເປ້ຍິ້ມຫ່ວງກະໄຢ່ງກະເຢ່ງ ຍ່າງເບັດເຂົ້າບາຈຸ້ຂ້ອຍ-ເຂົາເຈົ້າມາຢືນຈຸ້ນກັນຢູ່ຂ້າງສຸມໄມ້ຍົງ ແລ້ວນາງຜູ້ນີ້ສີເນື້ອດຳແດງ, ຮ່າງດົ່ງຕ່ຳຫັນໆນັ້ນເວົ້າມ່ຳ

ສມຸ່ວ່າ: "ນວກຕຸຈິເອົາຢູ່ຫາງ ຈຸມປ້າໃຫ້ເອົາຢູ່ຫາງອຸ້ນ, ແຕ່ຢ່າ ລັກເມື່ອສະຕາຕຸໃດ ຄົນຢາກໃຫ້ຕຸເມື່ອເຢ້ເຮືອນສຸ່ນ" ເວົ້າແລ້ວ ເຂົາເຈົ້າກໍແຍກກັນຄົນລະທາງ, ສ່ວນນາງນັ້ນຂ້ອຍຕ້ວງວ່າຍັງແມ່ນ ສາວເພາະວ່າເບິ່ງໜ້າຜູ້ໃດກໍແດງອົ່ງຕົ່ງ ທັງມີແວ່ວຢ່ອກເຢັ້ຍແບບ ນວກນາງສາວສ່ະນະ, ຂ້ອຍຍັງຈຳໄດ້ວ່າ ໃນຈຳນວນສ່ວນນັ້ນ ມີນາງໜຶ່ງງາມພ້ອມ, ເຂົາະຫັນຄົນໜ້າມົນສູງຂາວ ແລະ ຍ້ອນເຄື່ອງນຸ່ງສີດຳແບບຊາວນາຂອງເຂົາ, ຄືວ່າເຮັດໃຫ້ເຂົາຂາວ ຢ່າງປອດສ່ະອາດເກືອບບ່ມີບ່ອນແປ້ວ, ຖ້າແມ່ນເວົ້າຕາມຂ້ອຍເອງ ຂ້ອຍເຫັນວ່ານາງນັ້ນລົ້ນຫລາຍຄົນ ທີ່ຂ້ອຍໄດ້ເຫັນແຕ່ຄາວຢູ່ເມືອງ ປາກລາຍ-ນວກເຂົາເຈົ້າສົນກັນເຖິງຫລາຍອັນຕິ ຂ້ອຍບ່ທັນໄດ້ງຶມ ຊຶ່ຈັກເທື່ອ, ຂ້ອຍຕັ້ງໃຈຟັງ-ແຕ່ວ່າຄວາມຄິດເມື່ອຍ ແລະຄວາມ ເຈັບປວດໄດ້ກໍ່ເລີ້ມຂຶ້ນມາອີກ, ຂ້ອຍຄວບຄຸມສະຕິໄວ້ບ່ ໄດ້ອີກ ແລ້ວ, ຂ້ອຍໄດ້ລືມສະຕິໄປໃນລະຫວ່າງທາງສາຍລົມ ອັນມຸ່ນຍ່ອຍ ຂອງນາງສາວຫາຟືນນັ້ນເອງ.

ສ້ ສະອິບ ຄ່ ເມືອພິບ

"ຮອບຄອບ–ຮາບຄາດດັບສູນ–ນິໄຊ! ຮິ..ຈິມເຈີຍ!!"

ສຽງຮ້ອງຈາດຂ້ອມຂອງພວກໂຄບຸ! ມັນໄດ້ປຸກສະຕິຂ້ອຍໃຫ້ຟື້ນຕົວອອກຈາກຄວາມສາບເຊື່ອມຂອງຮ່ອງມາຫິນນັ່ນໆ. ເຮົາເຈົ້າຫັງໃສ, ຫັງຕົບມືອິກກະຕິກ, ຂ້ອຍບໍ່ຮູ້ວ່າພວກເຮົາເຈົ້າແມ່ນໃຜ? ແລະຂ້ອຍເອງພວມນອນຢູ່ໃສ? ຂ້ອຍນຶກຕາຂຶ້ນແຕ່ມັນກໍບໍ່ໄດ້ຕາມໃຈຂອງຂ້ອຍ, ຄືວ່າສິ່ງໃດອັນໜັ່ງຫຍະໆ ແລະໜັກໆ ເຕັ່ງຮຶນຕາຂ້ອຍໄວ້, ມັນມີສຽງແຕ່ປ່ອງນ້ອຍໆໃຫ້ແສງຕາລອດອອກໄປໄດ້, ຂ້ອຍຄວາມືມາສຶຕາແຕ່ບໍ່ທັນຮອດຫັງເອິນມືນ້ອຍໆອັນໜຶ່ງມາຈ່ອງໄວ້ພ້ອມຫັງມີສຽງເວົ້າເບົາໆວ່າ:

ເອ! ເອ! ອ້າຍປ່າທ້າວສີມັນຈັກໝ່ອຍມັນໃຄ່ຂົ້ມອີກໂດ-ອົດເອົາ.

ຂ້ອຍງວາກໜ້ຳໄປຫາງເບື້ອງຂວາ ເຫັນຄົນຜູ້ໜຶ່ງໃນຊຸດສີຂາວນັ່ງຮອງຂ້າງຂ້ອຍຢູ່—ຂ້ອຍເບິ່ງຄັກໆ ເຫັນມ້ວນຜົມຂອງເຂົາເຫລືອອອກມາຈາກໝວກງ່ວມຂາວປະມານຄືບໜຶ່ງ, ຂ້ອຍພໍ່ຈະຕວງໄດ້ວ່າເຂົາແມ່ນແມ່ຍິງ ເພາະວ່າຜົມເຂົາກໍຍາວ ແລະຮອງປາກຂອງເຂົາຫວ່າງໜຶ່ງນິ້ວກໍແມ່ນສອງແມ່ຍິງ. ແຕ່ເຂົາມາເຮັດຫຍັງຢູ່ໜີ? ເຂົາແມ່ນມາງຸ້ຍ່ເຂົາຈຶ່ງນຸ່ງເຄື່ອງຂາວ? ບໍ່! ເຂົາຍັງມີຜົມຍາວປານນີ້ຈະແມ່ນມາງຸ້ແນວໃດ! ຂ້ອຍຍັງຄິດບໍ່ອອກຂ້ອຍຕັດສິນໃຈຖາມເຂົາ:

— ໄອ່ ຍາເອ້ຍຄອງນີ້ນ້ອງຢູ່ໃສ? ແລະຍາເອ້ຍແມ່ນໃຜຫີ? ເຂົາຕອບຂ້ອຍວ່າ:

— ອ່າວບ່ອນນີ້ກໍແມ່ນໂຮງໝໍລະບໍ! ນ້ອງແມ່ນແພດ—ນ້ອງນັ່ງເບິ່ງຂ້ອຍ—ເຂົາຫັ້ງຖາມຂ້ອຍອີກວ່າ: ອ້າຍຮູ້ເມື່ອຄືງຄັກແລ້ວບໍ່?

— ໂດຍ! ນ້ອງຮູ້ເມື່ອຄືງແລ້ວ! ແຕ່ນ້ອງເບິ່ງບໍ່ເຫັນແຈ້ງປານໃດ—ບ່ອນນີ້ແມ່ນໂຮງໝໍແມ່ນບໍເອ້ຍ? ເອ້ຍບໍ່ຕົວະນ້ອງຫວະ?

— ອ່າວນ້ອງຈຶ່ຕົວະອ້າຍແນວໃດບຸ! "ໂຮງໝໍຂອງແມວ ລາວຮັກຊາຄ່ຳ! ອ້າຍເຊື່ອນ້ອງບໍ່? ເຂົາໄດ້ບອກໃຫ້ຂ້ອຍຮູ້ຄັກ

ว่าข่อนนี้แม่นโรงหมี และก็แม่นโรงหมีของแมวลาวรัก ซาด ข้อยถืใจจิมปากบ่ออก – คาวหนึ่งข้อยจึ่งเว้าม่าเอิ้า ด้วยสูงอัดอั้นตันใจว่า:

– โอ่ย! ขอบใจแมวลาวรักซาด, ขอบใจพวกยาเอ้อยที่ได้กู้เอาชีวิดของน้องให้มื้นจากความตาย! เว้าส่ำมื้นแล้ว สูงสะอื้นแต่งความต้นตันใจก็หลอมดังอ้นในลำคอของข้อย แล้วเอาผู้นั่งธูงข้างมื้นก็พะยายามอิ้มอูข้อยคือเอ้อยก็กกกับน้องซายหล้า. ข้อยหังฟังสูงอูของเอิ้า, หังคิดเถิงสูงสั่งลาสุดสายของส่วยรัก ผู้ที่ข้อยได้จากเอิ้าไปในทะหว่างทางดิงใหย่แต่บ่ได้จุมพุ้น-มื้นบอกว่า: "ถ้าไตไปรอดอ้ายน้องแมวลาวรักซาด ไตจิ่งม่าเล่องนี้ไปเว้าสู่เม็นฟังแม่เมิ". มื้นเฮาสามารอดแล้วมื้นเรีย! ส่วยจิ่งเจื่อหมื้นอ่าเฮาะม่าเล่องหังหมิดนี้มื้นเป้นไปแล้วมื้น มาเล้าสู่มอก "เม็น" ฟังตามกามแมะม่าของส่วย ขอให้ดองอิ้มยามของส่วยจิ่งไปสู่สุขะติเถิด!

รุ่งเช้าของมื้นต่มาหมู่ของข้อยแอบลิงหลาย, ข้อยก็าแมมเห็นสุกสิ่งทุกย่างที่มีในห้องมื้น, มางแมดลิมหนึ่ง ไจมจามน้ำอุ่นมาอางไว้ข้างข้อย ม้อมหังมีแมยุ้มลายแจกผิมหนึ่งมาเดยู่แลมจามยาม้อม, มางดิมนี้เป้นลิมต่ำยาว. จาด

ຢ່ອາດກິນຂອງເຂົາດ່ຽມຄົນດີ, ພາຍຫລັງທີ່ເຂົາເອົາກະໂຖນຖ່າຍ ເບົາມາວາງໄວ້ຫ້ອງຕຽງຂອງຂ້ອຍແລ້ວ, ນາງໂຍນນັ່ງລົງຕັ່ງນົມທີ່ ຢູ່ຂ້າງຕຽງພ້ອມຫົ່ວຍົ້ມສີ ແລະຖາມຂ້ອຍວ່າ:

— ເປັນແນວໃດອ້າຍ! ຫວ່າງໄປຫລາຍແລ້ວບໍ?

ຂ້ອຍຕອບນາງດ້ວຍຄວາມຂອບໃຈ :

— ຈ້ຳວ! ຂອບໃຈນຳພວກນ້ອງຫລາຍໆທີ່ ໄດ້ກູ້ເອົາຊີວິດ ຂອງອ້າຍໄວ້, ມາຮອດດຽວນີ້ອ້າຍຮູ້ສຶກວ່າເບົາຕົນເບົາໃຕຫລາຍ ແລ້ວ.

ນາງເອົາແຈ່ມບ້ວງແລ້ວຍື່ນມາຫາຂ້ອຍ:

— ນ້ອງຊິລ້າງໜ້າສະຜົມໃຫ້ອ້າຍເນີ ຈັ່ບຜິດນົມບໍ່ແລ້ວ?

ຂ້ອຍພຽງແຕ່ຍົ້ມຫົ່ວນ້ອຍໜ້ຳ ແລ້ວນາງກໍເລີ່ມເຊັດໜ້ າ ໃຫ້ຂ້ອຍ, ແລະນາງຍັງເວົ້າວ່າ:

— ພວກນ້ອງຈະມີພະຄຸນອັນໃດເດ! ອ້າຍກໍ່ງເພັດເອີຍ, ພວກນ້ອງເຮັດອຽກນີ້ ແມ່ນເຮັດຕາມໜ້າທີ່ຊາຄມອບໝາຍໃຫ້, ຖ້າແມ່ນເວົ້າຢ່າງໜຶ່ງກໍ່ຄືວ່າພວກເຮົາແມ່ນຄົນລາວຄືກັນ ຖ້າພວກ ເຮົາບໍ່ຮັກແພງເບິ່ງແຍງກັນຈຸຖ້າໃຜມາເບິ່ງແຍງແມ່ນບໍ່ອ້າຍ?.

ແທນທີ່ຂ້ອຍຈະເສັ້ມພ້ອມກັບຄວາມເວົ້າຂອງນາງ ແຕ່ຂ້ອຍ ຄິດບໍ່ທັນໜ້ ຄຳຕອບ, ເພາະລ່ວງໜ້ານີ້ຂ້ອຍຍັງສະຫ້ານໃຈຕໍ່ການທີ່ ນາງຄົນນີ້ບໍ່ເຄີຍເຫັນໜ້າຈັກເທື່ອນີ້ໄດ້ຮູ້ຈຸ້ໃຫມ່ຂອງຂ້ອຍ ແລະອີກ

ດ້ານໜຶ່ງຂ້ອຍກໍເຂົ້າໃຈຍາກຕໍ່ຄວາມເວົ້າຂອງເຂົາ; ເຂົາເປັນຄົນ ຕື່ນ້ຳຂຸນອັນລ້ຳເລີດຕໍ່ຄົນອື່ນຫລາຍປານນັ້ ແຕ່ເຂົາມັດກ້ຳປະຕິ ເສດຄວາມດີຂອງເຂົາ ຕໍ່ໜ້າຜູ້ຄົນຕໍ່ເດົາລົບນັບຖືເຂົາ, ຂ້ອຍສະ ດຸ້ງໃຈຈົນເກືອບໜ້າຕາຫລົ່ງ—ແມ່ນແລ້ວ—ຂ້ອຍປະຕິເສດຄວາມເວົ້າ ຂອງເຂົາດ້ວຍການຫລົບແສງຕາເຂົາເທົ່ານັ້ນ.

ລ້ຽງໜ້າສະພິນແລ້ວນ້ຽງໝດຄົນນັ້ນມັດຖືຈອກໜ້າຮ້ອນເຂ້ົ ມາ ເຕື່ອນ້ຶ້ຂ້ອຍຕັ້ງໃຈຖາມນ້ຽງກ່ອນ.

— ໄອ່ ! ອະໄຫເຫາະນ້ອງ! ຈຸນ້ອງວ່າໝດໃດມ່ຈະໃຫ້ ອ້າຍຮູ້ນ່ຳໄດ້ບ໋?.

ຖືກຖາມຢ່າງຍັ້ເອີນນ້ຽງເກີດອາດຫົນຫລາຍຂົ້ນມາ, ນ້ຽງ ເບ່ິ່ງໜ້າຂ້ອຍດາວໜຶ່ງແລ້ວຫົວເຊ່ິ່ງລະອ:ຍ ນ້ຽງຕອບວ່າ:

— ໄອ່ຍ ! ຂອບໃຈຫລາຍຕ່ີ່ອ້າຍຢາກຮູ້ຈຸ່ນ້ອງ—ຈຸ່ນ້ອງແມ່ນ ...ແມ່ນ...ໄອ່ຍຢ່ານ່ອນເຫາະເມາະອ້າຍ ນ້ອງຕິດລະອາຍນ່າ ຈຸ່ ນ້ອງຂ້ີ້ຮ້າຍເຮ່ັ...ເອົາອ້າຍກົນນ້ຳສານ່ອນ — ເວ້ົາແລ້ວນ້ຽງຕໍ່ຕັກນ້ຳ ນົນເຫງ້ັນໃສ່ຢາກອ້ຍ — ກົນນ້ຳນົນໝົດຈອກແລ້ວຂ້ອຍມັດຖາມ ລົມ:

— ເອ່ ນ້ອງໂລດຈະບ່ໍ່ບອກຈຸ່ໃຫ້ອ້າຍຮູ້ຕ່ີ່ຊ່ືລ່ືຫວ:? ໂມດ ອ່ືຫລ່ືດອກ!

ນ້ຽງຍົ້ນນ້ອຍໆແລ້ວຈົກເອົາແໝນຸ້ຈົ່ວມາເຊ່ັດສົບນ່ັ່ງຈ່ິ່ງລ່ິ ຢູ່

ดาวหนึ่งแล้วขอทว่า:

– อ้ายว่างเขินผู้ชายใจม้อยปานมัน. น้องม้อมสะเหมิติ๋จะให้อ้ายรู้จุ๊มั้อง ถ้ามันแม่นความต้องการของอ้ายแต้. จุ๊มั้องแม่น "อิงจัน" อ้ายเชื่อมั้องบ่ อ้ายกิ่งเผัด?

ข้อยอ่ายหน้าไปตามางแล้วตอบมางว่า:

– ถ้าอ่ามั้องบ่ติอะอ้ายกิ่งจะเชื่อความมัน.

– น้องบ่ติอะอ้ายดอก–อิดเชื่อสาวพ้านบอกแด่ อ้ายกิ่งเผัด–ติอะกันมันบ่แม่นเลื่องม่อนติ แม่นบ่อ้าย?.

– เป็นหยังมั้องจิ่งรู้จื่อ้ายไวปานมัน? ข้อยถามมางแหมมัม, แล้วนางก็ตอบข้อยด้วยสรางผั้งๆ เหมตะหลิกว่า.

– เอ่! ก็มั้องคิดฝากให้ชายติ๊ดิอ้ายมิจุ๊แหมมัม มั้องจิ่งเอ็นมางไป ถ้าบ่แม่นจื่อองอ้ายน้องอ่อะไหหลายๆ – แต่มั้องก็จะสิบต่อร้องจื่อ้ายว่า กิ่งเผัด ดีเก้าอ้ายเสันดีบ่อะ?

ตาย! จั่งแม่นข้อยถึกสาว "องจัน" ปิดอ้อมด้วยอาลิมจิมหมิดความจุถาม และหมิดความจุตอบ. ข้อยได้แต่แมบเบิ่งหม้านางด้วยความสังใส, และนางก็มั่งมิดยุดีกัน; เลิงเตบมางจิ่งเสือกตามาหาข้อย แล้วเว้าด้วยอาดตื่นเต้นว่า:

– อ้ายกิ่งเผัดเธิอ! อ้ายจั่งแม่น ดีมางลำเมั่งยู่หมื้อ

ສິ, ບ່ອນດີກ່ວາໝູ່ສນິດແມ່ນສຽງປາກກັບແຂ້ອອງນາງນີ້ນ່າ.

ຂ້ອຍຕົກໃຈຕໍ່ຊື່ "ດຳເພັ" ສິ່ນາງແມດຄົນນັ້ນເວົ້າວ່າດີ ຂ້ອຍ, ຂ້ອຍຖາມນາງຕື່ມ:

– ຄັນຊັ້ນ ເຂົາຜູ້ນັ້ນເປັນຄົນຕ້ອງຖິ່ນໃດ?

– ຕາມນາງບອກວ່າ ເຂົາເປັນຄົນແຂວງໄຊຍະບຸລີວ່າຊັ້ນ. ແຕ່ນ້ອງກໍ່ຫັນຮູ້ວ່າເຂົາຢູ່ບ້ານໃດເມືອງໃດນັ້ນແຮ ເພາະວ່ານ້ອງກໍ່ມາກໍ່ມາປະຈຳຢູ່ໂຮງໝໍ ນີ້ ບໍ່ຄັນຮອດເດືອນປ່ານນີ້.

ຂ້ອຍຄິດໃນໃຈວ່າແມ່ຈໃຈກໍ່ຕ້ອງແມ່ນນ້ອງສາວຂອງຂ້ອຍ, ແຕ່ຂ້ອຍກໍ່ບໍ່ສະແດງທ່າສິຕື່ນເຕັ້ນແມ່ຈໃດໆໃຫ້ນາງແມດຄົນນັ້ນຮູ້. ຂ້ອຍຖາມນາງອີກວ່າ:

– ນ້ອງຮູ້ບໍ່ວ່າ ເຂົາເຈົ້າມາຫຳກັນຈັກຄົນ ດຽວນີ້ເຂົາເຈົ້າໄປໃສແລ້ວ?

– ເຂົາບອກວ່າເຂົາມາຫຳກັນ ๔ ຄົນມີຜູ້ຊາຍສາມຄົນ ແລະ ແມ່ຍິງສອງຄົນ ສ່ວນຜູ້ຊາຍນັ້ນໄປປຸ່ກອງສະຫລາກໝົດແລ້ວ–ອ່າວ ...ລານນີ້ກໍ່ແມ່ນສອງນາງນັ້ນລະບໍ່ທີ່ໄປຫາມອ້າຍນາແຕ່ໄຮ່ເຫລົ່ານຸ້ນ ນ່າ–ແຕ່ນ້ອ້ນີ້ເຂົາເຈົ້າໄປອອກແຮງງານຮວມໝູ່ນຸ້ນໝົດ – ນາງຢຸດ ຄາວໜຶ່ງ ແລ້ວເວົ້າຕໍ່ໄປວ່າ: ສ່ວນແມ່ຍິງຜູ້ນາຳນາງດຳເພັ ງນັ້ນ ແມ່ນນາງເພັດສິລາ–ອຸຍ! ນາງນັ້ນເຂົາເປັນຄົນເຈົ້າຊູ້ຫລິ ໃດອ້າຍກິ່ງເພັດ, ເຂົາເປັນຄົນຕິ່ງເປສູງຂາວ, ຜົມກຸດໝ້ອຍໜຶ່ງ,

ยิ้มขาดใดสกัมข่องบาดมัน. มื้สองถ้าเฮาเจ้าสลัวอฐภสลัว น้องจะมาเฮามาสลิ้มนำบางเสื่อเปันดินเดิฐกับอ้ายข่จัก.

– จ้าอ่อยใจ! สต่ถ้าเฮาบ่ทันสลัวอฐภ ข่จำเปันต้องมาเฮาเจ้ามาสำได้, มื้ใดอ้ายดีสลัวอ้ายจะไปสลิ้มนำเฮาเจ้าต่างฆาก–ฮ้อยสั่งความอยใจนำมางสมอมัน สต่มางผัดกับมาใส้ภามสันละเสิมสก่ฮ้อย, มางเว้าว่า:

– ไอ่! อ้ายเปันผู้ฆาย ผู้ที่มีความรอบคอบอิหลิ. น้องจะข่เฮัดให้เฮาเจ้าต้องเสอฐภย้อนน้อง.

ในละนะที่มางพอมาจะเว้าเลื่องใดเลื่องสนึ่งกับฮ้อยมัน สมีสฐยร้องมาสต่นอกเรือน:

– อิ่งจามเธีย! มองสลัวอฐภสลัวบ่?

– จ้าอ! สลัวสลัว! เอ้อยมีอฐภสยังน่?

– เอิ! ดันสลัวสลัวมาสื้สน้อยสนึ่งล่อน.

– จ้าอ! มองจุไปดฐอนื้สหละ!

มางอ่ายสมามาดอบฮ้อย:

– มองฮ่อะไผเมิอ้าย! ลิมทันข่ดีม่วม สต่ผัดมีอฐภมาธอฉ, ตอนสลงพื้นหลิตอนเช้าข้อนจิ่งด่ฐลิมทันต่เมาะอ้ายเต้นดีบ่?

จ้าอ! มองมีอฐภหาละไป่ เลื่อฐลิมทันบ่สลับ่

ສວາຍດອກ, ນາງຍິ້ມນ້ອຍໆ ແລ້ວກໍ່ອອກໄປ.

ເອົາຢ່າງລວິດາກ່ອນຂ້ອຍໄປແລ້ວ ຂ້ອຍຫັດເກັບເອົາຊື່ ສອງນາງນັ້ນມາຄິດ, ຜູ້ທຳອິດແມ່ນລຳເພັງ ຜູ້ທີ່ຂ້ອຍເຊື່ອວ່າແມ່ນ ນ້ອງສາວຂ້ອຍຮັ່ງເປີເຊ, ຍິ່ງຄິດໄປຫລາຍພ່ານຊີວິດອັນຫນ້າສົງ ສານໃນເບື້ອງຫລັງຂອງນ້ອງສາວຂ້ອຍທີ່ເລີ່ມຈາກເງົາບາງໆນັ້ນ ກໍ ຍິ່ງປະກົດເປັນພາບອັນເດັ່ນຊັດໄຫລຜ່ານສາຍຕາ ຂ້ອຍຢ່າງງຽບໆ. ບັນຍາກາດຊີວິດນັ້ນໆຈະເອົາຫຍັງແມ່ນອນໄປກ່ວາເລືອດ ແລະ ນ້ຳຕາບໍ່ມີເລີຍ ແລະການປະຕິຕອບຂອງພາບນັ້ນນັ້ນກໍ່ບໍ່ແມ່ນເລື່ອງ ໃຫມ່ສຳລັບຂ້ອຍ, ເພາະວ່ານັ້ນບໍ່ແມ່ນຄັ້ງສຳອິດທີ່ນັ້ນເລື່ອນລຽນມາ ສູ່ຂ້ອຍຊົ່ວໄລຍະປີຫນຶ່ງທີ່ຂ້ອຍຈາກນັ້ນໄປ, ອາດຈະເວົ້າໄດ້ວ່າ ທ້ອນນອນທຸກຄືນ ແລະກ່ອນກືນເຂົ້າທຸກຄາບຂ້ອຍເຄີຍໄດ້ພົບກັບ ພາບເຫລົ່ານັ້ນ, ຕ່າງແຕ່ວ່າເທື່ອແຈ້ງເທື່ອມົວ, ເຕັ່ງສັ້ນເຕັ່ງຍາວ ເທົ່ານັ້ນ, ສ່ວນນ້ອຍນ້ອຍມີໂອກາດເຫັນພາບເຫລົ່ານັ້ນຢ່າງເຕັມອິ່ມ, ຂ້ອຍລັງກຽດຊີວິດສຳນອງນັ້ນ ແຕ່ຂ້ອຍຫັດຍິ່ງຮັກແພງນ້ອງສາວ ຂອງຂ້ອຍ ຜູ້ທີ່ຕ້ອງຕົກເປັນເຫຍື່ອຂອງບັນຍາກາດ ອັນແສນອາ ສາດໃຈນັ້ນຫລາຍຈັກໃຊ້, ຄວາມຈິງຂ້ອຍຄວນເຫັ່ງນາງແມດວິງ ຈັນໄດ້ພາກັນມາພົບຂ້ອຍໃນຍາມນ້ຳໂລດ, ແຕ່ອາການໃນຄ້ວຂອງ ຂ້ອຍຫັດຍັງເປັນຫນ້າອຶດົກເຊັ່ນນີ້? ບໍ່ຄວນດອກ, ຂ້ອຍບໍ່ປາກຖ້ຳ ລາຍຄວາມມ່ວນຊື່ນໃນຫນ້າອົກ ແລະຊີວິດປະຈຳວັນຂອງນັ້ນ,

ແມ່ນຂ້ອຍຈະຕາຍໄປໃນຊົ່ວໂມງສ່ອນ ຫລືຊົ່ວໂມງນີ້ຂ້ອຍກໍ່ຢາກ
ໃຫ້ມັນຮູ້ວ່າຂອມຍິ້ຖືກດຽໄວ້ຕ່ຳມ້ານັ້ນນັ້ນແມ່ນອ້າຍຄົງຂອງມັນ,
ບໍ່ແມ່ນຜູ້ທີ່ມາມັນໄປຈຸດເບັດ ຫລືໄຟຊຸດກະປຸແຕ່ຄາວຍັງເປັນເດັກ
ນ້ອຍ ແລະກໍ່ບໍ່ແມ່ນຜູ້ທີ່ມາມັນໝົກເຜືອກກົ້ນຍາມ ໍ່ ໄດ້ຈາກໄປ,
ເພາະຂ້ອຍເຊື່ອວ່າການຕາຍຕົວຢ່າງຍັງເອີນຂອງຂ້ອຍໃນຕົ້ນປີນັ້ນ
ອາດຈະເຮັດໃຫ້ມັນຮ້ອງໄຫ້ຄັ້ງສົ່ງ ຫລືຫລາຍໆຄັ້ງຢ່າງເຕັມທັກ
ແລ້ວ ແລະພາບຊີວິດຂອງຂ້ອຍທີ່ດົງຈະຈົດຈາງຫ່າງຫາຍຈາກຮ່ອງ
ນົກຂອງມັນໄປແຕ່ເທິ່ງແລ້ວ, ຕະຫລອດຮອດເພັດສີລາຜູ້ທີ່ມາງ
ແຜລວິງຈັນ ໃຫ້ຫາມສັນລະເສີນວ່າ: "ເຈົ້າຊູ ແລະແກັມບ່ອງ" ນັ້ນ
ຂ້ອຍກໍ່ບໍ່ປະສົງທີ່ຈະໃຫ້ເຂົາຮູ້ເຖິງການເຈັບເປັນຂອງຂ້ອຍ, ຍິ່ງກ່ວາ
ນັ້ນຂ້ອຍຍັງບໍ່ຢາກໃຫ້ມາງຮູ້ວ່າມີພັບນ້ອຍຍັງມີຄຳເກົ່ງ-ນິລິນສີເຂົ້າເດີຍ
ສາບາມຮັກມາແລ້ວຄັ້ງສົ່ງນັ້ນລອດເຫລືອຢູ່, ເຖິງວ່າເພັດໄດ້ຮັກ
ສັບຊ້ອນຄົນອື່ນແລ້ວຂ້ອຍກໍ່ບໍ່ເສຽໃຈແລະກໍ່ບໍ່ຈຳເປັນຕ້ອງສວມຄົນ
ໃຫ້ເພັດລຳຕາມໃຈ ເພາະຂ້ອຍໄດ້ເຂົ້າໃຈວ່າລົດຊີວິດຂອງຂ້ອຍນັ
ອາດຈະຂົມ ແລະຂົມສຳລັບເພັດເອງກໍ່ດີນອກນາງສາວສີຕ້ອງການ
ມີແຟນຜູ້ເຈົ້າຊູ ໄວ້ລອງຫົວໃຈຫ້ວໆໄປ ເພາະວ່ານາເຖິງນີ້ຂ້ອຍກ້າ
ໃຫ້ລາຕາແກ່ຊີວິດຕົນເອງໄດ້ວ່າຂ້ອຍໄດ້ກາຍເປັນຊາກສົບຫລືຂອມຍິ
ອົ້ນແຫ້ງແລ້ງ ແລະຫນ້າຢ້ານຫົວຂອງສັງຄົມໄດ້ນຸ່ມໄປແລ້ວ, ຈະ
ເອົາຫຍັງມາເປັນເລື່ອງນ້ຳໃຫ້ພວກສາວໆ ປະຖະຫນາ ຫລືລະເມີນ

มันแม่นข่มีอิก, ย้อยพ้อมแล้วติจะกับตีอำลาเผัดไปด้วย ทามปิดละดับชีวิต ลิงมาแสวมไว้ยันสีต่ำต่อาละดับตีดวม อิก เพื่อมำใจ้ความ "ชวย" ของชีวิดมันไปเปันเดื่องจุ่วย ให้แก่ภามก้าวหมำไปของหน้าอฐภที่ย้อยอาดจะได้ธับ และ ได้เธัดมายหลังที่ย้อยออกจากโธงหมำ ไปเวลามันชีวิดของ ย้อยจะเปันดิหน้าแอ่น หลิหมำผิโดมที่เอ๊าสวมไปพ้อมใม ปางขุมมะเหวดมันกำแล้วแต่ และเผัดสีอาจะเบิ่งย้อยด้วย แสงตาแมวใด ก็อ่ให้แม่นสิดของเผัดเองแต่ฝ่ายดฐอ, ส่วม ย้อยเองแล้วแม่นจะอ่ไปตามภามบิ่งบอกของอุดิมภาม ของ ย้อยเองที่ได้มีมาแล้ว.

ค่ำเดิบจิ่งเสมีมางแผดดินมันเข้ามาใม ห้อง ของ ย้อย อิก, มางเข้ามาด้วยจุดมีมละเธียม, ม่แต่เข้าสอิดปะตูมาง ต่เธัดคือสีมเข้าแล้วใจดย้อยด้วยสฐงที่ข่มใจ.

– อ้ายกิ่งเผัดมีมีม้อง ได้งีมมอกเอ๊อยม้องไสไยกัม ว่าอ้ายหลักถอกหน้ามีมชุ่มแล้วมัดเตอะเอ๊าเจ้าอ่าทีมแล้ว อ่า ชุมแม่นอีหลิบ่? ดฐอมีม้องต้องใสมอ้ายทีษเด่งในฐามอ้าย เปันดีมย๊ติอะ, มี.. คาขหมึ่งอ้ายต้องทีมให้หมีดสองใจกใหย่ มี–มางหังเจ้าหังจุ๊ใส่ใจกงองใหยที่ตั้งยู่ล้ามแปะป่องชัฐมมัม เพื่อเหมือว่าเสดสีน ภาพตุ่สา ของเล้ามันข่มีลอาพจิง แล้ว

ຂັ້ງຕໍ່ຕອບເຂົ້າຢ່າງຄຸ້ນຕ່ຽງທີ່ສຸດ.

– ອຸ່ຽ! ຖ້າແມ່ນອ້າຍໄດ້ເຫ ຼົ ມແຫ້ແລະໄດ້ຕິ ອະເຂົ້າເຈົ້າອີ ຫລິ ຈະເວົ້າຫຍັງແຕ່ສອງໃຈກໍ ມັ ນ ອ້າຍອ ່ ໃຫ້ເອົ້າ ຈ ຳ ນວນທີ ນ ້ອງຕ້ອງ ການໃສ ມ ັ ນ ຄ ູ ນໃຫ ້ ໄ ອ ິ ຄ ອ ້ າ ຍ ກ ໍ ຈ ະ ກ ິ ້ ງ ດ ິ ນ ໃ ຫ ້ ຫ ມ ົ ດ , ແ ຕ ່ ຖ ້ າ ວ ່ າ ອ ້ າ ຍ ບ ່ ໄ ດ ້ ຖ ອ ກ ແ ລ ະ ບ ່ ໄ ດ ້ ຕ ິ ອ ະ ອ ້ າ ຍ ຕ ້ ອ ງ ໂ ຫ ດ ນ ້ ອ ງ ໃ ນ ຖ າ ມ ເ ຢ ັ ນ ດ ິ ນ ຫ າ ເ ລ ື ອ ງ ໄ ດ ້ ເ ມ ິ !

– ອ້າ ຈ ະ ໂ ຫ ດ ນ ້ ອ ງ ແ ນ ວ ໃ ດ , ອ ้ า ย บ ่ อ ื ด ิ น ม ้ อ ง ห อ ๋ ? ม า ง ຫ ັ ງ ເ ວ ົ ้ า ห ั ง ห ิ ว ด ้ อ ย ท ่ า ท ิ เ ป ็ น ก ั น เ อ ง – ຂ ั ง ก ็ ท ำ ท ่ า ล ั ง เ ล ห น ั ง ห ึ ม ่ ง ແ ລ ้ ว ต อ บ ม า ง .

– ບ ่ ແ ห ล ้ ว ! ใ ผ จ ุ บ อ ก – อ ้ า ย ฝ า ก ใ ห ม แ ม อ ใ ด ก ็ ใ ห ม เ พ ะ อ ่ า ม ้ อ ง เ ป ็ น ผ ู ้ ผ ิ ด .

ມ າ ງ ໄ ດ ້ ແ ຕ ่ ຫ ິ ອ ບ ่ ຕ ອ ບ ແ ມ ອ ໃ ດ , ມ າ ง ล า ก ต ั ้ ง ม า ม ั ่ ง ข ้ า ง ต ร ง ຂ ั ง ແ ລ ้ ว เ ฮ ้ า ย อ ก ข ั ง ด ้ อ ย อ า ด เ ฉ ั ก ม ั ง ค ี ้ ย ั ง ไ ร ้ ด ร ง ส า ว ่ า :

– ເ ອ ้ อ ! อ ้ า ย อ ั ม ม ี ห า ค ิ น ห ม ้ า จ ิ บ ต า ด ิ ผ ั ด ข ี ้ ต ิ อ ะ แ ต ่ ข ั ง บ ่ ห ิ อ จ ุ า ก า ม ย อ ก เ ป ี ้ ย ข อ ง ม า ง – ข ั ง ส ั ม ม า ถ า ม เ ฮ ้ า ใ ม เ ล ื ่ อ ง ส ี ເ ฮ ้ า ไ ป ล ่ า ง เ จ ้ า ม ี ้ :

– ย อ ก ม ้ อ ง ม า ก ั น ไ ป ใ ส ห ล ่ า ง เ จ ้ า ม ี ้ ด ี อ ่ า เ ป ็ น ฟ ้ า อ เ ป ็ น ฝ ั ่ ง ด ี ไ ป เ ธ ั ด ภ า ม ฝ ะ ล ึ ้ ง แ ท ้ ?

– ใ ฮ ่ ! ม ้ อ ง ก ็ ค ิ ด อ ่ า จ ะ เ ฮ ้ า ส ู ่ อ ้ า ย ฟ ั ง แ ต ่ อ ้ า ย ถ า ม ล ่ อ ม

ກໍດີແລ້ວນ້ອງຈະເລົ່າສູ່ອ້າຍຟັງເລີຍ ແຕ່ວ່າກ່ອນຈະເລົ່ານີ້ນ້ອງຂໍ-
ວາງຕາດໝາຍໄວ້ຈັ່ງຊີ້ເມີ.

— ຕາດໝາຍຈັ່ງໃດ? ຂ້ອຍຖ້າມຄືນ ນາງອ່ອນໝ້ອ
ອກໄປອະແຮມແຫ້ງຍາດໜຶ່ງແລ້ວເວົ້າວ່າ.

ມາຫລັງນ້ອງເວົ້າສຸດແລ້ວອ້າຍຕ້ອງເລົ່າສະໜາຍສິ່ອ້າຍຖືກ
ແຄມຕອດແລະເລົ່າຕົ້ນປາຍສາຍເຫດການສິ່ອ້າຍ ຈະເອົາຕົວຫລົບ
ລີ້ອອກຈາກສັດຕູມາຫາຝ່າຍນີ້ສູ່ນ້ອງຟັງໝົດ ອັນນີ້ອ້າຍຮັບໄດ້ບໍ?

— ເປັນຫຍັງອ້າຍຈຶ່ຮັບບໍ່ໄດ້ ຂ້ອຮັບແນ່ນອນນັ້ນແລ້ວຂ້ອກໍ
ນັດນາງຕໍ່ໄປວ່າ: ແຕ່ອ້າຍຂໍນັດນ້ອງໄວ້ລ່ວງໜ້າອ້າຍຈະເລົ່າ
ເພາະວ່າການເລົ່າເລື່ອງນັ້ນນັ້ນຕ້ອງອາໄສເວລາອ່ານຍາວແລະນັ້ນຍາ
ກາດອ່ານສົດຊື່ນແຕ່ເລັກໜ້ອຍນັ້ນນ້ອງເຫັນດີບໍ?

ເບິ່ງຈຶ່ງຄິເຫັນບໍ່ຢາກເຫັນດີປານໃດແຕ່ຄົງຈະເຫັນ ຍ້ອນເຫັ
ຄິດເຫັນສຸຂະໜາຍຂອງຂ້ອຍແດ່ ດັ່ງນັ້ນເຫັຈຶ່ງອົດຮັບວ່າ "ໄດ້"
ດ້ວຍສຽງຈາງໆ ແລ້ວນາງກໍເລີ່ນຕົ້ນເລົ່ານາງຍອກວ່າ:

— ສ່ວງເຈົ້ານີ້ນອກນ້ອງຖືກແຕ່ງໃຫ້ໄປນຳເອົາຄົນເຈັບຢູ່
ສ່ວງຈາກໜ້ໄກເຕີບ - ນອກນ້ອງໄປປະມານ ໑໐ ປາຍຄົນ ຄິດວ່າ
ຄົນເຈັບນີ້ຫລາຍ ແຕ່ເມື່ອໄປຮອດນັ້ນນີ້ແຕ່ສອງຄົນຜູ້ໜຶ່ງໄດ້ຫາມ
ແຕ່ຜູ້ນຶ່ງຍັງຍ່າງໄດ້ໂອ້ລູຜູ້ໄດ້ຫາມເຫົ້ານັ້ນເປັນຕາສົງສານເນີ້ນແຫ້,
ຫາງນັ້ດໃກ, ນັ້ດເຫື່ອມເສັ້ງແດ່, ນອກນ້ອງນ້ະລາດຍາດໃດເນີ້ນຄືຊ

ເຈັບເຮັ່ງ ແຕ່ເມີ່ນບ່ຍອມດາງ ເມີ່ນໄດ້ຄັດແຂ້ວຈົນເລືອອອກ ເຕັ່ງໆເມີ່ນຈັ່ງເຕືອນນອກນ້ອງວ່າ. "ດ່ຽວ່າງແດ່ນອກນ້ອງເຮັ້ຍ" ສ່ຳນັ້ນອຸ່ຍ. ຟັງສຽງປາກເມີ່ນກໍຢາກໃຫນັ່ງດີອ້ຍເນັ. ສອຍໂອກາດເອລານາງນອນຄິດອີກນັ້ນຮູ້ໄດ້ຖາມນາງວ່າ:

- ຈຸ້ນນ້ອງບ່ໄດ້ຮູ້ຈຸ້ເມີ່ນແດ່ບ່?

— ຈ້ານ້ອງບ່ຮູ້! ແຕ່ໄດ້ງິ່ນອ້ຍຍຸ້່ຢ່າງສົກດ້ອມເຫ້ານັ້ນຮ້ອງວ່າອ້ຍຄິດ-ອ້ຍຄິດແຕ່ບ່ຮູ້ວ່າອ້ຍຄິດອີ່ຫຍັງແຫ້ ເພາະນອກນ້ອງບ່ທ່ານຖ່ານເພາະເມີ່ນກໍ່ຍັ້ງເມ່ອຍຫລາຍ.

ນາງນຶ່ດຢູ່ດາວໜຶ່ງ ຫ່າຕີຂອງນາງກໍ່ຄ່ານຶ່ດວ່ານ່ຶ່ດຈານຕົ່ນເຕັ້ນ ຂຶ້ນມາອີກ, ນາງຈ້ອງເບິ່ງໜ້າຂ້ຽແລ້ວຖາມວ່າ;

ໄອ່! ນ້ຽ ນ້ຽສອງນາງນັ້ນໄດ້ມາຫລິ້ນນ່ຳອ້ຍບ?

- ໃຜຈະເປັນຫຼ້ນອກໃຫ້ເຮົາເຈ້ົ້ານາຫລິ້ນນ່ຳອ້ອ?

ແລະເຮົາເຈ້ົ້າກໍຈະບ່ສົ່ນໃຈນ່ຳອ້ຍຄອກ.

— ເອ! ກະນ້ອງນ້ຽ ຄ້ເວ້ົາສູ່ເຮົາເຈ້ົ້າຟັ-ອ້ຍຊ່ຳງເປັນຕົ່ນສັດຕາຄຄບເວ້ົາກະດ້ ກ່ອນນ້ອງຈະໄປເຮັດອ້ຽກນ້ອງໄດ້ບອກໃຫ້ເຮົາຮູ້ວ່າຕົ່ນເຈ້ັບຕ້ືນອກເຈ້ົ້າໄປຕາມມາແຕ່ ໄຮ່ເຫລ້ົາຫວ່ານແລ້ວ ອ່ານນ້ຽນ້ຽແນ່ນຕົ່ນແຮ້ວດຽວກັບນອກເຈ້ົ້າ ແລ້ວນອກເຮົາຍັ້ງຖ່ານຫາຈຸ້ອ້ຍອີກ.

- ຈຸ້ນນ້ອງໄດ້ບອກໃຫ້ເຮົາເຈ້ົ້ານຸ່້ບ?

–ນ້ອງຈື່ຈຳໄວ້ເຮັດສຍັງເພາະອ້າຍກໍ່ໄດ້ນັດນ້ອງໃນເລື່ອງ
ນີ້.

– ເຮົາຄົງຈະບ່ຮູ້ອ້າຍ–ແລະນອກເຮົາກໍ່ບ່ມີຈາດສົນໃຈ
ສຍັງແມ່ນບ່?

– ຈ້າວ! ເກືອບເປັນແນວນັ້ນແຫລະ–ແຕ່ເຖິງຢ່າງໃດເຮົາ
ກໍຕ້ອງມາຟ່ານອ້າຍ ເພາະນ້ອງເຫັນວ່າຕາເຮົາໃສ້ນ້ຳເມື່ອນ້ອງເວົ້າ
ວ່າອ້າຍກໍແມ່ນຄົນຂອງໄຊຍະບຸລີ.

– ຈ້າວ! ຂອບຄຸນຫລາຍໆຕໍ່ນ້ອງໄດ້ຊ່ວຍເຫລືອອ້າຍ
ຢ່າງບ່ເຈດຕະນາ.

– ນ້ອງຊ່ວຍເຫລືອອ້າຍ ຄັນຈຸນ້ອງອ້າຍຄິດວ່ານ້ອງບ່ຮູ້ເລື່ອງ
ສຍັງກ່ຽວກັບອ້າຍຈຸນ້ັ້ນບ່?

- ເອ! ວົງຈັນນ້ອງໄດ້ເຂົ້າໃຈແນວໃດຕໍ່ຄວາມເວົ້າຂອງ
ອ້າຍລະ? ເລື່ອງນ້ີຢາກຫລືບ່ຢາກນ້ອງຄົງຈະໄດ້ຮູ້ຄວາມຈິງເຫລົ່ານ້ີ
ໃນບ່ຫລາຍວັນນ້ີແຫລະ.

ໄອ! ຈ໋ອະໄພອ້າຍ! ສຸ່ງໃນສອງຄົນນັ້ນແມ່ນ "ແຟນ"
ຂອງອ້າຍແມ່ນບ່?

– ບ່!ບ່ແມ່ນແລະກໍບ່ອາດຈະແມ່ນອີກເພາະຕາມນ້ອງໄດ້
ບອກໃຫ້ອ້າຍຮູ້ນັ້ນ ນອກເຮົາເປັນຄົນງາມແມ່ນບ່ແຕ່ອ້າຍຫັດເປັນ
ຄົນແນວນ້ັ້ນ ນ້ອງກໍ່ນ້ອງຄິດເຖິງເລື່ອງຈຸ້ຽແຟນໆ ລະຫວ່າງອ້າຍ

ลับมอกเอ๋า?

— ฝ่าเตาะมันมันแม่นดอามถะหมอมท่อมตัวของอ้าย เอง. มังจะบ่รับรู้มำและมังกิยังจะฝังขืมอ่าหมั่งที่สุดมอก เอ๋ากิดิงจะเปมดินที่เลียกับอ้าย อ้ายจิ่งกาเอ๋าอ่า "มังจะ ได้รู้ดอามจิง" .., แม่นบ่?

เอ๋าแล้วมางก็อกยืมอ้ม. ส่วมแสงตาของมางยังดิง จ้องปู่ใบหน้าของอ้ายดินรักแมงกันได้มาลับกันมาแพลัง ซึ่ ได้จากกันไปตั้ง ๑๐ ปี, ดาวหมึ่งมางบอกอ่า:

— มังอ่าดอามอิม.

อ้ายถอดลิมหายใจ เอ๋ามีสอามกันมาธองกะด้มแล้ว ตอบมาง.

— จ้าอ! อ่มังจิ่งฝันดี.

ได้ ๔ มื้นางแมดบือดำได้มาห้องมอนของอ้ายลิภาย หลังที่ถามเถิงสุขะพาบของอ้ายแล้ว มางได้ถามอ้ายว่า;

— อ้ายกิ่งเผัด—มางแมดอิงจันได้เอ๋าเลื่องมางเผัดลิ ลากับมางดำเผัญสู่อ้ายบังบ่?

- เลื่องหยั?

- อ่าอ! สิเลื่องยอกเอ๋ากิแม่นดินห้ยงถุ้มดูอกมิกับ อ้ายสิมีละบ่!

– ຈ້ານ! ອ້ຽງຈັນໄດ້ບອກໃຫ້ອ້າຍຮູ້ຕັ້ງແຕ່ມື້ທີ່ສອງທີ່ອ້າຍໄດ້ມາຕົກຢູ່ຫມໍ້ແລະອ້າຍກໍໄດ້ຂອບໃຈນໍາລາວແລ້ວ.

– ຊຸ້ມ ອ້າຍໄດ້ຮູ້ກັບພວກເຂົ້າເຈົ້າບໍ?

– ດົ່ງຈະຮູ້ກັນ.. ຖ້າອ້າຍຍັ່ງຢູ່ຫມໍ້ເຫົ່ງ.

– ເອ່ ອັນນີ້ມັນແມ່ນເລື່ອງອະນາດິດ ມັນເປັນເລື່ອງແມ່ນອນຢູ່ແລ້ວ ແຕ່ນ້ອງຖາມໃນໄລຍະທີ່ຜ່ານມານຸ້ນ່ໍ.

-- ຮ໊! ...ປະໄວ້ຫັນແລ້ວພວກນ້ອງຈະໄດ້ຮູ້ເອງ.

-- ເລື່ອງຫຍັ່ງອ້າຍ?

-- ທຸກເລື່ອງຫັນແຫລະ, ແຕ່ນ້ອງຢ່າຟ້ອຕອງໄປແບບນາງແພດອ້ຽງຈັນໄດ ມັນອາດຈະຜິດກໍເປັນໄດ້--ນາງແພດບົວດໍາມັ່ງຊິ່ງຢູ່ດາວຫນໍ້ງແລ້ວພັດຖອດດໍາຖາມປະໂຫຍກໃຫມ່ອອກມາອີກ:

-- ໂອ່! ອ້າຍກົ່ງເພັດ! ນ້ອງລືມອັນຫນໍ້ງ, ອ້າຍໄດ້ຮູ້ກັບອ້າຍຕິດທອງມາແດ່ບໍ?

ຊື່ອ້າຍ "ຕິດທອງມາ" ໄດ້ຫລອນມາຕໍາໃສ່ຂ້ອຍອີກ ມາຍຫລັງປີ່ກ່ອາທິ່ລາວໄດ້ຕາຍຈາກພວກຂ້ອຍໄປ, ຂ້ອຍຕອບນາງແພດບົວດໍາດ້ວຍທ່າທີອັນໂສກເສົ້າຢ່າງຜິດປົກກະຕິ.

-- ຮູ້ແຫ້! ແຕ່ວ່າອ້າຍຕິດທອງມາທີ່ອ້າຍຮູ້ນັ້ນແມ່ນຄົນຂ້ານດວງກັນກັບອ້າຍ ແລະລາວກໍຖືກຂ້າຕາຍກ່ອນນຶ່ງປີ່ກ່ອາແລ້ວ.

– ໂອ່ ຄັນຊັ້ນຊິ່ແມ່ນ, ສ່ວນອ້າຍຕິດທອງມາຜູ້ນ້ອງວ່າ

ນ້ຳລາວກໍແມ່ນດົນແຂວງໄຊຍະບຸລີ ແຕ່ບ້ານເກີດຂອງລາວນັ້ນ ແມ່ນນ້ອງບໍ່ຮູ້ ເພາະແມ່ນອ້າຍໂພສີຄະມະບຸລີຫານເປັນຜູ້ກຳຊີວະປະຫວັດ.

ຄວາມສົງໄສໄດ້ແລ່ນເຂົ້າມາຫ້ອມລ້ອມຂ້ອຍອີກ ດີ່ານ ຫມອກຍາມເຊົ້າໃນທ້ອງເດືອນຈ້ອງເດືອນຍີ່, ອ້າຍຕິດຫອງມາ...ຮຶ! ແມ່ນບໍ່–ອ້າຍຕິດຫອງມາ... ເພິ່ນຕາຍແລ້ວ... ແມ່ນແທ້ ບັກນັ້ນກໍເວົ້າວ່າເພິ່ນຖືກຍິງເປົ້າ ແຕ່ເວລາຂ້ອຍເປັນຄົນໂຫດມອກຄຸກຢູ່ເມືອງປາກລາຍນຸ້ມ–ແຕ່...ຮຶ...ບົວດຳເອີຍ! ອ້າຍຕິດຫອງມາ...ອຶ! ບໍ່ແມ່ນດອກ.

ນາງເມຍດບົວດຳ ນັ່ງສັງເກດທ່າທີຂອງຂ້ອຍດ້ວຍວາດສົງໃສ ດາວຫນຶ່ງນາງຈຶ່ງອອກປາກ; ນາງຖາມຂ້ອຍວ່າ:

-- ອ້າຍກຶ່ງເມັດ! ເປັນຫຍັງອ້າຍຈຶ່ງຫລອມເຫງົ້າເອົາຍິດ ຫນຶ່ງຍາມດຽວ, ນ້ອງເປັນຕົວການທຳລາຍບັນຍາກາດອັນອ່ອນຊຶ່ນ ຂອງອ້າຍແມ່ນບໍ?

- ບໍ່! ບໍ່ແມ່ນດອກບົວດຳ, ອ້າຍຂໍອະໄພຄວາມຄິດຂອງ ອ້າຍມັກໄດ້ລັກອອກຈາກເລື່ອງພວກເຮົາລົມກັນແລ້ວຂໍນ້ອງຈົ່ງເຫັນ ໃຈ-ເອົາເລື່ອງຫຍັງ ເຊີນເລົ່າສູ່ອ້າຍຟັງເພື່ອໃຫ້ມັນລືມຄວາມເຈັບ ປວດ ແລະກໍເພື່ອເຮັດໃຫ້ສາຍໃຈຖານອ້າຍນ້ອງພວກເຮົາໄດ້ເຊື່ອມ ເຂົ້າກັນໄປກ່ວານີ້.

ຮ!-....ຈັ່ງແມ່ນອ້າຍລະເມີເນາະ-ນາງເວົ້າເຊິ່ງຕຳນິສົມອມັ ແລ້ວນາງຈຶ່ງເລົ່າຕໍ່ໄປອີກ. ຕັ້ງແຕ່ມື້ອ້າຍຫິດຫອງມາ-ມາຕົກຮອດ ໂຮງໝໍມື້ໜຶ່ງນາງຄຳເພັງແລະນາງເພັດສິລາຕ້ອງໄປນັ່ງໂອ້ລົມເພື່ນ ທຸກໆແລງ.

— ໂອ່! ອະໄພໂຫດເຫາະບ໊ອຄຳຖ້າມັນບ່ເປັນການຜິດພາດ ອ້າຍຢາກຮູ້ວ່າສອງນາງມັ່ນຮ່ວມເຮົ້າເຮັດໜ້າທີ່ຫຍັງ ຄືວ່າບ່ ເຫັນເຮົ້າເຈົ້າຍ່າງກາຍມາຫ້ອງອ້າຍສັ່ຈັກເທື່ອຫລື ວ່າເປັນ່ໍາອ້າຍບ່ ຮູ້ຄົນບໍ?

- ບ່! ເຮົ້າເຈົ້າຕັ້ງບ່ໄດ້ມາອີ່ຫລີ ເພາະວ່າເຮົ້າເຈົ້າພວມ ຮ່ວມວິຊາສະເພາະ ແລະເຮັດວຽກປ໊ອແປງສະຖານທີ່.ໂອ່! ວຽກ ເຮົ້າເຈົ້າໜັກໜ່ວງຫລາຍ!..

- ຈ້າວໄດ້ແລ້ວ! -ເອົ້າບາດມື້ນ້ອງກໍໜ້ນ້ໍ່ໄດ້ໄປຫລົ້ມນ່ໍາ ອ້າຍຫິດຫອງມາແດ່ບ່,ເພື່ນໄດແດ່ແລ້ວ໊ຕ?

— ຈ້າວ! ຫວ່າງແລງວ່ານມື້ສ່ານສ່ຽວພວກນ້ອງກໍໄປຫລົ້ມ ນ່ໍາເພື່ນ-ເພື່ນໄດ້ເລື່ອງເລົ່າອ້າຍຂອງນາງຄຳເພັງແລະກໍ່ແມ່ນຈຸ້ຂອງ ນາງເພັດສິລາ ພ້ອມດ້ວຍອ້າຍຫຍັງບຸ ຄົນຂ້ານດຽວເພື່ນຫັ້ນແຫລະ ກັ່ບເພື່ນເອງຖືກສັດຕຸຈັ່ບໄປຂັງໄວ້ ຂຸມດິນເມືອງປາກລາຍມຸ້ນ -ອຸ່ຽ! ເລື່ອງນ້ັ້ນຟັ່ງແລ້ວຫຸກໃຈອີ່ຫລີ; ສອງນາງນ້ັ້ນ ຈົ່ນວ່າໃຫ້ ລືມຄວາມລະອາຍ. ເພາະວ່າອ້າຍຂອງນາງຄຳເພັງນ້ັ້ນເພັດເປັນຄົນ

ເສັ້ອງ:ດ:–ມາຮອດນີ້ ເຫັ້ນບອກວ່າບ່ໄດ້ຍິນກິ້ນຍິນຄ່າວຫຍັງ ເລີ້ຍ ກ່ອງກັບພວກເຂົ້າເຈ້ົ້າທັງສອງ, ເລ້ືອງນັ້ນຍາວແຕ່ນ້ອງຈ້ົ ບ່ໄດ້.

ເວລານັ້ນຄວາມທຸ້ນທ່ຽງຂອງຂ້ອ້ຍໝົດໄປ, ຂ້ອຍຜູດລຸກຂ້ົ້ນ ແຕ່ນ້ົດຖືກນາງແພດບົວຄຳໂດດມາຂ້ົ່ມເອ້ົກຂ້ອຍໄວ້ ແລ້ວເວ້ົ້າວ່າ:

– ອ້າຍກິ້ງເພ້ົ!– ເປ້ັນຫຍັງອ້າຍຈ້ົ່ງຫລອມມ້ົຄວາມຕ້ົ້ນ ຕ້ັນໃຈແນ່ນັ້ນ, ອ້າຍຈະໄປໃສ? ອ້າຍຢ່ານຜູດລຸກແຮງຫລາຍຕ້ົ! ຈັກໜ່ອຍໄໝຫຍິບຂາດໄສ້ໃຫລ່ໄດ!

ຂ້ອຍລ້ົ້ມນອນລົ້ງອ້ົກຄ້ົດຢ່າງອ້ົ້ນອ້າຍໄປໆມາໆເຫ້ົ້ງເຕ້ົບ ຂ້ອ້ ຕ້ັດສ້ົນໃຈເວ້ົ້ານ້ຳນາງແພດບົວຄຳວ່າ;

– ບົວຄຳ! ອ້າຍກ້ໍຮູ້້ວ່າຈ້ົ່ງກ້ົ້ນ້ແມ່ນວ່ຽກສ່ອມຕ້ົວ ຂອງ ອ້າຍແຕ່ອ້າຍຂໍເນ້ົ້ງບົວຄຳໜ່ອຍໜ້ົ້ງໄດ້ບ້ໍ?

ນາງບົວຄຳຈ້ອ້ງຕາເບ້ົ່ງຂ້ອຍ ຄ້ົກັບເບ້ົ່ງຄ້ົນແປກໜ້ົ້າທ້ົ້ນ້ອນ ກ່ຄວາມອ້ົນລະຫ້ົນໃຫ້ແກ່ນາງ ແລ້ວນາງຈ້ົ່ງເວ້ົ້າກັບຂ້ອຍວ່າ:

– ອ້າຍກ້ົ່ງເພ້ົ, ນ້ອງກ້ົ້ນ້ອ້ມແລ້ວ ທ້ົ່ຈະຊ່ອຍເຫລ້ືອ ອ້າຍທຸກຍາມ ບ່ວ່າແຕ່ວ່ຽກສ່ອມຕ້ົວຫລ້ືສ່ອມຮວມ, ອ້າຍຕ້ອ້ງ ໝ້ັ້ນໃຈ ນ້ົ້ຫຍັງຫາລະວ່ານາໂລດ.

– ຂໍ້ຂອບໃຈ ຕ່ຄວາມມ້ົເມດຕາຈ້ົດຂອງນ້ອ້ງ–ອ້າຍເນ້ົ້ງ ບົວຄຳໄປບ້ຮ້ກນາງຄຳເນ້ົ້ງມາຫາອ້າຍດ້ວ້ນ້ ຈະໄດ້ບ້ໍ?

– มาดสอมี้โลดบ่อ้าย?

– ແม่ນແລ້ວ! ແຕ່ນ້ອງຢູ່ໃຫ້ເພັດສິລາຮູ້ເຫັນງມີ້ຢ່າງເດັດ ຂາດ.

– ອ້າຍລັງກຽດນາງນັ້ນແມ່ນບໍ?

– ບໍ່! ແຕ່ອ້າຍບໍ່ຢາກສ້າງຄວາມລຳຄານໃຈໃຫ້ເຂົາ ແລະ ນ້ອງກໍ່ຈະເພິ່ງສ້າງຄວາມລຳຄານໃຈ ໃຫ້ແກ່ອ້າຍໄປເລີຍເທາະ.

– ຈ້າວ! ອ້າຍຈົ່ງເຍັນໃຈ, ເປັນເມື່ອໃດນ້ອງກໍຈະນາ ບອກໃຫ້ອ້າຍຮູ້ດສອມີ້ໂລດລະ.

– ຂອບໃຈ...

ເວົ້າແລ້ວນາງບົວຄຳກໍຍ່າງລິບອອກຈາກຫ້ອງຂ້ອຍໄປ ໃນ ຊຸ່ງຕື່ນາງອອກໄປນັ້ນ ຄວາມຄິດຂອງຂ້ອຍຈະຫາຫຍັງມາເປັນຕົ້ນ ເປັນປາຍບໍ່ໄດ້; ພາບທີ່ປະກົດໃນສາຍຕາຂອງຂ້ອຍໃນຍາມນັ້ນໄດ້ ປ່ຽນຮູບປ່ຽນສີໄປສ່ຳກັນກັບສາຍຮູບເງົາ; ອ້າຍຕິດຫອງມາ–ເພັດ ສິລາ, ຄຳເພັ້ງ, ຄຳພັນ–ກໍລະກັນ, ຂຸນດົມ ອົ່ນໆແລະອົ່ນໆ ແລະ ບັນຍາກາດໃນຫ້ອໃຈຂອງຂ້ອຍກໍປ່ຽນໄປດີແມ່ນນັ້ນ.

ປະມານ ๕ ນາທີຕໍ່ມາ ນາງແພດບົວຄຳໄດ້ປະກົດຕົວຢູ່ປາກ ປະຕູເຮືອນຂ້ອຍອີກ– ແຕ່ເທື່ອນີ້ເຂົາມີ ົ້າຫຽມໂຕມາພ້ອມ ທ່າ ທີຂອງເຂົາດີ້ວ່າສຸກຂຸມ ຍ້ອນຖືກຫົວໃຈບັງຄັບໄວ້, ຂ້ອຍຍັງສົງ ໃສວ່າ ົ້າດຳໆທີ່ຊ້ອນຢູ່ເບື້ອງຫລັງ ຂອງນາງແພດບົວຄຳນັ້ນ ຈັກ

ແມ່ນນ້ອງສາວຂ້ອຍບໍ່ຫລືແມ່ນເພັດສີລາ ເພາະວ່າເຂົາຜູ້ນີ້ນີ້ບ່ຍອມ ບ້ວນໜ້າອອກຈາກເງົາມືດຂອງຮ່າງຄົງອັນສູງດ້ວຍຂອງນາງແພດບົວ ຄຳ, ເຂົາທັງສອງຍ່າງຕິດກັນເຂົ້ານາຈົນຍັງຫ່າງຈາກຕຽງຂອງຂ້ອຍ ປະມານສອງແມັດ ແລ້ວຜູ້ທີ່ຖືກຂ້ອຍສັ່ງຄວາມໃຫ້ນຳຫານັ້ນ ກໍ ຢືນເຣັດໂຕແຂງ ຢູ່ກັບບ່ອນແລ້ວແນມເບິ່ງໜ້າຂ້ອຍ ດ້ວຍຄວາມ ວາດ ຢ້ານກົວແລະສົງໃສ, ອາໃສແສງຕະກຽງນ້ຳມັນກາຊວນທີ່ຮຸ່ງ ນ້ຳນັ້ນຽງສ່ອງໄປໃນວົງຈ້ຽງນັ້ນ ຂ້ອຍນ້ຳແນມເຫັນໃບໜ້າທີ່ຂາວ ນວນຂອງເຂົານ້ຳນ້ວຽ ເຣັດໃຫ້ພາບໃບໜ້າຂອງນາງສາວຂົ້ນໃໝ່ ຄືນນັ້ນນິດຄວາມລະມຸນລະໄນ ແລະເຂົ້າໃຈຍາກວ່າເຂົາແມ່ນໃຜກັນ ແທ້. ເຂົາກ້າວຽເຂົ້ານາອີກສອງກ້າວ, ໃບໜ້າຂອງເຂົາປະກົດ ແຈ້ງອອກອີກຈົນຂ້ອຍສາມາດແນມເຫັນຢາດນ້ຳຕາໃສໆ ທີ່ຕິດຢູ່ ຫົວຕາຂອງເຂົາຄືກາກເພັດຕິດຢູ່ກັບກະໄຈນຄຳ ຂອງນາງລິເກ. ບາດ ນີ້ຂ້ອຍຈຶ່ງຄັກວ່າເຂົາຜູ້ນີ້ແມ່ນນ້ອງສາວຂອງຂ້ອຍ ແຕ່ຂ້ອຍກໍຍັງ ສະຫ້ານໃຈຕ່ານາມເຕີບໄຕຂອງຮ່າງກາຍຂອງນັ້ນ ຈາກນັ້ນໄປນຽງ ປີປາຍ ແຕ່ນັ້ນກໍໃຫຍ່ສູງຂາວຢ່າງບ່ໜ້າເຊື່ອ. ນຽງຈ້ອໜຶ່ງອີກ ເທ່ານັ້ນນັ້ນກໍຮ້ອງຂົ້ນດ້ວຍສຽງອັນແຄ້ນເຄືອງ;

—"ອ້າຍ...ອ້າຍຄຳເກັ່ງ... ອ້າຍຂອງນ້ອງ—ອ້າຍຄຳເກັ່ງ—"

ນັ້ນຫັງຮ້ອງຫັງນະຫວາເຂົ້ານາໝູບໄຫ້ສະອຶກສະອົ້ນ ແລະກອດຂາ ຂ້ອຍ ນາງແພດບົວຄຳປົນກອດເອົກເບິ່ງຢູ່ດ້ວຍຄວາມສົງໃສ ທີ່

ໄດ້ເຫັນຜູ້ທີ່ຕົນໄປນຳມານັ້ນຮ້ອງໄຫ້ຢ່າງບໍ່ລະອາຍ ແລະກໍໄດ້ຍິນ
ຊື່ສຽງຂອງຂ້ອຍ ອີກຊຶ່ງໜຶ່ງວ່າ "ດຳເກັ່ງ" ສ່ວນນ້ອງສາວຂອງ
ຂ້ອຍກັ່ງໄຫ້ກັ່ງຈົ່ມດ້ວຍຄວາມສະອົກສະອ້ົນ:

– ອ້າຍເກັ່ງເອີຍ! ອ໋ຶ່ມ໋ໍ່ແມ່ເອີຍ! ອ້າຍດຳເກັ່ງ–ມັນເວົ້າ
ລົ້ນໄປລົ້ນມາແຕ່ສອງຄວາມນັ້ນ. ມັນໄຫ້ໄຫ້ແຕ້ໄຫ້ວ່າແຕ່ກໍ່ບໍ່
ອອກສຽງໄວ້ຍອາຍ ຄິຍາມນັ້ຍັງເປັນເດັກນ້ອຍ ແລະໃນເວລາ
ນັ້ນຂ້ອຍກໍ່ບໍ່ອາດຈະກັ້ນນ້ຳຕາໄວ້ໄດ້ອີກ. ມັນໄຫລອອກມາຢ່າງກັ້ນ
ບໍ່ໄຫວ ແຕ່ແລ້ວໃນລຳຄໍຂອງຂ້ອຍນັດດີວ່ານີ້ໄງ່ນຫົ່ມນັກໃຫຍ່ຕັນ
ໄວ້, ຂ້ອຍພະຍາຍາມກັ້ນນ້ຳຕາໄວ້ແລ້ວຄ່ອຍລຸກນັ່ງອີ່ງເຕັ້ງ ລະ
ດົ່ມນ້ອງສາວຂອງຂ້ອຍດ້ວຍສຽງສະອ້ົນ:

– ເນັ້ງເອີຍ! ນ້ອງໃຫຍ່ແລ້ວໄດ! ນ້ອງຢ່າໄສ້ແມ່ນຈັ່ນ
ເຕາະລະອາຍເຍ໋ນໄດ! ເຈົ້າສາ! ຍ້ອນບຸນຄຸນຂອງການປະຕິບັດ
ແລະບຸນຄຸນຂອງນອກເອ໋ຍນອກອ້າຍຢູ່ໜ໋ຶ່ສອງອ້າຍນ້ອງນອກເຮົາ
ຈຶ່ງໄດ້ນັບກັ່ນ່ມ໋ໍ– ນ້ຳໃດອ້າຍຄິແລ້ວອ້າຍຈັ່ງຊຸເວົ້າເລ໋ອງນ່ອນໆສຸ
ນ້ອງແລະເພ໋ັດຟັ່ງຮົບເຈົ້າ.

ຂ້ຽ້ເອົາແໝນຸ້ຈົ່ນາເຊ໋ັດນ້ຳຕາໃສ້ນັ ແຕ່ນັ້ຍ໋ັດມ໋ີແຕ່
ແກ່ວງຫົ່ວແລ້ວເວ້ົາຢ່າງຍາດຍ້ັນຍາດຕອນ,

– ອ້າຍເກັ່ງເອ໋ີ! ນ້ອງ...ນ້ອງຮຸ້ວ່ານ້ອງໃຫຍ່ແລ້ວແຕ່...
ອ້າຍຢ່ານ້ານ້ອງເຕາະ ອ້າຍ... ຈຶ່ງປ່ອຍໃສ້ນ້ອງໄຫ້ຕາມໃຈນ້ອງ

สาเหตะ...น้องทุกใจหลายน่าอ้ายเก็งเอิ๋ย ..

ฮ่านมื้ มางแผดบ๊องดำ จิ่งโยนมั่งลิงตั่งมินอ้างตฮงฮู้ มางถามอ่า:

– ลาวแม่นน้องสาวดิงของอ้ายแม่นบ่อ้ายเผัด?

– แม่นแท้บ๊องดำ!

– แต่เฮ็นหยังลาวจั่งเอ็นจุ๊อ้ายอ่า" อ้ายดำเก็งฉุ๋มน่า?

– ไอ่! บ๊องดำ! อ้ายต้องฮ่อะไหม่นำน้องสีอ้ายบ่ได้เอ๊าเลื่องมื้สู่น้องฟัง,น้องคิดอ่าอ้ายแม่นดินฮ้ติอะแม่นบ่?

– บ่! น้องฮู้จุ๊อ้ายจากใบขัดปะจำตัว หมายเลขมัฆฆ๐/ก.ต ที่ปู่ในกาเฮ็าน้องอ้ายเฮ็าห่อฮูมอ่าก็งเผัดอิหลิ.

– น้องได้อ่านเองบ่?

– บ่! ผ่านจากอ้ายไผสี!

– ได้หลอ! ไอกาดหม้าน้องจะฮู้เลื่องมื้หม่าอ้ายถ้ามันแม่นดอามต้องหามของน้อง.

มางแผดบ๊องดำอ่าวฮูหน้าไปหาอี่เผ้ง, มางตั๋วอฮสังอุบสิมออกจากฉกัมและหม้าผากให้มัน,สฮูงะอ้ม ของอี่เผ้งฮ้องอิ๋ง–ฮ้องอิ๋ง,เพิ๋งเถิบมันจิ่งเล่าเลื่องกามสิ่มันได้จาก

ข้ามมา,เล้าเลื่องอ้ายติดทองมาเอ้าตัวลอดจากกดลามตายและเลื่องอื่นๆอีกสู่ฮู้ฟัง–ทามใจ้ลืมของมันถืกตดยาดเป้นขาดเป้นขาดซ้อมสฮูงสะอั้น,มาฮะผดบ่อดำก่มั่งฟังบ่า– ส่อมฮู้เองแม่นบ่พันเล้าเลื่องหยัง สู่มันฟังเพาะอ่าขันยากาดดีจังฮูมันบ่เป้นทามสิมคอมสิจะใส้มีเลื่องทุกใจ มันซ้อมเข้ามาอีก, สุดท้ายมันบอก อ่าผมจะเล้าเลื่องนี้ให้อ้ายติดทองมาและเผัดสิลาฮู้บ่า แต่ฮู้ต้องอ่บ่ให้มันเล้าสู่เผัดฟังเสื่อ ส่อมอ้ายติดทองมานั้นแม่นตามใจ, แต่ต้องมัดบ่ให้อ้ายติดทองมาเอ้าเลื่องนี้ให้เผัดฮู้บ่าอีก.

ฮู้ฝากไปสอื้นบ่าอ้ายติดทองมาเตินที, ฮู้ฝากเล้าเลื่องสิฮู้ได้งินก่ฮูจกับเข้นให้เข้นฮู้เผัดแล้วฮู้จะเล้าเลื่องทามสิฮู้กับขักมันโตมออกมา และเลื่องทามตายย่างพ้าเด้าลิบของขักมันให้เข้นฮู้บ่า, แต่แมดบ่พันจะบุฮาณให้ไปฮู้จริงใจ้เวลานั้นเพื่อคืนคิดคืนเลื่องสิเป้นพามันไว้ย่างจะจูด มีบางตอนโดยสะเพาะแม่นสฮูงสิงลาดังอาจะสาม ละหว่างฮู้กับขักมันพันฮู้สามาดต่องอั้นใจได้ดนิด– เลื่องมันแหละสิฮู้จะได้เล้าคืนสู่อ้ายติดทองมาและ นอกอ้ายเอ๊อยน้องในโฮงหมื่นี้ฟังบ่า.

มีสำบาถ้าแม่นฮู้จิบ่ติดมีมันดิงจะแม่นอันอาทิดฮู้มั่งม

ล้อมางแมดดินใหม่ดีอ้ายบ่สันรู้จุดีมมีมางได้มีมางได้อิมกันด้วย
หลายเลื่องจุ่งมีสิวสายใจแต่งภามเป็นเพื่อนสะหาย และมีบาง
ตอนยังมีภามปอกเปี้ยสำหายกันในทางบ่าวสาว ในอะนะดีตัง
สองพวกอ้ายพวมหาอิทีเอาอุนะทางด้านเดดผิมกันยู่มัน, อี
เสิงผัดเข้ามาในห้องของอ้ายอีกอ้ายได้สะเพิให้มางแมดดินมัน
รู้อ่ามางคำเพ้ายแม่นน้องสาวดีของของอ้าย ม้อมสิงได้เอ๋าเลื่อง
ลามเป็นมาในจิอิดของสองอ้ายน้องพวกอ้าย ให้มางรู้นำบาง
บันหา, ดาวหมึงน้องสาวของอ้ายได้บอกให้อ้ายรู้ว่า มันได้เอ๋า
เลื่องนี้สู่อ้ายติดตองบาฟังแล้ว, ส่วนเผัดสีลามันมันบ่ได้เอ๋า
สจัง; พอแต่ได้บอกว่าดินเจ็บสิ้นอนยู่ห้องสุดทางลิดเหนือ
ของเฮือนหลังนี้ต้องภามพ้ยกับเผัดต่มันและเผัดกำได้มีถ่าพู
ไมงเจ๋าม้นมันเอ๋าจะเข้ามาพ้บเพาะเอลามันมางยังไปจักเดื่อง.

สองดินเอ๋ามังหลิ้มม่าอ้ายเกียย ม้อ มาถึ แล้วเอ๋ากำ
จอมกันไปสาหน่ำไม้ และเอ๋ายังมัดกันอ่าจะบ่ให้เผัดไปม่า
เอ๋าออกไปแล้วอ้ายนอมยูดลิงอิก อ้ายตองอิกกะดีกเถิงภาม
ดีจะปาดิดต้อ ของเผัดสีลาในบ่อลายมาถึต่มา อ้ายตองเถิง
ล่าคือของเผัดที่อาจะมีต่อ้าย แต่กำบ่ได้ยับคำตอบดีแม่นอย
จากภามกะตองใดๆทั้งผิด, เพาะอ่าตะหลอดไลยะบึกจ่าดี
ล้อยได้จากเผัดไป ล้อยบ่ได้รู้อ่าจดาจดจามสุกสุดของเผัด

ນັກເລື່ອ, ຊ້ຳບໍ່ໝຳເພັດຍັງໄດ້ຮູ້ຂ່າວການຕາຍຂອງລອຍອິກ, ຈາກ
ເຫດຜົນເຫລົ່ານັ້ນຂ້ອຽຈຶ່ງຕ້ອງໄປກ່ອນວ່າ ເພັດດົງຈະມີຮັກໃໝ່
ເສຽແລ້ວຄືຊ້ຳວ່າເຈົ້າບໍ່ຄືນີ ນັ້ນກໍບໍ່ແມ່ນເພັດໝັ້ນອົກໝັ້ນໃຈນຳ
ລາງຄວັນຕີຕາຂອງຂ້ອຽຄອກ, ແຕ່ນັ້ນແມ່ນເລື່ອງເຈົ້າຕ້ອງການ
ສ້າງໃຕໄປຕາມລະບອບສັງຄົມໃໝ່ ຕີເຈົ້າຈວນໄດ້ຮັບກຽດເຈົ້າ
ຮ່ວມແລະສ້າງສັນພັນມຸ້ມຕ່າງຫາກ. ຊ້ຳເຫັນແນວນັ້ນແລ້ວຂ້ອຽຄວນ
ຈະຮັນລະເຫີມວ່າ ເຈົ້າເປັນຜູ້ມີຄວາມເຂັ້ມແຂງຕໍ່ອຸດົມການຂອງ
ເຈົ້າ, ຂ້ອຽຈະບໍ່ຫວນຄວາມຫລັງບໍ່ວ່າແຕ່ຈະເຫັນເລື່ອງຈືນຫລືໃສກ
ນັ້ນຄົນຢ່າງເດັດຂາດ. ແລະຂ້ອຽຈະບໍ່ເຮັດໃຫ້ວຸ້ງເວໃຈໃນເມື່ອເພັດ
ຫາກມີຮັກແລ້ວ ແຕ່ຊ້ຳວ່າເພັດຫາກຍັງໝັ້ນໃຈນຳຂວັນຕີຕາຂອງ
ຂ້ອຽ ຄືຢ່າງໜ້ອຍທີ່ສຸດເພັດຫາກກັບໃຈ ໃນເມື່ອເຈົ້າໄດ້ມັບຂ້ອຽ-
ຂ້ອຽກໍມ້ອນແລ້ວຕີຈະຮັກແລະຖະໜອມເຈົ້າຄືເກົ່າ. ແຕ່ເຖິງຢ່າງໃດ
ຂ້ອຽກໍຈະບອກໃຫ້ເຈົ້າຮູ້ວ່າ ຂ້ອຽໄດ້ເປັນຈັ່ງໃດໄປແລ້ວ, ຍິ່ງກວ່າ
ນັ້ນຂ້ອຽຍັງຈະບອກໃຫ້ເຈົ້າຈົ່ງຕັດໃຈຈາກຂ້ອຽໄປ ຍັ້ງຄືກວ່າຕີເຈົ້າຈະ
ໝັ້ນທຸກຢູ່ໃຕ້ວາດສະໜາປາລະນີຄຳນອງນີ້ຂອງຂ້ອຽ. ແມ່ນຢູ່ວ່າມີຮັກ
ຢູ່ບ່ອນໃດກໍຕ້ອງມີຫ່ວງ ແລະມີຫວງຢູ່ຍ່ອມນັ້ນ, ແຕ່...ມາເຖິງນີ້
ນີ້ ເພັດສິລາບໍ່ສົມຄວນ ຕີຈະໄດ້ຮັບການຫວງແຫນຈາກຜູ້ຊາຍປະ
ເພດຂ້ອຽນີ້ອີກແລ້ວ ແລະຂ້ອຽກໍບໍ່ປະສົງຕີຈະໃຫ້ຜູ້ອື່ນຕ້ອງໜ້າຕາຍ
ຄືເປັ້ຍຍັງເພັດສິລາ ໃນຖານນີ້ຄົນຮັກແບບ "ໄງ່ໆ" ຄືຂ້ອຽ.

ຂ້ອຍຄິດສະເໝີວ່ານັ້ນຢ່າງຈົນຈາຍ ຄັ້ງບໍ່ແມ່ໃຈວ່າເພິ່ນສິລາຈະ ມາຫາຂ້ອຍໄດ້ຄືບໍ່ເພາະນາງບໍ່ຄືນຮູ້ວ່າ ຜູ້ຊື່ຕ້ອງການສົບນາງນັ້ນ ແມ່ນຂ້ອຍ. ແມ່ນຜູ້ຊື່ນາງໄດ້ສາຍາມຮັກມາແລ້ວຄັ້ງໜຶ່ງ ຄືກລາຍ ຄັ້ງໃນຊີວິດ. ແຕ່ຂ້ອຍຕໍ່ຕັ້ງໃຈລໍນາງດ້ວຍຄວາມຫວັງທີ່ເດັ່ງຄົງໃສ ແລະເດັ່ງຕາຍໃຈ.

ຫ ໃນຫ່ວງແລ້ວກໍບໍ່ທັນໄດ້ງຶມສຽງບາດຕິມຂອງນາງ ຍ່າງ ຜ່ານເຮືອນຂອງຂ້ອ- ຂ້ອຈຸກຜ້າຫົ່ມມາປົກໜ້າເອິກ ຕັ້ງໃຈຈະນອນ ຈົນເຕັ້ມມັກ- ແຕ່ເວລານັ້ນສຽງເຄີບຟອງນ້ຳໄດ້ດັງແຕັບ - ແຕັບ ລຽບສາຍຕາເຮືອນແລ້ວກ້ອງໄຢ່ທາງກ້ອງປະຕູ ເຂົ້າເຄາະປະຕູຝາ ໄມ້ເຮ້ ດັງຕຶກໆສອງສາມບາດແລ້ວຢືນນິ່ງຢູ່ - ຂ້ອຍພະຍາຍາມ ຄັດສຽງຢາກໃຫ້ເຢັນສຽງຄົນອ່ານຈັນເພື່ອຫລອກເຂົ້າ.

- ແມ່ນໃຜນໍ-ເຊີນເຂົ້າມາໃນນ້ຳໄລດແລະ!

ເຂົ້າດຶງຝາປະຕູອອກຄ່ອຍແລ ແລ້ວແຄງຄ້ຳເຂົ້າມາ, ເວ ລານັ້ນໃຈຂອງຂ້ອເຕັ້ນລົ້ວເໝືອນດັ່ງສຽງກອງ, ເຂົ້າຫລຽວມາ ເບິ່ງຂ້ອຈວບຕຽວແລ້ວກໍລວາດສາຍຕາໄປຕ່ໍ້ສ້ອງດ້ວຍວາດເຢ້ອກ ເຢັນ ເຂົ້າຍ່າງນວຍນາດເຂ້ົ້າມາຈົນເຖິງຕັ່ງຂ້າງຕຽງຂອງຂ້ອ. ຕ່ ຖ້ານບໍ່ມີວາດຕົກສະລົ້ນໜ້ຽວຂອງເຂົ້ານັ້ນ ຂ້ອຍັ່ງບໍ່ມີຄວາມໄວ້ໃຈ ໜ້ຽວຕະຫລອດເຖິງການຮູ້ສັ້ນຂອງຂ້ອ ກັບເພ້ັດ-ແມ່ນແລ້ວ! ເພ້ັດ ມາຫ້ຽບຂ້ອ ບໍ່ແມ່ນໃນຖານະເຢັ້ນຄົນເດ້ັຍກັນ ແລະກໍ່ຍັ່ງບໍ່ແມ່ນຖ້ຳ

ນະເປັນຜູ້ທີ່ໄດ້ໃຈ້ສົນຮາຣັກແສ່ນັບ ແຕ່ແມ່ນຫາໃນຖານະເປັນຄົນ
ຮ່ວມໂລກ ຫລືຮ່ວມສະຕະວັດດຽວກັນເທົ່ານັ້ນ. ເຂົາເຂ້ົາມາຮອດ
ຂ້າງຕຽງຂ້ົ ຂ້ົຍອກມາງນັ່ງ ດ້ວຍຄວາມເອົ້ າ ທີ່ບ່ມີຫຍັງວ່າ
ບ່ວນສັ່ງຫມົດລ່ະ.

— ເອົ້ ! ເຊີນຍາເລ້ົ ອຍນັ່ງ– (ກໍຍ້ າຄິງແບ່ນສຽງຟ້ າກ
ຂອງຄົນຈຽງຈັ) ເຂົ້ າໃບນັ່ງລົງຕັ ແລ້ ວ ຈຶ່ ງແນມເບິ່ ງໜ້ າຂ້ົ
ຢ່ ານເອົ້ ຈຶ ງເອົ້ ານ ເຂົ້ າເບິ່ ງແຫ້ ເບິ່ ງລ່ າ ແຕ່ ເຂົ ້ ากໍ ບ່ ຍອມປາກແນ້
ແຕເດ ່ ງຄວາມ, ສ ່ ວນຂ ້ ົ ากໍ ບ ່ ຍອມ ຫລ ົ ບແສງຕ ້ ານເຂ ົ ้ ้ ແລະ ก ໍ ບ ่ ຍອມ
ສັກຫ ້ ວງເຂ ົ ้ ้ ดิ ก ັ ม, ม ຽງ ๋ ้ ออ ิ ดใจดຽວເ ท ่ ้ ้ ั ม ใ ม ตาอ ิ ม ดำ
ເຄ ื ອ ม ของเ ข ้ ้ ากถ ื ก ก ้ อ ไ ป ด ้ อ ย ม ้ า ต า, ม ั ม ๋ ุ ม ออก–๋ ุ ม ออก
ແລະແລ ้ ว ก ็ เ ต ้ า ส ั ม เ ข ้ ้ า เ ป ั ม เ ม ็ ด ใ ส ๆ ก ็ ้ ง ล ิ ง ม า ส ่ า ม ข ว ง แ ก ้ ม อ ั ม
ຂາວ ม ອ ม ຂ ອ ง ເ ຂ ้ ้ າ ป า ด ห ม ็ ้ ง – ส อ ง ป า ด, แ ล ะ ก ็ ห ล า ย ๆ ป า ด ใ ห ล
ล ิ ง ต า ม ๆ ก ั ม, ด ว า ม เ ย ็ อ ก เ ย ็ ม ล า ย ห ั บ ว ่ า ไ ด ้ ถ ั บ จ า ก ห ั ว ใ จ ข อ ง
ເ ข ้ ้ า ไ ป – ด ว า ม อ ั ด อ ั ้ น ต ั น ใ จ ไ ด ้ ล ่ อ ง เ ข ้ ้ า ม า แ ท ม, เ ข ้ ้ า ล ็ ม ป ุ บ ล ิ ง
ใ ส ่ เ อ ็ ก ข ้ ้ ู เ ห ม ื อ น ค ็ น เ ป ั ม ล ิ น, แ ข ม ข อ ง เ ข ้ ้ า ม า ด ข ้ า ม ไ ต ข ้ ้ ู ไ ป
– ส ฽ ง ด ำ ค ว ม แ ท ม ส ะ อ ื ้ น ไ ด ้ ม ้ ั ม อ อ ก ม า.

— ต า ย ! ! อ ้ า ย ด ำ เ ภ ั ้ ง เ อ ้ ย – อ ้ า ย ด ำ เ ภ ั ้ ง – ร ั ก ข อ ง น ้ อ ง
– อ ้ า ย ด ำ เ ภ ั ้ ง .. ม ้ า เ ธ ้ ย จ ั ้ ง แ ม ่ น จ ่ า ง เ ป ั ม ม ์.

ເ ม ็ ด ไ ห ้ ส ะ อ ึ ก ส ะ อ ื ้ น ແ ล ะ ด ำ ค ว ม ป ่ า ง แ ซ ่ ว ะ บ ้ า ป ู ่ เ ห ิ ้ ง

เดิบ, มันเรัดใส้ฮู้ยาก ติจะทันม้าตาไอ้ได้, ฮูงละอั้น ฮองเมัดเรัดใส้ติอใจฮองฮู้ง่อยอิงฮ่างจูไอ้บ่ได้. ลอามฮัก และลอามเจับแค้นดีจั่งอ่ามันได้เปันละเมินใหย่ คันละอันทุบอิงใส่ติจใจฮองฮู้, ลอามภะถ้างภะเถืองฮองติอใจ เรัดใส้ฮู้บ่จ่างจะเอ้าลอามเอ้าแมอใตมาเอ้ามำเมัดสีลา และบ่จ่างจะจูสิอใจถินเองไอ้แมอใด, จำเปันฮู้ตั้องป่อยใหัยาดม้าตาฮองฮู้เองมัน ไหลอิงฮ่างเปันอิดสะละ, ยามมันถ้าแม่มฮู้ยังเปันเดัก ฮู้คิงจะใหัแฮง และใหัเติงกว่าเมัดจ้า แต่อ่าฮู้มัดเปันผู้ใหย่แอ้วและฮู้ก็เคียใต้ผ่าน มะขุชีอิดสิอที ภันตามมาแลัวหลายคั้ง ส่ำนี้มันเปันหงแต่ยาดม้าตาแส่งลอามตั้นตันใจ ย้อมจุ้อไมงซึ่งติลาดบ่เถิงฮองจุอิดเส้าหัน, ฮู้ติดฮูงละอั้นมันไอ้แล้วถอดลมหายใจธุดขาวฐ เมื่อละบายลอามแค้นลั่วมันออกไปเตื่อละน้อย ,ลาวหนึ่งได้งินฮูงเมัดอุตามต่ไปว่า: อ้ายลำเกั่งเอีย! อ้ายเรัดใส้มังละตันใจยิ้ก....มัง...เสงใจ... เสงใจหลายติอ้ายบ่บอกใส้มังฮู้ก่อน...อ้ายลำเกั่ง,.. อ้ายบ่อึดุมังจักพ่อย... อ้างป่อยใส้มังตุกอิกตุกใจแต่ผู้ดูฮอ่างเสิงมาน– จักแม่มลอามฮักแมอใดมังบ่เอ้าใจนำอ้าย – บ่เอ้าใจนำอ้าย – อ้ายลำเกั่งเอีย...อ้ายแน่น... แน่ม...เมัดเอ้าลาดปะโตยกไอ้แมอมัน

ແລ້ວ ສ່ວນຕ່ໃຫ້ສະອົກສະອ້ົນໄປອີກ. ສ່ວນຂ້ອຍເອງກໍ່ບໍ່ຕ້ົນຮູ້ວ່າ ເມັດສີລາໄດ້ເຢ່ົ້ນໄປແນວໃດ ແລະເຂົ້ານອນເປັນຕ້ົນຂອງຂ້ອ-ຍ້ອນແນ່ນັ້ນຂ້ອຈ່ຶ່ງຫາຄວ່ົາມຕອບ ແລະຄວ່ົາມອຍ່ົາກເວ້ົ່ານ່ຳ ເມັດຍ່ົາກເຕ້ົ່ານ. ຂ້ອເວ້ົ່ານ່ຳເມັດຄວ່ົານ ຫ່ຳອິດຄ່ຶ່ວ່ານ ຫ້ົ່ງ ແລ້ວ ແລະບໍ່ແ່ນ່ນຄວ່ົາມຕ້ົ່ງໃຈຂອງຂ້ອຈ້ົ່ກ. ຂ້ອເວ້ົ່ານ ວ່ົ່ານ:

– ເມັດສີລ່ານ! ອ້ົ່ຍ ຂ້ອ:ໄ ຫ ອ້ົ່ຍ ບໍ່ ໄ ບ ອ ກ ໃ ຫ້ ນ້ອ ງ ຮ້ ກ່ ອ ນ. ນ້ ຫ ຍ້ ອ ນ ອ ້ ຍ ຄ ິ ດ ວ ່ ່ ານ ກ ານ ຮ ້ ຫ ລ ິ ເ ຮ ້ ນ ້ ນ ມ ້ ນ ກ ໍ ່ ສ ່ ຳ ຄ ້ ນ ຫ ້ ົ ່ ງ ສ ່ ຳ ລ ັ ບ ອ ກ ນ ້ ອ ງ – ຍ ້ ອ ນ ແ ນ ່ ນ ້ ນ ມ ້ ນ ອ ້ ຍ ຈ ້ ົ ່ ງ ບ ໍ ່ ຈ ່ ຳ ເ ປ ັ ນ ຈ ະ ບ ອ ກ ໃ ຫ ້ ນ ້ ອ ງ ຮ ູ ້ ນ ້ ນ ດ ອ ກ, ບ ໍ ່ ສ ົ ມ ຄ ວ ນ ຫ ້ ີ ເ ມ ັ ດ ຈ ະ ເ ສ ຽ ໃ ຈ ໃ ສ ້ ອ ້ ຍ ເ ລ ີ ຍ ດ ອ ກ.

ຂ້ອເວ້ົ່ານ ຄ ວ ່ ່ ານ ມ ້ ນ ສ ຸ ດ ລ ິ ງ ສ ຽ ງ ສ ະ ອ ້ ົ ນ ຂ ອ ງ ເ ມ ັ ດ ມ ັ ດ ຊ ຸ ິ ເ ຂ ້ ຳ ແ ລ ະ ແ ຮ ງ ຂ ້ ົ ນ ອ ີ ກ. ເ ມ ັ ດ ບ ໍ ່ ເ ວ ້ ົ ່ ານ ຍ ັ ງ ພ ່ ຳ ຄ ວ ່ ່ ານ ຕ ະ ຫ ລ ອ ດ ເ ວ ລ ່ ານ ເ ກ ື ອ ບ ໑໐ ນ າ ຕ ິ. ຂ ້ ອ ຖ ່ ານ ຫ ລ າ ຍ ເ ລ ື ່ ອ ງ ແ ຕ ່ ເ ມ ັ ດ ຢ ່ ່ ອ ນ ຕ ອ ບ ແ ນ ວ ໃ ດ.

ຄ ວ ່ ່ ານ ງ ຽ ບ ສ ະ ງ ັ ດ ນ ອ ນ ປ ົ ກ ຄ ຸ ມ ຢ ູ ່ ໃ ນ ຫ ້ ອ ງ ຂ ອ ງ ຂ ້ ອ ເ ວ ລ ່ ານ ນ ້ ນ ມ ້ ນ ໄ ດ ້ ເ ຮ ັ ດ ໃ ຫ ້ ຂ ້ ອ ເ ກ ີ ດ ມ ີ ຄ ວ ່ ່ ານ ອ ຸ ່ ນ ເ ຄ ື ອ ງ ຢ ່ ່ ານ ໃ ດ ຢ ່ ່ ານ ພ ິ ່ ງ ຂ ້ ົ ນ ໃ ນ ໃ ຈ ຫ ້ ົ ່ ງ ບ ໍ ່ ຈ ່ ່ ານ ຈ ະ ເ ວ ້ ົ ່ ານ ຄ ວ ່ ່ ານ ໃ ດ ກ ັ ບ ຄ ົ ນ ທ ີ ່ ຂ ້ ອ ນ ອ ນ ສ ່ ງ ໃ ສ ່ ວ ່ ່ ານ ເ ຂ ົ ່ ານ ແ ນ ່ ນ ອ ນ ຍ ັ ງ ຂ ອ ງ ຂ ້ ອ ນ ້ ນ ອ ີ ກ. ເ ສ ີ ່ ງ ເ ຕ ີ ຍ ເ ມ ັ ດ ຈ ້ ົ ່ ງ ຟ ້ ົ ນ ຄ ວ ່ ່ ານ ຕ ້ ົ ່ ງ ໃ ຈ ໃ ໝ ່: ເ ຂ ົ ່ ານ ຳ ຄ ວ ນ ຄ ວ ່ ່ ານ ຄ ິ ດ ທ ີ ່ ເ ຂ ົ ່ ານ ເ ອ ງ ບ ໍ ່ ຄ ່ ່ ານ ວ ່ ່ ານ ຈ ະ ໄ ດ ້ ເ ວ ້ ົ ່ ານ ຳ ຂ ້ ອ ອ ີ ກ ຈ ັ ກ ເ ລ ື ່ ອ ນ ນ ້ ນ ອ ອ ກ ມ ່ ານ ວ ່ ່ ານ:

– ອ ້ ົ ່ ຍ ຄ ຳ ເ ກ ົ ່ ່ ານ ເ ອ ີ ຍ! ບ ໍ ່ ແ ນ ່ ນ ນ ້ ອ ງ ເ ປ ັ ນ ຄ ົ ນ ໃ ຈ ເ ບ ົ ່ ານ, ບ ໍ ່ ແ ນ ່ ນ

ນ້ອງຕົ້ງແຄ້ງລືມອ້າຍແລະລືມຄວາມຮັກ. ຂ້ອງຮັກອ້າຍຫລາຍແລະ
ຫ່ວງຫາອ້າຍຢ່າງບໍ່ມີສຍ ງຈະປຽບໄດ້ ແຕ່. ໄອ່ຍອ້າຍຄຳເກົ້ງເອີ!
ຕາມຈາກໄປໂດຍບໍ່ເວົ້າຄວາມອ້າ ມັນໄດ້ເຮັດໃຫ້ນ້ອງຄິດຜິດ
ຫລາ ຜິດຫວັງອີ່ຫລີ ນ້ອງບໍ່ຄິດວ່າມື້ແມ່ນມື້ຈະມີມາແກ່ນ້ອງອີກ-
ອ້າ ຈົ່ງເຫັນໃຈນ້ອງແລະໃຫ້ອະໄພໃນໂຫດແກ່ນ້ອງ- ນ້ອງຍັງຮັກອ້າ
ແລະຈະຮັກອ້າ ຕະຫລອດໄປ- ອ້າຍຄຳເກົ້ງເອີ!.

- ເມັດເອີ! ຖ້າມັນບໍ່ເປັນການລົບກວນນ້ອງ- ອ້າຍຢາກ
ຖາມນ້ອງວ່ານ້ອງໄດ້ມີຮັກໃໝ່ແລ້ວແມ່ນບໍ? ຂ້ ຖາມຕື່ມແມ່ນມັນ
ແລ້ວເມັດຫລໍ ກວ່າ ບໍ່ດອກອ້າຍຄຳເກົ້ງ! ເຖິງແມ່ນນ້ອງບໍ່ໄດ້ຕັ້ງໃຈ
ຄອຍອ້າ ແຕ່ນ້ອງກໍ ງບໍ່ລືມຕົກລົງໃຈຂອດຄວາມຮັກກັບໃສ.
ເພາະວ່າຄວາມລຸກອົ້ງ ຍັງບໍ່ລືມຜິດ ຈາກໃຈຂອງນ້ອງ. ອີກດ້ານໜຶ່ງ
ໃນໄລຍະນີ້ນ້ອງເຫັ ຍງແມ່ນຊື່ ຈິດມັກຮ ງມ. ດັ່ງນັ້ນນ້ອງຈົ່ງສູ້ບໍ່ມີໂອ
ກາດຄິດເຖິງຄວາມຮັກ- ອ້າຍເຊື່ອນ້ອງບໍ?.

- ໄອ່! ຂອບໃຈແລະຈຸ ມເຊີຍເມັດຂອງອ້າ ສິ ໄດ້ຕັ້ງໜ້າ
ສຶກສາເພື່ອອະນາຄົ - ອ້າ ເຊື່ອໝັ ນເລື່ ງຕ່ ງອະນາຄົ ຂອງ
ເມັດແລະຊິ ວ່າ ເມັດເປັ ນຄົ ນມີ ຄວາມເຂັ ນແຂງອີ່ຫລີ- ແຕ່ວ່າ...
ເມັ ເສົ ລາເອີ! ມັນ ບໍ່ ສົ ມ ຄວ ນເລີ ຍ ດອກເມັ ....ບໍ່ ສົ ມ ຄວ ນ ອີ່ ຫລີ!

- ບໍ່ ສົ ມ ຄວ ນ ຫຍັ ງ ທີ ອ້ າ ຍ ຄຳ ເກົ້ ງ? ເມັ ດ ຈ້ າ ວ ຖ າ ມ ຄື ນ ແ ລ ະ
ຂ ຽ ກ ໄ ດ້ ຍ ອ ກ ເ ມັ ດ ວ່ າ: ບໍ່ ສົ ມ ຄ ວ ນ ທີ ່ ເ ມັ ດ ຈ ະ ໝ ົ ນ ຫ ົ ງ ເ ຂ ້ າ ມ າ ຢ ູ ່ ໃ ຕ ້

ส่วนแต่งความอะนาถาของอ้ายเสียหมด เผ็ดคงจะตาลุ่ใจ
ผู้ที่ผัดเพื่อนอ่าจะให้ความสุข แม่ความสำลานใช้แก่เผ็ด--
เพราะถึงอย่างใดเผ็ดก็ได้รู้อ่า อ้ายได้ตัดเป็นอย่างใดไปแล้ว
อ้ายรู้อ่ามันบ่เป็นการสิมควนอีกอย่างหนึ่ง ที่อ้ายจะเอาชีอีด
ตำมองนี้ของอ้ายเข้ามาตยุ้งก่อนที่เผ็ด-- อันนี้เผ็ดคงจะ
ยินยองว่าอ้ายเอ้าผิดเพราะเผ็ด- อันเอ้าสุดความเผ็ดผังกัม
ผ้าให้สะอิ สะอื้นสะอื้นอีก, เผ็ดบอกว่า:

อ้ายคำเกิ่งเธิ่ง: น้องจะบ่ฝืนความประสงของอ้าย, ถ้า
อ่าอ้ายหากบ่เสนใจน้อง- อ้ายลืมความสัมยาของสองคน
เสาแต่ดาวก่อนแล้ว อ้ายตัดสินใจจากน้องไป- น้องก่จำ
เป็น-จำเป็นต้องจากอ้าย แต่อ้ายคำเกิ่งเอ้ย! ถ้าว่าน้อง
ตากจำเป็นต้องจากอ้ายในครั้งนี้อย่าให้อ้ายจิ่งเอ้าใจว่ามันแม่น
ความจำจากตามความประสงของอ้ายเน้- อ้ายย่าถือว่าน้องเป็น
ผู้ตั้งใจอาธักจากอ้าย- บ่แม่นอีหลี- และน้องก่บ่เคยคิด
แนวนั้นจักเทื่อ.

- ใจ่! เผ็ดเอิ่ย! ความมันอ้ายจำนำ, อย่าเผ็ดย่าถือ
ว่ามันแม่นความประสงของอ้าย- แต่มันแม่นอ้ายเอ้าเพื่อ
ความสุกของน้อง.

- อ้ายคำเกิ่งเอ้ย! อ้ายเอ้าเพื่อความสุกของน้อง

ຊຸ້ນສອະ? ບ່ແມ່ນດອກ! ນ້ອງຈະນິດວ່າມສຸກໄດ້ກໍຕໍ່ເມື່ອຊີວິດນີ້ ມີອ້າຍໄວ້ເປັນຄູ່ເຄົ້າມັ້ນ. ອ້າຍຈະເອົ້າສຸກອື່ນໃດມາປ່ຽນແລນໃຫ້ ນ້ອງບ່ໄດ້ອີກແລ້ວ ອ້າຍເກັ່ງນ້ອງຮັບບ່ໄດ້ດອກ.

– ແຕ່ອ້າຍເປັນຄົນທີ່ຜິດຄວາມສໍາຄັນໄປຜິດແລ້ວເນັ!

– ອ!! ຄວາມເຈົ້ານີ້ແມ່ນອ້າຍຄິດເອົ້າເອງ– ຜູ້ຄິຍອມ ເສຽສະລະເພື່ອປະເທດຊາດແລ້ວ ບ່ມີຍາມຈະຜິດຄວາມສໍາຄັນ ດອກ ເຖິງເຂົ້າຈະເສຽໄປທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງໃນຊີວິດຂອງເຂົ້າ ແຕ່ ເຂົ້າກໍຍັງດ່ງນີ້ຄວາມປະເສີດເລີດລ້ໍ ຖ້າວ່ານາມຜິດໄປນັ້ນ ຫາກ ແມ່ນການອຸທິດໃຫ້ແກ່ປະເທດຊາດ ຍ້ອນແນວນັ້ນນ້ອງຈົ່ງຖືວ່າຊີ ວິດຂອງອ້າຍມີຄວາມສໍາຄັນຍິ່ງໄປກວ່າ ທີ່ອ້າຍໄດ້ຖືໂຕເປັນຜູ້ຜິດ ຄວາມພາຍນັ້ນອີກ.

– ຖ້າເປັນແນວນັ້ນ ເນັຈະເຮັດແນວໃດ?

– ຕາມໃຈອ້າຍ.

– ອ້າຍຈະຂໍຮັກນ້ອງຄືນອີກ.

– ບ່ແມ່ນຂໍຮັກຄືນ ເພາະວ່ານ້ອງບ່ໄດ້ຕັດຮັກຈາກອ້າຍ ເທື່ອ. ຖ້າແມ່ນອ້າຍເວົ້າວ່າ "ສືບຕໍ່ຄວາມຮັກ" ຄືຖືກກວ່າ.

– ແມ່ນອີຫລິ! ອ! ຍ້ອນອ້າຍຂາດການສຶກສາອ້າຍຈົ່ງ ຫາຄວາມເວົ້າດັກໆແນວນັ້ນໄດ້ຍາກທີ່ສຸດ ແລະນ້ອງເອງເດ?

– ນ້ອງຈະບ່ຄິດຜິດຫວັງຄືແຕ່ກ່ອນອີກ.

– ໝາຍຄວາມວ່າແນວໃດສິເພັດ?

– ອຸ່ຍ! ອ້າຍຊ່າງຕະຫລົກຫລາຍ–ຊັ້ງເຄ!

ເວລານັ້ນຂ້ອຍໄດ້ຮ້ວ່າຈຸດເລີ່ມບັນຫີສອງ ຂອງຄວາມໝັ້ນໃຈລະຫວ່າງຂ້ອຍກັບເພັດສິດາ ໄດ້ຕັ້ງກັນຂຶ້ນມາອີກໝາຍຫລັງຫີ່ຍ ສິ່ນັ້ນໄດ້ໝົດກັນໄປຢ່າງບໍ່ເຈຕະນາ, ຂ້ອຍໝັ້ນໃຈນຳເພັດ ແລະ ໝັ້ນໃຈຕໍ່ຄວາມຮັກຄັ້ງນີ້ ຍິ່ງກ່ວາຫີ່ໝອກຂ້ອຍໄດ້ໝັ້ນຫຳກັນຄ່ອນນີ້ ມີສອງປີກ່ວ່າ–ຄວາມວຸ້ງເອໃຈໄດ້ໝົດໄປ– ຂ້ອຍກັບມາຖາມເພັດ ໃນເລື່ອງໃໝ່ອີກ:

– ເພັດ-ນ້ອງໄດ້ພົບກັບອ້າຍຫິດຫລົງມາ ແລ້ວແມ່ນບໍ?

– ຈ້າ! ນ້ອງພົບແລ້ວ– ນ້ອງເລີ່ມມາຫລິ້ນນຳເຫັ້ນທຸກ ແລງ.

– ເຫັ້ນໄດ້ເວົ້າເລື່ອງການຈາກໄປຂອງອ້າຍ ສູ່ນ້ອງຟັງ ແມ່ນບໍ?

– ຈ້າວເວົ້າແລ້! ແລະເຫັ້ນຍັງໄດ້ເວົ້າດ້ວຍຄວາມສົງໃສ ວ່າ ອ້າຍອາດຈະຖືກຍິງເປົ້າມ້ວນກັບອ້າຍຄຳມັນວ່າຊຸ້ນ, ຂ່າວນີ້ ມັນໜ້ຶຖືກກັບການປ່າວຂ່າວຂອງຈ່າແຫວນ ວ່າພວກອ້າຍຖືກຍິງ ເປົ້າຫລັງຈາກອ້າຍຫິດຫລົງມາ ໃຕມອອກໄດ້ ມີ ມີ້ວ່າຊຸ້ນ–ເຫື່ອ ມັນນ້ອງກໍໄດ້ແຕ່ນັ່ງໃຫ້ຈົນຈຸ໋ພົດນ້ຳຕາແລ້ວ ແລະມາຫວ່າງແລງ ວານນີ້ ອ້າຍຫິດຫລົງມາໜັ້ເວົ້າຕົນອີກ ແລະພວງສ່ຽວພວກນ້ອງ

ผัดม้ำไห้ใส่กันดิก--มาม้ีผัดมาหลอมขิยอ้ายหมอม้ี จักจุ ไห้มีองกันม้ำตาไอ้หมอใด- อ้ายคำผัดเด! เม่ินตายอิหลิบ?

— ตายแล้! แต่มีองต้องรู้อ่าหามตายของขักมันแม่น หามตายย่างพ้ามัยถือแท้ๆได!

- เม่ินตายหมอใด?

- อึ ไอหาดพ้าอ้ายจะเล่าเลื่องม้ีสู่มีองฟัง.

— เป้นหยังอ้ายจ่ำบ่ยอมเล่าม้ีเลิย? เพาะอ่าม้ีคำ หม่อนันติดแด่- หอ็ดจาหม้ีม้ีไปแล้วหม่นยัง ง่-ๆ ม้ีมุ้ม มีอง จ่ำจะมีไอหาดมาม่ำหลิ้นม่ำอ้ายเต่ิงปามม้ี.

- เย้นใจเอ่าไอ้- ๆ ม้ี ๆ ม้ีก่ตามมัน, ผู้ตายมันก่ ตายไปแล้วรู้บ่ำหมัน ม้ีใดมันกบ่หล้าบ่สลายดอก.

เตมีอ้ีอยเอ่าเย้นๆใจหมอมัน เผัดท่ำท่าดูดเงาะเอ่า สังเอ่าสัดไปม้อม:

— อึ! ย่าเพาะ เลื่องหมอหม้ีกบ่ยังปิดลับเม่ิน เหื่อ หม้าบ่มาหลิ้นม่ำดอก.

เผัดอ็ดหิอเสัดมะตุ้มมะเย็อม หลอปั้นข้างหลั่งหง่างมา ใส่ฮู-มอยหมดๆ และถิดด้อยองมางป่อยจุะลิงปักหิอหิว ไหล่และหางหลัง- ฮู้ตำนิมางในอาดปอกเป้ย:

— อิฮึ เผัดเป้นหยังบ่เท้าหม่นแด่อะ? ป่อยเสัดตะ

ຈະລິ ຮ້າຍກ່ວາຜີເຫດເຈົ້າ ສົກໃຫ ເອົາໂລດ— ຂ້ຽ ຫັງເວົ້າ ຫັງປັ ໄປລຸ ຫມ ອຍ ຜົ ມ ຂ ອ ງ ມ ານ. ແລ້ ວ ມ ານ ກໍ ແກ້ ຕົ ວ ດ້ ວ ຍ ອ ານ ທີ ່ ຍັ ງ ສ ຽ ງ ອ ມ ດີ ເກົ ່ າ:

— ເອ! ຢ າ ກ ເວົ ້ າ ຫ ຍ ັ ງ ໃ ສ ້ ເ ມ ັ ນ ກ ໍ ເ ວ ົ ້ າ ແ ມ ່ ຈ ອ ່ າ ມ ັ ນ ຍ ັ ງ ປ ຽ ນ ຢ ู ่ - ເ ບ ິ ่ ง ต ี ผ ี ม ่ า ເ ສ ັ ม ห า ท ໍ ะ ผ ม ส อ ่ า ง ท ี ้ ม ี ้ ค ื ว ่ า เ ก ົ ้ า ม ั น ก ็ ข ุ ด ร ้ า ย ก ่ อ ่ า แ จ ่ อ ฟ า ก เ ธ ื อ ส ร ม ด ิ น ล ะ ซ ่ ! ข ่ ร ู ้ ก ็ ย ั ง ว ่ า ใ ส ้ เ ม ็ น , ข ้ ร ้ า ย ป า ม ม ั น ม า ง ห ั ง เ ว ็ า ห ั ง ส ิ จ ุ ้ ม เ ป ็ ย.

□

□ □

ภับถึง
ล้างแถ้บ

...อาดจะเอ๊าอ่ามันแม่นโจทย์สำลับอ้ง ตี๋อ้งได้มิโอ
ภาดทับดินไปเฮัดอฐกฝุ่บ่อิเอมเมืองฟาหลาย.

อ้งยังจำได้ดี: มายหลังเกือบสองอาสิดที่อ้งได้ออก
จากโรงฟ้ไป, ดินหมื่งฟ้าแจ้งมีสะลิว อ้งกับสะหายเธือง
ลิด อะดิดโจ๋เมืองบักฮ่ำละทันมั่งลินกันยู่ใต้ซิมไม้จอด, สะ
หายเธืองลิดดิว่า เป้นผู้จ่าอโจทย์ไฟกว่าอ้งจักหน่อย, เฒิ้ง
อ่าสะหายโตมอดมาจ้ากว่าอ้งตั๋งสองเดือน แต่สะหายก็
ได้ซิกรับเอ๊ายู่ในกองทะหาม กองลับป้ดป่อยท่อนอ้ง แต่
อ่าปืนของสะหายมัดยังดิงหม่นปืนภากบืมบอกเท้า แต่เอลา
สะหายเป้นดินลับลิดให้บักฮ่ำละทัม. ดินมันสองฮ่อมจากอ้ง

ມີໂອກາດໄດ້ຮູ້ຈິດໃຈອ່ອງກັນແລະກັນ ດີກວ່າຍາມໃດໝົດ, ສະ ສາຍເຮືອງລົດນັ່ງຈຸດຢັ້ນຈຸມປອກ ຄວາມໄຢຊຶກເອົາໄມ້ຕາຍມາຈຸກ ໃສ່ເຕົາໄຟ. ຖອນລົມຫາຍໃຈຍາດຍາວໆແລ້ວເວົ້າຕໍ່ຮູ້ວ່າ:

"ການຕາຍຂອງນ້ອງສາວເຮົາ ມັນເຮັດໃຫ້ເຮົາມີຄວາມເຈັບ ແສບຂລາຍກວ່າທີ່ເຮົາຖືກຂັງໄວ້ຂຸມດິນ ຕັ້ງເດືອນກວ່ານຸ້ນອີກໄດ ເທິ... ຮິ. ຄວາມຈິງບໍ່ແມ່ນເຮົາບໍ່ຮູ້: ບັກອີລະນັ້ນນ້ອງຊາຍບັກ ຄໍລະຄັນ ຢາກແຍ່ງເອົາມາແຍ່ງອີເນ້ງຂອກຈາກລ້ຽຍຂອງນັ້ນ ແຕ່ ດາວນັ້ນຫາກໍປະເພຣນ້ອຍນັ້ນຊຸ້ນ ແຕ່ວ່າໃນເມື່ອນັ້ນເສັບວ່າລ້ຽຍ ຂອງນັ້ນກໍໄດ້ຕົກເປັນຝ່າຍປອລາໄຊ ໃນສະໝ່ລະນຸ້ນຮັກດັ່ງນັ້ນ ແລ້ວ ນັ້ນກໍຈອກຊ່ອງຕາງໃສ່ ".

ສວຍໂອກາດເວລາສະສາຍເຮືອງກັ້ມເປົ່າໄຟ ຂ້ອຍໄດ້ເອົາ ເລື່ອງໃໝ່ມາຖາມເພື່ອຕັດບັນຫານັ້ນ:

ນ້ເຮືອງ! ສະໜາຍເຮັດແນວໃດ ເມີ່ນຈຶ່ງຮັບເອົາສະໜາຍ ເຂົ້າເປັນສະມາກອງກັບປົດປ່ອຍໄວ້ແ?

"ອ່າວ! ກະ້ນ້ອກເຮົາໂຕນອອກມາໜ້ນ ນອກເຮົາກໍໄດ້ນ້ ແລະໄດ້ຮັບການຊ່ວຍເຫລືອ ຈາກນອກອ້ຽຍນ້ວສອນ ຕະນະກອງ ຮ້ນອກເຮົາດຽວນ້ີ ແລ້ວນອກເນ້ນກໍໄດ້ຮັບເອົານອກເຮົາແຕ່ ນ່ອງນ້ນໂລດຈຸ້ນ່ໍ ".

ໃນຂະນະທ່ີສອງສະສາຍນອກເຮົາ ລົມກັນຢ່ອງກະເຕ້ົາກະ

ເຫັນຢູ່ນັ້ນ ອ້າຍບົວສອນກໍ່ອ່ານເຂົ້າມາຫັ່ງນຳພວກເຮົາ; ຂ້ອຽຮູ້ອ້າຍ
ບົວສອນຕັ້ງແຕ່ແລງວານນີ້ ເຫັນເປັນຄົນປາກຄ່ອຍເວົ້າຫນ້ອຍແລະ
ເອົາໃຈຜູ້ອື່ນຫລາຍກ່ວາເອົາໃຈເຫັ່ນເອງ ນ້ຳໜ້າຍາຍສັງທີ່ຂ້ອຽໄດ້
ສະເໜີແນວຄິດໃຫ້ເຫັ່ນຮູ້ແລ້ວ . ເຫັ່ນກໍໄດ້ຮັບອ່ານເອົາຂ້ອຽເມືອ
ໄຊຍະບູລີມ້ອນ ນາຍສັງ ນ ອັນຍຶດກອງປະຊຸມແລ້ວ—ຂ້ອຽຕັ້ງ
ຄືໃຈສັ່ງສິ່ງໃສ່ຕ່ານເວົ້າແບບງ່າຍໆຂອງເຫັ່ນ— ແຕ່ນັ້ນກໍເຮັດໃຫ້
ຂ້ອຽໝັ້ນໃຈເວົ້າບໍ່ໝ້ອຍ ເພາະວ່າໃນຕອນສ້າຍຂອງການລົມກັນ
ຄືນນັ້ນ ເຫັ່ນຍັງໄດ້ບອກໃຫ້ຂ້ອຽຮູ້ວ່າ ການທີ່ຂ້ອຽບໍ່ໄດ້ບອກໃຫ້ຄະ
ນະຄ້ານຮັບຮູ້ວ່າ ຂ້ອຽເປັນຄົນເຮັ້ອງຄ້ຳຄະນັ້ນ ຕາງດ້ານຮັບກໍ່ບໍ່ແມ່ນ
ຈະເຈື້ອຄອກ. ແຕ່ວ່າເຫັ່ນເຫັນໃຈຕ່ານອົ່ງວອນຂອງຂ້ອຽຕ່າງຫາກ
ເຫັ່ນຈຶ່ງຕົກລົງໃຫ້ຂ້ອຽເວົ້າເປັນຄະຫານ.

■

■ ■

ຄືນໄປຮອດຖຶ້ນກຳເນີດມ໌ຄືຫ້ຍເດືອນ ໑໔ ພຶມສົ່ງທີ່ຄົ້ດໄວ
ໄປຕາມຮ່ອມພຸຍັ່ງເຫລືອໄວ້ແຕ່ຕໍເພືອງແຫ້ງ ຄວາມເຢົ້າປ່ຽວງຽບ
ເຫງົ້າໄດ້ນີ້ໄປສຸກຈອກສຸກແຈ. ນົກເຂົ້າດູເຫ້ົ່ມສັ່ງຄອມແຄມຕົ່ງຄັບ
ຄືນສູ່ດົ່ງພອງດັ່ງ ກຸກກູ່-ກຸກກູ່ ຢ່າງອ້ຶ່ອນ ຄ່ຳນະຊາດຂ້ອ:

ภามเป็นมาในยามหนึ่งของดินแดนของข้ามเกิด มันได้เชิด
ใส่ข้มยาภาดในร่องมือของล้อย มิดอามภ้าภันล้ามไปสุภ
สัฐอิมาที, สิ่งหนึ่งดีดอามงามของข้ามเกิดที่ถือเอ้ย้องไป
ไปด้อยหมาภลือใจอันอิ่งอาด ภ้าหาม ของพอภนึ่มน้องอาว
อาป้าอุงลิ้ได้บุภผ่านดอามเป็นอันตะลายมาแล้อ ตั้งหลาย
เหุ่นดิน อันได้เชิดใส้มีมแดมของข้ามเกิดได้บามสะพั้งไป
ด้อยมาลาปะดิอัดของหอมหอมและสอยงาม, และอิภส่อน
พึ่งภ์ดีภ้ามะจุลาด-ภ้ามะจุลาดดี ผอภใจมปุ้มจุาด และพอภ
ลายจุาด ดีดอยปุ้นเอ้าลิดแห่งดอามเป็นมะนุด และล้างผาม
ตุภพึ่งที่สอยงามของส่มมีน้อง และข้ามเกิดเมือนอน อัน
ได้เชิดให้ไลยะแล่งภามเดิมผามของดินดอมต่อนนี้ มิตัว
รอยยิ้ม, มิทั้งดอามสอยงาม และมิทั้งปางดเลือดปาดม้าตา
และสฐาสะอื้นฝันเปภันปุ่.

ดินหนึ่งในตั้มเดือน มี อาภาดหมาอจัด. ต้อร่างภาย
ของล้อยเกิดสะบัดสะบั้นขึ้นมา ย่างหาหยังมาขันเท้าไอ้บ่
ไหอ, งิมไปถูภก้อมหินบาดใดก็ต้องหลอมถูภดีใสดาด. น่าม
หมอภสีขาอล่อยๆหยับต่ำลิงมาจักใจ้. อ้ายบิอหอมของลิง
เอ้ามาแปะอ้วดีเล่าอุ่นสุมบาดหนึ่ง- เดิมเจ้าเม็ดโภบใส่ปาภ
แอ้ล่อยจุ๊มใส่สูอ้วจ่า: "ยังอิภ จะ มาที!" และในเจ

ตามันยู่เหิงจุดสูง ยอมิ จิ่งถั่งยู่ทางติดตาเอามือออกส่ายเพื่อ
ยอเมื่องยากลาย ก็มีแสงไฟลุกจ้องธุงขึ้นอีกสามลวาด
ติดตูกัม ข้อูตกใจอุบาดพึ่ง ยังถามอ้ายบัวสอม:

— แม่นจั่งใดกันละอ้ายบัวสอม. บ่แม่มหม่อยสีบ
ล่าวยอกเฮ็าเธ็ดเสฮูดวามลับแล้วหวะ?

- บ่แม่มดอก-ยอกมันตาฉถั่งเปันหมอมี- อันมีมันยั่ง
ใดต่อา! มีบางเตื่อยูบ่ปู่มันยั่งยะลดปันดิก ปันเดกาไปตะผิด
ตะพิจันใด! แมอว่ายอกซิย้าม อ้ายบัวสอมด่อยตอบขอู้.

แสงลุกจ้องด่อยร้อยลิ่ง ดวามมืดได้ไอบเข้ามาอีก,
สะเพาะจุดสูง ๗๐๐ จิ่งยู่ต่ำมาสุนปันยอยอกอ้อยยังดิ่งาอูบ
สาหงัก; ยอกอ้อูดามขึ้นไปอีกปะมาม ม๐ แมดแล้วก็ยุด
ยู่สันเสื่อลำถ้าดำสั่ง. ปะมาม ๑๐ มาที ต่ำมาสะสายมักสาย
ได้ลายงามว่าะ "จุดหนึ่ง จุดสามละจุดสี่ กรูมล่าเลัดแล้ว
เอ๊าสะเพาะหม่อยสีบล่าจยอยยอกเฮ็า ลายงามมาว่า หม่อย
จู่ไจมสิสามตางปีกยอา มียอปะสักลาย ต้องใช้เอลาอีก
ปะมาม ๘๐ มาที จิ่งจะผ่านข้อลอดหมามได้". อ้ายบัว
สอม จิกโมงจากถึงเสื้อยอกมาเบิ่งแล้วแก่วงหัว - แต่บ่
ยอมเอ๊าสมอใด ข้อยมะยายามทิ่งตาเบิ่งอ้ายบัวสอม แต่
ข้อมว่ายามมันแม่มกางลิน ดั่งมันอูจ่ำมะเพ็มอ้ายบัวสอม

ได้ยากก่อน ถึงจะได้เสียความจริงสิ้นหมด ของมนุษย์ทั้งอัน ดีกลิ่นสิ่งใดแต่งมัน.

เวลามาถึงผ่านไปอย่างเร็วจ้าฝูงเดียงเสียงถึงจุ้ยมุ้ยจุ้ย ยอเหงาๆ ก็เหาะลอยใส่ปีน ส่วนอ้ายบิ่วสอนได้แต่หักไม้ ลำหยำยอแล้งคั่งถับ แถบ-ฉับ-แถบ- ข้อยมะแกมใส่ปีน แล้วสอยโอกาฉีดไปอีกย่างจับต้นชุมปายไป- ข้อยิดปาดบ่มีสาตุใส่ได้เสียหมายักก่ะกันอยู่ในค้ายนี้ ข้อจาะเสียสุกสิ่งสุกย่างให้สมกับความดูดแล้ม, ถึงแล้ให้มีบสังยักอิละมัน กับอีตาจางอางอก แต่อ่าบักอิละมันมันเฮ็มมายตะหามสังกัดทีมจิดตะอิละยา ส่วนอีตาจางอางผัดแม่นปะถีภามล้องชุ้ม, ข้อดิงบ่มีโอกาดได้มีบอกมันตะลอดรอดบักก่ะกัน ซุ้ง เป็นผู้บันจุภามเจลต่อยู่หนี้ ถึบ่แม่นอ่าข้อจะได้สียมันถลิบ่เพราะอ่าตามถามลายงานของปีดต้องถุ้มอ่าหน่ายีมันบ่เคียยอมปะจำด้าย - ยึดมันลักไปมอมนำมางนี้,ดาจมันผัดจอยไปมอมนำมางมันยู่เมืองพุ้นหลีมีบางดีมนันบ่อมช่อมยอมตังสองสามบ่อม, จักแม่นมันย้ามตายบ่ลืมันต้องกานซ่อมลีดมียืมของมันจุ๊ๆ-ธิ! สิงไส!!ดิงจะเฮ็นไปได้ตังสองสล่อม ในขะนะที่ข้อยอมคิดย่างจับภิกจับปายบ่ได้ยู่มั้ย ลูกสันยามสีแดงสองลูกก็หลอมจุดอุดขึ้นสู่อากาด จากนันก็มีสงูละเบิดดังอึ้ม

เกือบ ๑๐ นัดติดๆกัน--อ้ายขิจสอบสุดลุกขึ้นเดินอม ฮีสะ ป้งดัดสฺงธังงตะลุนบอมพ้อมถ้องสฺงาปืม ออกคำสั่งหลอน ถังขึ้มพ้อมกันจากมนันสฺงร้องตะลุน บ...อ.. ม... ลองจุม สะสานสัทุกดินได้ถังกังอามดับคิดตาเอ้มออก ลองจุดสูง ๒๐๐ คอามงฺยสะหงัดได้หลอนสายไปเลมือมมิปิกขึ้มหนิ --สฺงขึ้มกะขี่ถังคือย- แกับ-ก้อย--แกับสางจ้ายทางลอา ขฺ้งกาปืมตามกะขี่เลล้อมมาขมาบแล่นผ่าป่าสย้าอือขึ้มไป.สะ สายเชืองลิดพ้อมถ้อยขมู่สองดิม ก็แล่นมายสม้าขฺ้งไปหมาย จะบุกตะลุเข้ากางต้าย, แต่ว่าพ้อแต่แล่นขึ้มไปประมาน ๘๐ แม้ดก็ไปตำใส่ล้อลอดสมามฺดีหนาทิษ จะสาป่องพ้โลม ละมก็พ้มี. มอกขฺ้งสุบขู่สัพสฺงจุ้อกั้มใจสฺรอ ปืมก็มสมัก ลองสัดถุที่ปู่ในป้อมขึ้มเชือางจ้าย ก็พ้มกะลุมแลกอาสาดถัง จุดจัด— จุดจัดมาหามอกขฺ้ง - พ้อมสับลูกจ้องสื่ลูกหลอน ขุงเจือขึ้มเติ่งค้าย สฺงร้องตะลุมบอมหลอนถึดลิงย่างลิงใส และสฺงขืมลองสัดถุก็ถังขึ้มย่างบ่ขาดสฺง, ขฺ้งถามเข้าไป สาอ้ายบ้อสอมเพื่อรับคำสั่งใหม่. แต่ว่าพฺงแต่ขฺ้งย้าย ออกจากหลังเก้าไช บ่ทันเถิงสองแม็ด. สะสายเชืองลิด ก็ร้องมาใส่ขฺ้ง:

— เกิ่ง! ถอยดิม ๑๐ แม็ด...ไจ..,

ຂ້ອຍກອດປຶ້ມໃສ້ແຫມັນແລ້ວກໍ້ງລົງຕາມຄໍາສັ່ງ ຂອງສະ
ຫາຍ - ໂດຍບໍ່ຮູ້ຈຸດປະສົງແມ່ນໃດ. ໃນເວລາຂ້ອຍນັ່ງຄ້ຽວຢູ່
ຂ້າງສຸມໄມ້ບ່ອນຫນຶ່ງນັ້ນ. ສຽງຕຶ້ນລະເບີດກໍດັງຂຶ້ນຄ້າຍກັບວ່າຕັບ
ຈຸແຕກ ຈາກນັ້ນປືນເດກາຂອງຈຸຄໍາລົ້ງໄຟປຶກຊ້າຍກໍໄດ້ສະລົມ
ປ້ອມປືນຈັກຂອງພວກສັດຕຸ ຕື່ນວ່ເຮັດໜ້າສະກັດກັ້ນການບຸກ
ຕະລຸຂອງພວກຂ້ອ- ຂ້ອຍບົ່ວສ່ວນຜູດລຸກຂຶ້ນ ພ້ອມທັງສັ່ງເຮັ້ນ
ສຽງຍາວໆ: ຕະລຸມ...ບອມ! ຈຸສະຫາຍເຮືອງລຶດພາຍຫລັງທີ່ຕໍາ
ລາຍສ້ວລອດຫນາມ ແລ້ວກໍພາກັນແລ່ນຫລຸເຂົ້າໄປທາງດ້ານ. ຈາກ
ນັ້ນຈຸ່ມໆກໍແລ່ນຕິດຕາມໄປ... ສຽງຮ້ອງຕະລຸມ...ບອມ! ໄດ້
ດັງຄັ້ນຫົບຂຶ້ນມາອີກ- ສຽງປືນດ່ຽທ່ວງໄປແຕ່ສຽງລະເບີດຖີ່ເຂົ້າ-
ມົ້ນບາງສຽງຟັງແລ້ວໜ້າສະຍົດສະຫຍອງເອົາບໍ່ຫນ້ອຍ. ປ້ອມປືນ
ກົນສາມປ້ອມຖືກຄັ້ນສຸມ ພວກສັດຕຸແລ່ນສ່ວນສົນກັນຢູ່ເງົ້ານິດ,
ຂ້ອຍໂດດອອກຈາກສຸມ ແລ່ນລົ້ຈໄປຊາເຮືອນ ສຕໃນເວລາ
ນັ້ນປະກົດມີເງົ້າລຶກລັບອັນຫນຶ່ງ ຂະໂຍງມາລຸບຫົວຂ້ອ- ປືນນ້ົງ
ອອກຈາກມື -ທັ້ງຂ້ອທັ້ງເງົ້ານິດອັນນັ້ນກໍຈ໋ອຈອມເຂົ້າໄປຕໍາຝາ- ຂ້ອ
ພະຍາຍາມຝຶກສມົດສຽງແຕ່ກໍ່ລອດໄປໄດ້ ເພາະຕ້ອນັ້ນໃສ່ຫົວ
ຂ້ອຄັ້ງຫົບເດ້ງ. ນັ້ນປະແຂນເບ້ືອງຊ້າຍຂ້ອແລ້ວຊ່ວງນ້ົເຂົ້າຫານິດທ່ີ
ແຂວນແອວຢູ່ ແຕ່ວ່ານັ້ດນັ້ນປະນ້ົປ ຂ້ອກໍ່ຈ່ວງສມັດເຂົ້າໃສ່ລໍາ
ຄໍນັ້ນຈົນຫມົດຮຽງ ນັ້ເຊ້ົໄປຄາດຫ້ົ ຂ້ອ ...ໂອກາດຕິ ...ອກ

เข้าใส่ยอดตางมันอีก มันเจุไปขีดติกออกจากมี– อ้ายดอา ใสขึ้นโดดเข้าไปหามันอีก แตมดีมันกับล้มเ้าใส่ส้ายอ้าย, อ้ายเถือยหนีตะติไป- แสงแมงดิ้วล้อยแตกยางๆ ภิภพ ลั่นดับๆ, แต่มีอ้ายอ้ายกำเป็นไอ้แตมัน– อ้ายอีกต้องล้มผีฉิก ทับจั่งจะมันหลุบเข้ามาอีก แต่อ่าอ้ายต้องตัดล้มจุจิดของมันด้วยลูกปืนลูกสุดท้าย ที่เหลืมยู่ในขังมัน. ออกจากแจเธียบเจมันไป อ้ายเล่นตัดไปใส่ป้องปืนปืดลับปืนสุดท้าย ที่มอบเล็มตันล้มกะสุบย่างๆออกมา– อ้ายกำละเขิดมีใยขันสองหม่อยแก่องเข้าไป– สรูปืนมัดลิงคาะหมั่ง จุยอง สะดายเธียงลิด มายหลังที่ทำลายสางน้ำมันได้แล้วก็แล่นอ่างมาหาอ้ายแลังกะชุบว่า ดินละเบิดเรายังเหลิยสามต่– เรารีจักกามมันเยง มอกสะดายธิบถอยออกจากนี้ไอ!!.

อ้ายดิดสังใสย้ามว่าละดายเธียงลิด จะหอบดินละเผิดไปลมุขอัดรูปืนมัน มันบ่ล้มจำเป้นต้องเสรูสะละแมอมันเตื่อ อ้ายเล็นรังใส่สะดาย:

– เธียง! ไดบ่ห้อมเธ็ดแมะมันเตื่อ– ปะใส้เร้า!

– ย่! ถ้วยเจ๊อเสีย– สะพายเธียงลืดลอยดีมละ เขิดสองส่ำมขว้างแล่นขันไปข้างหนึ่ง– พอกขันสามคิน ละยายามยิงหลอกมันฆู่อีกข้างหนึ่ง - เจลามันกำลังไฟปืมกิน สีฆู่ในป้อมปืดลับมันได้อ่อายมาหาขัน. ขันดีใจตุ่มขาดหนึ่ง ธิ!! ได้เลื่อง !!!

-- เอ๊าเลียพอกละพาย– ข้อยอ่อายไฟฆ่าอ้ายน้องในจุ ลองสะพายเธียงลืดตีหมูบ ฆู่ข้างข้อย– พอกเอ๊าเจ๊าสั่งสอง ก็ยิงสุมเอ๊าใส่ฆ่างอุดตะหลุด– เจลามันฆู่ทางจุดสูง ๘๐๗ และจุดสูง ๑๘๐๐ ได้มีลูกสัมยามสิลูจมุ่งขึ้นจุ้ดๆกันสอง สามลูก– ขันยิ่งร้อนใจ–ขันขุดลุกคิดจะแล่นอู่เข้าไปใส่ ป้อมปืมของสัดตุ แต่อ่าดีมีแยงข้องยา– ขันล้มฟุบลิงหมิด แรง.

--สะพายจุ๊ไปไส?– มิสฐงฐามแมวมันออกมา ขัน ฐงอากมาเบิ่งเสมือ้ายบ๊อสอม พอมเผ้งแสงตามาใส่ขัน.ขัน ขอกเสิ่มอ่า: น้องจะไปทำลาย... ขันเอ๊าย่ำทันสุดเสิ่มก็เอ๊า สอมส้มโลด:

– อ้ายฮู้แล้ว...แต่น้องต้องฆุ่นต่ำง. และเจ๊อสมัน สมุ่คู่, องกมีสะพายเธียงจะตัดสิ่ม... อ้ายบ๊อสอมเตือนขัน แต่อ่าแสงตาของเสิ่มมิดจ้อง ฆู่กับป้อมปืมสัดตุ เสมือนกับ

เอ๊ายางติดไอ้- มงุงจ๊อมับตาดสอเต้ามัม สงุงละเบิดดัง ก้างสะเต็ธมดิมข้นโลด แสงไฟหลวมแตกออกเหมือนเหลัก แดงถูกล้อมคะเมิมใหย่ ก้อมดิมจิ๋เละป่งงปะหายพังออก ทุกทิด- ป้องปืมสุดท้ายถูกต่ำลายแล้ว มอกสัดตูที่เหลือ ตายมากมันแตกอีอ้าลิงไปทางเมืองย่างสิมละอิม- ปะไอ้เบื้อง หลังแต่ลอมผี และมอกที่ถูกบาดเจ็บร้องไอยสายย่างสัมม้า หม้า. สะหายเธืองผิดทำปืมย่างลงุขสายคาเธือมร้างเสด สิงคามมันมาหามอกอ้ง. ลูกปืมสัมยามสะหลองไจลูกสุด ท้ายได้มุ่งข้มสู่อากาด ในยามอาลุมมะหามให้จะกับมาเถิ่ง.

สามสีอ้ายม้องอ้ง มังลิมทันยู่สุดมุมลองด้วยใบหม้า ติบอกเถิ่งดอามต้มตันใจย่างเตันป่งม. ยู่ทางใต้เมืองปาก ลาย ที่ห่างจากมอกอ้งเกือบสองหลักมัน คิงจิมยู่ในดอาม มิด. ยังคิงมีแต่สงงไก่ข้นเป้นธูดต่างๆ ติดลยปุกดองตา เอ้น และปุกจาอข้ามจาอเมืองมาข้องมกัน ปิ๊ติจุ๊มจุ๊มสะ หลองไจในม้ามัน.

อ้ายบิวสอมลุกข้มปัดก้มใส้งแล้วย่างเข้าไปหาอ้างมัง ที่มอมทอดค้มสะคมาม, สะหายมักสายแล่นมาหาแล้วลาย งามว่า:

--ละมะขันจากหามกองขันได้สั่งให้สะหายเธืองลิด กับ

ສະຫາຍຄຳເກັ່ງຂຶ້ນໄປພົບຢູ່ຈຸດສູງ ໑໘໐໐ ດຽວນີ້.

- ອືໄດ້ແລ້ວ... ອ້າຍບົວສອນອ່າຍໜ້າມາຫາພວກຂ້ຽ ທີ່ພວມຍ່າງຕາມຫລັງເນີ້ນໄປ. ແລ້ວຖາມພວກຂ້ຽ:

- ພວກນ້ອງໄດ້ງຶນແລ້ວບໍ?

- ຈ້ຳວໄດ້ງຶນແລ້ວ- ສອງສ່ຽນພວກຂ້ຽຕອບພ້ອມກັນຕື ມີຜູ້ຕີຈັ່ງຫວະໃຫ້ ແລ້ວຫລຽວເບິ່ງໜ້າກັນ ຫົວຍຸ້ມຍິ້ມ.

- ອຶ! ກຽມໄປດຽວນີ້ສາ- ອ້າຍກໍ່ບໍ່ຮູ້ວ່ານ້ຳຽກຫຍັງເມືອ ຮອດມຸ້ນເນີ້ນຫາກຊິເວ້ົາມ່ຳພວກນ້ອງ.

- ຈ້ຳວ!!- ພວກຂ້ຽຮັບຄຳສັ່ງ ແລ້ວກໍ່ຽອຫັນຫລັງຈາກ ເນີ້ນໄປ.

ສະຫາຍເຣືອງລິດ ຍ່າງອອກກ່ອນ- ໄປຄອນໆລາວ່ອາຽ ໜ້າມາຖາມຂ້ຽ:

- ນິເກັ່ງ! ໄຕຊິຕອງຖືກບໍ່ວ່າ ເນີ້ນຮ້ອງພວກເຮົາໄປຫຍັງ? ຖືກຖາມແມ່ນມີຂ້ຽກ່ຽງຕີໄກ່ຕາຟາງ ເພາະວ່າທັ້ງໆທີ່ຂ້ຽກໍກຽມ ຈະຖາມເຮົາໃນບັນຫາດຽວຢູ່ແລ້ວ ແລະຂ້ຽກໍໄດ້ຕອບເຮົາຕາມທີ່ ຂ້ຽໄດ້ຄຶດໄວ້;

- ອຸ່ຽ! ມາຊ່ຳງຊິຖາມແຫ! ເຮົາຊິຮູ້ຈັ່ງໃດ ເຮົາກໍ່ຄຶດວ່າ ຈະຖາມໂຕຄຶກັນໄດມິ່ມ່າ.

- ເອົາ! ຄົນຜູ້ໃດກໍ່ບໍ່ຮູ້ແລ້ວ ກໍ່ມີແຕ່ໜ້າກັນໄປໃຫ້ໄວ-

ມ່ຊິໄດ້ຮູ້ຮ້າຍຮູ້ດີໄວ ແລ່- ສະຫາຍເຮືອງລິດທັງເວົ້າທັງຈ້ອນຍາດຕິມ
ເຂົ້າວັບໆ- ຂ້ອຍຈິມໄດ້ແລ່ນຊ້ຳໜາເອົາ ຈຶ່ງທັນ. ມູຜ່າປ່າດົງອັນ
ຄຶກຂຶມ ທີ່ຫາກໍ່ຟົ້ນຕົວອອກຈາກຄວາມມືດຂອງຄືນຜ່ານມາເບິ່ງແລ້ວ
ຄ່ອ ແຮງຕົບຕັນຂັ້ນອີກ. ເມັດນ້ຳໝອກທີ່ຄ້າງ ຢູ່ຕາມຫາງໃບໄມ້
ເມື່ອລິມຕ້ອງກໍຫລົ່ນລົງມາໂຄບ-ໂຄບ. ແຕ່ໝອກຂ້ອຍມັດລືມຄວາມ
ໜາວໄປແລ້ວຕັ້ງແຕ່ຕອນ ມີ ໂມງຂອງຄືນນີ້ ປະມານ ८ ນາ
ທີ ໝອກຂ້ອຍໄດ້ໄປເຖິງປ້ອມມູ ๑८๐๐ ຕາມຄຳສັ່ງ. ພາບທີ່ມີ
ໃນປ້ອມມູໃຫຍ່ໜ່ອຍນີ້ ມັນໄດ້ບອກໃຫ້ໝອກເຮົາຮູ້ວ່າຊາຕາກຳ
ຂອງໝວກສັດຕູ ທີ່ມີຢູ່ໃນປ້ອມໃຫຍ່ຍຸດທະສາດແຫ່ງນີ້ກໍ່ບ່
ອາດຈະມີຫຍັງ ທີ່ຄືລືມໝວກທີ່ຢູ່ປ້ອມມູ ๒๐๐ ທີ່ໝວກຂ້ອຍຫາກ
ຈັດການໃຫ້ຮົ້ງຮ້ອຍໄປໃນທ່ວງທ່ຳເຫົ່າໃດຊິ່ວໂມງ ຜ່ານມານີ້
ຈັກຄັ. ເບິ່ງຢ່າງໜຶ່ງຄ່ອຍ່ຳຮ້າຍໄປກ່ວາໝວກມັນຊ້ຳອີກ, ເສດ
ຂອງສະໜ່ຳລະມູນຍັງມີໄວ້ທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງ; ຮ່າງເຮືອນທີ່ຖືກ
ເຜົາ, ບວກເລືອດທີ່ຍັງອຸ່ນໆ, ກະສອບລູກປືນທີ່ຍັງອອກຄວັນແລະ
ຊາກສົບຂະຫນາດໜຸ່ມເກືອບ ८๐ ຊາກ ລ້ວນດ້ວຍຊະເລີຍເສິກ ๑๐
ກ່ວາຄົນ ຜູ້ຍັງຄ້າງໂຈຍອາຍຜູ້ກ້ຳລົມຕາຍໄຂ່ອຶມກັນຢູ່ ແຕ່ຄ່ວ່າ
ມັນບ່ໄດ້ເຮັດໃຫ້ຫົວໃຈຂອງຂ້ອ່ອນໄຫວໄປຈັກຄັ.

ຜູ້ບັງຄັບກອງພັນ ເມື່ອເຫັນຂ້ອຍໄປຮອດ ກໍໂອ້ລົມຖ່ອງຖາມ
ໝວກຂ້ອຍດ້ວຍຄວາມຍິ້ມແຍ້ມແຈ່ມໃສ ແຕ່ວ່າໃນຕາຂອງເພິ່ນຄ່ວ່າ

ยังคิงนิม่ามโสทอันใดอันใดอันหนึ่งคอยคอยๆ. แต่ฮู้ก็บ่ได้ใส่ใจต่หัดสะมะมุนย่อยบาง ส่างของเฒ่ม เพาะฮู้คิดอ่าคิงเปันมีโสสะเพาะ ย่างใด ย่างหนึ่ง หลิ ย่างหน้อยที่สุด ก็คิง แม่นเฒ่มอีดูอ้ายม้องบางสะหายที่ถืกเสฺสะละ หลิถืกขาดเจับในหามสู้ริบคั้งนี้. เฒ่มพามอกฮู้ย่างเข้าไปในเรือมอ่าอใหย่หลังหนึ่งที่ตั้งยู่ใจทางค้าย, มะต่เข้าหอ็ดปะตูเฒ่มก็อ่าฮูหนีมาตามอกฮู้ เบิ่งดีเฒ่มยากเว้าอันใดอันหนึ่ง แต่แล้วมันมืดเสียแล้วอ่ายหม้าย่างต่ไปเข้าไปรอดห้องที่สาม เฒ่มมันยุดอึกเฒ่มจุ๊บอกมอกฮู้ว่า:

— หั้ม! มอกม้องเข้าไปเบิ่งๆดีมเจับสองดีมที่มอมฟู่ตฺงมั้มแม่นใผมอกม้องจื่ได้บ่?

ฮู้แตงดิงย่างส่อามหน้าเข้าไปในห้อง อันมืดมะลิอเฒ่มสะหายแมดกองมันมั่งฟู่ละหว่างทางตฺงสองหน่อย ติมิดีมมอม เอาผ้าที่มแดงปิกแต่ที่อสุดติมดีดีมตาย, ฮู้เข้าไปปืดผ้าที่มออกเพ้มดีมมั้มอมหายใจม้แอบๆแต่ฮู้ บ่ฮู้ว่าแม่นใผ, ฮ้อยอ่ายหน้ามาหาสะหายแมดแล้วถาม,

— ร่อยอ้าย! แม่นดีมจั่งใดสังมาเถ้าแท้? สะเลียเสิกบ่?

สะหายแพดก็บอกว่าบ่ฮู้ ฮ้อยมัดฮาไปเปิดเบิ่งผู้มั้น

ອີກ ເຮົາຜົ້ ຄິ່ວ່າຫມົດສະຕິໄປແລ້ວ- ຄໍ່ຫົບໄປຫາງຂ້າງຫນ້າ ຕາໂຈກອາບໄປຫມົດ ຂ້ອຍອ່ອາຍມາຖາມສະຫາຍເຮືອງລຶດ

- ເຮືອງ! ໂຕຮູ້ຄົນບ່ສອງຄົນນີ້ແມ່ນໃຜສັ່ງມາຄິ່ວ່າເຖ້າຫ໋ ກັນຫມົດ ບ່ເອິ່ງວ່າຜູ້ເຖ້າຕາຍໆແມ່ນີ້ມັນກໍເອົາມາເຢັ້ນຫະຫາມ ຫວະ?

- ຈັ່ງວ່າ !! ມັນໂລດຍັ່ງມຶດແດ່ຈັກມັນແມ່ນຄົນຈັ່ງໃດ ກັນແຕ້- ສະຫາຍເຮືອງລຶດ ກໍຕອບຢ່າງບ່ມີຄວາມກັ່ງວົນໃຈແມວ ນັ້ ສະຫາຍແພດກອງມັນຈົກເອົາໄຟສາຍອອກຈາກຖົ່ງຍື່ນມາໃຫ້ຂ້ອ:

- ເອົາ! ເອົາໄຟສາຍເຍືອງເບ່ິ່ງຄັກໆ ພວກສະຫາຍນ່ໍ່ຈຶ ຮູ້ວ່າແມ່ນໃຜບ່?

ຈາກການເອົາໃຈໃສ່ຢ່າງສະເພາະເຈາະຈົ່ງຂອງຜູ້ກອງແລະສະ ຫາຍແພດ ຂ້ອຍເລີ່ມມີຄວາມສົນໃຈກັບຄົນເຈັບສອງຄົນນັ້ນ- ຂ້ອ ກໍາໄຟສາຍເຍືອງຫັ່ງໃສ່ຫນ້າຂອງເຂົາຜູ້ນອນຢູ່ຕອງເບ່ືອງຊ້າຍນັ້ນເບ່ິ່ງ ເຫ່ິງເຕີບຫົວໃຈຂ້ອຍລັ່ນຈຸບຂາດນ່ິ່ງ ນ່ໍ.... ຂ້ອຍເບ່ິ່ງໃຫ້ຄັກໆອີກ ຫົວໃຈຂ້ອຍເກີດສະຫົກສະຫ້ານ້ັ້ນມາຢ່າງກະຕຸ້ນໄວ້ບ່ໄດ້

ນ່ໍ້ຂ້ອຍ ... ໂຫ... ນ່ໍ້ຂ້ອຍຊ່ຳງມາຕົກຢູ່ນ້ີ!

ສຽງເວ້ົ້າຂອງຂ້ອໄດ້ອອກສຽງສະອ້ັ້ນໃນຫ້ັ້ນໃດ- ຂ້ອຍ ລັ້ນຟຸບລົ່ງໃສ່ເອິກນ່ໍ້ເຫ່ືອນຄົນເປ້ັນລົມ ຫົວຮ່ຳງກາຍຂອງຂ້ອຍປາ ກົດຮ້ັ້ນຈຸບຈາບ- ຂ້ອຍກອດຮ່ຳງລົ່ງອ້ັ້ນຈ່ຽຫວນຂອງນ່ໍ້ໄວ້ແຫ້ນ້ັ

ตัวปุกม่ดัจยสฐงสะอ็ม.

- ม่เอียม่! ม่ลูกมาแล้อ ม่!! แต่อ่าม่ฮู้กับ่อาดจะฟ้มสะติมาใช้กำลังใจแก่ฮู้ได้และกำในเจลาดฐอกันมั้ม สะหายเธิองลืดกำได้อุหานสฐงสั่นๆออกมาดีกัม.

- โหม่ยองลูก! ตายม่! เป้นหยังม่จิ่งมาติกขู่ไกบ้าม ไกเมืองแมอม้! ม่มาจั่งใด-แต่สะหายเธิองลืดกับ่ได้รับคำตอบจากม่ยองเอ้าม่เด้งความสองส่ฐอผอก ฮักยับ่มีใผซ่าง ถามใผ, ได้แต่ซึ่งเบิ่งม่ด้อยความสิงสาม.

เอลาม้มสะหายแผดได้มาด่ฐๆดึงข่าผอกฮู้อ็ม แล้อบอกว่า:

- ผอกสะหายบ่ต้องติกใจ- ม่ยองสะหายยังมีชีวิดยู่เธาหากำลืดยาเอิดอุผอกเม็มหว่างกัม้- จักพ่งเม็มกำรู้เม่ดึงดอก- ใจเย็มๆ.

ฮู้อ่ายหม้ามาหาสะหายแผด ดิดจะถามอ่าด้อยเหดใดม่ฮ้อยจิ่งตายไปเด้งดึงแมอม้ และเป้นหยังเม็มจิ่งมานอมยู่หม้- แต่เอลาม้มผู้ยังดับกองมันได้ย่างเฮ้ามาพ้อมกับใผบุกิกผู้หนึ่งฮู้บ่เดียเห็นหน้าเห็นตาจักเทื่อ- ฮ้อยลุกยืมอ็ม แล้อลายงามอ่า, ผู้ม้แม่มม่ยองม้อง! แล้อสะหายเธิองลืดกำลายงามแมอมันดีกัม- ผู้กองตั้งกิกติจตั้งบอกผอกฮ้อยอ่า

- ອิ! ອ້າຍຮູ້ແລ້ວ ຍ້ອນແນວນັ້ນລະອ້າຍຈຶ່ງຮ້ອງມອກ ນ້ອງທັງສອງຂົ້ນມາແຕ່ເດິກໆພຸ້ນ- ຜູ້ກອງໂຍບນັ່ງລົງຂ້າງນ່ໍຂ້ຽແລ້ວ ອ່ອາຍຫນ້ານາຖາມສະຫາຍແນດ ;

- ໄລຍະເດ່ງຊ່ືອໂນງນານ້ ອາການຂອງນ່ໍຫັງສອງເປັນແນວໃດ?

ສະຫາຍເພັດນວນເອົາປາດັ້ນມາດັ້ນ ຊວງໄຫລ່ໃຫ້ນ່ໍຂ້ຽ ຕອບວ່າ:

- ຈ້ົວ! ລາຍງານອ້າຍ- ອາການຂອງນ່ໍຫັງສອງຄ່ຽດີຂົ້ນ ນາແດ່ແລ້ວສະເພາະນ່ໍ ຂອງສະຫາຍເຮືອງນັ້ນແມ່ນຟ້ືນດີງໄດ້ແລ້ວ ແຕ່ຍັງປາກບ່ໍຫ້ນ້ັໄດ້, ສ່ວນນ່ໍຂອງສະຫາຍເກ້ົງແມ່ນອ່າວຫນ້ັກແຕ່ ເຫ້ັນວ່າດີງຟ້ືນສະຕິໃນນ່ໍໆນ້ີລະ.

ຜູ້ກອງອ່ອາຍໄປຫາຜູ້ຕ່ຍ່າງຕ້ິດຕາມເຂ້ົ້ນເຂ້ົ້ານານ້ັ ແລ້ວ ເວ້ົ້າວ່າ:

- ນ້ິນ້ອງຊາຍ! ນ້ອງເວ້ົ້າເລ້ືອງຂອງນ່ໍສະຫາຍຄ່ຳເກ້ົງກັບ ນ່ໍຂອງສະຫາຍເຮືອງສຸ່ນອກເຮົາຟ້ັງເບ້ິງນ້ັເປັນແນວໃດ? ເຂ້ົ້ນຖ້ືກ ຈັບນາຂ້ັງຢຸ່່ຫນ້ັແຕ່ເຫ້ົ້ງປ່ານໃດ?

ເຮົາຜູ້ນ້ັນນ້ັ່ງໂຍບລົງຂ້າງຕ່ຽງ ແລ້ວກ່ໍເລ້ີ່ມຕ້ົ້ນເວ້ົ້າສຸ່ນວກ ຂ້ຽຟ້ັງ ແຕ່ເຮົາຄ່ຶງຈະບ່ຮູ້ວ່ານອກຂ້ຽທັງສອງແມ່ນລຸກຊາຍຂອງ ສອງນ່ໍຕ້ິນວນລ້ິນສະຕ້ິຢູ່ນ້ັນເຮົາເວ້ົ້າວ່າ;

- " ພໍ່ອ້າຍເກັ່ງຖືກຂັງໄດ້ສອງເດືອນປາຍແລ້ວແລະເພິ່ນ
ກໍຖືກຕີໃຫ້ຕາຍຄົ້ນເທື່ອນີ້ ປັນເທື່ອທີສາມ–ເຮົາກະວ່າຈະເອົາເພິ່ນໄປ
ຍິງເປົ້ານໍ້ຄ້ຳເຊົ້ານີ້- ຖ້າວ່າເພິ່ນບໍ່ຕາຍເອງວ່ານັ້ນ ແລະສ່ວນພໍ່
ຂອງອ້າຍເຣືອງນັ້ນແມ່ນຫາກໍ່ເອົາມາຂັງໄດ້ ๕ ມື້ນໍ້ານັ້ນ".

ຂັ້ງຮ້ອນໃຈຫລາຍສ່ວຍໂອກາດເວລາ ເຮົາເຊົ້າເວົ້າຫມັ້ງ
ຫນຶ່ງນັ້ນຂັ້ງຖາມຊ້ອນຂັ້ນໂລດ:

- ເຈົ້າໄດ້ຮູ້ບໍ່ວ່າດ້ວຍເຫດໃດ ສອງພໍ່ລູ້ງຖືກຈັບມາຂັງ
ແລະຖືກຫຸບຕີແນວນີ້?

- ຮູ້ແດ່ນໍ້ານັ້ນ- ແຕ່ບໍ່ແຈ້ງປານໃດ.

- ໄດ້ແລ້ວ! ແຈ້ງຫລືບໍ່ແຈ້ງຮູ້ສ່ຳໃດກໍ່ເວົ້າມາເບິ່ງສະຫາຍ
ເຣືອງເວົ້າຊ້ອນຂັ້ນ.

- ໂດ້ນໍ້ານັ້ນ! ເວົ້າສຳລັບພໍ່ອ້າຍເກັ່ງນີ້ນວກເຮົາເວົ້າວ່າ
ຍ້ອນລູກຊາຍຂອງເພິ່ນໂຕນໄປເຮັດອົດສະລະ ແລະລູກສາວຂອງ
ເພິ່ນກໍ່ລາຍໂຕຈາກບ້ານໄປຕັ້ງຫີປາຍແລ້ວ ເຈົ້ານາຍຢູ່ຫນ້ກໍ່ເວົ້າວ່າ
ລາວໄປເປັນອົດສະລະດີສັນ– ແລະຄະດີຕ່ຳຫາວ່າພໍ່ອ້າຍຄຳເກັ່ງໂລບ
ເອົາຄົນມາຍາພໍ່ຈ້າງວ່ານ ຕາແສງເກົ່າປູ່ບ້ານໃດບຸ້ານ້ອຍກໍ່ບໍ່ຮູ້–
ເພິ່ນຖືກຫຸບຕີກໍ່ຍ້ອນວ່າເພິ່ນບໍ່ຍອມສົ່ງຄົນມາຄົ້ນ ໃຫ້ເຈົ້າຂອງເຮົາ
ແລະເພິ່ນບໍ່ຍອມໃຫ້ລາຍລະອຽດກ່ຽວກັບການຫາຍຕົວ ຂອງລູກ
ສາວເພິ່ນ, ສ່ວນພໍ່ອ້າຍເຮືອງກໍ່ຄືກັນ ຍ້ອນວ່າລູກຊາຍເພິ່ນໂຕນ

ເຂົ້າປ່າແລະຍ້ອນຄະດີຟ້ອງຮ້ອງເອົາຄ່າຫົວຂອງລຸກສາວເມັ່ນ ຄື ຖືກທ່ານຮ້ອງໄຫ້ວິລະພັນຂ້າຕາຍ ແຕ່ປີກາຍປີກ່ອນນຸ້ນ.

ຄຸກຄົນນັ່ງນັ່ງຟັງການເວົ້າຄົນ ຂອງຄົນແປກໜ້ານັ້ນ - ເທິງໆ ຜູ້ກອງກໍເລືອກຕາມາເບິ່ງຂ້ອຽດ້ວຍວາດສັງໃສ ຢ່າງໃດຢ່າງໜຶ່ງ, ສ່ວນຂ້ອຽເອງເຖິງແມ່ນໄດ້ເອົາໃຈໃສ່ຟັງ ຄາມເວົ້າຄົນກ່ຽວກັບສ່ ຂ້ອຽ ແຕ່ຂ້ອຽກບໍ່ຍອມຖອດສາຍຕາໄປເບິ່ງໜ້າຜູ້ທີ່ເວົ້າຍອມເວົ້າ-ຟັງໄປຢ່າງໜຶ່ງແລ້ວ ຂ້ອຽຮູ້ສຶກລ່ຳຄານຕໍ່ການເວົ້າຂອງເຂົາທີ່ວ່າ "ສ່ ຂ້ອຽບໍ່ຍອມສົ່ງຄົນມາຕີເມັ່ນໂລບເອົານັ້ນຄົນໃຫ້ເຈົ້າຂອງເຂົາ" ມັນ ອາດຈະເຮັດໃຫ້ຜູ້ກອງ ຕະຫລອດຮອດພວກສະພາຍແພດສົງໃສວ່າ ສ່ ຂ້ອຽເຫັນຄົນຂ້ໂກງໂລບລ່ານັ້ນໆ ແຕ່ຂ້ອຽກບໍ່ຍອກຢ່າກຕ້ານເຂົາ ແພວໃດ ເພາະຂ້ອຽເຊື່ອວ່າເຂົາສຸ້ມຄົງຈະໄດ້ຮູ້ຄ່ານຈາກການເວົ້າ ຂອງພວກເຈົ້ານາຍບ້ານຖຸ່ນຫນ້ຳຕ່ຳຕ້ຳແຕ້ງຕໍ່ລະອຽດອ່ອນລ້ຳສະໜຍາ ຄອບຄົວຂອງຂ້ອຽມາຕັ້ງແຕ່ຕອນຂ້ອຽຍັງເປັນເດັກນຸ້ນ. ນັ່ງຟັງການເວົ້າ ຄົນຂອງຄົນແປກໜ້ານັ້ນປະມານ ໑໐ ຢ່າງນາທີ-ສ່ ຂ້ອຽກ໋ຟັນສະ ຕິຄົນມາ, ຂ້ອຽຈຶ່ງຕັ້ງເຂົ້າໄປໃກ້ໆສ່- ໃສກ໋ຊຸ້ນເຂົ້ານາຫາສ່ ຂ້ອຽ. ຄວາມສ່ຳອຽທີ່ສ່ຖາມຂ້ອຽນັ້ນ ແມ່ນເມັ່ນຖາມຫານ້ອງສາວຂ້ອຽ- ຂ້ອຽກ໋ໄດ້ເວົ້າສູ່ເມັ່ນຟັງດ້ວຍຄວາມຕົ້ນເຕັ້ນ ຈາກນັ້ນເມັ່ນຈຶ່ງຖາມເຖິງ ບັກນັ້ນ, ຖາມເຖິງອ້າຍຕົ໋ຕອງມາ, ເພັດສິລາແລະຜູ້ຄົນໆ ຕົ໋ຕາຍ ຕ້ອຈາກບ້ານໄປພ້ອມກັນ ແລະຂ້ອຽກ໋ໄດ້ເວົ້າຄົນແຕ່ຕົ້ນເຖິງປາຍ.

ตาเอ็มพ์มขุแล้ว- แสงแดดในยามเช้าได้แหย่เยื่องไปถึงอามา แต่ถึงลืมตาขละดู ก็ยังดึงผัดผ่านมาสุดเบ้าๆ. ผู้กองอ่อายสม้ามาถามอรู้ด้วยความเป็นอิกเป็นใจ:

— เกิ่งเอิ่ง! ดรูอมีก็สอายแล้ว- ยอกเร้าจะหาทันปู่ขมีบ่ได้-ยอกเร้าต้องออกไปเดื่อนไหว เรือดหน้าดีอิก แต่อ้ายยังคิดอีกุม้องสอาช- ดรูอมีม้องจุตัดสินใจแยอใด? ม้องจะไปสิ่งม่เข้าโรงสมีนำอ้ายน้องบ่ หลีจุออกสะหนามไม มีม้อมยอกอาย? แล้วแต่ม้องจะตัดสินใจ!

ขรู้คิดอึมอาขยู่เลิงเตีย- ขิดก่สองรูอเบิ่งม่-ดาอผัดสองรูอเบิ่งผู้กอง-ในเจอามัน ม่ะของรู้ได้ตอยตางรู้ เม็นเอ้าด้อยสรูงอันสั่นเดือว่า:

—" ไอ่ ยาลูกกองเธิรู- ม่ก่ะอบอิกอบใจม่าขอกลูกแต้ๆแล้ว- ม่ได้มีจิวิดมาเตือนสม้าลูกสม้าเต้ามีมี ก่แม่นเฮือนแต่ขุมอาดขุมขา ม่บ่จ่างจุเอ้าจุอ่าแยอใด ม่ะมอบลูกชายกับลูกสาวของม่ใส้ยอกลูก ผู้เป็นเจ้าเป็นนายเบิ่งแยงใส้ม่แด่- เอาบ่ถันรู้อันร้ายอันดีแยอใดเลือ ส่วมนี้-ดีจุ .." ม่ะรู้เอ้าพาธอดปะโหยกมี ด้วยสรูงอันเอิ่งเอิมๆแต่เม็นก่อ็ดสาเอ้าใส้สุด:

ดีจุบ่ได้ ยู่นำยอกลูกยอกเต้าอิกแล้ว- ส่วนมีมีก่ใส้

ยอกลูกเอ้าลูกของข่มีไปซ้อม- ข่ใส้ยอมลูกเป้มล่องม่าข่.
เกงเย็บ! ถ้าอ่าข่ตากตายจากยอกลูกไปแล้ว ใส้ลูกเบิ่ง
ยงเอ้ามังใส้มันดีเมิ! ย่าถิ้มย่าปะน้องและถ้าลูกได้เยื่อข้าม
ใส้ลูกไปค้นเอ้าเดื่องสิ่มฝังไว้ ข้างติมง้อหิอข้ามหมันแม่เมิ!
อันใดเป้มตาเอ้าก่ใส้ลูกเอ้า, อันใดเป้มฉามอยใส้เจ้ามาย
เพิ่มค่ใส้มอยใส้เพิ่ม".

ฮังตัดสินใจจากข่ข้อยไปถ้อยคอามเจื๋อสมัน, แต่
คอามอาไลอาออมต่ข่ พ้อว่ามันได้เยัดใส้ฮ้อยต้องเฝ้มดิน
เหว้างวิ่งยู่ตะหลอดมื้.

ลับคืนมาเถิงภองฮัง ข่ดีฉุกทันเวลาที่เผื่อมสะหาย
หมุมต้อออกสะหมามอิก อ้างขิ้อสอมได้แล่นมาทอดค่องสอง
สองข่างอมอกฮัง แล้วถ่องฉามเลื่องที่มอกฮังขึ้นไฟมยคะ
มะขัมจ๋าคามภองมัน- แทมที่ฮังจะเล่าติมป่ายสายเยดสู่
เพิ่มฟัง แต่ฮังพัดเจ๊ใฟแล้วมัดเพิ่มว่า: มื้ใฟ่ม้องจะเล่าสู่
อ้ายฟัง, สะเพาะมื้อใส้อ้ายจิ่งเฝ้มใจมอกม้องสาห่อม.

- คะมะคองมัน อุดมอกม้องบ่? อ้ายขิ้อสอมฉาม
คิมฝ่างฮ้อมธิม- ฮังปิดมิ่เพิ่มออกจากข่า แล้วตอบเพิ่ม:

-บ่ - บ่แม่นเลื่องมั้ดอก แต่ม้องเอ้าบ่ทันได้เตื่อ
มื้ใฟ่ม้องจะเล่าสู่ฟัง.

ໜູ່ຄູ່ສລາຍຄົນແນມເບິ່ງໜ້າພວກຂ້ຽ ດ້ວຍຈາດສົງໃສ, ລາວໜຶ່ງອ້າຍນ້ອງສອນພັດຈອງນິມາຫາດຢ່າຂ້ຽອີກ, ໃບໜ້າຂອງລາວຊຶມບານລົ້ມ ສະແດງເຖິງຈາດຕົ້ສເຕັ້ມ ລາວເວົ້າຢ່ະໄໝຍກຳອັດດີວ່າຕວາຽພວກຂ້ຽ:

– ນີ! ພວກນ້ອງໄດ້ຮູ້ຂ່າວດີແນວໃດແລ້ວບໍ?

ສະພາຍເຮືອງລຶດດີວ່າສະແດງຈາດສົນໃຈ ຕໍ່ຕ່ານຄຳວ່າ "ຂ່າວດີ" ຂອງອ້າຍນ້ອງສອນ, ສ່ວນຂ້ຽເອງແລ້ວຂ້ຽບໍ່ຄິດວ່າຈະມີຂ່າວຮ້າຍຂ່າວດີແນວໃດອີກ ຕົ້ຈະສາມາດປ່ຽນນັ້ນຍາກາດຕົ້ແສນສະຫລົດໃນຫົວໃຈຂອງຂ້ຽໄດ້ງ່າຍໆ. ຕວາມຄຽດແລ້ນພວນລຸກເປັນແປວ ລວກລົນຫົວໃຈຂອງຂ້ຽຢ່າງສາຫັດ– ຂ້ຽນ້ຶງເສັຍເໜີອນຄັຍວ່າ ຄຳຖາມຕົ້ຕົ້ມເຕັ້ມນັ້ນບໍ່ໄດ້ຕົກມາເປັນພຸດຕົ້ຂ້ຽຕ້ອງຮັຮູ້ນຳ– ເລັ້ມຕ່າສິຂ້ຽເປັນແນວນັ້ນ ອ້າຍນ້ອງສອນກ້ອງໄປຫາສະພາຍເຮືອງລຶດ– ເອົາມືໃຫຍ່ໃສ່ປາກແລ້ວກະຈຸບໃສ່ຫູເຂົ້າເສັ້ນສັ່ງເວົ້າທັ້ງຖຸ້ມແສງຕາມາຫາຂ້ຽ ແລ້ວຫົວຍຸ້ມເປັ້ຍຕົ້ວ່າສຽດສີແຕ່ຂ້ຽກໍ່ບໍ່ຍອມສົນໃຈ, ສະພາຍເຮືອງລຶດ ກໍ່ມີສິໜ້ັ້ຍນ້ັ້ມຍັນວາດໃດວາດໜຶ່ງ ສັ່ງເສືອກແສງຕາມາຫາຂ້ຽ ດ້ຍຄັຍເຂົ້າປາກບອກໃສ້ຂ້ຽຮູ້ວ່າ ຕວາມຕົ້ວ່າໄຊກດິ– ນັ້ມນັນໄດ້ຕົກເຢັ້ມສ່ວນຂອງຂ້ຽຫລາຍກວ່າ.

ສາມລ້ັ້ຕ່ໍ້ມາ, ກາມປຸກຕົກັນຢູ່ບໍລິເວນເມືອງປາກລາຍຍ

ดิงมีขึ้นย่างเมื่อามิด; ยอกยัดถุได้ใช้ยินเอธิคับแตลินทำลัง มาเพิ่มในมีสหิ่งๆ บ่ต่ำกว่า ๕ ถุ้รอำ, สะพายกามฝู่บ้าม อ้อมหอันเมืองปากลาย ยิ่งละจิดจามลุ่มเดืองอั้ย ตามอัมเจลา.

มีตหนึ่ง พายหลังถีได้ยับกามลุล่องมอบหมายพ้าถีจาก ผู้ยังดับกองร้อยอ่า ให้ลมัวยของมอหลุ้แยกไฮยิมลับกับกองร้อยอื่น เมื่อชุกติเอ้าป้อมขันฉากามเอดย่อย- ลุ้ถึใจจิมเทียยร้องไฮขึ้มกับถี- ลุ้ทังผัดขึม ลังลิมอ้ายยิว สอมด้วยดวามดีอิกดีใจ. ดวามหมันสันยา- ดวามทิกถ์ดี ดวามฝายของลุ้ก์มีแต่อ่า:

"เดัดขาด มังต้องสำเลัดหมัาถี- อ้ายต้องเจื้อม้อง และเจื้อถีสุด." และอ้ายชิอสอมก์ให้เตือมลุ้ ก่ฐองลับสะถิละอังตัว และสะถิต์กามจัดตังในเอลาเบิดกามขุกติแล้ว ลุ้ก์ได้ยับคำปากของเสิม ด้อยท่าถิติมเตันเทิมดอม จิมกายเปันกามเสิตัว.

กามกะกูมของอ้ายม้อง พายในหม่อยหอกลุ้ได้ดำเมินไปย่างอ่องไอ และแมอมฐหลุกย่าง, จิก, ขุ้าม, ไก่เอ๊า, เต๊าม้า, ถิงลูกปืม, ถิงหมากแตกได้ถิดไตในไต ลาอย่างแหมันหมา, หอกลุ้มาทันะเสันๆดิดๆ ถิดลองถังสาม

ลิเลื่อ— ถองตาเจ้มต่อยๆสุมแสงไฟลุกละมะ, ลัวย่าง ไปลาอ้ายบัวสอมคิดว่าจะจับมือลำลาเสิ่ม ลังจับมิได้ลำหมั้น สันขาลังสุดล้ายกับเสิ่ม—แต่ว่า บ่แต่สมมเสิ่มหน้าลัว— เสิ่ม มักบ่ได้สะแดงต่าลิ้มแย้มต่ลัวย่างใด เสิ่มเจินลัวมั่งลิ้ง ม้อมลังเจ้าเข้มสูงเลิงเอิ่นๆว่า:

— เอ! ดีแล้วม้องมาจั่งจุ๊แล้วกะลาย... อ้ายคิดว่า จุให้อ้ายม้องไปซ้องม้องมาหาดูอมื้อะ มิอูหก่อน.

— จุออกเดินทางดูอมื้บ่อ้าย?

— "บ่!" อ้าอบัวสอมอ่อายหน้าใส่จิกเอ้าเจ้ามั้งๆ ออหากลิ้งแล้วเจ้าต่ำ:

"ลังอ้ายจุอ่ามอันมีสู่ฟัง"— ลัวหยับเจ้าไปนั่งใกั้งเสิ่ม อ้ายบัวสอมเสิ่มต้นอ่าน;

"สำลิ้ง— เถิงสะลายบัวสอม— ตะมะยันจาทามด้ามธิบ ติกลิ้งให้สะลายสิ้งสะลายดำเลิ้งมาใส้ ในตอมค่ำมื้ เพาะอ่าส่องสะลายตื่มาป้อยู่ใธ้งหม่องด้ามธิบมื้— อาทาม สาหัดป้ามบ่ออด. ลังมันเมื่อได้ยับคำสั่งมื้แล้วให้สะลายจัดสิ้งสู้ก่อมาโอด.

เอ๊ะ. ตะมะยันจาทามด้ามธิบ

ส.ม.

ຄ້າຍບົວສອນອ່ານຫຼຸດຈະລ້ວນັ້ນເຈົ້ຽຄຳສັ່ງນັ້ນຍັດໃສ່ຖົງແລ້ວ ມ່ອາຍນາຄາຣັ - ໃນຂນ້ຳຜະຕ່ຳຕີ້ສະແດງເຖິງຄວາມເສັ້ນອົກ ເສັ້ນໃຈຂອງອ້າຍບົວສອນຄົ້ນຕ່ຳຮ້ຽໄດ້ຫ່ຽງເດັ້ຽຈຸດອອກຫຼຸກຂະນະ ສອງອ້າຍນ້ອງນວກຮ້ຽນັ່ງຈ້ຶງລ້ຶງຂນມເບິ່ງຂນ້ຳ ຄັ້ນຊ້ຶອຄັ້ນໃຈໝ້ຶງ ຂັ້ນຍາກາດໃນສ້ຶວໃຈຂອງຮ້ຽປ້ຳໄວເຂມ້ອນຫ້ຶງຂ້ ຕາຈນ້ຶງອ້າຍ ບົວສອນຈ້ຶງເວ້ົາວ່ຳ,

-" ອ້ຳ! ຍັນຫານັ້ນກ້ຶມຂນວນັ້ນຂຫຼະ--ຄັ້ນນ້ຶ້ແມ່ນຄຳສັ່ງ ຂະສາຍຕ້ອງປະຕ້ິບັດ--ກຽ້ນໄປດຽ້ອນ້ຶ້ໂລດຂະ-- ອ້າຍໄດ້ຂຕ່ຽງອ້າຍ ນ້ອງໄປນ້ຳຜຸ້ໝ້ຶງ--ເຄ້ົາຍັງຂ້ຶມຈ້ຳຢຸ່ນອກໝ້ັ"

ນ້ຳຕາຂອງຮ້ຽຕ້ົວ່ຳຫລອນລ່ອງລ້ຶງນ່ຳ່ຽງກ້ັນບ່ໃຫ້ຂຕ່ຮ້ຽບ່ ຈ່ຽ່ງຈະເວ້ົາຂມ້ວໃດຕອບອ້າຍບົວສອນເພ້ຳະເສ້ັນໃດ ປ້ິດລ້ັ້ນຂ້ອຍ ດ້ວຍຄ້ວ່ຳ " ນ້ຶ້ແມ່ນຄຳສັ່ງຂະສາຍຕ້ອງປະຕ້ິບັດ " ແລະໃນ ຕ້ົວນ້ັ້ກ້ແມ່ນຄຳສັ່ງແ້ ຮ້ຽນັ່ງຈ້ຶງຢຸ່່ເສ້ົ້ອນຕ່ຳ່ຽງໃສ່--ແຕ່ເ້ົ້ອ ບ່ຢ່ຳກໃສ້ເສ້ັນສັ່ງເປ້ັນຄ້ັ້ງ້ຕ້ົສອງ ຮ້ຽເລ້ຍເວ້ົ້ານ້ຳເສ້ັນຄ້ວ່ຍເ້ົ້ອ ຕຍ່ຳມ້ຕ້ົຮ້ັດຄຳສັ່ງຢ່ຳ່ຽງແປ້ມ້ຫ້ົວແປ້ນຂ ສ່ວນ່ຳ່ຽ້ມ້ັດສະແດງເຖ້ິງ ກ້ານ້ຶ້ງຈ້ອ້ນ້ຂລ້ຍ່ຳ່ອ້ຳ້ຕ້ົ ຈະ້ັ້ດ້ັ້ງ້ແ້ຂ້ງ່ຳ- ຮ້ຽເວ້ົ້ຢ່ຳ່ຽງຍ້ົດຍ້ຳວ ວ່ຳ:

"- ອ້ຳ້ຂບ້ົວສ້ອ້ນ- ສ່ອ້ນ້ຶ້ນ້ຂ້ມ້ິດ້ມ້ວ້ງ້ຕ້ອ້ງ້ຂ້ໍ້ຂ້ອ້ບ້ອ້ກ ຂ້ອ້ບ້ໃ້ຈ ແ້ລ້ະ້ຮ້ັ້ບ້ຮຸ້້ບຸ້້ມ້ຄຸ້້ນ້ກ້ານ້ຈ້ັ້ດ້ຕ້ັ້ງ້ຕ້ົ້ເ້ປ້ັ້ນ້ສ້ອ້ງ້ເ້ປ້ັ້ນ້ໄ້ຍ ຕ່ສ້ານ້ຍ ໃ

ละหว่างพี่ลุก สายใบตอบคือของน้อง-,แต่น้องคิดว่า ภาพที่พี่ของน้องถูกทุบตีต่อละมานย่างสาหัสจนเถิงขั้นว่า เส้นจำต้องหมิดขุมจากสองอายน้องของกน้องไปในมื้นี้ ตลิ้นอื่นมันมันก็บ่แม่นเองกำอื่นใดที่นำมาจ่องถึงเส้นแต่มันมัด แม่นย้อนยักยั้งเจตก่อละกันเท่านั้น ที่เป็นต้วกามอิดสาลิดสะหยาจิอื่นอันแสนอับจนของตอบคิวของน้อง-เบิ่งย่างหนึ่ง คิว่าแม่นข้อนสองอายน้องของน้องผู้ที่แม่นสายเลือด ลองเส้นเองนี้ละ ที่เป็นผู้ก่ำก่ำเองใส่เส้น- ย้อนแบวนั้นเถิงแม่นน้องต้องกับเหลือเบิ่งกามจากไปของพี่ในมื้นี้ลืมอานนี้- น้องก่คิงจะมีแต่น่ำตาเท่านั้น- ส่วนพี่ก็ได้สมำอิกหนึ่งใจมั้นมันมัดแม่นผู้จื่น สะนั้นจึ่งให้อ้ายจิ่งอะมุยาดใส้น้องไปปะเจิมสมัคลับบักก่อละกันในค่ำมื้นี้แล้ว มื้อื่นเจ้าน้องจิ่งจะเมียงมุมพี่ -ย่ำให้อ้ายจิ่งเสมใจน้องแต้ๆถ้าว่าอ้าย สากบ่อะมุยาดใส้มีอาเสื้อมื้นี้แล้ว ตามสวังของน้องทุกสิ่ง ทุกย่างในกามกับคืนมาเธ็ดอยู่เมืองปากลายเสื้อมื้นี้ก่แม่นหมิดไปเท่านั้น "

- " แต่ว่า...อิ " อ้ายบือสอนเว้าด้วยสงปะถิเสด " มันมัดแม่นคำสั่ง" สัญยังคงผู้ฉันดีเก่า.

- จ้าอ! น้องรู้-น้องรู้ว่าแม่นคำสั่งและน้องก็รู้อ่าน้องควมปะถิบัดแต่....

- "ແต่ผมใด" อ้ายยิ้มสอบถามขัดขึ้น ผสงตาสักใสอ้ายู.

--น้องจะอ่ายรับใดแต่ผู้ดูงว- ข้าอ่ายอยู่บันดุจากาม เสนีดอมผมอใดก็แล้วแต่เอ็น และน้องก็จะบ่ำเสดใส้ภาม อัดเย็นของน้องในครั้งนี้ ต้องตักเข็นส่อมรับผิดชอบของอ้าย

-" หมายความว่าน้องอยากอ้ายักก็ละก็มีเมียล้างแดมดังยมีของตัมเองอุ้นบ่? แม่มบ่ละ?

- ดีดีน้องใดเอ็าภยีอ้ายสะว่างตัม, บ่แม่มน้องก่าวไอหามเกินใดแอก แต่สำลับเพื่อนนี้แล้วอ้ายผลีดีน้องก็จะไปใส้เถิงใดยักก็ละกันจิมได้อใส้อ้ายจิ่งเชื่อหมั้น น้องชายของอ้าย- อ้ายเจ้าความมีม้าอ้ายยิจสอนย่างบ่ต้องคิดดีดอีกแล้วเพาะอ่าทุกสิ่งทุกย่างมันก็ได้เตียมหมั้นยู่ในหัวอกมาตั้งนาน.

- ยังหมดความบ่ได้อ้ายยิอสอนจิ่งดีหลิงให้อ้ายออกสู่สะหนามในตอนตายด่ำของมันมี.

อิงขึดล้อมค่ำๆแล้วเข้าพ้อมสันย่ามดิบตามเข้ามาตอนยามลาดีสามอันมืดสนมสะมิด ป้อมขันชาภามเอดจิ่งแม่มเงียมรู้และก็จะแม่มย่อนฝังดีจบักล่ะกันยังดิงจิมยู่ในความมืด. นอกสะหามยู่ในป้อมมันมาเกันป้องบ้าดับ ๕๘

ว้ะอะ ม่องก่ยิงฮิม ม่องก็แส่องฉะเยิด,ม่องก็ติกะหุ้งเป้า
-เส็ง เส็งมันก็ร้องถ่าร่าวอ่าใดดแมมิงขักอิดสะละอิมๆและ
อิมๆ. ฝังแล้วเกิมสินตวย-ฉันถ้าแม่มลิฮังตาอเช็มเด้กษอม
มันคังชุกติมใต้แล้วอุไปแล้ว จักสองสามเหลัม. ฮังลุก
มามังอิงจุมโพมแขบเต็งนังเต็งมอมเอามิฮองละหมับแล้วมึด
ฝัง- หองคิดไปฮ่างสิมละอิม.

ส่วนมากแม่มีดเถิงการที่อชอมจุ๊อิดลองม่ยิ้มอมส่วง
ต่ำการขุล่องและขินชิงของสังราม- ถ้าว่าม่ะของฮังมากจำเปิม
ต้องลาลับจากหมอกฮังไปโมดังนี้แล้วก็หับว่า หมันแม่นดาม
อิมยิ้มเผัดเดิมลิจุ๊มข่ได้ละองสองอ้ายห้องหมอกฮัง จุ๊อิดสำหรุ
ต้องติกมาเข้มละองสองอ้ายห้องหมอกฮังฮ่างบ่มีขัมตา ถ้าว่า
อี่เผังได้รู้เลื่องแหวนี้หมันคิงจะฮ่องไส้ฮ่างเต็มลิ และฮังเอง
เณะ แม่หอมละโมเมื่อวันเลาหมันได้นำเอาดามสุกข้าละ
ทำใจหาสู่ฮังแหวนี้ฮังก็ยากลิ่จะลลิกจาก สรุงสะอิ้มไปได้,
แต่ฮังจะบ่ยอมให้สรุงสะอิ้มแลงดามเจ็บแคนมันได้ผ่านไป
ฮ่างเข้มอิดสะละ- มันเป็นสำมะดาและสำมะดายิ่งก่อาขัม
หาอิมๆลิ่สู้สางหนี้เลือดจำล้องได้ใจ้ผสมด้วยเลือด- ยังอิก
บ่หลายจื่อโมงดามหวังอันยาวมามองฮังจะด้วา ลิขดาม
จิง และมันก็จะอาจะสามกันลิงด้วยกามดิดขันจื่" เลือด"

กับคู่อาดาดโตทำอิดของอิจิด อัฐจะะฐม จ.ม ให้น้องสาว ของอัฐก่ฐจกับกามสิม่ได้อำลาจากมอกอัฐไปและอัฐจะบ่ลืม เล้าเลืองกามสิอัฐจะอ้างแดนในดินนี้สุมันฟัง– เอ้าเถิงม่อะดักยิบสดท้ายที่เหลือย่ในบ้านในเรือนอัฐนั้นอัฐก็จะมอบให้ ม่ฐฐงขุนมิเป้นผู้จุ้มใจ้มัน– สำลับเผัดสิลาแล้วอัฐบ่ลืมเจื่อว่า เอ้าจะมิดอามเจับแดนเต้ากับสองอ้ายน้องมอกอัฐเถิง แม่นเอ้าได้ให้สัมยาว่า " รักอ้ายสุดหิจใจปู่แล้วแต่ป่างนั้นที่สุดอัฐก็เจื่อว่าเผัดดิงจะเหงาใส้ได้จักอ่างหนึ่ง ในเมื่อเอ้าคิดว่าเอ้าจะเป้นลูกใส้ดีหลฐอยากม้าม่ปู่แม่ย่าบ่เลิม.

อัฐคิดแมอมันและเจื่อดิงจุ้นเหมือนกับว่าได้มีสิ่งใดสิ่งหนึ่งมายึมเป้นพิยานให้แล้จ.

–" คำสั่งกฐมติอสู้รบ" ได้ถูกส่งต่ฐกันมาแต่รุบแถวทางเบื้องลอา. อัฐล้อมด้วยอ้ายน้องเกือบ ๑๐ คนใม่อยจุ่ใจมิหนึ่งล้อมกับดานั้น– ดามอันไปจินติดกับลุมลองจุ้นนอก บังเอิมมิสฐงดัง–ขิช–ขิชปู่ดางอ้างป่างจากอัฐประมาบ ๑๐ ปายแผัด– ละตามยามลองสัดตุชิงป้นลุมลิงมาใส่ สิลวด–อัฐชักป้นมาสับช่า ดิดจะชิงลุมใส่แต่พ่ดีสะสายสิปูดางดับไอล้อมมิสฐงเตือนเข้าฐอ่า

– ปุดน่อย- ลุ่มน่ฐง.

ນິດຟັງດາວໝົ່ງກໍມີສຽງເອ້ນຖາມກັບວ່າ.

– ຫົ່ງໜຍັງເອີ່ງ?

– ໂລຍຂ້ານ້ຽ. ຈັກແມ່ນໜຍັງບຸ ດັ່ງບິບຢູ່ແຄມສຸມຄອງ ນ້ຳ ນ່ຳ

- ນ້ຳງກອດເບິ່ງຄັກແລ້ວບໍ?

- ກອດແລ້ວຂ້ານ້ຽແຕ່ບໍ່ເຫັນມີໜຍັ

ສຽງຕອບຂອງນາຍຍາມຂີ້ຢ້ານ ສຽງສັ່ນວາດໃດວາດໜົ່ງ ສຽງຂອງຜູ້ເປັນນາຍກໍເອ້ນຄ່ຳຄ່ຳລົ່ງມາໂລດ

- ຮ່ວາຍ! ບັກຊາດຈຸ່ອນ້ຳ ບໍ່ແມ່ນນ້ຳຕົ້ນກ້ວຍຂ້ຳໝູກ້ຳ ລົ່ງມຸໜວາ?

- ໂຫ່! ຂ້ຳໝູຈັ່ງໃດມາຈຸ້ກ້ອນໃຫຍ່ແສ້-ດັ່ງ-ບິບ! ມຸ້ນ່ຳ ຂ້ານ້ຽ!

- ຫ່ານ້ຳ! ໄປ! ລົ່ງໄປຫອດເບິ່ງໃຫ້ໜັນຄັກແລ້ວມາລາຍ ງາມກູ!

- ໄປວ! ດັນວ່າຂ້ຳໝູແລ້ວກໍບໍ່ຕ້ອງກອດອີກແລ້ວຂ້ານ້ອຍ ນ້ຳຈຸເຫນັ້ນໃສ່ດັ່ງ ດວາມຕາມຫລັງນ້ຳເວົ້າດ່ອຍໆຄ້ຽໜຜູ້ເປັ້ນ ນາຍໄດ້ນ້ຳ ສ່ວນນ້ອຍກໍລໍຈັ່ງສະຄິນ້ຳດັນວ່າສ່ນ່ານາຍນ້ຳ ນ້ຳກອດແທ້ ກໍແມ່ນວ່າຈະຄ້ຳຄ່ນ້ຳນ້ຳດ້ວໂລດ.

ນາຄິ່ນ ຫ່ານໄປຢ່ຳງຢ່ານະຈາກຄວາມສນາຍແລະນ່ານ

ใหม่ทำจะลูบมาด้วยภาพลำคอย- สฐงคิมตัดเหลักทัดเสัม ลอดหมามดัง-ตุบ-ตุบ ยู่เลิกๆ-ทำลังค่อยๆเคื่อนเข้าจินเถิง อุมคองสายที่สองแล้ว สฐงไก่ขันจักดังมาแต่ทางใดบุ- ฝัง ได้งินพ่อนๆ ค้อยอ่อยไปถามสะหายยู่ทางข้าง,

- จักโมงแล้อ?

แหมที่เข้าจะตอบให้สู้เท้ามันโมงเท้ามื้โมงโลด เข้า กับตอบข้อยอ่า;

- ยัง ๔ มาที.

ข้อยพ่เข้าใจอ่าเอลามันสามโมง ๘๔ มาที เพาะอ่า ตามคำสั่งแม่นสามโมงเด้งให้แตกสฐงขึ้น- สือใจของข้อย ยิ่งร้อนรินเกือขล่าย่ยู่เป้นพะโม- ถ้าบ่แม่นละบฐบสะหมาม เป้นสิ่งเตือนสะติข้อย ข้อยคิงจะย่างซ่อมไปซ่อมมาให้ย่อม ตายคามซ้อนรีมออกจากสือใจ-๔ มาทีแล่งทามลุ้คอยคิ อ่ามามเท้ากับ ๔ จุ้อโมง มายใบหน้าของยักละพันหมอด แบ้ได้ปะกิดในสายตาของข้อย แหมที่สือใจของข้อยจะลุก ลินล้มมา แต่ติกลุบขาดสมิ่งคายกับอ่ามีสิ่งใดสิ่งสมิ่งมาสัง หอมสือใจของข้อยให้รู้เถิงคามเป้นอันตะลายหลิมะจินไม ติดม้าดาดสฐะย่างใดย่างสมิ่ง ในเวลาที่ข้อยจะยุกเข้าหา ใตบักท่ละกับ เพาะอ่ามายที่ปะกิดในสายตาสายตาของข้อย

ເວລານັ້ນ ຫນ້າສະຍົດສະຍອງນິລິກໃບໜ້າຈອງບັກກໍ່ຈະກັນຄິດງົ
ສນ້າໜມາຈອກ.ຄິດງົເຮືອແລະກໍ່ຄິດງົເຜດຜີປີສາດ ຕົວຊົ່ງເດດຫີ່ສຸດ
ແຕ່ຂ້ອຍກໍ່ຕັດສິນໃຈສ້າງກຳລັງໃຈຂອງຕົນ ດ້ວຍຄຳລັ ຂ້າງແຄມ້ຶ
ບ່ປ່ານີປ່ານອນລະສ່ວງຕູ່ອາດາດທີ່ເກີດມາເພື່ອປະລັດປະຫານ ຫນັ
ຈົນຕາຍ.

ເວລາເຫລືອໄວ້ສ້ຽງ ๕ ນາທີນັ້ນໄດ້ໜົດໄປ ສ້ຽງລະເບີດ
ສັນຍານໃຫ້ແກ່ການບຸກໂຈມຕີໄດ້ດັ່ງສະໜັ້ນໜ້າ ຂ້ອຍພ້ອມດ້ວຍ
ໝູ່ຄູ່ໃນໝ່ວຍບຸກໂຈມຕີ້ທີ່ໜ້ຳໄດດອອກວ່ານຸ່ສຸດຂ ແລະບຸກທະ
ລຸເຂ້ົ້າໃສ່ເຮືອນຕ່ານການແບ່ງປັນສ້ຽງປືນລວາດຖ້ຽແລະສ້ຽງດ້ົນລະ
ເບີດໄດ້ດັ່ງຂ້ົນທຸກຈອກທຸ່ນແຈນວກສັດຕຸຖືກຕີໂດຍບັ້ງເອີນ ຫາກັນ
ແຕກສະລຸ່ຍ່ານ, ມ່ອງກໍ່ຮ້ອງຫ້ຳຮ້ອງແຊ່ນ ການປະຈັນບານກັນ
ດ້ວຍໜ້ົ້ມວຍແລະດ້ວຍກະບີ້ປ່ານປືນນັ້ນຫ້ານັ້ນເດ້ືອດ ສຸ່ນແຮງ
ຂ້ອຍແລ່ນນ້ຳໜ້ານ້ອຍນ້ອງສອງຄົນເລ້ົ້ງຈ້ົ້ເຂ້ົ້າໄປໃນເຮ້ອນ ໃນ່
ສລັງໜ້ຶ່ງທີ່ແອ້ະດ້ວຍສ້ັງກະສີ ມ່ດີໃຜ່ໜ້ານ້ຳປະຕູ່ມ່ດີຕ່ານໃສ່ກະ
ຫານສັດຕຸຫ້ັກໜ້ຶ່ງ ຂ້ອຍໄດດຢ ນເອ້ົກນ້ັນໜ້ົ້ດແຮງນ້ັນລອ້ົດລ້ົ້ງ
ກບທ້ີ ກະບ້ີປ່ານປ ນຂ້ອຍແຫ ງຈ້ອນລ້ົ້ງໄປປະເກ້ົດວ່ານ ສ ງດ້ັງນວດໃນ
ສຸ, ຂ້ອຍຖອດກະບ້ີອອກໄດ້ກ ລ ໃບ້ັກ ສ ງທ ສ ນ ທ ສ ແລະທ ສ ້ ແລ່ນສຸ້ມເຂ້ົ້ານ ໃສ່ ແຕ່ເຍ ນ້ັ ປ່ ຫ ງເ ້ ງສ ງ ຈ ນ ສ ງຮ ້ ງ
ຂ້ົ ວ່ ,

- ອ້າຍຄຳເກົ້ງໝຸບກ່ອນ!

ຂັນຫລອນຖົ້ມໄຕເອງລົງກັບພື້ນຊິມັ ພ້ອມກັບໄດ້ຍິນສຽງ ປືນກົນມືດັງຂຶ້ນສອງລອາດ, ມວກໝາຈອກຕີແລ່ນຫຸ້ມມາໃສ່ຂ້ອຽນັ ລົ້ມຕາຍໄຮ່ຈະຍິນ, ຂ້ອຽໂຍ້ລຸກຂຶ້ນຄິດຈະໂດດເຂົ້າໄປໃນຫ້ອງທີ່ສອງ ທີ່ສາມ- ແຕ່ເວລານັ້ນປະກົດມີສອງຄົນໂດດຂ້າມຫົວຂ້ອຽໄປ. ພໍໄດ້ ຈັ່ງໝະຂ້ອຽກໍໂດດຕິດຕາມເຂົ້າໄປ. ໄປໝົດປະຕູຫ້ອງທີ່ສອງປາກົດ ມີສຽງປືນດັງປັ້ງ-ປັ້ງຂຶ້ນສອງນັດ ຂ້ອຽລົ້ມຟຸບລົງຢ່າງບໍ່ເປັນຈັ ງໝະ. ຫົວເຂົ່າແລະໜ້າຜາກກະແທກລົງໃສ່ພື້ນຊິມັ ເຈັບຈົນນ້ ຳຕາໜັ ງອອກທັບທີ ຂ້ອຽຜຸດລຸກຂຶ້ນຄິດຈະແລ່ນຜຸດເຂົ້າໄປໃນຫ້ອ ງ ແຕ່ພໍດີສຽງປືນແຕກຂຶ້ນອີກສອງສາມນັດ, ພໍແຕ່ສຽງປືນນິດລົງກ ໍ ນິດົນສອງຄົນເຕັ້ນອອກຈາກນັ້ນມາ, ຂ້ອຽແນມເຫັນພໍ່ນັ ບແນບ. ເມື ່ ຮູ້ວ່າບໍ່ແມ່ນຄົນໄຕແລ້ວ ກ໋ຍົກປືນຍິງກອາດເຂົ້າໃສ່. ເງົາດຳໆສອ ງ ອັນນັ້ນລົ້ມພາດຊ່ກັບຂອບປະຕູທາງເຂົ້າເບື ອງຊ້າຍ- ຂ້ອຽແລ່ນຕິ ຕາມເຂົ້າ- " ອ! ນີ້ແຫລະຄືເມືອງສະຫວັນອັນນິນິດຂອງພວກນ ໍ ! " — ຄວາມເວົ້ານີ້ໄດ້ ກັ ງວານຂຶ້ນຢູ່ໃນຫົວໃຈຂອງຂ້ອຍ- ການບຸກຕີໄດ ້ ເປັນໄປໃນທາງກົງກັນຂ້າມ ກັບການຄາດກະຂອງຂ້ອຍ; ພວກສັດ ຕູຕົ້ຢູ່ໃນປ້ອມນັ້ນມີກຳລັງບໍ່ເກີນກວ່າ ๕๐ ຄົນ ແລະການຕອບຕ້ານ ຂອງພວກນັ້ນກໍເປັນໄຟແບບຕາມອາດ, ຂ້ອຽຕັ້ນເຂົ້າເຮືອນຫລັງນັ້ ນ ອອກຈາກເຮືອນຫລັງນີ້ ເພື ່ ຈຸ ກ ຕາດູ ອ າ ະ ດ ໄ ຕ ຳ ິ ດ ໃ ຈິ ດ

ຂອງຂ້ອຍ, ແຕ່ປາກົດວ່າມັນໄດ້ຫາຍຕົວໜີໄປທາງໃດບໍ່ຮູ້. ຄິວ່າ ໝົດຫວັງໄປເສຽແລ້ວ— ຂ້ຽນຍືນຊິງຢູ່ກ້ອງສາຍຕາເຮືອນອ່າວໃໝ່ ຫລັງໜຶ່ງ ທີ່ຂ້ຽໄດ້ແລ່ນເຂົ້າທາງໃນເປັນຫລັງຕຳອິດ— ເວລານັ້ນ ປະກົດຄືວ່າມີສຽງສະອົ້ນເບົາໆ ດັງແຊຸດໆຢູ່ເບື້ອງໃນ, ດັກຟັງຢູ່ ຊ້ວໜຶ່ງ -ເມື່ອຮູ້ວ່າສຽງຄົນລັກແລ້ວຂ້ອຍກໍແລ່ນໂຜ່ເຂົ້າໄປພ້ອມ ຍິງປືນອີກສອງນັດ ສຽງຮ້ອງວ່າໄອ່ຍຂ໋ອຊີວິດໄວ້ເຫາະຂ້ານ້ອຍ" ໄດ້ ດັ່ງຂຶ້ນແລະມັນກໍແມ່ນສຽງຂອງແມ່ຍິງ, ເວລານັ້ນມີຄົນອີກສອງ ຄົນແລ່ນອູ້ເຂົ້າມາພ້ອມທັງຖາມຢ່າງຟ້າວຟັ່ງວ່າ:

- ເປັນແນວໃດສະຫາຍເກັ່ງເຫັນໂຕມັນບໍ່?

— ເຫັນໂຕໃສ? ຂ້ຽຖາມດ້ວຍຄວາມສົນໃຈ.

— ອາວ! ບໍ່ເຫັນກັນມາ! ຫະສາຫລວງນຳບໍ່ຫວາ ບໍ່ ກ໋ລະກັນມານອນນຳແມ່ຈ້າງຢູ່ເຮືອນຫລັງນີ້ວ່າຊຸ້ນ, ຂ້ຽສາຍໄຟຖັ່ງ ເຂົ້າໃສ່ຫ້ອງເຮືອນບ່ອນມີສຽງສະອົ້ນ, ປະກົດເຫັນຫຍັງບຸ່ຫ້ອງມາຍ ຜ່ານສາຍຕາຂອງຂ້ຽ ຂ້ຽກັບໄຟສາຍໄປຈົ້ງໃສ່ເຫັນມີຄົນຜູ້ຍິງ ສາມສີ່ຄົນປົ້ນເຫາະກັນຢູ່ຫ້ອງຈ, ຂ້ຽຍ່າງເຂົ້າໄປໃກ້ໆ ນາງຜູ້ ປົ້ນປຸ່ຫລັງສຸດໜ້ານ ແມ່ນຢູ່ໃນຈຸດອັນເຄິດ, ສ່ວນຜູ້ອື່ນໆນັ້ນແມ່ນ ຢູ່ໃນຈຸດນຸ່ງນອນບາງໆ, ຖ້າແມ່ນຍາມນັ້ນຍໍ່ແມ່ນກາງຄືນ ໂລກນີ້ ຕົງຈະເສັຍອົກຫຸມສິ່ງຫຸກຢ່າງ ທີ່ສັງຄົມຫາສະຫງວນໄວ້ສຳລັບເພດ -ຂ້ຽຖາມດ້ວຍສຽງມາຫຍຸ:

– "เฮ้ย! ย่าท่านล่ะทัง ผอกเจ้าอยู่ใส? ยอกมาดูจะซี! ฉ้าบ่ยอก.." ลูกเจ้าบ่ทันสุดคาม ก็ปาทิดมีสูงยามิใส่ดูอันหนึ่งฉับบ่าลูก ย้อมลังมีสูงเจ้าค่อยๆว่า:

– "ยิ! ใจเฮ้ม! ค่อยถามดิ– มีผอกน้อง"–สะสายผู้มีมอดไฟสายแล้วค่อยถาม "ท่านก่ละทันไปลี้อยู่ใส ผอกน้องรู้บ่? ยอกใส้ผอกอ้ายรู้เบิ่ง ผอกอ้ายจะบ่ล้าบ่ตายหยังดอก".

สามลี้ลินหลูวเบิ่งหน้าทัน ท่าทีมุ้งๆม้ายดูแกมย้านสั้น, คาวหนึ่งมางผู้อยู่ใหญ่ดันเกิดมันเจ้าด้วยสูงสั้นๆ:

"อ่าว ! สุภะยอกใส้ผอกเฮ็นรู้ใจแด่ตี้! ลูงมันบ่รู้ใด!

"ใดยล้ามัอย! เฮ็น...เฮ็น" มางหนึ่งเจ้าด้วยสูงเฮ็นๆเฮ็นๆ.

– เฮ็นอยู่ใส? ยิ!! บ่ต้องย้ามม่า– ยอกมาใลด.

สะสายลี้ยืมอยู่ตางหลังยองล้อย สำออยด้วยอาดใส้กำลังใจ. แล้วมางหนึ่งจิ่งเจ้าขึ้นว่า:

"แต่ผอกยาอ้ายย่าเจ้าเลื่องนี้ใส้เฮ็นรู้ว่า ล้านัอยเย้นสู้บอกใด!"

"ใอ่รู! จิ่งแม่นย้ามหมอบ่เย้นตาใส้แตกเอีย! ยอก

เจ้าคิดอ่าผ่านพ้นกันดอกเจ้า ยังจุมิใอภาดมาล้างสะ
ตอันอิมานยู่บ่อนหมิอีกตอะ? บอหมาดรอมิ้โลดม่า' ธัง
หลอมเอ้าความหันทั่งออกมาซ่างเมิติว แล่มิกแม่นความ
ตั้งใจธองธัง.

-"โถยอ้าหัง! เมิ้นลลิบไปลี้ยู่น้าต้องสุดเบื่องมิ้นมุ้น".
มางลมิ่งตังเอ้าหังจุ้มไปสัมเรือมเบื่องหมิ่ง ยามมันฟ้าล่รุสะ
อ่างจอกมาลลัจ แล่ยู่ในเรือมหลังมันยังลจังพ้สะอิ-เมื่อ
ฉามได้ความลลัจ ธังก็อ่ายลม้ามาลาสะหายลีสัมยู่ลางหลัง
ม้อมตังเอ้าซ่างอ้อนธิม:

-" ให้สะหายธักสาลม่อิงยู่ลนี้เมิ- เฮาจุไปจัดภาม
เอง" เจอาหันมิสรุงเอ้าธองมางใดขุธอดออกมาว่า:

-" ไอ่ธ! ธ่ำอ้ายแล่- ฝ่าอ้าผิจล้าหังธัง."

-" เอิได้บ่เย้นธอังจิงเย้นใจ." ธังสังเอ้าสังซ่างฟ่าง
ฟ้าจฟั่ง, ไปธอดล้องม้าหิ่ธอันดัจธังกะสี ธังยืนฟังยู่ธุจิ
อึดใจหมิ่ง แล่บ่ปะลิดมิสรุงธอัง, ธังแหบยืนเอ้าต้องธีแร้
ไว้ใล้แหยันลลัว โดดไปลืมยันปะตูหมิดแธง แล่นสังกะสี
ไปลออกจากธอบไธม่ลับลล, ธังยิกตีบปืนทั่งอิกสองสาม
บาล, ส่ะตุหังออกเปิดจิงปิ้ง, ธังยืงยืนร่ำเอ้าสองสามลลาด
แลัวก็กะโดดเอ้าใช่, เจอามันมิสรุงดังดิก-ดักซ่างผิดปักกะ

ตีปูแจเบื้องขอา- ฮังอากดินไปเบิ่งแต่มีเจ็ดม้าทับสัดตุ ยักหมิ่งทิมอบยะไยงออกมาใส่ฮัง ฮังฉยกโตบาดหมิ่ง แต่ บ่หอ็ดทะตามสัดตุบักมันจุดมิดเข้ามา หมายจะสูบลิ้งใส่ ทิสด์ฮัง แต่อ่าผิดไปหมัดหมิ่ง, มือของมันสุบลิ้งตามร่อง หลังฮังจิมปะทิดมีสูงดัง-แดกในหู, ฮังอ่าอยมันหมายจะ จัดการมัน แต่ในจุ๊อมับตาดูรอเล็ำมัน มันด์ถุ่งดินเข้าหา ใส่ลำโตของฮัง- ฮังมะอายามดอบคุมสะติให้แม่นแล้ว ก์ โดดดุยหือมัน, ตังของมันยอกฮังทุมป้าทันปู่ในล้อมถ่าย, ฮังกำล้ามือเบื้องขอาของมันที่ยังมีมีดกะบี่ดาปู่ แต่ก็บ่มีทางจะ จะเยัดให้มิดหลุดออกจากมือมันไปได้ เอาหัวการของแรง กันด้วยกำลังภายใน จะลองคู่ต่สู้ที่บ่อาดจะปู่ร่อนโลกกัน ได้ก็เข้าล้มเดัดมัดเดิมอย, เตื่องของอันใดสิมิ ปู่ในสอง ก็แดกหักพุงลิ้งไปสมิด. บ่จักแมเจุดหมา, ช่จักผ้าอายม้า บ่จักเจ้ารเจุดถ่าย, บ่จักกะถังใส่เจ้ารเสดป็อจุะอายไปต็อ ต็อล้อง, ฮังกับสัดตุโตโลดล้องบักมันก็งเดือกย่างบ่สาจิ หอะเสูงเอิง. เวลาแต่งการปะดัดแสงกัน บ่จักผ่านไป เลิงฟามใด, ฮังรู้สึกอ่าอ่อมแรงจิมกอ่าจะจุดินเองบ่ได้ แล้วฮังก็เกือบจะดักเป็นฝ่ายเสูงท่าแล้ว ฮังมะยายามเต็ำ ใจมีกำลังที่ยังเหลือปู่ถูใถกับมันด้วยจุบการสุดท้าย, บ่จัก

อ่าอ้ายจุดปากมืน ข่ำจักอ่ามันจุดปากอ้ายสูงดังบุบ-บับดูย่าง บ่อาดสาย. แต่อ่าทำขันเอ้าหูลูกสุดท้ายของอ้าย ป็อเอ้าใส่ทิกค์มัน ปะทิดอ่าเลือดตั๋งออกจากปากจากดังม้อมขาด, สอยโอกาดเจอลามันเสร็จสะติ อ้ายดอาไปจับได้ป็น แล้วก์ยุดลุกขั้นฉมขป็นใส่ข้างไว้ให้แฉมมันฉลัด ทุอยออกจากมัน ละหว่างสี่ตาสาว ม้อมหัวแผดสูงอุ่มัน:

-" เฮ็ย! ลุกขั้นบักอิง" - แต่มันยังดึงมั่งท่องเลือดปู่-อ้ายแผดใส่มันอีก:

-" ลุกโอ! ยิกมือั้น" มันด่อยจุาอั้นตามฝา, ยิกมือั้นฉลัดกั๊มหม้าอิง, อ้ายเบิ่งหม้ามันลักๆ... โต! ยาท่ามสำละกัม!! มันจ่ายิมมิขามธรูกตัวเจ้าแล้ว... มันมีรู้บ่อ่าแม่นใผ- มันแหละ- บักดำเสิ่งม่า... มันม มิขกันแต่อ่าอเด็ก- มีงดึงอุเบิ่งหม้าภูบ่ะจั๊งป่ามใด- แต่กมีเอ้าใจกันได้- บัก... สำละกันเป็นหยังมีงจั๋งจับส่ำกู- บักกำละกับ-บักกำละกัม...๑ โต! บักสัด- เลือดแส่งดวามฉลันได้ผิดขึ้นในสิวใจของอ้าย- อ้ายเย้วแสงตาเอ้าใส่บักกำละกัน แต่ถ้าแม่นสิมสิวใจอ้ายยากโยงเอ้าไปสิดมันออกเป็นต่อน-เป็นต่อน - อ้ายฉมเบิ่งหม้าคู่อาดาดเพื่อสุดม้ายแล้วก์ยิกป็นขั้น - แต่เอลามันสะทิดมิมิใสบุลอนติบพี่อ้ายอิง มันหวิมีสูงเจ้าเข้าๆ:

-" ยุดก่อนสะหาย- มีผมีแม่มใส?"

-" ยักกำละกัม"- ลอยตอบด้วยอาดเสฐใจ.

-" มันแม่มผู้ดีอยู่ลอกสามันสม่นบ่" สะหายมันถาม เธัดให้ลัยลำคามที่สุด- และอ้ฐกบ่ตอบจ้า- สะหายมันย่าง เอ้าไปจับคางยักกำละกันแ นั้ม้ม อุมตาลองมันจ้าเปันมิก-เปันมิก.

-" เธีย! กำละกัม" สะหายมันกำปันสันลัดลลังแล้ว ถาม.

- ดฐอมีมึงเอ้าอ้ายกูไปลังไจ้ใส? ต้องบอกดฐอมี.

- ยักกำละกันลอยเสือกตาไปหาสะหายลินมัน ด้วย อาดที่ลัดเดืองเตันที แต่แล้วมันกำตอบด้วยสฐงอันสั่นสาย

-" โถยข้ามัอย- ข้ามัอยบ่รู้จ่าอ้ายลองท่านแม่มใผ. อ่ให้ท่านบอกจุ๊ลองเผิ่นให้ข้ามีฐรู้แล้ว บางทีข้ามัอยอาดจะฐู้ม่า".

-" อิ! อ้ายลองกูจุ๊จ่าลำแสง. ที่มึงไปจับเอ้าหว่าง เดือน ฐ ขึกายมีละ"- สะหายมันหัวตอบมัน สั่งตอดหิว ๆกๆ.

-" ลำแสง...ลำแสง..." ยักกำละกันก้มผ้าลิดอยู่ดาว ซั่งแล้วกำบอกว่า:

–" ໂດຍຂ້ານ້ອຍ- ອ້າຍຄຳແສງ...ຮິ! ອ້າຍຄຳແສງຖືກ ສົ່ງໄປຄຸກຈັນແຕ່ຫ້າຍເດືອນ ๑๑ ມຸ້ນແລ້ວຂ້ານ້ອຍ".

-" ສົ່ງໄປຄຸກຈັນ..." ສະຫາຍນັ້ນຫລຈນຫັ່ງອອກມາດ້ວຍ ສຽງແຂງໆ.

-ເປັນຫຍັງນິ່ງຈຶ່ງສົ່ງລົງໄປຄຸກຈັນ? ແມ່ນອີຫລິ? ບໍ່ແມ່ນ ນິ່ງຂ້າລາວຕາຍແລ້ວບໍ? ນອກດີໆໄດ".

" ໂດ...ໂດ..ໂດຍຂ້ານ້ຽບໍ່ໄດ້ຂ້າດອກ- ຖ້າບໍ່ເຊື່ອໃຫ້ທ່ານ ຄົບຖາມນຳທ່ານເຈົ້າເມືອງຢູ່ປາກລາຍນີ້ກໍໄດ້- ເພິ່ນກໍໄດ້ຮັບຮູ້ນຳ ແລະກໍແມ່ນເພິ່ນເອງເປັນຜູ້ເຊັນຮັບຮູ້ເລື່ອງຄະດີຂອງລາວໃນເວລາ ຈັດສົ່ງລາວໄປ"– ປັກກໍລະກັນທັງຄອຍທັງສັ່ນ ເວລານັ້ນ ເລືອດ ແຫ່ງຄວາມແຄ້ນໄດ້ຟົດຂຶ້ນໃນຫົວໃຈຂອງຂ້ອຍ ເພາະວ່າແຜ່ ຖືກມືດຂອງປັກກໍລະກັນໄດ້ເອົ່ມອາລະວາດຂ້ອຍຢ່າງສະວິດຸນ-ຂ້ອຍ ບອກສະຫາຍນັ້ນວ່າ:

" ນ້ຳສະຫາຍ ເລື່ອງຂອງສະຫາຍນັ້ນນັ້ນອາດຈະເປັນໄປ ແນວນັ້ນແລ້ວ, ສະຫາຍຈົ່ງອອກໄປຈາກຫ້ອງນ້ຳສ່ວຍໃຫ້ເຮົາຈັດ ການເອງ".

" ອິ! " –ສະຫາຍນັ້ນອ່ອາຍຫັບດີນໄປສາປັກກໍລະກັນມ້ອນ ສັ່ງຍິງນັ້ນໜຶ່ງເຂ້ຍອດຄາງສັ່ນຈົນເຈ ໄປເອ້ຍຝາ ແລ້ວກ໋ອອກໄປ ຂ້ອຍຍ່າງຕາມເຂ້ົາໄປສາປັກກ໋ອະກັນອີກ ແຕ່ບໍ່ຮູ້ຈັກເຈ້ົາແນວໃດ

เพาะว่าทุกสิ่งทุกอย่างที่เป็นบาทัดิษฐมเป็นปู่นั้นแม่แต่มะยาอิน อิงยังบ่เคียเสมือนจักเตือกที่ดิงจะเป็นมะยามให้แล้ว-บ่มีหยังอีก.. บ่มีหยังอีก.

" ยักท่าละกัน " ข้อยร้องจี้ยักท่าละกันย่างเต็มอำค่เป็นสรุงสุดท้าย เมื่อสะบามคอามจิงต่หน้าสิงสัดสิดและต่ดวงอินยามของเมื่อนสะหายจำนวนหนึ่งที่ต้องเสียสะละย้อมมีเบื้อนเลือดของยักท่าละกันเมื่อ ให้ย้อนของเฮาเจ้าได้รู้ว่าแม่นมือของข้อยเองเป็นผู้สังหานสัดตุโลโหดหรือมโลมี้ เมื่ออ้างะดันแทนเฮาเจ้า มีเลือดแม่นเป็นการแก้มให้แก่ผู้บังเกิดเก้าของอ้เองผิมอมจอมใจผู่โยงหม่ ย้อนมิดติกำอันป่าเถื่อนของบัสมายานโลมี้, ข้อยกัดแข้วเหมือนทับจ่าะข้วจะหักมุ่นไปหมิด-มือจุ้มิอาของข้อยค่อยบ้าอโกยืมตามคำลังแรงของความครูดะดัน-สรุงจุ่อยับตาลรูอกที่ะหิดติงอุด-ยุดใหมิแรงไฟะลอมแตกยายๆออกจากปากปืม ดู่อาดาดโตท่าอิดของข้อยได้ม้อมยังยานลิงด้อยสรุงร้อง-อาก-สรุงสุดท้ายแล้วมีหล้มฟุบลิงหิดเอาหิจสุบลิงใส่ กะถังเจ้รู้เสดที่เฮาเจ้ดอาจิมแล้วก่จักดีกรูสองสามบาด

ฝ่ามนี้ข้อยจิ่งมีโจภาดคิดเอิงสิมเอง ข้อยย่างเฮ้าไปติมะตะจ้าอีกสองบาดแล้วก่สิมยังจากจุจากมาตายโตมันไป

–ນໍ່ແຕ່ວ່ອກຫວິດປະຕຸເຮືອນ ຂ້ອຍກໍ່ປະກົດຕາລາຍເສມີອນດົ່ນເມົ້າ ເຫລົ້າ, ແນມເຫິ່ງພະອາທິດໃນຍາມເຊົ້າເຫັນເປັນສອງສາມ ດວງ ຮ່ອງຈັກກະວານອັນໃນສາມເສມີອນກັບວ່າ ໄດ້ກັບຄືນສຸ່ລາຕິການ ອັນແລນມືດມືດເປັນຄັ້ງທີ່ສອງ- ສຽງຮ້ອງວ່າ" ສະຫາຍຄຳເກັ່ງເປັນ ຫຍັງ..." ນີ້ເປັນສຽງສຸດທ້າຍທີ່ຂ້ອຽໄດ້ງຶມໃນຕອນນັ້ນ.

ເວລາສຳລັບຂ້ອຍຜ່ານໄປຢ່າງງຽບເຫງົາອີ່ຫລີ ແລະກໍ່ຄ້າຍ ລັບວ່າບໍ່ມີໃຜຈະຄຳນວນໄດ້ - ອີ ! ລັນເວລານັ້ນເປັນຂອງທຸກຄົນ ແຕ່ສ່ວນຄວາມເຈັບຊ້ຳ ແລະຄວາມສະຄົມຂົມຂື່ນນັ້ນ ພັດດີວ່ານັ້ນ ຕົກມາເປັນສ່ວນຂອງຂ້ອຍສຽງຜູ້ດຽວ, ຍ້ອນແນວນັ້ນ ໂລກທັ້ງ ໂລກຄິຈັ່ງວ່ານັ້ນໄດ້ສົມຄວາມສຳຄັນສຳລັບຂ້ອຍ.

ຕະຫລອດໄລຍະ ๘๐ ລັນທີ່ຂ້ອຍນອນພະຍາຍາມຕ້ານຢູ່ໃຮ ສົ່ງເກີດບ່ວ່ານັ້ນໃດທີ່ຂ້ອຍບໍ່ໄດ້ນັ່ງເຈັດຈ້ຳຕາຂ້ຽຍັງຈຳໄດ້ດີ; ຄືນ ຄຳອົດທີ່ຂ້ອຍໄດ້ຟັ້ນສະຫິດນມາຫາຍຫລັງ ๑๔ ຈຸ່ຈໃນທີ່ຂ້ອຍ ຫມົດສະຕິໄປ. ແສງຕາຈ່ວງຄຳອົດຂອງຂ້ອຍໄດ້ພົບກັບແສງຕະກຽງ ນ້ອຍໆແດງພ້ອມຮີ ແລະສິ່ງທີ່ເປັນມ່ານສາກຢູ່ເບ້ອງຫລັງຂອງແສງ ຕະກຽງນັ້ນ ກັດມາຍໃບໜ້າຂອງຍິງສາວທີ່ນວນຈະເລີນໄວຈຸ່ງໃນ ເວລານັ້ນຂ້ອຍບ່ອາດຈະຕອງຖືກວ່ານັ້ນແມ່ນໃຜແຫ້ ແລະເວລານັ້ນ ຂ້ອຍກໍ່ຮູ້ວ່າຂ້ອຍນວນນອນຢູ່ໃສ, ຂ້ອຍພະຍາຍາມຕັ້ງສະຕິໃຫ້ ຫ່ຽງຕັ້ງຕາອອກໃຫ້ກ້ວາງແລ້ວຫລຽວໄປຮອບໆໃຕ ປະກົດວ່ານາຍ

ติมิในตัวมันบ่มีหยังจะดึงดูดเส฼ิงเลยและมันกำต่างกับมายตี ปะทับในสายตาของข้อย ในร่องสุดท้าย ก่อนที่ข้อยจะจิมลิงสู่ดวามสายเสื่อมในจุ๊อโมงหลัง.

ข้อยมะยาขามเบิ่งอิกและมะยาขามทิบทอบดวามจุ๊งจำไปๆมาๆ แต่กิบ่มีจะรู้ได้ว่าบ่อนนี้มันแม่นบ่อนใด ยิงสาวดิมถิมั่งยู่เบื้องข้างออาไปจับเอาหมอกสาวถิอางยู่เติ๊งโตะมาสุบใส่หิว และค่อยๆ ลุกเดินเอ๊ามาข้อมหัวป่อยสฺงร้องเข๊าๆ:

" อ้ายดำเกิ๋! อ้ายรู้เมื่อดึงแล้บ่?" – สฺงมันลิมันได้ยินผ่านหูข้อยมาแล้วดั๋งหนึ่ง แต่บ่รู้มันห่างจากนี้เติ๊งปามใดและยู่บ่อนใด.

" จ้าว– อ้ายรู้เมื่อดึงแล้ว" – ข้อยให้ดำตอบด้วยสฺงฝืดๆแหอมัน แล้วจิ๋งถามมาอิก:

" มาง! มีมันแม่นบ่อนใด?" แหมถิมาจะตอบข้อย แต่นางทิบมิดจุ๊อยม้อย มางดอาไปจับเอาตะกฺงมาซางไอ้ธาบน้ำๆข้างตฺงจ้องแล้ว ขิดใส่ตะกฺงจั๊บอิกในหัวม้อยถิแสนตะ ถันมันได้หลอนสะหล่างย่างหม้าอุ่นใจ แต่ว่าดวามวุบสะหงัดมั๋งมันได้เธ็ดให้ข้อยหลิงเข๊าใจไปว่าใต้ร่องลาติภามอันแสมมิดมิดยิ่งจะมีแต่ข้อยกับมางสาวลับมี้– มางสาวบฺ่งหม้าไปสางตะกฺงขึมจิ๋งปู่ป่อยให้ยาหม้าตาใสๆ ถิ

ขึ้นออกจากถองตาดำๆ ค่มันค่อยไหลเป็นลองเหลือมฟูฝ่าย ของแกมันมีอาจมจมตื้นจมเบ้าบานมันอิ่งไป; ความสิ่งไสได้ สล่มเข้ามาสู่ส่วงมิกลองล้อยเหมือนมีคนใยมมาใส่...มาง ... คิ....ใผ...!? แม่น...สยัง?? . ไอ...อิ... สฐงดังอะแรม!! ฝู่ ใกๆได้เรัดให้ล้อยตื่นหมิดแรงแต่มันกำแม่นยิงสาว ดังนี้เอง เป็นคืนอะแรม, มางแยกหม้ามาเบิ่งล้อยเอิงเลิบ แต่บ่ยอม เอ้าอ่างจันใดแกมและตาทางถ้านซ้ายของมาง ติกเจื่องไอ้ใม ม่างมิด, ล้อยตั้งใจเบิ่งมางให้ดัก จินล้อยเกือบได้รับคำ ตอบจากคามถิบหวนความจิงจำด้วยตินเองฝู่แล้ว แต่เวลา มันกำหลอนมิลำฉามด้วยสฐงแผ่ว-ผ่าวเกือบสะอื้นว่า;

" อ้ายดำเทิ่ง... อ้ายลืมน้องแล้วหวะ?" ล้อยกำบ่ ยอมตอยหมอใดเลื่อเพาะว่าความเมื่อยมืม ได้เรัดให้ล้อย ตาลายไปอีก ล้อยพะยายามถอดลืมสายใหยาดยางๆ แต่ แรงตายังคิงจ้องฝู่สับใบหม้าอันยาวผ่องของมาง เวลานั้น ความหลังมันหลอนผิกวางมาใส่หัวใจของล้อย เหมือนมีสิ่ง ใดสิ่งหนึ่ง ยันดาน ใด... เผัดสิลา.. แม่นแล้ว-เผัดสิลา ดวงใจของอ้ายหิวอิกของล้อยเต้นละหักละหืนฮ้ำๆบ่เป็น ขังหวะ.

-" เผัด! ใดเผัดสิ่ลัก" อ้ายดำลอมออกไปเหมือน

ภัยอ่าอันใดเอ้าพันสิล้อมของเผัด แล่บ่แม่นตัวเผัดเองเป็นผู้ยิมฟัง" เผัดเสีย! มันมันแม่นลอานฝันหลิดงามจิง อ้ายบ่คิดเสรูเลิยอ่าจะได้ยินเผัดย่างบังเผินแมนนี้... โตเผัด" เผัดสิลาขึนงิ้งยู่ตาวสมึ้ง แล้วย่อยคำถามออกมาด้วยสับอ่าปากอักออกหัวใจของล้อย:

" อ้ายคำเกิ้! แม่หบ่...น้องแม่นเผัดของอ้ายบ่? บ่แม่นอ้ายหลิดคันหวะ?" เผยามันความต้นสันใจของล้อยได้ภายไปเป็นความอิดอัดใสหมิด. แต่เถิงย่างใดล้อยก็สมันใจใหสายตาตินเอง และหมันใจต่ำตามเยิ้งย่างมิความหมายของมาง ยังมแมนมันอันจิ้งช่าเป็นต้องท่าวคำอ่ะไม เมื่อเป็นการรักสา สะติ. แต่เผัดสิลาดีว่าลิดเสัน จุดอ่อนย่างใดย่างสมึ้งของตินเองมางในันตือลิงมาเอ้าแยมสอกเท้าลอบตรงของอันแล้กะจุบเข้าหูว่า " อ้ายเกิ้! อ้ายมอหมัก ส่อนสาใดอ้ายมีเลื่อมีสองแล้งนอกเราจิ่งลืมกันอิก, ส่วนตินมีน้องอ่ะไมที่ได้ลับทอนอ้าย—แต่มันก็เป็นยังมความต้นตันใจสีกะตุ้มใจบ่ได้ของน้องเอง" มางเจ้าเอ้าหมันหมึ้งแล้วยืมเข้าหูพ้อมทังเถมมาคำเบิ่งหมาสากแล: แต้มอันแล่เอ้าด้วยสองปะเล้าปะโลมเป็นสองสุดท้ายว่า: " อ้ายมอนหลับตาสารุ่งเช้าบีน้องจิ่งกะธอกให้อ้ายกิน" มางดิ่งหัวต้มมาปัก

ເອົາໃຫ້ຂ້ອຽແລ້ວຈຶ່ງຖອຍຫລັງໄປນັ່ງສຸ ຕັ້ງບ່ອນເກົ່າ.

ມອງສາມອັນຕໍ່ມາຂ້ອຽກໍຍ່າງໄດ້ – ແລ້ວນັ່ງພາຍຫລັງທີ່ ໄດ້ຖອນຕົວອອກຈາກວົງການໂອ້ລົມກັບເພື່ອນໆ ຝ–ກ ດົນ ແລ້ວ ຂ້ອຽໄດ້ ໄປນັ່ງຢູ່ໂງ່ນຫີນຮົ່ມໄຮໃຫຍ່ແຄມລ້ອຍ ຄ້ອຍຈົກຈົດໝາຍ ເກົ່າໆຂອງພໍ່ແລະຂອງເພັດອອກມາອ່ານຄືນອີກ, ຂ້ອຽອ່ານຈົດໝາຍ ສະບັບສຸດທ້າຍຂອງເພັດໄປຮອດຕອນທີ່ວ່າ "ຟ້າສະອົ້ມດິນລະທົ່ມ" ນັ້ນຫົວໃຈຂອງຂ້ອຍໄດ້ ຫລອນຫລຸດລ່ອຍລົງໄປ ຢ່າງຜິດປົກກະຕິ ແລະລາງໂສກຕ່ໍ ຈະເວົ້າເຖິງຄວາມຜິດຫວັງນັ້ນ ກໍ ຫລອນກຸ້ມເຂົ້າ ມາເພື່ອນມີແມ ອສັງສອນ. ໃຫ ຊິ ວ ິ ດ..." ຊິ ວ ິ ດ ທີ່ ຍັ ງ ເຫ ລ ືອ ໄ ວ ້ ແ ຕ ່ ໝາກຫົວໃຈຄົງຈະມີຄວາມໝາຍໃນຄວາມຮັກໝ້ອຽລົງໄປ ຕາມອັນ ເວລາແລະໃນທີ່ສຸດ ມັນຄົງຈະສູນຫາຍໄປ ທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງ.. ແມ່ນ ແລ້ວ... ສອງສະອົ້ມແລະກາມລະຕົ້ມຂອງຟ້າໆດິນໆ ມັນກໍ ບ ່ ອ າ ດ ຈະມີຄວາມໝາຍເລິກລັບໄປກວ່າ ທີ່ຟ້າໄດ້ ມີ ດ າ ວ ສ ິ ກ ານ ເ ປ ັ ນ ຄ ູ ່ ຟ້າຖືກມ ິ ອ ໝ ອ ງ ດ ້ ວ ຍ ໝ ມ ່ ເ ມ ກ ກ ໍ ບ ່ ຕ ່ າ ງ ຫ ຍ ັ ງ ກ ັ ບ ອ າ ມ າ ຈ ັ ກ ຂ ອ ງ ຄວາມຮັກຖືກຄອບຄອງດ້ວຍຄວາມລະຕົ້ມຂົ້ມຂຶ້ນ– ຄວາມຮັກ ແລະຫົວໃຈທີ່ມີຮັກຄົງຈະບ ່ ມ ີ ຫ ຍ ັ ງ ທ ີ ່ ເ ຫ ລ ືອ ຫ ລ ໍ ່ ຢ ູ ່ . ແ ມ ່ ນ ແ ຕ ້ ... ເ ພ ັ ດ ສິ ລ າ ຄ ວ ນ ຈ ະ ລ ະ ຕ ົ ມ ຂ ົ ມ ຂ ຶ ນ ດ ັ ່ ງ ທ ີ ່ ເ ຂ ົ າ ພ ວ ມ ມ ຢ ູ ່ ເ ພ າ ະ ວ ່ າ ດ ັ ່ ງ ທ ີ ່ ເ ຂ ົ າ ພ ວ ມ ຢ ູ ່ ໃ ນ ໃ ຈ ສ າ ວ ທ ີ ່ ພ ວ ມ ໄ ດ ້ ຮ ັ ບ ກ າ ມ ສ ັ ມ ะ ເ ສ ີ ມ ຈ າ ກ ພ ວ ກ ຜ ູ ້ ຊ າ ຍ ตะหลอดรอดเพื่อมสะหายของมางเองว่า: "ดังดี–ดังงาม"

ยู่แล้วแต่เธอกับเป็นคนใจร้าย ยังมาตัดสินใจในเวลาที่เธอเริ่มรู้จักรักเขา- มันก็หมายความว่าเธอได้ตัดสินใจรับเอาความรักจากฉันยู่ ไปกระทบกับเป็นคนที่ไม่ดี ตั้งๆที่ตอนต้นของการแรกรักนั้น เธอก็ทำตัวเป็นคนดีอยู่แล้ว ยังไม่ยากรับยู่แล้ว. แต่ฉันก็ยังคงจู้จี้จุกจิก เอาใจได้ตามใจตนเอง และตั้งแต่นี้ที่ได้เสียใจกันมา เมื่อสิ่งต้องยอมเอาใจฉันทุกอย่าง ถึงกระทั่งนิยายตั้งที่เธอเห็นฉันนั่งอ่านเธอก็ยังยอมเอาว่า และไกล่เกลี่ยให้ฉันแต่อย่างใด, มาถึงบาดนี้ ฉันได้ติดเป็นนิสัยเสียแล้วเมื่อความรักไปแล้ว ยังหนอนนั้น "ความรัก" ที่ได้หมายหมั้นและเกาะยอดไว้นำกันดีๆจะเลื่อยเยื่อยและจุดใจมลายไปแล้ว แต่ฉันเองก็ยังพยายามที่จะปรับให้มันยืนยันไปตามวันเวลา ยิ่งนานทุกประการ. ฉันยังมีสิทธิ์จะไล่เลี่ยงเมื่อ เมื่อเธอต้องตัดสินใจจากฉันไปเพราะว่า ฉันก็ยังประสงค์ที่จะให้ผู้ฉันรักสุดหัวใจนั้นต้องประสบกับความทุกข์ละลำใจ ในทางยิ่งยืนฉันเอง เป็นที่อาภัพอับ ความคิดของฉันได้หลอมอาจะสามารถด้วยความตัดสินใจต่างๆนานา. ยังนั่งนิ่งอยู่เหมือนไร่นิ่ม ความมืดมิดต่อๆเลื่อมเข้ามา- ดวงจันในยามหัวค่ำได้แหย่เยื่องลงมาตามช่องหว่างของยิ่นไม้ที่ดักขนมา ยังยากาดใน

ลายล้อฆ้อย ฝาละจากสูงร้องลงมักเป็ดฝอยใส่น้ำ ย้งเหมือนกับมันตั้งใจจะเป็นเพื่อนโสกกับอ้ายในยามนั้น หมู่ฮอกลองลือใหย่สนั่นลือเดาะใสไม้แส้งดัง-ขาย-ยาย ฮ่างเป็นจังละเลมือนดินตีอิงใหย่ สนั่นหุ้ยนั่นจาจังละ.

ผมาหไรหม่อยหนึ่งหลิ่นปอมลิ่งมาล้างล้อย- น้ำฮอง ฉยบ-ฉยบใมอิงจ้ อ้ายนั่งสิ้นลอนั่นฝาเฉมมนำกานล่องไหลสี เต็เติ่มลองหมากไรหม่อยน้อๆ คือว่ามันส่อมถึกละยุจิจ๊ด ยอกใยมลิกันกับอ้าย หมัดตก้อนลิมก้อมยักใหย่ มันก็ต้อง ใดมเอ๋าจิมได้- มันจะลอใสล่? มันจะจอดอั่งใด?

อ้ายนือสต่เมินไปตามทำมะชาด.

แต่เจอามันปะลิดสีหมากไรหลิมช้อม- ป้อกลิ่งมา สองหม่อย ล้อมกับมีสงากิจอ๊ก-ลิก จุ่งเป็นสงาลองเผด ย้ง. อ้ายตกใจยุชบาดหนั่งแล้วล ใช้ลุดว่าจะลมิกับเมือเรือม แต่เจอามันมีสงาเจ้าสำมงาแปกๆออกมา :

-" เอ้ง! เอ้ง'ๆ. จุใปใสหัน! เต้มลอกน้องมาก่รีบ ลุกผ่ายไลด- อ่มั่งม่าแดก็, ดันว่าฝ้ามมันติดอี๊หลิมอก ห้องจุแกะออกจุ่อยดอก."

อ้ายอ่ายลมาไปบ่อมลี๊มีสงา, ปะลิดเฉินดิมสองดิม ยิมลัยแลกันยู่. อ้ายก่รีบฝ้าอแก้ไต:

-" อ่าอ้! ฉันบ่แม่นยอกม้องม่ามาช้องอ้ายเมียเธอนะฉันฬ่า?"

-" บ่ดอก! ยอกม้องสอดบ่รู้จ่าอ้ายมานั่งยู่ดีม้ำใด" สองนางตังเอ้าตังย่างเข้ามาหาอัฐ- นางสีย่างมาก่อนมันเอาเข็มดินจ่างเอ้าอี๋สลี- เข้าเอ้าปอกอัฐอ่า:

" อ้ายเกิ้! อ้ายมานั่งผัดทะมาหือใจตินเองยู่แดมสัยย่างฐบๆแมอนี้ อ้ายตองรู้อ่ามิดินอิดสาโดหมั่มฬ่า".

" แม่นใผอิดสา. เทินจ่างอ่อยจ่างออย".

" อี! ม้องจุ๊อฐอ้ายจางใดละ ก่ำ...ก่ำ...อิ...อิ ".

" แม่นใผ? ฬ่าฬ่า! อ้ายบ่ฝากเข็มติอกามสางดามลำดามใส้ใผ"- อัฐเอ้ามิอาดอัดอินแมอนี้ แต่มันกำแม่นความจิ๋ที่อัฐได้คิดไอ้มันเอง- สองนางมันมายืมยู่มะลามลิม แผ่มดฐอสัอัฐนางหนึ่ง อัฐบ่ฉันรู้จุ๊แต่อีกนางหนึ่งสีดิ "เผัดสิลา".

" เจินมึงอีกตีอ้าย ม้องจะเอ้าแผมินปุใส้" นางที่อัฐบ่รู้จุ๊นั้น ตังเอ้าตังปูแผสินม้อๆลิงใส่มะลามลิม. แล้วแล้วนางกำนั่งขุดภัยอัฐนั้นโดด ส่วนเผัดสิลานั้นเอ้ามิช่ากแต่ดีอ่าจุ๊กยิบเอ้าไอ้ แต่เอลาเข้ามาหำอิด-สองดินยอมอัฐลืมกันด้อยเลื่องมุ่นย่อยที่สุด-มีบางเลื่องกำจอมหัวแต่มีบาง

เลื่องคำพาอึดอัดใจบ่พูด- ประมาณ ๔๐ นาที นางดีมันบ่อะนุยาณถอมตัว- ขัดมันยังเหลือพูดแต่บอกรู้สองดีม- คิดดีมแล้วตั้งแต่มื้อที่ได้จากพลันฝู่ล้องเมืองเผิงมุ้มา คือว่าบอกรู้บ่ได้มีหามะเลาะอิจาด หลิเอ้าใจขึดม่าพันดังใดเลิย แต่มื้อตั้งสองดีมมิ่งปั้นข้างใส่กัน เหมือนกับดินสื้อมลาอิทิเอาชะนะกันทางด้านจิตใจ- รู้มิหตำมิถึมเองที่ได้สร้างคามแล้วแรงมื้อสื้น ไฉยปาสะจากเหตสิ่น. รู้อ่อายพาไฟหาเผัด แล้วถามด้วยอาลจิงจูน:

" เผัด-น้องบ่ค่อยสะบายใจปานใดแม่นบ่?

"แม่นแล้"

" ไอ้! น้องดอนไปพักผ่อนสา".

" แต่..." เผัดพันได้เอิ้นฮากล้อมเค้ามัน.

" เลื่องแมอใดกิดอนพักผ่อน" รู้เอ้าลัดไอ้แขอนมันเผัดหุอมลิมหายใจรุดยาวๆ แล้วเอ้าถ้อยสูงม้อมแมมอ้างอำ:

" อ้ายดำเตั่!! อ้ายบ่ต้องเป็นห่วงเถิงสุขะพาบของมัง- เลื่องมื้นมันดอนแม่นพาติดองหัง ที่ต้องห่วงนำอ้าย- แอะมังกำโอ้เรักแพาลื้นมาตั้งแต่มามแล้ว- อ้ายบ่สุขยก" เผัดเอ้าสุดแล้วกำมั่งมิ้งหู่- แอะรู้ยิ่งมิ้งกล่าเผัด

เหมือนกับว่าตัวสองได้หายเป็นคนสิกไปหมด.

" อ้ายดำเหว่! อ้ายดำเหว่เอ๊ย " เผัดธงหุ้ยรัวสอง เที่อย่างมีอาผลมาย— ธรัฐยังเอ๊ไปมั่งให้ๆกับเผัด:

"เผัด! เผัดเอ๊ย! อ้ายรู้เผัดดี และก็รู้เถิงความละ สิมธิมสินของเผัดย้อมแมวมันอ้ายจิ่ง...." ย้อยเอ๊าบ่ออกอิก

" อ้ายจ่างคิดไผดอ้ายดำเหว่ ความสำคันที่มีในความรักมันผัดบ่ฝูบ่อมมีอ้ายตอมเอ๊าใจใส่มันดอก " เผัดเอ๊าปะโผยกนี้สุดแล้วก็ก้มหน้าลิงสะมูอมม่านไสก ไอ้ในอิงจ๊, ฝูงให้ม่านมิดไอยอ้อมไปหมิดคาวหมิ่ง เผัดจิ่งฝ่ามขันยาหาดด้วยกามส่อมอามเอ๊าส่อมออกไป กับคามฉุดลิ้นสายใจขาดยาวๆแล้วเผัดก็กับมาถามธังด้อยสิมหน้าอัม ตื่นเต้มอ่า:

".ไอ่อ้ายเหว่! ไผเป็นคนเล่าเลื่องอ้ายผิดหองมาฮ้าตาแสงจางจางสู่อ้ายฟังบ่?.

" อ้ายม้อง " ธังยังตอบเผัดด้วยปะโผยกที่ใช้สำมอมแมวมัน, แต่แล้วเผัดก็อิดสาถามฉ่:

" จุมเลื่องคำเพ้งั้นเมื่อสูนหางเด?"

" อ้ายม้องเล้า "

—" และเลื่องพ่เสงเดอ้ายรู้มำไผ?"

—" รู้จากเผัดสิลาดิมรักของอ้าย"—ยังเอ้าความมั่นคิมมั่นแม่นความตั้งใจของอ้ายแต่มันก็หลุดออก จากปากไปได้ย่างจี๋อ้ายได้กะกรุมไว้ก่อน เอลามันขันอากาดใน ซือใจของเผัด ได้ปรุมย่างออกสมาออกตา, เผัดเอ็ยปากด้วยสรงไสกเสียงใจ:

" ใต่! อ้ายดำเหนิ้ง อ้ายมาขี่ย่างเจ้าอัดน้องเอ๊ากะด้ แส้ ทานลืนน้องบ่ทันสั่งล่าจลิบ่ทันเล๊าเลื่อง ม่เสรงสู่อ้ายฟัง มันก็เพาะอ่าทานจัดตั้ง..,. "

" แม่นหยังเพาะเผัดเจ้าใหม่เบิ่งดู? อ้ายล่ำฟังทานสะแดงเหลดสินย่างเจี๊ยจ้าของเผัดบ่ได้แล้วอ้ายก็อ้ายจุกามจ้อมอั้นเหมือนกับอ่า อ้ายปากให้เลื่องมันต้องสั้นสดลิงไปเสรง เผัดค่ายูเงียสมาอั้นแล้วเอ๊าแสงตามาติดไจ้ทันส่อมใดส่อมหนึ่งในใบสมาอ้ายแล้วเจ้าถ้อยสรงลรงว่า:

" อ้ายเหนิ้งเสิง! อ้ายบ่ลอมาะเป็นผู้จายสิแงะงอมแมอมันเลิงน่า อ๊ดสาฟังน้องก่อนแด่ละบ่เลื่อง.. เอิเลื่องสิน้องบ่ได้เอ๊าเลื่องทาหสิ่มเสรงส่อ้ายฟังมั้ม มันก็มิเหลดสินปู่ดอกอ้าย เลื่องนี้ทามจัดตั้งเข็นยอกอ่าบ่ใส้น้องเจ้าเลื่อเมาะสุระพาบของอ้ายยังอ่อมเสรงลายเข็มป่านมันกะสิยแมอดิดอ้ายแสงใบด ย้อมแมอมันน้องก็ต้องปะสิขัดจุ้มลอก" เผัด

เอ้าสดแล้วผัดกับหมักอีกอก ส่วนอรุณเองเห็นแม่นได้รู้อ่าคืน ได้ติกเป็นฝ่ายที่ผิดแล้วก็ตาม แต่อรุณก็บ่มีคิดที่จะปรนนำ ติเก็บนี้ออกไปง่ายๆ และอรุณก็บ่จ่างจะเอาผิดแม่มกับใส ได้อีก อรุณจึ่งพิมพำต่ำไปโดยบ่ตั้งใจเอิ้งใส่ผู้ใดผู้หนึ่งว่า

–" เห็งฝ่างใดเสิ่นก็แม่นพ่อของอรุณแท้ๆ เห็งแม่นจะรู้จักพลีรู้ใจอรุณก็ต้องคิดยอดคิดเห็งเสิ่นซู่ และอรุณก็บ่แม่เด็กมักมีที่จะยักไหว้ฝ่างคนพ่รู้ดูฐานาดอก" ท้างๆที่อรุณก็จำจิมใส่สบงนี้ซู่แต่อ่า ในหัวใจของอรุณผัดหลอนแค้นข้นข้อมๆ กับฝาดน้ำตา ก็หลอนไหลล่องลิงมาเมื่อมีเบื้องอ้ายของอรุณ ถีกเผัดดึงเอาไปกอดหมกไว้ในอองอ้อมแล้วถามอรุณว่า:

" อ้ายดำเก๋! อ้ายเสรุใจใส้น้องหลายแม่นบ่?"

อรุณนั่งนิ่งอยู่เหมือนกับคนหัดปัมยา ดอกมิดมิดและดอกอ้างอ้างเป่าข่รูของท่ามะฉาดก็บ่ได้จ่วยใส้อำนาดของดอกรักเสิ่มดอกดุดดิ้มและต้มเต้มแต่ย่างใดแต่อ่า อายอุ่นจากอองอิกติ้มอมเบิ่งขามและนิ้มนอมของดินรัก และเล็มสายใจติ้มแม่อเบ้าของมางติ้มอมจ่ายลอดออกมาสู่อิ้งมิติ้มของเป็นทะดันทะต้างของอรุณนั้นมันได้เรัดใส้ดอกเต้งดูดทิ้มในหัวใจของอรุณต่รูได้แต่เอ้าลิง ยันซากาดยิ้งสะหงัดลิงไปอีก จ้นอรุณสามาดได้งินรอดสรุงสะอ้นที่เผัดได้สะหงอมนั้นไอ้ ใน

ส่วนเล็กๆ ของจิตใจยังพยายามกระตุ้น ความรักที่เคย
แก่ตอบมันไว้ แล้วชำเลืองตาแลมองออกไปตามร่องหว่าง ของ
ยอยไม้ไปยังฝั่งฟ้าที่ถูกความมืดแลมดำปกคลุมอยู่ เห็นดาว
นักสองสามดวงที่ทำท่ายังจะออกมาจากกลุ่มเมฆสีดำ อึดอัด
เอาสายแหอมันไว้กับสายตา ถอดถอนหายใจยาวๆแล้ว
ยังก็เอียงปากเจ้าถ้อยเมื่อความที่มีเนื้อในว่า:

" พุ้ม เพื่อเธียร! ฟ้าเถิงจะเลวร้ายแต่มันก็ยังมีดาวนักษัตรดวงไจ้เป็นเพื่อนมันเถ แต่ชีวิตของอ้ายแล้วเหตุใดจึงยากลำบากใจ..."

" อ้ายตั้งแต่งจิมความหลังของพวกเราไปหมดแล้วละอ้ายคำเดียว" เพื่อเจ้าสอดขึ้นมาในระหว่างที่ยังจะขอกเพื่อว่า " แม้กระทั่งสิ่งที่เคยรักกันมา:"

" เพื่อเธียร! จะเป็นยังไงน้องเจ้าให้อ้ายว่า, จิมความหลัง อ้ายยังจำได้ดี และก็จำได้เถิงมื้อที่อ้ายได้ออมอ้อมใจจากเพื่อพุ้มอิก จิมมาเถิงมื้อนี้ใจของอ้ายมันยังจำได้ทุกสิ่งทุกอย่าง และมันก็ปากจะร้องให้เพื่อได้ฟังมาว่า อ้ายรักเพื่อหลายแต่,.." ยังเจ้าแหอมันบ่ทันสุด เพื่อความมาขัดขึ้นสับยังสมบใส่กันไจ้ทั้งสองเบื้องพ้อมทั้ง ไม้นานลิงมาหอยหือเฮ้ายังแล้วบอกว่า:

– " น้องคิกลิ้งใจแต่งงานกับอ้ายในเวลาสิ้งตาม
มีเลีย ก็ได้ถ้าแม่มหามจัดตั้งเหมิดิ เหื่อน้องบ่อ้ายเกิ่ง?

– อิ...แต่...ฮิ! เผัด...อ้าย...เอิ" จักแม่นอ้ายฝาก
เจ้าหยังใส่หยังเอิาโลด ปะทิดอ่ามันสิมกอ่ายากใส่ ["เผัด
หายใจฮูดยาวๆ แล้วเอี่ยเจ้าล้วยปะโหยกลิ้กะดุ้งกะเดื่อง
ลาดใดจากหมิ่งอ่ะ:

– อ้ายเกิ่ง! อ้ายเกิ่งเอีย! ปะเผดจากดิ้งจะให้แก่
หอกเฮา เอิ...แต่... สัมเดดอยเดือน./.

– สุด –

หมายเหตุ: ดอ้ยเผดผินบางปะกาม ผู้อ่านมีอายเลื่อง มามปากภา " บุญ " เผัดไหลุม " มาเย้ม " ลาวเหมือ

ພິມທີ່ໂຮງພິມອົກຫລວງ

ພິມຈຳນວນ.10.000ຫົວ ຂະໜາດ 13×18,4

ພິມແລ້ວວັນທີ. 15 . 11. 80